„O colaborare fascinantă între doi giganți SF."
Adam Roberts

TERRY PRATCHETT
STEPHEN BAXTER

PĂMÂNTUL LUNG

Primul volum din seria Pământul Lung

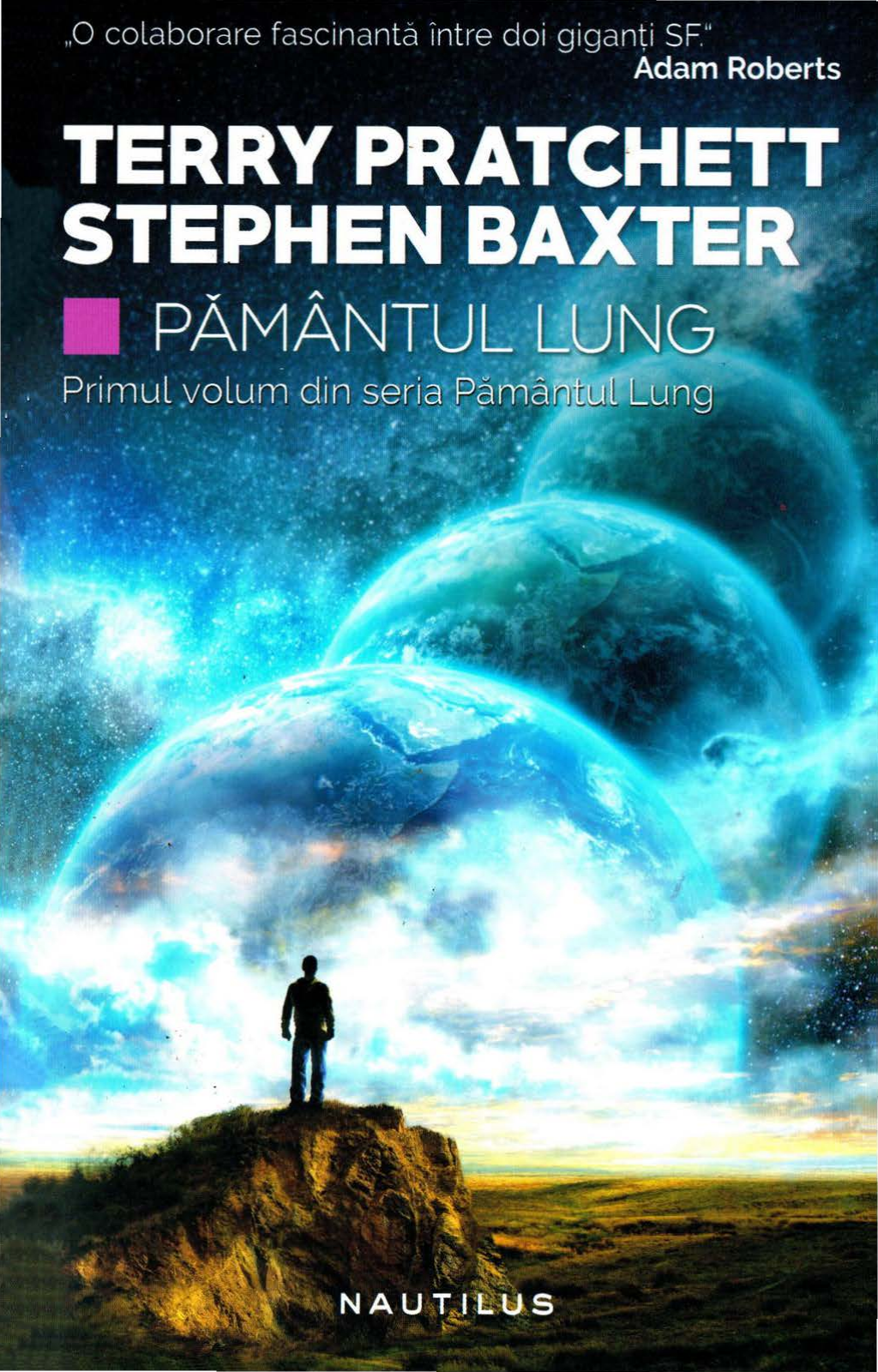

NAUTILUS

1916: Frontul de Vest. Soldatul Percy Blakeney se trezește întins pe un covor de iarbă proaspătă de primăvară. Dinspre copaci se aud un cântec de păsări și vântul printre frunze. Unde sunt noroiul, sângele și pământul dinamitat din războiul în care lupta?

2015: Madison, Wisconsin. Monica Jansson este chemată să investigheze incendiul în care a ars complet casa unui bizar om de știință (unii spun că ar fi nebun, alții că ar fi periculos). La locul faptei descoperă un ciudat dispozitiv: o cutie plină cu fire, un comutator cu trei căi și... un cartof. Acesta este prototipul unei invenții care va schimba, o dată pentru totdeauna, felul în care omenirea vede lumea.

Și asta este puțin spus...

„Ideea existenței Pământurilor paralele este una dintre cele mai longevive idei din science fiction, dar rareori a fost atât de adânc explorată și de reușit realizată ca în acest roman scris de doi maeștri ai literaturii speculative britanice."
The Independent

eBOOK DISPONIBIL
nemira.ro
ISBN 978-606-758-516-2
9 786067 585162
revistanautilus.ro

NAUTILUS

science fiction

TERRY PRATCHETT (1948–2015), prolific autor fantasy britanic, a crescut cu cărțile lui H.G. Wells și Arthur Conan Doyle și a scris literatură încă din copilărie. A debutat în 1971 cu *The Carpet People* și, din 1983, când i-a apărut romanul *Culoarea magiei*, care deschide seria *Lumea disc,* a scris cam două cărți pe an. Pasionat de astronomie, calculatoare și științe naturale, scriitorul s-a impus ușor, volumele sale fiind traduse în multe țări și admirate de milioane de cititori. Una dintre calitățile incontestabile ale literaturii sale este, fără îndoială, umorul. În anii 1990 a fost cel mai vândut autor britanic. Seria *Lumea Disc* fascinează și azi, *Trilogia Nomilor* e și ea cunoscută, ca și celelalte scrieri, de altfel, care au beneficiat de multe adaptări pentru film, radio și televiziune. Recompensat cu premiile cele mai prestigioase și cu titluri nenumărate, Terry Pratchett rămâne unul dintre cei mai citiți autori contemporani.

STEPHEN BAXTER s-a născut pe 13 noiembrie 1957 la Liverpool, în Anglia, a studiat matematica la Cambridge University și a devenit doctor în inginerie. Înainte de 1995, când s-a dedicat în întregime scrisului, a predat matematica și fizica. Astăzi se numără printre cei mai cunoscuți autori SF din lume, volumele lui fiind numeroase și încadrându-se în mai multe subgenuri. Consacrarea i-a adus-o în anul 1995 volumul *Time Ships*, recompensat cu o mulțime de premii, după care autorul a publicat constant și romane, și povestiri. A semnat mai multe serii apreciate, a scris împreună cu Arthur C. Clarke seria *A Time Odyssey,* iar cu Terry Pratchett a colaborat la seria *Pământul Lung.*

TERRY PRATCHETT
STEPHEN BAXTER

PĂMÂNTUL LUNG

Traducere din limba engleză
ALINA BILCIURESCU

NEMIRA

Coperta: Ana NICOLAU, Cristian FLORESCU
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PRATCHETT, TERRY
Pământul Lung / Terry Pratchett, Steven Baxter; trad.:
Alina Bilciurescu. - București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN 978-606-758-516-2

I. Baxter, Steven
II. Bilciurescu, Alina (trad.)

821.111-31=135.1

Terry Pratchett, Steven Baxter
LONG EARTH
Copyright © Terry Pratchett and Stephen Baxter, 2012
First published as The Long Earth by Transworld Publishers.

© Nemira, 2016

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-516-2

Pentru Lyn și Rhianna, ca întotdeauna,
T.P.

Pentru Sandra,
S.B.

1

Într-o poiană, în mijlocul unei păduri:

Soldatul Percy se trezi în cântec de păsărele. De multă vreme nu mai auzise cântecul păsărilor, din pricina împușcăturilor. Se mulțumi să rămână lungit astfel o vreme, în liniștea binecuvântată.

Totuși, se întrebă cu o oarecare neliniște de ce zăcea în iarba aceasta umedă și înmiresmată în loc să se afle pe patul lui de campanie. O da, mireasma ierbii; nu prea avusese parte de miresme plăcute în locul de unde venea! Praf de pușcă, ulei încins, carne arsă și duhoarea bărbaților nespălați, cu astea era obișnuit.

Se întrebă dacă murise. La urma urmei, fusese un bombardament înfiorător.

Dacă într-adevăr murise, atunci locul acesta nu era prea rău pentru un rai, după tot zgomotul, urletele și nămolul infernal de care avusese parte. Dacă nu se afla în rai, atunci sergentul i-ar fi tras vreo două după ceafă acum, l-ar fi înșfăcat de pe jos, l-ar fi măsurat din cap până-n picioare și l-ar fi trimis la popotă pentru o cană de ceai și un pansament. Dar nu se afla niciun sergent prin preajmă, și nu se auzea niciun zgomot, în afară de ciripitul păsărilor prin copaci.

Iar când lumina zorilor se ivi pe cer, se întrebă: „*Care* copaci?“

Când văzuse ultima oară un copac care să aducă măcar a copac, ca să nu mai vorbim de unul cu toate frunzele la locul lor, care

să nu fie zdrobit în fărâme de tunuri? Și totuși, aici erau copaci, o sumedenie de copaci, o pădure întreagă de copaci.

Soldatul Percy era un tânăr pragmatic și metodic, așa că decise ca în acest vis să nu-și bată capul cu copacii, că doar copacii nu încercaseră până acum să-i facă de petrecanie. Se întinse pe spate și pesemne că-l luă somnul, fiindcă atunci când deschise din nou ochii, soarele era sus pe cer și-i era sete.

Dar unde se afla oare? Probabil în Franța. Trebuie să fi fost Franța. Așadar, în Franța, însă lipsită de sunetele ei specifice, ca bubuitul armelor și urletele oamenilor. Percy nu putea să fi fost azvârlit prea departe de bombardamentul care l-a făcut să-și piardă cunoștința; deci se afla încă în Franța, dar într-o pădure care nu avea ce căuta acolo.

Era o dilemă. Iar Percy murea după o înghițitură de apă.

Așa că, în liniștea aceasta ireală parcă, bântuită de cântecul păsărilor, își strânse necazurile în ce-i mai rămăsese din vechea raniță și găsi un sâmbure de adevăr în vechiul cântec: chiar așa, *ce* rost avea să se dea de ceasul morții? *Chiar* nu merita, mai ales când tocmai ai văzut cu ochii tăi oameni pulverizați, dispăruți ca roua dimineții.

Însă atunci când se ridică în picioare, simți durerea aceea familiară din piciorul stâng mușcându-i adânc în os, urma unei răni care nu fusese suficient de gravă ca să fie trimis acasă, dar îi asigurase un post mai călduț alături de băieții de la camuflaj și o cutie uzată cu vopsele în raniță. Deci vis nu era dacă îl durea încă piciorul! Dar nici în locul de unde venise nu se mai afla, de asta era sigur.

Croindu-și drum printre copaci în direcția în care pădurea părea să se rărească, fu străfulgerat de un gând ascuțit, tăios: De ce cântam noi oare? O luaserăm razna? Ce naiba era în capul nostru? În jurul nostru zburau brațe și picioare, oamenii se prefăceau într-o ceață de carne și os văzând cu ochii! Iar noi cântam!

Ce nătărăi eram!

O jumătate de ceas mai târziu soldatul Percy cobora panta spre un pârâu dintr-o vale lină. Apa era cam sălcie, dar în clipa asta ar fi fost în stare să bea cot la cot cu un cal din troacă.

Urmă firul apei până se întâlni cu un râu. Soldatul Percy era flăcău de la țară și bănuia că râul, deși nu foarte larg, ascundea pe fund raci împlătoșați. Iar peste altă jumătate de ceas, racii mai sus menționați se frigeau de zor. Nici nu mai văzuse unii așa de mari până acum! Și așa de mulți! Și așa de gustoși! Se îmbuibă până simți că plesnește, învârtindu-și prada înfiptă într-un băț verde deasupra focului făcut în grabă și smulgând carnea cu mâinile. Se gândi: Poate chiar am murit și am ajuns în rai. Eu aș fi mulțumit de-ar sta așa lucrurile, că, Doamne-Dumnezeule, mi-a ajuns cât iad am văzut.

În noaptea aceea se culcă într-o poiană, lângă râu, cu vechea raniță pe post de pernă. Iar când stelele răsăriră pe cer, mai strălucitoare decât le văzuse vreodată, Percy începu să cânte:

Strânge-ți necazurile în ranița veche
Și zâmbește, zâmbește, zâmbește.
Câtă vreme luceafărul vă luminează calea,
Zâmbiți, bărbați, așa-i cântarea...".

Nu mai apucă să termine cântecul, căci îl luă somnul și dormi ca un prunc.

Când razele soarelui îi mângâiară din nou chipul, Percy se deșteptă odihnit, se ridică în capul oaselor și înlemni, rămânând nemișcat ca o statuie sub privirile calme care îl cercetau. În fața lui se afla un șir de doisprezece inși care îl priveau.

Cine erau? Ce erau? Aduceau pe departe cu niște urși, dar nu aveau fețe de urși, sau mai degrabă cu niște maimuțe, doar că erau mai solizi. Și nu făceau decât să-l scruteze placid. Cu siguranță nu erau francezi.

Încercă totuși pe franțuzește mai întâi:

– *Parlei vu fronsei?*

Se holbară la el indolenți.

În mijlocul tăcerii așternute, simțind că se aștepta ceva mai mult de la el, Percy își drese glasul și se porni să cânte „Strânge-ți necazurile".

Indivizii ascultară absorbiți până la sfârșit. Apoi se uitară unii la alții. În cele din urmă, ca și cum ar fi ajuns la cine știe ce consens, unul dintre ei făcu un pas înainte și-i cântă lui Percy același cântec cu o precizie perfectă.

Soldatul Percy ascultă uluit.

Și, un secol mai târziu:

Stepa era netedă, verde, cu o vegetație bogată și pâlcuri risipite de stejari. Cerul de deasupra era albastru, cum se zicea de obicei. La orizont se vedea mișcare, ca umbra unui nor: o turmă imensă de animale care se deplasau.

Se auzi un fel de suspin, ca răsuflarea cuiva. Un spectator care ar fi stat suficient de aproape ar fi putut simți mângâierea unei adieri pe piele.

Iar în iarbă era întinsă o femeie.

Numele ei era Maria Valienté. Era îmbrăcată cu pulovărul ei preferat de angora roz. Avea doar cincisprezece ani, însă era însărcinată, iar copilul trebuia să vină pe lume dintr-o clipă într-alta. Durerea provocată de contracții îi străbătea ritmic corpul firav. Cu o clipă în urmă nu era sigură dacă era mai înspăimântată de naștere sau de mânia Maicii Stephanie, care îi confiscase brățara cu maimuțe, singurul lucru pe care Maria îl mai avea de la mama ei, și îi spusese că era o zorzoană păcătoasă.

Iar acum, asta. Se afla sub cerul liber, când deasupra ei ar fi trebuit să fie un tavan de ipsos cu pete de nicotină. Iarbă și pomi, unde ar fi trebuit să fie un covor ponosit. Totul era cu susu-n jos. *Unde* se afla? Mai era în Madison? Cum era cu putință *să fie ea* aici?

Dar toate astea nu mai contau acum. Durerea o străfulgeră din nou și simți cum vine copilul. Nu era nimeni s-o ajute, nici măcar maica Stephanie. Închise ochii, urlă și împinse.

Copilul alunecă în iarbă. Maria știa că trebuie să aștepte să iasă și placenta. Când se sfârși totul, avea o baltă caldă între picioare, și un copil acoperit într-o gelatină lipicioasă, amestecată cu sânge. Băiatul deschise gura și scoase un scâncet subțire.

Din depărtare se auzi un zogomot ca de tunet. Un răget ca dintr-o grădină zoologică. Ca de leu.

Un leu? Maria țipă din nou, de data aceasta de spaimă...

Țipătul fu retezat, de parcă cineva ar fi apăsat un întrerupător. Maria dispăruse. Copilul rămăsese singur.

Singur, cu excepția întregului univers, care îl împresura și-i vorbea pe nenumărate voci. Și dincolo de toate acestea, o Liniște imensă.

Urletele se potoliră și începu să gângurească. Liniștea era chiar mângâietoare.

Se simți un soi de suspin de jur împrejur, ca și cum ar fi răsuflat cineva. Maria revenise pe pajiște, sub cerul senin. Se ridică și privi speriată de jur împrejur. Era lividă. Pierduse mult sânge. Însă copilul ei se afla aici.

Ridică băiatul cu tot cu placentă – nici măcar nu tăiase cordonul ombilical – și îl înfășură în pulovărul ei de angora, strângându-l la piept. Feței ișoara lui părea neobișnuit de calmă. Crezuse că l-a pierdut.

– Joshua, spuse ea. Numele tău este Joshua Valienté.

Dispărură cu un pocnet ușor.

Pe câmp nu rămase decât o baltă de sânge și secreții; în jur iarba și deasupra cerul. Însă în curând mirosul de sânge avea să atragă atenția.

Și, demult, într-o lume apropiată ca o umbră:

O versiune foarte diferită a Americii de Nord adăpostea o uriașă mare interioară sărată, care colcăia de microorganisme. Toate aceste forme de viață microscopice deserveau un singur organism colosal.

Și în această lume, sub un cer înnorat, întregul cuprins al mării tulburi rumega un singur gând.

Eu...

Acest gând fu urmat de un altul.

În ce scop?

2

Bancheta, poziţionată lângă un dozator de băuturi cu aspect modern, era extrem de comodă. Joshua Valienté nu prea mai era obişnuit cu confortul la ora actuală. Nu mai era obişnuit cu senzaţia caldă de a se afla în interiorul unei clădiri, unde mobila şi covoarele insuflă o anumită linişte asupra lumii. Lângă bancheta luxoasă se afla un teanc de reviste cu pagini lucioase, dar Joshua nu prea avea nimic în comun nici cu hârtia lucioasă. Cărţi? Cărţile erau în regulă. Lui Joshua îi plăceau cărţile, mai ales ediţiile de buzunar: uşoare şi simplu de transportat, şi dacă nu aveai de gând să le reciteşti, ei bine, se găsea oricând ceva de făcut cu nişte hârtie acceptabil de subţire şi moale.

În general, când nu avea altceva de făcut, asculta Liniştea.

Liniştea era foarte slabă aici. Înecată aproape complet de sunetele acestei lumi banale. Oare oamenii din clădirea aceasta lustruită îşi dădeau seama cât de mult zgomot era în jur? Zbârnâitul aparatelor de aer condiţionat şi al ventilatoarelor computerelor, rumoarea atâtor voci indescifrabile, ţârâitul înfundat al telefoanelor, urmat de răspunsul robotului, care îi informa pe apelanţi că persoana cu care aveau treabă nu era de fapt acolo, dar să-şi lase numele după semnalul sonor, după care urma bineînţeles semnalul sonor. Acesta era sediul Institutului transTerra, o ramură a Corporaţiei Black. Peste biroul impersonal, făcut numai

din rigips și crom, trona un logo imens – un cal de șah. Dar nu era lumea lui Joshua. Nimic din toate acestea nu aparțineau lumii *lui*. În fond, el nu aparținea niciunei lumi, însă *toate* lumile îi aparțineau lui.

Întregul Pământ Lung.

Pământuri, nenumărate Pământuri. Mai multe Pământuri decât puteai socoti, după unii. Nu aveai decât să *pășești* lateral ca să ajungi acolo, în aceste Pământuri, unul după altul, într-un șir interminabil.

Iar asta spre suprema exasperare a unor experți, precum Profesorul Wotan Ulm de la Universitatea Oxford.

– Toate aceste Pământuri paralele, declară el pentru BBC, sunt identice pe toate planurile, exceptând detaliile. Ei, și în afara faptului că sunt pustii. De fapt, majoritatea sunt acoperite de păduri și mlaștini. Păduri vaste, întunecate, cufundate în tăcere, și mlaștini adânci, vâscoase și mortale. Pustii, în sensul că sunt lipsite de oameni. Pământul este suprapopulat, iar Pământul Lung e pustiu. Ghinionul lui Adolf Hitler, care n-a izbutit să-și câștige războiul niciunde!

Oamenilor de știință le este imposibil să vorbească despre Pământul Lung fără să îndruge câte ceva despre m-brane multiple și multiversuri cuantice. Uitați: poate că universul se bifurcă de fiecare dată când cade o frunză, și în fiecare clipă apar un miliard de ramuri noi. Asta pare că încearcă să ne spună fizica cuantică. Ei, însă nu este vorba de experimentarea unui miliard de realități; stările cuantice se suprapun precum armonicile realizate de o singură coardă de vioară. Dar poate există împrejurări – freamătul unui vulcan, sărutul unei comete, trădarea unei mari iubiri – în care *se poate* crea efectiv o realitate senzorială separată, o împletitură de fire cuantice. Și poate aceste împletituri sunt apoi atrase și îmbinate pe baza similiarității într-o dimensiune suplimentară, declanșând autoorganizarea unui lanț de lumi. Sau așa ceva! Poate că toate astea nu sunt decât un vis, un produs al imaginației colective a umanității.

Adevărul este că suntem la fel de consternați în fața acestui fenomen cum ar fi fost Dante dacă s-ar fi pomenit brusc confruntat cu imaginea universului în expansiune, oferită de Hubble.

Nici limbajul utilizat pentru a-l descrie nu este probabil cu nimic mai exact decât analogia pachetului de cărţi, pe care majoritatea oamenilor o percep ca familiară: Pământul Lung ca un pachet imens de coli tridimensionale, stivuite într-un spaţiu multidimensional, fiecare carte reprezentând un Pământ autonom.

Şi, cel mai însemnat detaliu este acela că, pentru majoritatea oamenilor, Pământul Lung este deschis. Aproape oricine poate călători în sus şi-n jos de-a lungul pachetului, perforând, ca să spunem aşa, cărţile una după alta. Oamenii se extind, luând în primire tot acel spaţiu liber. E şi normal! E un instinct primar. Ca maimuţe de câmpie, încă ne temem de ameninţarea leopardului în beznă; dacă ne răspândim, nu ne poate înhăţa pe toţi.

Toată chestiunea este extrem de confuză. Nimic nu se potriveşte! Şi de ce i s-a înmânat omenirii acest formidabil pachet de cărţi tocmai *acum*, când avem nevoie de *spaţiu* mai mult decât oricând? Pe de altă parte, ştiinţa nu este decât o serie de întrebări care conduc la şi mai multe întrebări, ceea ce nu strică, fiindcă altfel – nu-i aşa? – nu ar fi cine ştie ce carieră. În orice caz, indiferent de răspunsul la aceste întrebări, luaţi aminte la ce vă spun, totul se va schimba pentru omenire... E suficient, Jocasta? Un tâmpit s-a apucat să păcăne un pix în timp ce ziceam partea despre Dante.

Joshua înţelegea că transTerra fusese înfiinţat ca să profite, bineînţeles, de pe urma tuturor acestor schimbări. Iar acesta era probabil şi motivul pentru care Joshua fusese adus aici, mai mult sau mai puţin împotriva voinţei sale, fiind pescuit dintr-o lume aflată la mare depărtare.

Uşa se deschise în sfârşit. Intră o femeie tânără, ţinând cu grijă un laptop subţire ca o foiţă de aur. Joshua avea şi el un astfel de aparat la Cămin, un model mai vechi şi mai burduhănos, pe care îl folosea de cele mai multe ori ca să caute reţete pentru prepararea hranei sălbatice.

– Domnule Valienté? Sunteţi amabil că aţi decis să ne faceţi o vizită. Mă numesc Selena Jones. Bine aţi venit la Institutul transTerra.

Era atrăgătoare, fără îndoială, se gândi Joshua. Îi plăceau femeile; își amintea cu plăcere de puținele și scurtele sale relații. Însă nu petrecuse prea mult *timp* în preajma femeilor, așa că nu se simțea în largul lui în prezența lor.

– Bine ați venit?! N-am avut de ales. Mi-ați găsit cutia poștală. Ceea ce înseamnă că sunteți de la stat.

– De fapt și de drept, vă înșelați. Lucrăm uneori cu statul, însă nu suntem în niciun caz de la stat.

– Și e legal?

– Lobsang v-a găsit codul de la cutia poștală, răspunse ea zâmbind cu reproș.

– Și cine e Lobsang?

– Eu, spuse dozatorul de băuturi.

– Tu ești un dozator de băuturi, spuse Joshua.

– Supoziția ta este eronată, cu toate că aș putea produce în doar câteva secunde orice băutură ai dori.

– Dar pe tine scrie Coca-Cola mare și lat!

– Te rog să-mi scuzi simțul umorului. Dacă s-ar fi întâmplat să cheltuiești un dolar în speranța de a obține o băutură răcoritoare gazoasă, ți-aș fi returnat indiscutabil banii. Sau ți-aș fi furnizat băutura.

Joshua se chinuia să înțeleagă ceva din întâlnirea asta.

– Lobsang *și mai cum*?

– Nu am nume de familie. În vechiul Tibet numai aristocrații și Buddha cel Viu aveau nume de familie, Joshua. Eu nu am asemenea pretenții.

– Ești un computer?

– De ce întrebi?

– Pentru că sunt al naibii de sigur că nu se află nicio ființă umană acolo înăuntru. Plus că vorbești ciudat.

– Domnule Valienté, mă exprim mai elocvent și mai corect decât oricare din cunoștințele dumitale. Și într-adevăr, *eu* nu mă aflu în interiorul dozatorului de băuturi. Sau, mai bine zis, nu în întregime.

– Lobsang, nu-l mai tachina pe bietul om, spuse Selena, întorcându-se către Joshua. Domnule Valienté, știu că vă aflați...

altundeva când lumea a aflat despre Lobsang. Este un caz unic. Din punct de vedere fizic, este un computer, însă înainte era – cum să zic? – un mecanic de motociclete tibetan.

– Și cum a ajuns din Tibet în interiorul unui dozator de băuturi?

– Asta chiar *este* o poveste lungă, domnule Valienté...

Dacă Joshua n-ar fi fost plecat atâta vreme, ar fi aflat ce era cu Lobsang. Era prima mașinărie care a izbutit să convingă un tribunal că este o ființă umană.

– Desigur, spuse Selena, și alte mașinării din generația a șasea au mai încercat asta înainte. Atâta timp cât se află în altă încăpere și îți vorbesc printr-o boxă, pot părea cel puțin la fel de umani ca și tolomacii pe care îi avem printre noi, dar asta nu dovedește nimic în fața legii. Numai că Lobsang nu pretinde că este o mașinărie inteligentă. Nu cu argumentul acesta și-a revendicat drepturile. Ci a afirmat că este un tibetan decedat. Și lasă-mă să-ți zic, Joshua, cu asta i-a avut la degetul mic. Reîncarnarea încă reprezintă o piatră de temelie a credințelor lumii; iar Lobsang pur și simplu a susținut că s-a reîncarnat ca un program de computer. După cum a fost depus ca probă la proces – dacă vrei, îți arăt transcrierile – software-ul în cauză a pornit exact în microsecunda în care a decedat un mecanic de motociclete din Lhasa cu un nume imposibil de pronunțat. Se pare că pentru un suflet imaterial, douăzeci de mii de teraflopși de magie tehnologică pe un substrat de gel arată identic cu câteva kilograme de țesut cerebral spongios. O serie de experți judiciari au confirmat precizia uluitoare a amintirilor lui Lobsang din viața anterioară. Eu însămi am asistat la conversația dintre Lobsang și un bătrânel slăbuț cu fața ca o piersică stafidită, un văr îndepărtat al mecanicului; câteva ore bune au depănat amintiri și au vorbit cu nostalgie de vremurile bune petrecute în Lhasa. A fost o după-amiază încântătoare.

– De ce? întrebă Joshua. Ce-ar avea el de câștigat din asta?

– Sunt chiar aici, spuse Lobsang. *El* nu e din lemn, să știi.

– Pardon!

– Ce am câștigat? Drepturi civile. Protecție. Dreptul de proprietate.

– Și dacă ai fi scos din priză, asta s-ar califica drept crimă?

– Întocmai. În paranteză fie spus, e și imposibil din punct de vedere fizic, dar hai să nu intrăm acum în detalii.

– Deci tribunalul a acceptat că ești om?

– De fapt, nu a existat niciodată o definiție legală pentru „om".

– Iar acum lucrezi pentru transTerra.

– Dețin o parte din companie. Douglas Black, fondatorul, nu a avut nici cea mai mică ezitare în a-mi oferi un parteneriat. Și nu numai pentru notorietatea mea, deși este un aspect care îl atrage. Ci pentru intelectul meu transuman.

– Măi, să fie!

– Hai să ne întoarcem la subiectul nostru, spuse Selena. Nu ați fost deloc ușor de găsit, domnule Valienté.

Joshua o privi și își propuse să fie *și mai greu* de găsit data viitoare.

– Veniți foarte rar în vizită pe Pământ în ultima vreme.

– Sunt *tot timpul* pe Pământ.

– Știți foarte bine la ce mă refer. Pe Pământul acesta, clarifică Selena. Pe Pământul Datum sau chiar și pe Pământurile Inferioare.

– Nu sunt disponibil pentru angajare, spuse Joshua repede, încercând să-și înlăture o urmă de nervozitate din voce. Îmi place să lucrez singur.

– E puțin spus, nu credeți?

Joshua prefera viața printre palisadele lui, pe Pământuri îndepărtate de Datum, prea departe pentru ca majoritatea să călătorească până acolo. Și chiar și așa, avea grijă să evite compania. Despre Daniel Boone se zicea că își ridica tabăra și pleca mai departe imediat ce vedea în zare fumul care se ridica de la focul altcuiva. În comparație cu Joshua, Boone era anormal de sociabil.

– Însă tocmai acesta este avantajul pe care vrem să-l valorificăm. Știm că nu aveți nevoie de oameni, spuse Selena ridicând mâna, preîntâmpinând o eventuală reacție de protest. Nicio grijă, nu sunteți antisocial. Dar gândiți-vă așa: înainte de descoperirea Pământului Lung, nimeni, pe parcursul întregii istorii a omenirii, nu a fost niciodată singur – adică realmente *singur*. Chiar și cel

mai cutezător marinar era conştient că undeva, acolo, cât de departe, mai e cineva. Pânã şi astronauţii care au păşit în trecut pe Lună puteau *vedea* Pământul. Cu toţii ştiau că, la o oarecare distanţă, se aflau alţi oameni ca ei.

– Da, şi cu *Stepperele* e acelaşi lucru: e de-ajuns un simplu pas, ca mutarea calului la şah, ca să dai de restul oamenilor.

– Şi totuşi, instinctele noastre nu pot percepe asta. Ştiţi câţi oameni se aventurează să pornească singuri la drum?

– Nu.

– Nimeni. În orice caz, extrem de puţini. Să fii singur pe o planetă întreagă, probabil singura minte dintr-un întreg univers? Nouăzeci şi nouă din o sută de oameni nu pot face faţă unei astfel de provocări.

Însă el nu era niciodată singur, se gândi Joshua. Nu atâta vreme cât Liniştea era permanent prezentă acolo, dincolo de cer.

– După cum a menţionat şi Selena, acesta este avantajul tău, ceea ce te face util, interveni Lobsang. Asta, şi alte câteva calităţi, despre care putem vorbi mai târziu. Ei, şi mai e şi faptul că te avem la mână cu ceva.

Totul deveni deodată clar pentru Joshua.

– Vreţi să fac cine ştie ce călătorie. Pe Pământul Lung.

– Acesta este lucrul la care te pricepi mai bine decât oricine, spuse Selena mieros. Vrem să călătoreşti în Meggarele Superioare, Joshua.

Meggarele Superioare: termenul folosit de unii pionieri pentru lumile aflate la mai mult de un milion de paşi depărtare de Pământ, cele mai multe din ele cufundate încă în legendă.

– De ce?

– Pentru cel mai inocent motiv cu putinţă, spuse Lobsang. Ca să vedem ce se află acolo.

Selena zâmbi.

– Informaţiile referitoare la Pământul Lung reprezintă capitalul companiei transTerra, domnule Valienté.

Lobsang elaboră:

– Imaginează-ți, Joshua. Până acum cincisprezece ani omenirea nu avea decât o lume și visa la alte câteva – lumile sistemului nostru solar, toate sterpe și necesitând investiții financiare obscene. Iar acum deținem cheia pentru a pătrunde în mai multe lumi decât putem număra! Și abia dacă am explorat-o chiar și pe cea mai apropiată dintre ele. Acum avem șansa să facem asta.

– *Avem* șansa? repetă Joshua. Ar trebui să te iau și pe tine cu mine? Ăsta e șpilul? O să fiu plătit de un computer să-i fiu șofer?

– Da, în linii mari așa stau lucrurile, încuviință Selena.

Joshua se încruntă.

– Și motivul pentru care aș face treaba asta...? Ziceați că mă aveți la mână cu ceva...?

Selena răspunse pe un ton suav:

– O să ajungem și la asta. Ți-am studiat cazul, Joshua. De altfel, prima mențiune referitoare la tine în documente oficiale este dintr-un raport întocmit de agenta Monica Jansson de la Poliția din Madison, depus chiar a doua zi după Ziua Marelui Pas, în care se vorbește de băiatul misterios care *s-a întors*, aducându-i cu el și pe ceilalți copii. Ce să mai, parcă ai coborât direct din povestea cu fluierașul fermecat! Odată ca niciodată ai fi fost considerat o celebritate.

– Și tot odată ca niciodată, interveni Lobsang, ai fi fost considerat vrăjitor.

Joshua oftă. Oare câtă vreme avea să-l mai urmărească ziua aceea? Nu și-a dorit nicio clipă să fie un erou; nu-i plăcea felul ciudat în care se uitau oamenii la el. De fapt, în orice fel s-ar fi uitat.

– A fost o harababură, asta-i tot, spuse el. Cum ați aflat?

– Din rapoartele poliției, precum cel al lui Jansson, spuse dozatorul de băuturi. Vezi tu, treaba cu poliția e că documentează tot. Iar eu ador documentele. Documentele sunt o sursă de informații. Mă informează, de pildă, cine era mama ta, Joshua. O chema Maria, nu-i așa?

– Mama mea nu te privește pe tine.

– Joshua, toată lumea mă privește și toată lumea se află la dosar. Și tot din dosare am aflat și de tine. Cum că s-ar putea să fii foarte special. Și că ai fost acolo în Ziua Marelui Pas.

– *Toată lumea* a fost acolo în Ziua Marelui Pas.

– Da, dar *tu* te-ai simțit ca acasă, nu-i așa, Joshua? Te-ai simțit ca și cum ai fi *ajuns* în sfârșit acasă. Pentru prima dată în viață știai că te afli la locul potrivit...

3

Ziua Marelui Pas. Cu cincisprezece ani în urmă. Joshua avea doar treisprezece ani.

Mai târziu, toată lumea și-a amintit unde se aflau în Ziua Marelui Pas. Majoritatea se aflau în rahat.

La vremea aceea, nimeni nu știa cine încărcase pe internet schema de asamblare a Stepperului. Dar pe măsură ce seara își arunca vălul peste lume, copii de pretutindeni începură să construiască Steppere, câteva zeci numai în cartierul în care se afla Căminul din Madison. Toată lumea dăduse buzna la Radio Shack. Componentele electronice necesare păreau ridicol de simple. La fel de caraghios părea și cartoful pe care trebuia să-l instalezi în centrul dispozitivului, dar era important, fiindcă era sursa de energie. După care urma întrerupătorul, care era vital. Unii copii crezuseră că nu era neapărată nevoie de un întrerupător, ci era de-ajuns să faci direct contact cu firele. Dar tocmai ei ajunseseră să țipe.

Joshua își construise *cu grijă* primul Stepper. Mereu făcea lucrurile meticulos. Era genul de băiat care întotdeauna, dar absolut întotdeauna, vopsea înainte să asambleze, iar apoi asambla piesele în ordinea corectă, pregătindu-și fiecare componentă cu grijă înainte de a inițiia operațiunea. Joshua întotdeauna *inițiia* lucrurile. Implica mai mult o acțiune deliberată decât „a începe". La Cămin, când făcea câte unul din puzzle-urile vechi, uzate și incomplete,

întotdeauna sorta mai întâi piesele, separând cerul, marea și marginile, înainte de a asambla fie și numai două piese. Uneori, dacă nimerise un puzzle incomplet, se ducea după aceea în micul lui atelier și fasona piesele lipsă din bucăți de lemn pe care le adunase el, apoi le vopsea în așa fel încât să se potrivească în peisaj. Dacă nu știai dinainte, nici prin gând nu ți-ar fi trecut că lipseau piesele originale. Alteori gătea, supravegheat de maica Serendipity. Strângea laolaltă toate ingredientele de care avea nevoie, le pregătea tacticos dinainte, iar apoi parcurgea pas cu pas rețeta. Făcea chiar și curat după el pe parcurs. Îi plăcea să gătească și îl încânta și atitudinea aprobatoare pe care i-o câștiga în Cămin.

Acesta era Joshua. Așa făcea el lucrurile. Și de aceea nu fusese primul copil care *păși*se afară din lume: nu doar că lăcuise cutia Stepperului, ci așteptase și să se usuce lacul. De aceea fusese cu siguranță primul copil care se întorsese fără să facă pe el de frică, sau mai rău.

Ziua Marelui Pas. Copiii dispăreau de pretutindeni. Părinții cutreierau cartierele în căutarea lor. Doar ce-i văzuseră ocupați cu jucăria asta nouă cu o clipă în urmă, iar în secunda următoare parcă intraseră în pământ. Când un părinte alarmat întâlnește alt părinte alarmat, alarmarea se transformă în groază. Au chemat poliția, dar ce să facă? Pe cine să aresteze? Unde să caute?

Apoi a *păși*t și Joshua, pentru prima oară.

Cu o clipă în urmă se aflase la el în atelier, în Cămin. Iar acum era într-o pădure deasă, apăsătoare, unde razele lunii abia dacă pătrundeau prin frunziș. Din toate părțile auzea alți copii vomitând, plângând după părinți, unii țipând ca și cum ar fi fost răniți. Se întrebă ce era cu toată văicăreala asta. *El* nu vomita. Într-adevăr, totul era straniu. Dar era o noapte caldă. Auzea bâzâitul țânțarilor. Singura întrebare era: o noapte caldă *unde*?

Plânsetele din jur îi distraseră atenția. O fetiță din apropiere striga după maică-sa. I se păru că e Sarah, care locuia tot la Cămin. O strigă pe nume.

Fata se opri din plâns, iar el îi auzi vocea destul de aproape.

– Joshua?

Se gândi o clipă. Era seara târziu. Sarah fusese probabil în dormitorul fetelor, care se afla la vreo douăzeci de metri de atelierul lui. Nu se *mișcase*, însă se afla cu siguranță în alt loc. Nu era Madison. Madison era plin de zgomote, mașini, avioane, lumini, în timp ce acum se afla în mijlocul unei păduri desprinse parcă dintr-o carte, fără urmă de vreun felinar oriîncotro privea. Dar Sarah se afla și ea aici, orice ar fi însemnat *aici.* Gândul se formă treptat, bucățică cu bucățică, ca un puzzle incomplet. Gândește, nu te panica. În raport cu locul în care te afli tu, sau te aflai adineauri, ea trebuie să se afle tot în locul în care se afla mai devreme. Nu trebuie decât să urmezi culoarul către camera ei. Cu toate că, aici și acum, nu e niciun culoar și nicio cameră. Gata, s-a rezolvat problema.

Numai că, pentru a ajunge la ea, ar trebui să treacă prin trunchiul copacului răsărit în fața lui. Un copac foarte gros.

Ocoli copacul, croindu-și drum prin desiș, prin mărăciniș și printre crengile prăbușite ale acestei păduri atât de sălbatice.

– Vorbește în continuare, spuse el. Nu te mișca din loc. Vin la tine.

– Joshua?

– Uite, îți zic eu cum facem. Cântă. Cântă întruna. Așa o să te pot găsi pe întuneric.

Joshua își aprinse lanterna. Era suficient de mică încât să-i încapă în buzunar. Noaptea umbla întotdeauna cu lanterna la el. Evident. Doar era Joshua.

Fata nu cânta. Începuse să spună o rugăciune.

– Tatăl nostru care ești în ceruri...

Își dorea ca măcar uneori oamenii să-l asculte.

Din toate direcțiile, din pădure, din beznă, începură să se ridice și alte glasuri.

– Sfințească-se numele tău...

Bătu din palme și strigă:

– Faceți liniște! O să vă scot de aici. Aveți încredere în mine!

Nu putea spune de ce ar fi trebuit să aibă încredere în el, însă tonul autoritar avu efectul scontat, așa că celelalte voci se potoliră. Inspiră adânc și strigă:

– Sarah, tu prima, bine? Restul – mergeți spre locul din care auziți rugăciunea. Nu spuneți nimic. Doar îndreptați-vă în direcția aia.

Sarah reîncepu:

– Tatăl nostru care ești în ceruri...

Pe măsură ce înainta cu mâinile întinse în față, strecurându-se printre mărăcini și sărind peste rădăcini, pășind cu grijă, auzea mișcare de jur împrejur, și alte și alte voci. Unii se plângeau că s-au rătăcit. Alții se plângeau că n-au semnal la telefon. Zări câteva ecrane de telefon care luminau ca niște licurici. Și mai erau și cei care plângeau deznădăjduiți sau chiar gemeau de durere.

Rugăciunea se sfârși cu un „amin“, care fu repetat ca un ecou de alte voci din pădure, iar Sarah spuse:

– Joshua? Am terminat.

Și eu care credeam că e isteață, se gândi Joshua.

– Atunci ia-o de la capăt.

Dură câteva minute bune să ajungă la ea, deși nu era prea departe. Însă își dădu seama că desișul acesta de pădure era de fapt destul de mic. Puțin mai departe, zări la lumina lunii ceea ce păreau a fi flori de câmp, cum văzuse la grădina botanică. Dar nu zărea nicăieri Căminul sau Allied Drive.

În cele din urmă, Sarah ajunse împleticindu-se până la el și se agăță strâns de el.

– Unde suntem?

– În altă parte, presupun. Știi, ca Narnia.

În lumina lunii văzu cum i se prelingeau lacrimile pe față, cum îi curgea nasul, și simți mirosul de vomă de pe cămașa ei de noapte.

– Da' eu n-am intrat în niciun șifonier!

El izbucni în râs, iar ea îl privi fix. Dar pentru că el râdea, începu și ea să râdă. Iar râsetele lor inundară deodată mica poiană. Ceilalți copii veneau înspre ei, atrași de lumina lanternei, și pentru moment groaza păru să se risipească. Era una să fii pierdut și singur, și cu totul altceva să fii pierdut într-o mulțime și să râzi.

Îl mai apucă cineva de braț.

– Josh?

– Freddie?

– A fost oribil. Era întuneric și *am căzut*, m-am prăvălit până jos.

Freddie avea un virus la stomac, își aminti Josh. Fusese la infirmeria Căminului, la etajul unu. Probabil căzuse pur și simplu prin clădirea dispărută.

– Ești rănit?

– Nu... Josh? Cum ajungem acasă?

Joshua o luă de mână pe Sarah.

– Sarah, ai făcut un Stepper?

– Da.

El aruncă o privire la componentele încâlcite din mâna ei. Nici măcar nu erau într-o cutie, fie și o cutie de pantofi, orice fel de cutie, ca să nu mai vorbim de una care să fi fost confecționată cu acest scop precis.

– Unde ți-e întrerupătorul?

– Care întrerupător? Am făcut contact cu firele.

– Păi, instrucțiunile spuneau clar să atașezi un întrerupător.

Luă cu mare grijă Stepperul ei în mână. Întotdeauna trebuia să ai grijă pe lângă Sarah. Nu era o Problemă, însă avea tendința să atragă probleme.

Cel puțin erau trei fire. Deslușì conexiunile după pipăit. Petrecuse ore întregi studiind schema de asamblare; o știa pe dinafară. Separă firele și îi puse înapoi în brațe grămada de piese încropită la repezeală.

– Fii atentă: când îți spun eu, atinge firele astea două. Dacă te trezești înapoi la tine în cameră, aruncă chestia asta pe jos și du-te la culcare. Ne-am înțeles?

– Dar dacă nu merge? îl întrebă ea, trăgându-și nasul.

– Atunci înseamnă că o să fii tot aici, cu mine. Și nu ar fi chiar așa de rău, nu? Ești gata? Haide să numărăm invers de la zece. Nouă, opt...

La zero, fata dispăru cu un pocnet ușor, ca și cum s-ar fi spart un balon de săpun.

Ceilalți copii se holbară la locul în care se aflase fata, apoi la Joshua. Unii dintre ei erau necunoscuți: multe dintre chipurile pe care reușea să le deslușească îi erau complet străine. Habar n-avea cât de mult merseră prin beznă.

În momentul acesta era un erou. Copiii ăștia ar fi făcut orice le-ar fi zis. Nu-i plăcea sentimentul ăsta. Era o corvoadă.

Se întoarse către Freddie:

– Bun, Freddie, tu urmezi. O știi pe Sarah. Spune-i să nu-și facă griji. Spune-i că o mulțime de copii o să ajungă acasă prin dormitorul ei. Spune-i că Joshua a zis că e singura cale să-i trimită acasă și te roagă să nu te superi. Acuma arată-mi Stepperul tău.

Unul câte unul, pocnet după pocnet, fetele și băieții pierduți se făcură nevăzuți.

Când dispăru și ultimul dintre cei aflați în apropiere, încă se mai auzeau voci din inima pădurii sau poate chiar din zone mai îndepărtate. Pe aceștia Joshua nu-i putea ajuta. Nici măcar nu era sigur dacă procedase bine până acum. Rămas singur în tăcere, ascultă cu atenție în jurul lui. În afară de vocile din depărtare și de bâzâitul subțire ar țânțarilor, nu se mai auzea nimic. Oamenii ziceau că țânțarii puteau ucide și un cal, cu timpul.

Apăsă comutatorul propriului Stepper, construit cu grijă.

Se pomeni instantaneu înapoi la Cămin, lângă patul Sarei, în camera ei mică și înghesuită, chiar la timp pentru a o zări de la spate pe ultima fată pe care o trimisese acasă, încă destul de panicată, dispărând pe coridor. Și auzi glasurile pițigăiate ale maicilor, care îl strigau.

Apăsă iar comutatorul în pripă, pentru ca în clipa următoare să se afle din nou singur în pădurea pustie. Pădurea *lui.*

Acum se auzeau mai multe voci din apropiere. Plângeau în hohote. Țipau. Un puști rosti foarte politicos:

– Nu vă supărați, mă poate ajuta cineva?

Apoi cineva vomită.

Mai mulți nou-sosiți. Se întrebă de ce li se făcea greață tuturor. Mai târziu, când avea să-și amintească de Ziua Marelui Pas,

amintirea avea să fie marcată de această amprentă olfactivă. Toată lumea vomitase. Nu și el.

Porni prin întuneric, căutându-l pe ultimul copil pe care-l auzise strigând.

Iar după copilul acela, urmă altul, și altul. Și încă o fată care își rupsese brațul căzând de la un etaj superior. Și apoi altul. Întotdeauna mai apărea câte un copil.

La primul semn al zorilor, desișul începu să răsune de cântecele păsărilor în întâmpinarea luminii. Oare și acasă se crăpa de ziuă?

Acum nu se mai auzea niciun sunet omenesc, cu excepția suspinelor ultimului băiat rămas, care se rănise la picior într-o bucată ascuțită de lemn. Băiatul nu putea în niciun caz să-și acționeze propriul Stepper. Era păcat, pentru că era bine făcut, după cum remarcă Joshua cu admirație în lumina palidă. Puștiul petrecuse fără îndoială o bucată bună de vreme în Radio Shack. Un puști isteț, dar nu suficient de isteț ca să ia cu el o lanternă sau spray împotriva țânțarilor.

Joshua se aplecă, îl luă în brațe, apoi se ridică. Băiatul gemu. Cu o singură mână liberă, Joshua pipăi după întrerupătorul propriului Stepper, felicitându-se încă o dată că urmase instrucțiunile întocmai.

De data aceasta, când *păși* înapoi, fură întâmpinați cu lumini puternice care le băteau în ochi, iar în câteva secunde un autovehicul al Poliției din Madison se opri cu un scârțâit în fața lor. Joshua rămase stană de piatră.

Din mașină coborâră doi polițiști. Unul din ei, un bărbat tânăr într-o vestă fluorescentă, luă cu băgare de seamă băiatul rănit din brațele lui Joshua și-l așeză pe iarbă. Celălalt polițist, o femeie, se pironise în fața lui, întinzându-i brațele și zâmbind, ceea ce îl neliniști, pentru că așa zâmbeau maicile în fața unei Probleme. Brațele întinse binevoitor puteau deveni cât ai clipi niște brațe care te înșfăcau. Din spatele polițiștilor se vedeau o mulțime de lumini, ca pe un platou de filmare.

– Bună, Joshua, spuse polițista. Numele meu este Monica Jansson.

4

Pentru agenta de poliție Jansson totul începuse chiar mai devreme, cu o zi în urmă: era a treia oară în ultimele luni când venea la casa incendiată a familiei Linsay de pe Mifflin Street.

Nu era sigură de ce se întorsese aici. De data asta nu primiseră niciun apel. Și, cu toate acestea, se pomeni din nou scotocind prin grămezile de cenușă și mobilă carbonizată, aplecându-se peste resturile unui televizor vechi cu ecran plat, pășind cu băgare de seamă peste un covor pârjolit, îmbibat și pătat de spumă, în care se mai distingeau încă urmele pașilor grei ai pompierilor și polițiștilor, fruzărind din nou rămășițele făcute aproape scrum a ceea ce fusese cândva un carnet întreg de notițe elaborate, ecuații matematice scrise ilizibil.

Îi zbură gândul la partenerul ei, Clancy, bându-și a cincea cafea de la Starbucks pe ziua de azi în mașina de serviciu. Cât de fraieră era! Ce mai putea găsi acolo, după ce detectivii examinaseră fiecare cotlon și criminaliștii își făcuseră și ei treaba? Chiar și fiica, Sally, o studentă cam aiurită, reacționase fără surprindere sau tulburare, dând calm din cap când i se spusese că tatăl ei era căutat pentru a fi interogat în legătură cu bănuielile de incendiere premeditată, instigare la terorism, cruzime împotriva animalelor, nu neapărat în ordinea aceasta. Dăduse pur și simplu din cap, ca și cum toate astea erau chestiuni la ordinea zilei în familia Linsay.

Nu-i păsa nimănui altcuiva. În curând casa avea să iasă de sub jurisdicţia poliţiei ca locul desfăşurării unei infracţiuni, iar proprietarul putea să înceapă curăţenia şi ciorovăielile cu agenţia de asigurări. În orice caz, nu fusese nimeni rănit, nici măcar Willis Linsay, deoarece nu existau semne că ar fi murit în incendiul de proporţii destul de reduse. Era o enigmă căreia probabil nu avea să i se dea niciodată de capăt, genul de enigmă peste care poliţiştii cu experienţă dădeau tot timpul, spusese Clancy, aşa că mai bine să nu-ţi baţi capul mai mult decât trebuie. Poate că la douăzeci şi nouă de ani, Jansson nu avea încă suficientă experienţă.

Sau poate era din cauza a ceea ce văzuse atunci când răspunseseră acelui prim apel, cu câteva luni în urmă. Pentru că primul apel venise de la o vecină care reclamase că văzuse un bărbat care băgase o capră în casa aceasta cu un singur etaj, aici, chiar în centrul oraşului Madison.

O *capră*? Aici bineînţeles că urmă un schimb previzibil de replici înţepătoare între Clancy şi dispecer: poate caprele îi arătaseră tipului cornul etc. etc., ha ha. Însă aceeaşi vecină, o femeie cam agitată, mai declarase că alte dăţi văzuse cum bărbatul băgase în casă, pe uşa din faţă, viţei şi chiar şi un mânz. Ca să nu mai vorbim de o cuşcă cu găini. Şi totuşi, nu exista nicio plângere de zgomot sau de duhoare de grajd. Nici urmă de animale vii înăuntru. Ce învârtea tipul ăsta: se împerechea cu ele sau le gătea?

Se pare că Willis Linsay locuia singur de câţiva ani, de când îi murise soţia într-un accident rutier. Avea o fiică de optsprezece ani, Sally, studentă la Universitatea Wisconsin-Madison, care locuia cu o mătuşă. Linsay fusese om de ştiinţă, iar pe vremuri ocupase chiar un post de profesor de fizică teoretică la Princeton. În prezent îşi câştiga existenţa ca meditator ambulant la Universitatea Wisconsin, iar în restul timpului... nimeni nu ştia de fapt cu ce se ocupa în restul timpului. Pe de altă parte, Jansson descoperise menţiuni prin documentele oficiale că lucrase la un moment dat pentru Douglas Black, marele industriaş, sub un alt nume. Dar asta nu era cine ştie ce surpriză. În ziua de azi, aproape toată lumea ajungea să lucreze pentru Black, într-un fel sau altul.

Orice ar fi pus la cale Linsay, nu implica creșterea caprelor în propria sufragerie. Poate existaseră intenții dușmănoase de la bun început din partea vreunui vecin băgăreț care n-avea altă treabă decât să-i provoace necazuri vecinului mai ciudat de alături. Se mai întâmpla uneori.

Însă următorul apel fusese diferit.

Cineva publicase online planul pentru confecționarea unui dispozitiv pe care persoana cu pricina îl numea „Stepper“. Îi puteai modifica aspectul exterior, dar în esență trebuia să fie un dispozitiv portabil cu un comutator mare cu trei poziții deasupra, cu diverse componente electronice în interior și cu un cablu de alimentare înfipt într-un... cartof?

Autoritățile se sesizaseră și erau în stare de alertă. *Arăta* ca genul de drăcie pe care și-ar fi lipit-o pe piept un terorist sinucigaș chiar înainte de a face o plimbare pe State Street. De asemenea, arăta ca genul de drăcie care ar fi tentat pe oricare puști din lume, care ar fi putut încropi așa ceva din piese găsite la el în cameră. Toată lumea își imaginase că termenul „cartof“ era cu siguranță un cod pentru altceva, cum ar fi o bucată de exploziv Semtex.

Însă până să ajungă o mașină de poliție la domiciliul Linsay, pentru întâlnirea cu agenții de la Siguranță Națională la fața locului, primiră un al treilea apel, fără nicio legătură cu restul: casa luase foc. Jansson făcuse parte din echipa care răspunsese acestui ultim apel. Iar Willis Linsay dispăruse fără urmă.

Fusese o incendiere premeditată. Criminaliștii găsiseră cârpa îmbibată cu benzină, bricheta ieftină, grămada de hârtii și bucățile sparte de mobilier de la care începuse totul. Scopul incendiului părea să fi fost distrugerea mormanelor de notițe și alte materiale ale lui Linsay. Făptașul ar fi putut fi chiar Linsay sau cineva care avea un dinte împotriva lui.

Jansson avea sentimentul că însuși Linsay era responsabil. Nu-l întâlnise niciodată, nici măcar nu văzuse o fotografie cu el. Însă contactul tangențial pe care îl avusese cu el îi crease o anumită impresie. Fără îndoială, era cumplit de inteligent. Altfel nu

ajungeai să faci fizică la Princeton. Dar ceva lipsea. Casa lui era întoarsă cu susul în jos. Tentativa de incendiu fără un scenariu clar se potrivea, de asemenea, în peisaj.

Dar ceea ce nu pricepea ea era *motivul* pentru toate astea. Ce pusese la cale?

Acum Jansson găsi Stepperul lui Linsay, prototipul, pesemne. Se afla în salon, cocoțat pe policioara căminului, în care nu mai fusese făcut focul de ani întregi. Poate că îl lăsase intenționat în urmă, pentru a fi găsit. Criminaliștii îl găsiseră și îl abandonaseră acolo, după ce îl examinaseră minuțios pentru a preleva amprente. Probabil că avea să fie preluat în custodia poliției odată ce avea să fie distrus locul faptei.

Jansson se aplecă să-l studieze. Nu era decât o cutie de plastic transparentă, în formă de cub, cu latura de vreo zece centimetri. Criminaliștii credeau că era posibil să fi conținut cândva dischete de pe vremuri. Linsay era în mod clar genul de persoană care să păstreze asemenea vechituri. Prin pereții transparenți se vedeau componente electronice, condensatoare, rezistoare, relee și bobine, conectate cu sârmă de cupru răsucită și sudată. Pe capac era un comutator mare cu trei poziții, etichetate de mână cu un marker negru:

VEST – OPRIT – EST

Comutatorul era acum pe poziția OPRIT.

Restul volumului cutiei era ocupat de... un cartof. Un simplu cartof, fără Semtex, fiole de acid, cuie sau alte elemente din arsenalul modern al terorii. Unul dintre băieții de la criminalistică sugerase că era posibil să fi fost folosit ca sursă de energie, ca în cazul clasic al ceasului pe bază de cartof. Majoritatea considerau că era un simptom de scrânteală sau poate făcea parte din vreo farsă bizară. Orice ar fi fost, acesta era obiectul pe care se grăbeau să-l asambleze la ora actuală copiii de pe tot mapamondul.

Lângă Stepper fusese găsit un bilețel pe care scria, cu același marker și cu același scris de mână: ÎNCEARCĂ-MĂ. Foarte *à la* Alice în Țara Minunilor. Numărul final de scamatorie al lui

Linsay, un soi de rămas-bun. Jansson realiză că niciunul dintre colegii ei nu urmașe, de fapt, instrucțiunile de pe bilet: ÎNCEARCĂ-MĂ.

Luă cutia în mână; era foarte ușoară. Deschise capacul. Înăuntru mai era o bucată de hârtie pe care scria TERMINĂ-MĂ și dedesubt erau niște instrucțiuni simple, însoțite de ceea ce părea a fi o ciornă a schemei de asamblare care sfârșise pe internet. Trebuia să nu folosești nicio piesă din fier, citi ea, ceea ce era subliniat. Trebuia să termine de răsucit câteva fire de sârmă de cupru pe bobine, iar apoi să facă niște contacte pentru a ajusta bobinele cumva.

Se puse pe treabă. Răsucirea bobinelor era o activitate curios de plăcută, deși nu ar fi putut spune de ce. Nu mai era decât ea și cu piesele respective, ca un copil care asambla un radio de cristal. Ajustarea fu, de asemenea, o operațiune ușoară; într-un fel, simți când contactul fu potrivit tocmai bine – deși, din nou, nu avea o explicație pentru asta, și nu o încânta deloc perspectiva de a scrie toate astea într-un raport.

Când termină, închise capacul, atinse întrerupătorul, dădu cu banul în minte, și trase butonul spre VEST.

Casa dispăru și se pomeni sub cerul liber..

Peste tot în jurul ei erau flori de câmp înalte până la brâu, ca într-o rezervație naturală.

Și se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Se aplecă, gemând de durere, și scăpă cutia din mână. Pantofii ei lustruiți călcau acum pe iarbă. În nări simțea un aer tare, curat, iar duhoarea de cenușă și spumă dispăruseră.

O atacase vreun infractor? Își pipăi arma. Se afla în toc, la locul ei, dar se întâmplase ceva ciudat: carcasa de polimer și magazia pistolului Glock păreau în ordine, însă arma *zăngănea*.

Se îndreptă de spate cu grijă. Încă o durea stomacul, dar îi era mai degrabă greață decât se simțea lovită. Aruncă o privire în jur. Nu mai era nimeni, amenințător sau nu.

Nu mai era înconjurată de patru pereți, iar casa de pe Mifflin Street dispăruse cu totul. Nu erau decât flori de câmp, un pâlc de copaci de treizeci de metri și un cer albastru, neîntinat de dârele avioanelor și de smog. Era ca la grădina botanică – reconstrucția vegetației din preria Hercules în interiorul orașului Madison. O grădină botanică ce înghițise orașul. Și dintr-odată, ea se afla aici, înconjurată de toate astea.

– Vai! fu reacția ei, dar i se păru nepotrivit de scurtă, așa că după ce se gândi puțin, adăugă: Doamne! După care încheie cu: Dumnezeule! deși își descalifica astfel convingerie agnostice cu puternice tente de ateism, de-o viață-ntreagă.

Își puse arma la loc și încercă să gândească așa cum face un polițist. Să *vadă* ca un polițist. Observă gunoi pe pământ, la picioarele ei, lângă Stepperul pe care îl scăpase din mână. Mucuri de țigară. Ceva ce arăta ca o grămadă de bălegar. Deci aici se dusese Willis Linsay? Dacă așa stăteau lucrurile, nu era nici urmă de el sau de animalele lui aici...

Chiar și aerul era diferit. Consistent. Tare. Se simțea de parcă s-ar fi îmbătat doar respirând. Totul era magnific. Era imposibil. Unde *se afla*? Râse tare, uluită de tot acest miracol.

Apoi realiză că fiecare pușți din Madison avea să aibă în curând o cutie ca asta. De fapt, fiecare pușți de peste tot. Și o să înceapă să apese pe buton. Peste tot în lume.

Și abia *după aceea* se gândi că poate ar fi o idee bună să se întoarcă acasă.

Ridică Stepperul de pe jos, unde îl scăpase. Era încă acoperit de praful folosit pentru prelevarea amprentelor. Butonul revenise la poziția OPRIT. Cu emoții, atinse comutatorul, închise ochii, numără invers de la trei, și apăsă butonul spre EST.

Se afla din nou în casa lui Linsay, iar la picioarele ei, pe covorul deteriorat, erau împrăștiate componentele metalice ale pistolului, plus alte fragmente de metal a căror dispariție nici nu o remarcase: insigna, ecusonul, chiar și acul de cravată.

Clancy o aştepta afară, în maşină. Începu să-şi pună gândurile în ordine şi încercă să găsească o modalitate în care să-i explice ceea ce se întâmplase.

Când se întoarse la bază, panoul de urmărire al lui Dodd, şeful de secţie, indica unul-două rapoarte de persoane dispărute pe fiecare cartier. Încetul cu încetul, începură să se aprindă luminiţele de pe întregul panou.

Apoi începură să intre mesaje de alertă din întreaga ţară.

– Şi aşa e peste tot în lume, spuse Dodd pe un ton de consternare, după ce schimbă canalul, oprindu-se la CNN. O epidemie de persoane dispărute. Chiar şi în China. Ei, poftim!

În noaptea aceea lucrurile se complicară şi mai mult pentru toată lumea. Avu loc o serie de spargeri, una chiar şi dintr-un seif din clădirea Capitoliului. Departamentul de Poliţie din Madison avu probleme chiar şi cu distribuirea unităţilor pe teren. Iar asta fusese înainte să înceapă să sosească directivele de la Departamentul de Siguranţă Naţională şi de la FBI.

Jansson izbuti să-l oprească pe sergentul responsabil.

– Ce se întâmplă, comisare?

Harris se întoarse spre ea cu faţa pământie:

– Pe mine mă întrebi? Ce ştiu eu, teroriştii? Ăştia de la Siguranţa Naţională tot vehiculează posibilitatea asta. Extratereştri din spaţiu? Pe hol e un tip cu o pălărie din folie de aluminiu care insistă că ăştia ar fi de vină.

– Deci eu ce ar trebui să fac, comisare?

– Fă treaba care ţi se pare cea mai urgentă, spuse el, şi se grăbi să plece.

Reflectă la asta. Dacă ar fi un cetăţean oarecare, ce anume ar preocupa-o cel mai tare? Copiii dispăruţi, chiar aşa! Părăsi comisariatul şi se apucă de treabă.

Găsi copiii, vorbi cu ei, cu unii la spital, şi aproape jumătate din ei pomeneau de un anume băiat calm, un erou, care îi îndruma spre casă, la fel ca Moise – doar că nu-l chema Moise, ci Joshua.

Joshua se dădu un pas înapoi din calea polițistei.

– Tu ești Joshua, nu-i așa? Mi-am dat seama. Ești singurul pușți de pe aici fără urme de vomă pe față.

El nu răspunse.

– Mi-au zis că Joshua i-a salvat. Mi-au zis că i-a luat în brațe și i-a purtat înapoi acasă. Ești ca băiatul din *De veghe în lanul de secară*. Ai citit cartea? Ar trebui s-o citești, deși poate că e interzisă la Cămin. Da, știu de Cămin. Cum ai făcut-o, Joshua?

– N-am făcut nimic rău. Nu sunt o Problemă, spuse el, dându-se și mai mult înapoi.

– Știu că nu ești o Problemă. Dar ai făcut ceva diferit. Vreau doar să știu ce anume ai făcut. Spune-mi, Joshua.

Joshua nu suporta când cineva îi repeta numele întruna. Era strategia pe care o adoptau ca să te calmeze atunci când credeau că ești o Problemă.

– Am urmat instrucțiunile. Asta-i tot. Oamenii nu înțeleg: trebuie doar să urmezi instrucțiunile.

– Eu vreau să înțeleg, spuse ea. Spune-mi. Nu ai de ce să te temi de mine.

– Uite, spuse Joshua, chiar dacă faci o simplă cutie de lemn, trebuie să o lăcuiești, altfel se udă și se umflă, și din cauza asta se poate dezintegra. Orice lucru ai face, e nevoie să-l faci cum trebuie. Să urmezi instrucțiunile. De-aia sunt puse acolo.

Vorbea prea mult și prea repede. Tăcu. Asta funcționa mai mereu. Și în orice caz, ce ar fi putut să zică?

Jansson era fascinată de Joshua. Toată lumea se panicase pe întuneric, evident, copiii țipau, vomitau, făceau pe ei de frică, erau mușcați de țânțari și se loveau de copaci. Dar nu și Joshua. Joshua era calm. Îl privi acum. Era slăbuț, înalt pentru vârsta lui, avea fața albă, însă părul de un negru intens, mediteraneean. Era o enigmă, calmul întruchipat.

Spuse cu voce tare:

– Știi, Joshua, după poveștile lor, aș fi zis că unii din copiii ăștia au luat ceva droguri. Numai că erau cu toții plini de frunze

și zgârieturi. Ca și cum ar fi făcut într-adevăr o plimbare prin pădure, chiar aici, în mijlocul orașului.

În timp ce ea făcu un mic pas înainte, el făcu un mic pas înapoi.

Jansson nu mai înaintă și lăsă mâinile în jos.

– Uite ce e, Joshua, Știu că spui adevărul. *Pentru că am fost și eu acolo.* Gata cu aiurelile. Vorbește cu mine. Cutia pe care o ții în mână arată foarte bine în comparație cu celelalte. Pot să arunc o privire? Doar las-o jos și dă-te un pas înapoi, nu vreau să te păcălesc. Încerc doar să descopăr de ce puștii din tot orașul ajung într-o pădure misterioasă și se împotmolesc acolo, îngroziți că o să fie mâncați de orci!

În mod curios, asta îl impresionă pe Joshua. Puse cutia pe jos și se dădu un pas înapoi, așa cum îl rugase ea.

– Aș vrea să mi-o înapoiați. Nu am bani să mă duc din nou la Radio Shack, spuse el, apoi întrebă după o scurtă ezitare: Chiar credeți că sunt orci acolo?

– Nu, nu cred că sunt orci. Dar nu știu ce să cred. Uite, Joshua, tu mi-ai pus jos cutia, așa că o să fac și eu la fel și o să-mi las aici cartea de vizită, de unde o poți lua, bine? Cu numărul meu de telefon personal. Am senzația că tu și cu mine ar trebui să păstrăm legătura.

Se dădu câțiva pași înapoi, ținând cutia în mână.

– Bine lucrată!

Însă acum se îndrepta spre ei o altă mașină, orbindu-i cu farurile. Jansson se uită în jur.

– Sunt doar alți polițiști care patrulează, spuse ea. Nu-ți face griji...

Se auzi un *poc* încet.

Polițista se uită la cutia din mâna ei și la trotuarul pustiu.

– Joshua?

Joshua realiză imediat că-și lăsase cutia în urmă.

Pășise fără cutie! Și, ce-i mai rău, polițista aceea îl *văzuse pășind* fără cutie. Acum chiar dăduse de necaz.

Așa că fugi. *Păși* mai departe, din ce în ce mai departe, orice ar fi însemnat acel *departe.* Nu se opri și nici nu încetini. Continuă să facă un *pas* după altul, simțind fiecare *pas* ca pe un ușor ghiont

în măruntaie. O lume după alta, ca și cum ar fi traversat un șir de camere. *Pas* după *pas* se îndepărta de agenta Jansson. Se adâncea în acest culoar de pădure.

Nu mai rămăsese nici urmă de oraș, de clădiri, de lumini sau de oameni. Nu mai era decât pădurea, însă o pădure care se schimba la fiecare *pas*. Copacii apăreau și dispăreau din senin, ca și cum ar fi făcut parte din decorul culisant al unei piese de teatru asemenea celor ce jucau copiii la Cămin, însă toți copacii păreau reali, solizi și stabili și bine înfipți în pământ. Uneori era ceva mai cald, uneori ceva mai frig. Însă pădurea persista în jurul lui. Și peste tot se revărsau zorile. Așadar, unele lucruri nu se schimbau: pământul neclintit de sub picioarele lui, cerul la răsărit. Descoperea cu încântare ordinea acestei lumi.

Instrucțiunile de pe internet nu menționaseră nimic despre *pășitul* fără cutie, și totuși asta era ceea ce făcea. Gândul îi provocă o senzație de vertij, ca și cum s-ar fi aflat la doi pași de o prăpastie. Dar simțea și un fior, fiorul pe care ți-l dă încălcarea regulilor. Ca atunci când el și Billy Chambers împrumutaseră o sticlă de Budweiser de la zidarii care veniseră să repare fereastra spartă și o băuseră într-un colț, în camera boilerelor, apoi o făcuseră țăndări și o aruncaseră la coșul de gunoi. Amintirea îl făcu să zâmbească cu gura până la urechi.

Merse pur și simplu mai departe, ferindu-se din calea copacilor atunci când era nevoie. Însă copacii se schimbau treptat. Acum era înconjurat de trunchiuri cu scoarța mai dură și de crengi joase cu ace ascuțite. O pădure de pini. Era mai răcoare. Dar tot într-o pădure se afla, așa că *pași* grăbit mai departe.

Ajunse la un Zid. Într-un loc de unde nu putea *păși* mai departe, indiferent în ce fel mergea lateral. Făcu chiar câțiva pași înapoi și încercă să-și ia cumva avânt, să forțeze bariera. Nu-l duru; era ca și cum s-ar fi izbit de o palmă uriașă ridicată. Însă nu putu avansa.

Dacă nu putea să treacă prin pădurea aceasta deasă, poate ar avea sorți de izbândă sărind peste ea. Găsi un copac înalt, cel mai înalt din zonă. Se agăță de crengile cele mai de jos, apoi se cățără din ce în ce mai sus. Acele de pin îi înțepau mâinile. Cam la

fiecare doi metri încerca să păşească în lături, doar să vadă dacă ar putea, însă Zidul tot îl împiedica.

Iar apoi, dintr-odată, reuşi.

Se prăvăli înainte, pe o suprafaţă plană, ca din beton neregulat, netezit, dur, uscat şi gri. Nici urmă de copaci sau de pădure. Nu era decât aerul, cerul şi această suprafaţă. Şi era *frig*, un frig care-i pătrundea prin materialul subţiat la genunchi al blugilor, şi-i îngheţa mâinile. Gheaţă!

Se ridică în picioare. Răsuflarea i se transforma în aburi. Frigul îl înţepa prin haine ca nişte pumnale. Lumea întreagă era acoperită de gheaţă. Se afla într-un soi de defileu larg, săpat în gheaţă; în jurul lui se ridicau movile gri compacte. Gheaţă veche, murdară. Cerul senin era de un cenuşiu-albăstrui, vestind zorile. Nu se simţea nicio mişcare, nicio pasăre, niciun avion, iar pe pământ nu zări nicio clădire, nicio vietate şi nici măcar un singur fir de iarbă.

Rânji.

Apoi *păşi* înapoi în pădurea de pin, dispărând cu un *poc*, ca şi cum s-ar fi spart un balon de săpun.

Lobsang spuse:

– Jansson, agenta aceea de poliție, a stat tot timpul cu ochii pe tine. Știi asta, Joshua, nu?

Joshua fu adus brusc înapoi în prezent.

– Ești destul de deștept pentru un dozator de băuturi.

– Ai fi uimit. Selena, poți, te rog, să-l conduci pe Joshua jos?

Femeia tresări speriată.

– Dar, Lobsang, Joshua nu a trecut încă de verificarea de securitate.

Dozatorul de băuturi scoase un țăcănit, după care căzu o cutie de Dr Pepper cu o bufnitură surdă.

– Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Aș vrea ca noul nostru prieten să mă cunoască cum se cuvine. Apropo, Joshua, băutura asta e pentru tine. Fac eu cinste.

Joshua se ridică în picioare.

– Nu, mulțumesc. Mi-am pierdut pofta de sucuri carbogazoase acum mulți ani.

Și chiar dacă nu ar fi fost așa, mi-aș fi pierdut-o chiar acum, când am văzut cum o excretezi, își spuse Joshua în gând.

Când se îndreptau spre scări, Selena spuse:

– Drăguț din partea ta că te-ai bărbierit. Serios, se pare că bărbiile nu mai sunt deloc la modă în vremurile acestea de

pionierat pe care le trăim. Oamenii sunt plini de toane. Cred că ne aşteptam să avem de-a face cu un soi de sălbatic.

– Probabil că eram şi eu aşa cândva.

Această reacţie oarecum indiferentă o irită în mod evident; părea să aştepte mai mult de la el.

Ajunseră pe un palier unde se aflau numai uşi de metal nemarcate. Una dintre acestea glisă, deschizându-se pentru ea, şi se închise la loc fără zgomot la câteva secunde după ce o urmase şi el dincolo de prag. O luară apoi pe nişte scări în jos.

– Joshua, ca să fiu sinceră – încercă ea să glumească – ţi-aş da un brânci pe scările astea! Şi ştii de ce? Fiindcă abia ce-ai ajuns şi ai deja nivel de securitate zero, mare şi lat, ceea ce teoretic înseamnă că ai acces la toate informaţiile de aici. Eu, pe de altă parte, am nivel de securitate cinci. Eşti deasupra mea, deşi eu lucrez pentru transTerra şi celelalte filiale chiar de la început! Cine eşti, mai exact, de-ţi permiţi să intri aici şi, hodoronc tronc, să afli toate secretele?

– Îmi pare rău, ce pot să zic? Sunt pur şi simplu Joshua, atâta tot. În orice caz, cum adică „chiar de la început“? Eu am fost începutul! De asta mă şi aflu aici, nu-i aşa?

– Da, bineînţeles. Dar presupun că primul pas al oricărei persoane reprezintă începutul pentru acea persoană...

6

Mânat de ambiție, Jim Russo făcuse primul *pas* în ceea ce utilizatorii fervenți ai internetului începuseră curând să numească Pământul Lung. Și pentru că, ajuns la vârsta de treizeci și opt de ani, după o viață de ghinioane și trădări, se gândi că avea în sfârșit un as în mânecă.

La puțină vreme după Ziua Marelui Pas își încropise planul și stabilise ce avea de făcut. Venise glonț în această regiune a Californiei. Luă cu el hărți, fotografii și alte materiale care să-l ajute să localizeze punctul exact în care Marshall își făcuse descoperirea cu mulți ani în urmă. Știa foarte bine că sistemele GPS nu funcționau în lumile Pământului Lung, așa că trebuia să aibă toate datele pe hârtie. Desigur, nu aveai nevoie de nicio hartă ca să găsești Moara lui Sutter pe malul râului South Fork, sau cel puțin nu pe Pământul Datum. Făcea parte dintr-o Rezervație Istorică a Statului. Locul cu pricina era desemnat Monument Istoric al Statului California. Ridicaseră o construcție comemorativă pentru a indica locul unde fusese inițial fabrica de cherestea și puteai vedea locul unde zărise James Marshall primii fulgi de aur, în jgheabul morii. Puteai să stai chiar acolo, exact în același loc unde stătuse el. Jim Russo tocmai asta făcea acum, în timp ce i se învârteau rotițele în cap.

Apoi *păși* în Vest 1 și deodată construcția dispăruse. Peisajul era la fel de sălbatic cum îl găsiseră Sutter cu ai lui atunci când veniseră să-și construiască fabrica de cherestea. Sau poate chiar și mai sălbatic, pentru că nici măcar amerindienii nu trecuseră pe aici înainte să înceapă *păsitul*. Bineînțeles, astăzi erau și alți oameni pe aici, turiști de pe Pământul Datum care vizitau împrejurimile. Erau chiar și câteva plăcuțe cu informații. Sutter Vest și Est 1 fuseseră deja anexate ca o prelungire a monumentului istoric de pe Pământul Datum. Jim zâmbi uitându-se la mâna de turiști fraieri, cu ochii cât cepele, gândindu-se la lipsa lor de imaginație.

De îndată ce se simți în stare, după ce i se atenuă senzația de greață după vreo zece-cincisprezece minute, *păși* mai departe. Și încă o dată. Și încă o dată.

Se opri în Vest 5, care se gândi că era suficient de departe. Nimeni prin preajmă. Râse tare și chiui. Niciun răspuns. Doar ecoul și o pasăre în depărtare. Era singur.

Nici nu aștepta să-i treacă greața. Se aplecă lângă râu, își scoase sita din rucsac, inspirând adânc pentru a-și calma stomacul. Chiar în locul acela, pe 24 ianuarie 1848, James Marshall observase niște pietre cu forme ciudate în apă. În decursul aceleiași zile, Marshall strecura deja fulgi de aur din râu. Goana după aur din California tocmai începuse. Jim visase să găsească *exact același fulg de aur* pe care îl găsise Marshall și care era acum în custodia Institutului Smithsonian. Ce mai ispravă ar fi! Dar aici nu era nicio moară, desigur, deci niciun canal de evacuare, iar albia râului nu fusese răscolită, ca pe vremea lui Marshall, pe Pământul Datum. În plus, era foarte puțin probabil să găsească fulgul identic. Oricum, se mulțumea să se îmbogățească.

Acesta era planul lui măreț. Știa exact unde se afla aurul de la Moara lui Sutter, fiindcă fusese deja descoperit și extras de minerii care îi urmaseră lui Marshall. Avea hărți ale straturilor, care așteptau încă netulburate, chiar aici! Căci în lumea aceasta nu existase nici Sutter, nici Marshall, nici moara și nici Goana după

aur. Toată bogăția aceea, sau o copie a ei, dormea încă în subterană, așteptându-l pe Jim să o stăpânească.

Auzi râsete în spatele lui.

Se întoarse valvârtej, încercând să se ridice, dar se împiedică și picioarele îi alunecară în râu.

În fața lui se afla un bărbat care purta haine aspre din denim și o pălărie cu boruri largi. Avea un rucsac portocaliu voluminos și un soi de târnăcop. Râdea la Jim, arătându-și dinții albi ce contrastau cu fața lui tuciurie. În jurul lui apărură din senin și alți bărbați și femei, îmbrăcați asemănător, cu un aspect soios și istovit. Rânjiră când dădură cu ochii de Jim, în ciuda grețurilor provocate de *păsit*.

– Nu se poate, încă unul? spuse o femeie.

Sub stratul de mizerie, părea atrăgătoare. O femeie atrăgătoare care râdea de el. Jim își feri privirea, înroșindu-se la față.

– Așa se pare, spuse primul bărbat. Care-i treaba, băiete? Ai venit să te căpătuiești cu aurul lui Sutter?

– Ce te privește pe tine?

Bărbatul dădu din cap dezaprobator.

– Care-i treaba cu ăștia ca tine? Vă gândiți la o singură mișcare înainte, dar nu și la următoarea și la aia de după.

Lui Jim i se părea că vorbește ca un student de colegiu îngâmfat și batjocoritor.

– Ți-a picat fisa că e aur neexploatat în locul ăsta. Sigur că e, ai dreptate. Dar ce zici de același loc din Vest 6 și 7 și 8 și toate celelalte? Și ce te faci cu toți tipii ca tine, care spală nisipul în toate lumile alea îndepărtate? La asta nu te-ai gândit, nu?

Scoase din buzunar o pepită de aur de mărimea unui ou de porumbel.

– Toată lumea a avut aceeași idee, prietene!

– Hai, nu fi așa dur cu el, Mac. O să facă niște bani dacă se mișcă repede. Aurul nu s-a devalorizat complet încă; nu s-a adus prea mult înapoi. Și poate până la urmă să-l vândă ca pe orice marfă. Problema e că aurul nu mai valorează cât greutatea lui în aur!

Alte râsete.

Mac dădu din cap aprobator.

– Un alt exemplu pentru valoarea economică surprinzător de mică a tuturor acestor lumi. Un adevărat paradox.

Îngâmfarea aceea de băieţaş de colegiu îl înfurie pe Jim.

– Bine, deşteptule, şi dacă nu valorează nimic, voi ce mai căutaţi aici?

– Aaa, şi noi ne-am apucat de minerit, spuse Mac. Am reconstituit paşii lui Marshall şi ai celorlalţi, ca şi tine. Am mers mai departe. Am construit chiar o replică a morii şi o forjă, ca să facem unelte de fier, ca să găsim aurul şi să-l extragem exact ca pionierii. E o reconstituire istorică – o să fie pe Discovery la anul, să te uiţi. Dar noi *nu* am venit aici pentru aur în sine. Ţine!

Îi aruncă oul de aur lui Jim. Ateriză la picioarele lui, pe pietrişul umed.

– Tâmpiţilor!

Lui Mac i se şterse zâmbetul de pe figură şi făcu o mutră dezamagită parcă de lipsa de maniere a lui Jim.

– Nu cred că noul nostru prieten ştie să piardă cu demnitate, domnilor şi domniţelor. Asta e...

Jim se repezi stângaci la membrii grupului, agitându-şi pumnii. Râdeau în continuare de el, în timp ce dispărură unul câte unul. Nu reuşi să lovească pe nimeni.

7

Pentru Sally Linsay, plecarea de pe Pământul Datum, la un an după Ziua Marelui Pas, nu fusese nicidecum primul ei *pas*. Părăsi lumea deoarece tatăl ei făcuse asta înaintea ei. Iar înaintea lui, plecase majoritatea familiei. Ea avea nouăsprezece ani.

Făcuse pregătirile pe îndelete. Își acordase timp pentru bagaje, pentru strângerea echipamentului, timp ca să-și pună toate treburile în ordine. În fond, nu plănuia să se mai întoarcă.

Apoi, într-o bună zi, dimineața devreme, își trase pe ea vesta de pescar cu multe buzunare, își luă rucsacul în spate și ieși pentru ultima oară din camera ei și din casa mătușii. Mătușa Tiffany era plecată, ceea ce îi convenea lui Sally; nu-i plăceau despărțirile. O luă pe Park Street și trecu prin campus. Nu era nici țipenie de om, nici măcar un îngrijitor; Universitatea Wisconsin era cufundată în somn. Acum era mult mai liniște diminețile, era sigură de asta. Poate că *păsiseră* mai mulți oameni decât își imaginase. Ajungând la malul lacului, o tăie pe scurtătură, pe lângă bibliotecă, luând-o pe Lakeshore Path spre vest, către Picnic Point. Pe Lacul Mendota, în larg, erau câteva bărci cu pânze, un windsurfer temerar într-un costum portocaliu țipător și câteva bărci ale Clubului de Canotaj al Universității Wisconsin, din care se auzeau până la mal comenzile antrenorilor prin portavoce. Orizontul era înrămat de o linie verde.

Pentru unii, universitatea înconjurată de vegetație, pe malul lacului, era un cadru idilic. Nu și pentru Sally. Îi plăcea natura, însă în starea ei autentică. Pentru ea, Pământul Lung nu era doar un capriciu ultramodern, un parc de distracții care fusese deschis publicului în Ziua Marelui Pas. Ea *copilărise* acolo. Acum, privind bărcile cu vâsle și surferul, nu vedea decât niște idioți care perturbau natura și speriau păsările. La fel cum începea să se întâmple și în celelalte lumi, pe măsură ce mai mulți idioți și căscați se trezeau și ei *păşind.* Chiar și apa limpede a acestui lac nu reprezenta decât niște deversări diluate pentru ea. Cel puțin își alesese o zi frumoasă ca să-și ia rămas-bun de la locul acesta, de la orașul de pe malul lacului, în care nu fusese întotdeauna cu totul nefericită, iar aerul era curat. Însă era și mai curat acolo unde se ducea ea.

Găsi un loc ferit în care se abătu de la cărare, intrând în umbra copacilor. Își verifică echipamentul pentru ultima oară. Luase cu ea și arme, inclusiv o arbaletă ușoară. Stepperul ei era într-o cutie de plastic, ca aceea folosită de tatăl ei. Pe lângă mecanismul esențial, era înțesată cu piese de rezervă, instrumente optice delicate, o legătură de fire de sârmă de cupru, coli cu schemele de asamblare. În mijlocul componentelor electronice uzate și încâlcite trona, desigur, cartoful. Ce idee isteață: o baterie comestibilă, în cazul în care prânzul devenea o prioritate. Era echipamentul unui călător profesionist. Din spirit de nostalgie, lipise un abțibild cu „UW“ pe cutie.

Însă cutia era o simplă acoperire. Sally nu avea nevoie de un Stepper pentru a *păși.*

Cunoștea Pământul Lung și știa cum să-l străbată. Acum pornea la drum să-și găsească tatăl. Și să afle răspunsul la o întrebare care nu-i dăduse pace de când era de-o șchioapă și se juca pe lângă baraca tatălui ei, într-un alt Wyoming: ce *rost* aveau toate astea?

Nehotărârea nu o caracteriza. Alese la nimereală o direcție, zâmbi și *păși.* În jurul ei rămăseseră încă pâlcurile de copaci și lacul. Dar poteca, bărcile și idiotul de pe placa de surf dispăruseră.

Oamenii începuseră să *păşească* care-ncotro în acele prime zile, fie cu un scop anume, fie doar de dragul de a o face. Însă nimeni nu ajunsese mai departe decât Joshua.

În primele luni, pe când avea doar treisprezece-paisprezece ani, îşi construise adăposturi în Pământurile superioare. Le numea palisade. Iar cele mai izbutite dintre ele chiar *erau* palisade, ca ale lui Robinson Crusoe. Lumea îşi făcuse o idee greşită despre Robinson Crusoe. Imaginea lui populară era aceea a unui bărbat hotărât, voios, cu o preferinţă neîndoielnică pentru indispensabilii din piele de capră. Dar la Cămin se găsea un exemplar vechi şi ponosit al cărţii, iar Joshua, fiindcă era Joshua, îl citise din scoarţă-n scoarţă. Robinson Crusoe stătuse pe insula lui mai bine de douăzeci şi şase de ani, iar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse construind palisade. Lui Joshua i se părea o idee bună; Robinson ăsta era sigur un om cu scaun la cap.

Îi fusese mai greu la început. În Madison, Wisconsin, de partea cealaltă a zidurilor realităţii, către Est şi către Vest, găseai aproape numai prerie. Joshua ştia acum că avusese noroc că nu era iarnă prima dată când *păşise*, căci asta l-ar fi azvârlit nepregătit în mijlocul unor temperaturi în jur de zero grade, şi că nu aterizase în vreo mlaştină, care pe Datum fusese asanată şi transformată în teren agricol cu mult înainte de a se fi născut el.

Prima dată când se dusese singur în lumile sălbatice și încercase să înnopteze acolo fusese o experiență destul de dură. Singura hrană pe care o recunoscuse fuseseră murele, însă se orientă să bea apa de ploaie strânsă în potirele florilor. Își luase cu el o pătură și, deși fusese prea cald ca să se învelească, o folosise ca plasă de țânțari. Pentru siguranță, dormi într-un copac. Abia mai târziu află că pumele se pot cățăra în copaci...

După aceea împrumutase niște cărți de la Cămin și de la biblioteca publică, pentru a putea recunoaște speciile de plante, îi ceruse informații maicii Serendipity, care era expertă în arta culinară de-a lungul secolelor, și-și dăduse seama că ar trebui să fii destul de prostovan ca să mori de foame pe acolo. Se găseau tot soiul de fructe de pădure, ciuperci, ghinde, nuci și papură – niște tulpini verzi, înalte, cu rădăcinile bogate în carbohidrați. Se găseau și plante medicinale, în caz că te îmbolnăveai – chiar și chinină sălbatică. Lacurile colcăiau de pește, iar capcanele erau lesne de făcut. Își încercase mâna la vânătoare o dată sau de două ori. Cu iepurii se descurca, dar vânatul mai mare – căprioarele cu coadă albă și elanii – trebuia să mai aștepte până când avea să mai crească. Chiar și curcanii îți dădeau de furcă, fiindcă te puneau să alergi după ei de-ți ieșea limba de-un cot. Dar de ce să-ți bați capul, când unii porumbei călători erau atât de netoți, încât stăteau și așteptau să vii să-i prinzi? Animalele, chiar și peștii, păreau atât de inocente. Încrezătoare. Joshua căpătase obiceiul să-i mulțumească prăzii pentru darul vieții ei, ca să afle abia mai târziu că așa își tratau prada vânătorii amerindieni.

Trebuia să te pregătești. Luai cu tine chibrituri sau o lentilă Fresnel ca să faci focul; învățase singur cum să confecționeze un arc în caz de urgență, dar nu merita efortul pentru uzul cotidian. Obținuse niște spray împotriva țânțarilor, pe gratis, de la Clean Sweep, printr-o campanie pentru produse chimice menajere. Și înălbitor de uz casnic pentru purificarea apei.

Bineînțeles, trebuia să ai grijă să nu devii tu însuți pradă pentru alte animale – însă pentru cine? Sigur, existau animale care te puteau doborî la pământ. Râși – niște pisici mari cât un

câine – care se holbau la tine, apoi o luau la sănătoasa în căutarea unei prăzi mai ușoare. Pume – niște animale de mărimea unui ciobănesc german și cu o fizionomie ce amintea de pisică. O dată văzuse o pumă doborând o căprioară, sărindu-i în spinare și înfigându-și colții în carotidă. În lumile mai îndepărtate zărise lupi și animale mai exotice – ceva ce aducea cu un castor uriaș și un leneș greoi și nătâng, care îl făcuse să râdă. Toate aceste viețuitoare, presupuse el, existaseră în Madison de pe Datum înainte să-și facă oamenii apariția, iar acum erau specii în mare parte dispărute. Nici una din creaturile acestor lumi nu văzuse picior de om și chiar și vânătorii feroce se fereau de ceea ce nu cunoșteau. De fapt, țânțarii îți dădeau mai mult de furcă decât lupii.

La început, Joshua nu rămânea niciodată prea mult, ci doar câteva nopți consecutive. Uneori își dorea în mod pervers să-i dispară abilitatea de a *păși*, ca să rămână blocat acolo și să vadă cum ar supraviețui. Când se întorcea acasă, maica Agnes îl întreba:

– Nu ți-e urât și frică acolo, de unul singur?

Dimpotrivă, nu se simțise suficient de singur. Și de ce anume să-ți fie frică? La fel de bine ai fi putut spune că cineva care abia și-a înmuiat degetele de la picioare în apă, pe o plajă a Pacificului, ar trebui să se simtă înspăimântat de întregul ocean.

În plus, la scurtă vreme, în Pământurile inferioare nu mai aveai loc să arunci un ac de excursioniștii care veneau să vadă ce și cum. Unii dintre ei, indivizi cu privirea glacială, tăioasă, în pantaloni scurți sobri și cu genunchii fermi, mărșăluiau prin acest teritoriu nou sau cel puțin se împotmoleau prin tufăriș. Indivizi care puneau întrebări de genul:

– Cui îi aparține pământul acesta? Ne mai aflăm încă în Wisconsin? Sau cel puțin în Statele Unite?

Cei mai nesuferiți erau cei care fugeau de mânia lui Dumnezeu sau poate o căutau cu lumânarea. Astfel de personaje se găseau cu duiumul. Oare Pământul Lung era un semn că venea sfârșitul lumii? Era un semn ar distrugerii vechii lumii și al creării uneia noi, doar pentru cei aleși? Prea mulți se vedeau printre cei aleși și prea mulți se așteptau ca Domnul să le dea totul de-a gata în aceste lumi

paradiziace. Dumnezeu dăduse, într-adevăr, din belșug, hrană pe care o vedeai alergând pe toate drumurile. Însă tot Dumnezeu îi ajuta pe cei ce se ajutau și singuri și era de presupus că se așteptase ca aleșii să ia cu ei haine groase, tablete pentru purificarea apei, niște medicamente strict necesare, o armă, cum erau cuțitele de bronz care se vindeau atât de bine la ora actuală, eventual un cort – pe scurt, să contribuie și ei cu niște bun-simț la toată distracția. Iar dacă nu făceai asta, și dacă aveai noroc, îți veneau de petrecanie doar țânțarii. *Doar atât.* După părerea lui Joshua, dacă voiai să extrapolezi metafora biblică, apocalipsa aceasta avea propriii ei patru călăreți, iar numele lor erau: Lăcomia, Nerespectarea Regulilor, Deruta și Trauma. Joshua se cam săturase să-i salveze pe cei Salvați.

De fapt, curând era sătul de toți. Cu ce drept tropăiau oamenii ăștia prin toate locurile *lui* secrete?

Și ceea ce era mai rău, stăteau în calea Liniștii. Deja o numea astfel. Înecau pacea. Înecau prezența aceea distantă, profundă, aflată dincolo de desișul de lumi, o prezență pe care i se părea că o simțise dintotdeauna, și pe care o recunoscuse odată ce se aflase suficient de departe de Datum pentru a o auzi. Începu să deteste fiecare vilegiaturist bronzat, fiecare copil gălăgios și tot zgmotul pe care-l făceau.

Totuși, se simțea silit să-i ajute pe toți oamenii aceștia pe care îi disprețuia, ceea ce îl deruta. De asemenea, îl deruta faptul că îi *plăcea* să petreacă atât de mult timp singur. Tocmai de aceea abordă subiectul cu maica Agnes.

Maica Agnes era fără îndoială evlavioasă, în modul ei ciudat. La Cămin, pe pereții camerei sale înghesuite, maica Agnes avea două fotografii: una cu o reprezentare a Preasfintei Inimi, iar cealaltă cu Meat Loaf. Și dădea prea tare vechile discuri cu Jim Steinman, pentru gustul celorlalte măicuțe. Joshua nu se pricepea la motociclete, dar Harley-ul maicii Agnes i se părea că arăta atât de antic, încât probabil Sfântul Pavel însuși călătorise odinioară în atașul ei. Motocicliști extrem de păroși veneau din când în când în pelerinaj la garajul ei de la Cămin, pe Allied Drive. Îi servea cu cafea și avea grijă să *nu atingă* nimeni vopseaua.

Toți copiii o plăceau, iar ea îi plăcea pe ei, dar mai ales pe Joshua și mai ales după ce-i vopsise dumnezeiește Harley-ul, adăugându-i inclusiv sloganul „Bat Into Heaven“, caligrafiat impecabil și cu mare efort pe rezervor, într-un scris pe care îl găsise el într-o carte de la bibliotecă. După asta, Joshua era fără pată în ochii ei și îi dădea voie să-i folosească uneltele oricând dorea.

Dacă era cineva în care avea încredere, atunci era maica Agnes. Iar dacă fusese plecat prea multă vreme, uneori, în prezența ei, reținerea lui taciturnă obișnuită se transforma într-o avalanșă de cuvinte, ca și cum s-ar fi spart un baraj, iar tot ceea ce avea nevoie să fie spus țâșnea într-un șuvoi năvalnic.

Așadar, îi împărtășise cum se simțea trebuind să-i salveze pe rătăciți, pe tolomaci și pe enervanți și felul în care ei se holbau, întrebându-l:

– Tu ești ăla, nu-i așa? Puștiul care poate să *pășească* fără să se simtă ca dracu' cinșpe minute.

Nu știa *de unde* aflaseră, însă vestea se răspândise cumva, în ciuda asigurărilor agentei Jansson. Iar asta îl făcea să fie diferit, ceea ce însemna că este o Problemă. Iar asta era ceva rău, ceva ce nu putea uita prea ușor, nici măcar aici, în biroul maicii Agnes, fiindcă deasupra celor două imagini cu Preasfânta Inimă și Meat Loaf era statueta unui om care fusese răstignit pe cruce pentru că fusese o Problemă.

După părerea ei, era încătușat pesemne într-o vocație nu foarte diferită de a ei. Știa cât de greu e să-i faci pe oameni să înțeleagă ceea ce nu vor să înțeleagă; de pildă, insistențele ei că „For Crying Out Loud“ era unul dintre cele mai divine cântece compuse vreodată. Îl sfătui să-și asculte inima și-i mai spuse că putea veni și pleca după cum poftea, deoarece Căminul *era* căminul lui.

Și-i mai zise că putea să aibă încredere în agenta Jansson, pentru că era o polițistă bună și un fan Steinman exemplar (introdusese sintagma „fan Steinman“ în conversație într-un punct în care alte maici ar fi folosit cuvântul „catolic“), care venise la maica Agnes și-i ceruse permisiunea să se întâlnească cu Joshua și să-i solicite ajutorul.

Între timp, la șase luni după Ziua Marelui Pas, cariera Monicăi Jansson luase o turnură decisivă.

Se afla în fața clădirii Poliției din Madison, Districtul de Sud, când își luase inima în dinți și apăsase butonul Stepperului, după care fusese lovită de obișnuita senzație a pumnului în stomac. În locul comisariatului, care dispăruse ca prin farmec, erau acum arbori înalți care aruncau o umbră deasă. Într-o poiană tăiată în acest colț de pădure primitivă se afla o ambarcațiune mică de lemn cu sigla Departamentului de Poliție din Madison pe ușă, o bancă joasă la intrare și steagul Statelor Unite agățat de un arbore tânăr despuiat de crengi. Jansson se așează pe bancă, se aplecă și așteptă să-i treacă greața. Tocmai acesta era rostul băncii: să-ți revii înainte să dai ochii cu colegii.

De la Ziua Marelui Pas lucrurile se derulaseră cu o viteză fulgerătoare. Tehnicienii realizaseră un Stepper pentru uz polițienesc, din componente solide și o cutie de plastic neagră, lucioasă, care ar fi rezistat chiar și la o împușcătură de la mică distanță. Desigur, ca în cazul tuturor Stepperelor – după cum descoperise la început, cu prototipul lui Linsay –, ca să funcționeze pentru tine, trebuia să termini tu însuți de asamblat componentele. Era un instrument de calitate, numai că trebuia să ignori glumele pe seama cartofului-baterie:

– Doriți și o porție de cartofi prăjiți?

Ha ha.

Nimeni nu reușise însă să elimine problema celor zece-cinci-sprezece minute de greață care îi doborau pe majoritatea după ce *pășeau*. Exista un medicament care se presupunea că diminuează senzația, dar Jansson evitase tot timpul să devină dependentă de pastile; plus că îți făcea urina albastră.

Când amețelile și greața începură să-i mai dispară, se ridică în picioare. Vremea – cel puțin în Madison Vest 1 – era rece, fără vânt. Nu era soare, dar nici nu ploua. Această lume era încă, în mare parte, așa cum o găsise prima oară când *pășise* aici dintre dărăpănăturile casei lui Willis Linsay: același foșnet al frunzelor, același aer curat, același cântec de păsări. Însă se schimba puțin câte puțin; din ce în ce mai multe poieni începuseră să muște din pădure, florile de câmp erau retezate de proprietarii de locuințe, care își „extindeau“ proprietățile, de antreprenori care se dumireau cum să exploateze o lume bogată în lemn de înaltă calitate și o natură sălbatică exotică, apăruseră prezențe oficiale precum Departamentul de Poliție din Madison, care își înființau avanposturi în lumile vecine, sub formă de anexe la sediile principale. Se zvonea că deja începuse să se vadă smog în zilele fără vânt. Jansson se întreba peste cât timp vor brăzda și dârele avioanelor cerul acesta imaculat.

Se întrebă și unde ar putea fi Joshua Valienté în momentul acela. Joshua, taina ei vinovată.

Aproape întârzie la întâlnirea cu Clichy.

În interiorul barăcii domnea un miros puternic de cafea fiartă îndelung.

Erau doi agenți de serviciu aici: locotenentul Clichy – în spatele biroului său, privind în monitorul laptopului modificat în așa fel încât să conțină numai componente neferoase – și un agent de patrulă începător, care scria sârguincios de mână un raport oarecare într-un registru gros de hârtie galbenă liniată. Lipsiți încă în cea mai mare parte de tehnologie, pretutindeni în țară

polițiștii se vedeau nevoiți să învețe să scrie din nou lizibil sau măcar cât de citeț scriau înainte.

Clichy îi făcu semn cu mâna, fără să-și ridice ochii din laptop.

– Cafea. Ia loc.

Își luă o cană de cafea atât de densă, încât îi trecu prin minte că ar putea dizolva linguriţa de bronz cu care o amesteca și se așeză pe scaunul din lemn, cioplit manual, din fața biroului. Jack Clichy era un bărbat mic și îndesat, cu o față ce-ți amintea de o valiză uzată. Nu se putu abține să nu-i zâmbească.

– Păreți să vă simțiți ca acasă, domnule locotenent.

Îi aruncă o privire scurtă.

– Nu-mi veni mie cu baliverne dintr-astea, Jansson. Cine crezi că-s eu, Davy Crockett? Ascultă, eu am crescut în Brooklyn. Pentru mine, centrul Madisonului e vestul sălbatic. Iar *ăsta* e un parc de distracții.

– De ce voiați să mă vedeți, domnule?

– Pentru strategie, Jansson. Ni s-a cerut să contribuim la un raport realizat la nivelul întregului stat, referitor la modul în care intenționăm să abordăm toată tevatura asta cu noile Pământuri. Planurile noastre pe termen scurt, mediu și lung. O copie o să ajungă și mai sus, la nivel federal. Iar comisarul îmi suflă în ceafă pentru că, după cum a ținut să-mi menționeze, *nu avem* niciun fel de planuri, nici pe termen scurt, nici mediu, nici lung. Deocamdată, tot ce am făcut a fost să reacționăm la evenimentele care au avut loc.

– Și pentru asta m-ați chemat?

– Stai să găsesc documentele...

Tastă ceva la laptop.

Radioul lui Christopher cârâi, iar el murmură ceva ca răspuns. Telefoanele mobile nu funcționau aici, bineînțeles. Radioemițătoarele tradiționale erau în regulă, cu condiția să fi fost eliminate piesele din fier, pentru a putea ajunge transportate în lumile vecine în stare intactă. Se vehicula crearea unei rețele de modă veche de cabluri de telefonie din cupru.

– Uite aici, spuse Clichy, rotind laptopul, pentru ca Jansson să poată vedea ecranul. Am niște cazuri arhivate aici, niște înregistrări video. Încerc să pun lucrurile cap la cap. Tot apare numele tău prin ele, Jansson, așa că de-asta te-am chemat.

Văzu link-uri cu rapoartele ei despre incendiul domiciliului Linsay și despre panica din prima noapte, cauzată de adolescenții dispăruți.

– Așadar, primele zile au fost dificile pentru noi. Cu toți copiii ăia dispăruți, cu ăia care s-au întors cu mădulare rupte după ce au căzut din clădiri înalte sau mușcați de cine știe ce lighioane. Evadări din închisori. Un val de absenteism din școli, din companii, din sectorul public. Economia a fost lovită în plin, la nivel național, chiar global. Știai asta? Mi s-a spus că a fost echivalentul unui concediu de Ziua Recunoștinței, până când mârlanii s-au sinchisit să se întoarcă la lucru, sau cel puțin majoritatea dintre ei...

Jansson dădu din cap aprobator. Majoritatea Stepperilor din primele zile se întorseseră rapid înapoi. Nu toți. Săracii tindeau mai degrabă să rămână plecați, pe când oamenii înstăriți ar fi trebuit să renunțe la mai mult pe Datum. Din orașe precum Mumbai și Lagos, chiar și din câteva orașe americane, *păsiseră* cete de copii ai străzii, derutați, nepregătiți, în lumi sălbatice, însă lumi care nu aparțineau deja altcuiva, așa că de ce nu le-ar fi aparținut lor? Crucea Roșie Americană și alte agenții trimiseseră echipe de îngrijire după ei, pentru a da de capăt haosului rupt parcă din *Împăratul mușt*elor.

În mintea lui Jansson, aceasta era principala caracteristică a Pământului Lung. Comportamentul lui Joshua Valienté o demonstrase chiar de la început. Oferea *spațiu.* Îți oferea un loc în care puteai să evadezi, un loc unde să fugi la infinit, după câte se părea. De peste tot din lume se scurgea un șuvoi de oameni, care pur și simplu plecau fără niciun plan, fără nicio pregătire, înspre lumile verzi. Iar acasă fuseseră semnalate deja probleme cu minoritatea mâhnită și nemulțumită care aflase că nu poate *păși* cu niciun chip, indiferent ce Stepper avansat ar fi avut.

Prioritatea locotenentului Clichy era, desigur, modul în care noile lumi erau folosite împotriva Pământului Datum.

– Uită-te și tu la rapoarte, spuse el. După câteva zile oamenii încep să se prindă cum merge treaba asta și începem să ne confruntăm cu din ce în ce mai multe infracțiuni premeditate. Spargeri complicate. Un val de sinucigași cu bombă în orașele mari. Și asasinatul Brewer, sau cel puțin atentatul. Iar aici, în contextul ăsta, a început să tot apară numele tău, Jansson.

Jansson își aminti. Mel Brewer era soția înstrăinată a unui magnat al drogurilor, care făcuse o înțelegere cu procurorul să depună mărturie împotriva soțului ei și care urma să intre în programul de protecție a martorilor. Scăpase ca prin urechile acului de primul atentat la viața ei făcut de un asasin care *pășise.* Jansson fusese cea care venise cu ideea de a o ascunde într-un beci. În Vest 1 și Est 1, locul ocupat de pivniță era pământ compact, așa că nu aveai cum să *pășești* direct de acolo. Ar fi trebuit fie să sapi o groapă paralelă, fie să *pășești* la nivelul solului și să pătrunzi cumva de la suprafață. Oricum, elementul-surpriză se pierdea. Până în dimineața următoare, subsolurile tuturor secțiilor de poliție, chiar și cel din clădirea Capitoliului, începuseră să fie amenajate ca adăposturi.

– Nu ai fost singura care și-a dat seama de asta, Jansson. Dar ai fost *printre* primii, chiar la nivel național. Am auzit că până și doamna președinte doarme acum într-un buncăr sub Casa Albă.

– Mă bucur să aud asta, domnule.

– Da, da. Dar apoi lucrurile au început să ia o întorsătură mai exotică.

– E ciudat să vă aud pronunțând cuvântul ăsta fără „dansatoare“ înainte, domnule.

– Nu-ți forța norocul, Jansson.

Îi arătă rapoarte despre diverși țicniți religioși. Puhoaie de adepți ai Apocalipsei începuseră să ia cu asalt „noile Edenuri“, convinși că neașteptata lor „apariție“ este un semn al sfârșitului lumii. O sectă creștină credea că Hristos supraviețuise răstignirii și *pășise* din mormânt înainte ca discipolii să vină să-i caute trupul,

iar concluzia se afla și ea la doi pași: probabil că încă se afla undeva în lumile Pământului Lung. Poliția se confrunta astfel cu noi provocări legate de ordinea publică.

Clichy dădu laptopul într-o parte și-și frecă vârful nasului său borcănat.

– Cine sunt eu, Stephen Hawking? Mi s-a încins creierul. Pe când tu, Jansson, te-ai adaptat de minune la toată situația, îți vine ca o mănușă.

– N-aș zice chiar așa, domnule...

– Spune-mi pur și simplu cum vezi tu lucrurile. Problema cea mai elementară – pentru mințile cele mai strălucite din Madison – este că nu ne putem transporta echipamentul intact. Așa e?

– Nici măcar un Glock, din pricina pieselor de oțel. Niciun aliaj metalic cu fier nu poate fi transportat dincolo, domnule. Nici oțelul. În afară de asta, poți lua cu tine orice poți căra. Dar există minereuri de fier în celelalte lumi, care pot fi extrase și poți prelucra fierul *acolo*, dar nu ai cum să-l transporți în celelalte lumi.

– Deci ar trebui să construiești o forjă în fiecare lume în care te stabilești.

– Da, domnule.

– Am să-ți spun ce anume îi dă bătaie de cap chiar și unui tâmpit ca mine, Jansson. Credeam că avem cu toții fier în sânge sau așa ceva. Cum se face că pe ăla îl putem lua cu noi?

– În sânge, fierul este atașat prin legături chimice de molecule organice. În interiorul hemoglobinei, câte o moleculă, separat. Moleculele de fier pot trece dincolo dacă se află în compuși chimici ca aceștia, dar nu sub formă de metal. De pildă, rugina poate fi transportată, fiindcă este un compus de fier cu apă și oxigen. Nu vă puteți transporta arma, domnule, cu excepția ruginii de pe țeavă.

– Sper că asta nu e vreo observație obscenă, Jansson, spuse el fixând-o cu privirea.

– Nici prin gând nu mi-ar trece așa ceva, domnule.

– Știe cineva de ce stă așa situația?

– Nu, domnule.

Urmărise discuțiile îndeaproape, cât de atent se pricepuse. Unii fizicieni precizaseră că nucleul atomului de fier era cel mai stabil din natură; fierul era rezultatul final al proceselor complicate de fuziune din inima soarelui. Poate că refuzul acestuia de a călători între lumi avea vreo legătură cu asta. Poate că *pășitul* între lumi era ceva similar cu efectul de tunel cuantic: un canal de transmisie, cu probabilitate redusă, între stări energetice. Având în vedere că fierul avea cel mai stabil nucleu atomic, îi lipsea poate energia pentru a evada din sursa sa energetică de pe Datum Earth... Sau poate că explicația era magnetismul. Sau altceva. Nimeni nu *știa*.

Clichy, om pragmatic cum era, dădu doar din cap.

– Cel puțin cunoaștem regulile. Totuși, e o lovitură cam nasoală pentru majoritatea americanilor să li se impună din-tr-odată controlul armelor. Ce altceva? Nu există oameni în celelalte lumi, nu? Adică în afara celor care s-au scurs din a noastră.

– Așa este, domnule. Cel puțin după câte se știe la ora actuală. Nu s-au explorat sistematic nici măcar lumile cele mai apropiate până acum. N-avem de unde să știm ce se ascunde dincolo de următoarea culme. Însă au fost trimise câteva baloane de recunoaștere cu camere aeriene. Nici urmă de oameni în locurile vizibile.

– Bun. Deci există un lanț întreg de astfel de lumi, corect? În două direcții: spre Est și spre Vest.

– Da, domnule. Trebuie doar să *pășești* din una în alta, ca și cum ai traversa un coridor. Te poți îndrepta fie într-o direcție, fie în cealaltă, spre Est sau spre Vest, deși acestea sunt doar niște denumiri arbitrare. Nu corespund direcțiilor reale din lumea noastră.

– Nu există scurtături? Nu pot să mă teleportez direct în lumea mea cu numărul două milioane?

– Din câte se știe, nu, domnule.

– Câte lumi din astea există? Una, două, nenumărate? Un milion, un miliard?

– Nici asta nu se știe, domnule. Nici nu știm cât de departe au *pășit* oamenii. Totul este... necontrolat, spuse ea, trasând un gest vag cu mâna prin aer.

– Și fiecare din lumile astea este un întreg Pământ separat, așa-i?

– Da, din câte știm.

– Și Soarele? Marte, Venus, Luna? Sunt aceleași ca ale noastre? Vreau să zic...

– Fiecare Pământ vine cu propriul univers, domnule. Iar stelele sunt aceleași. Data este aceeași în toate lumile. Chiar și momentul zilei. Astronomii au calculat asta cu ajutorul hărților astronomice; și-ar da seama dacă ar exista o decalare de un secol, de exemplu.

– Hărți astronomice. Secole. Sfinte Sisoe! Știi ceva, după-amiază trebuie să particip la o conferință prezidată de Guvernator, pe tema jurisdicției. Dacă săvârșești o infracțiune în Madison Vest 14, la dracu-n praznic, am sau nu autoritatea să te arestez?

Jansson dădu din cap. Nu la multă vreme după Ziua Marelui Pas, în timp ce unii dispăruseră pur și simplu în sălbăticie, alții începuseră să ridice pretenții. Te instalai la casa ta, îți băteai numele în cui și te pregăteai să-ți plantezi culturile și să-ți crești copiii pe ceea ce părea pământ virgin. Dar cine stăpânea ce, de fapt? Tu puteai face o revendicare, însă întrebarea era dacă statul avea de gând s-o accepte. Americile acestea paralele erau oare măcar teritorii ale Statelor Unite? Ei bine, acum administrația decisese să ia atitudine.

Clichy spuse:

– Se zvonește că doamna președinte o să declare că toate Americile din toate lumile paralele *sunt* teritorii suverane ale Statelor Unite, în care se aplică legile Statelor Unite. Teritoriile lumilor Pământului Lung se află „sub egida guvernului federal“, aceasta e formularea. Presupun că asta va simplifica lucrurile. Dacă prin „simplificare“ înțelegi a avea un domeniu infinit de controlat. Suntem cu toții întinși la maximum, toate agențiile. Armata este rechemată înapoi acasă din zonele de război. Celor de la Siguranța Națională li se tot năzar noi și noi posibile căi de atac ale teroriștilor, iar între timp corporațiile explorează pe șest celelalte lumi ca să vadă ce mai pot înhăța... Fir-ar a naibii de treabă! Maică-mea mi-a zis că trebuia să fi rămas în Brooklyn.

Continuă, aplecându-se în față cu mâinile împreunate, foarte concentrat:

– Ascultă, agent Jansson, uite cum stă streaba. Am să-ți spun de ce te-am chemat aici. Oricare ar fi perspectiva legislativă, sarcina noastră rămâne aceea de a menține ordinea și pacea în Madison. Și, după cum se vede că ne este norocul, Madison e un soi de magnet pentru demenții de felul acesta.

– Știu, domnule...

Madison era în primul rând locul unde fusese creată tehnologia Stepperului, și tocmai din acest motiv era firesc să fie un soi de nucleu. Dar Jansson, examinând rapoartele despre persoanele care veneau aici pentru a-și începe lungile expediții în celelalte lumi, începuse să se întrebe dacă nu cumva mai era și altceva care îi atrăgea la zona aceasta. Pentru cine știe ce motiv, era mai ușor să *păsești* de aici. Poate că stabilitatea era ceva esențial pentru Pământul Lung. Poate că cele mai vechi și mai stabile regiuni ale continentului erau locurile din care se *păsea* cel mai lesne – la fel cum fierul avea nucleul cel mai stabil. Iar Madison, poziționat în inima Americii de Nord, era unul dintre cele mai stabile puncte de pe planetă, din punct de vedere geologic. Dacă avea să-l mai întâlnească din nou pe Joshua, avea de gând să-l întrebe asta.

– Așadar, avem o provocare ieșită din comun. Tocmai de-asta am nevoie de tine, Jansson, spuse Clichy.

– Nu sunt nici pe departe expertă, domnule.

– Dar continui să-ți faci treaba normal, chiar și în toiul rahatului ăstuia demn de *Zona Crepusculară*. Chiar și în acea primă noapte, ți-ai păstrat sângele rece și ai judecat limpede, te-ai concentrat pe prioritățile polițienești, în timp ce unii dintre preastimații tăi colegi se învredniceau să facă în pantaloni sau să-și borască covrigeii. Vreau să preiei tu cârma în situația asta. Înțelegi? Vreau să investighezi atât incidentele izolate, cât și tiparele care se ascund în spatele lor. Pramatiile alea o să descopere cu siguranță alte și alte moduri de a folosi toată povestea asta împotriva noastră. Vreau să fii un soi de Mulder al meu, agent Jansson.

– Scully[1] ar fi mai potrivit, zâmbi ea.

– Cum o fi. Uite ce e, nu-ți promit nicio recompensă. Este o sarcină neconvențională. Contribuția ta va fi dificil de reliefat în fișa ta. Dar o să fac ce pot. S-ar putea să petreci mult timp departe de casă. Chiar singură. Viața ta privată...

– Am o pisică. Se descurcă și singură, spuse ea ridicând din umeri.

Apăsă o tastă, iar ea își închipui că îi citește fișa personală.

– Douăzeci și opt de ani.

– Douăzeci și nouă, domnule.

– Născută în Minnesota. Părinții locuiesc încă acolo. Fără frați, fără copii. O căsnicie gay eșuată?

– La ora actuală sunt mai mult celibatară, domnule.

– Jansson, sincer să fiu, nici nu vreau să știu. Așadar, întoarce-te pe Datum, revizuiește-ți sarcinile cu sergentul tău, dumirește-te ce-ți trebuie ca să te instalezi în secția asta și în cea din Est 1... mă rog, arată-te și tu ocupată, de ochii primarului.

– Da, domnule.

Una peste alta, privind înapoi, Jansson fusese mulțumită de întâlnire și de noua ei misiune. Dedusese că tipii precum Clichy și cei aflați la putere deasupra lui reacționau la acest fenomen extraordinar, această deschidere neașteptată a Pământului Lung, atât de bine pe cât se putea aștepta. Ceea ce nu se putea spune și despre celelalte țări de pe glob, după cum aflase de la știri și din alte surse.

---

[1] Agenții Mulder și Scully, personajele principale ale serialului de televiziune *Dosarele X* (n. tr.).

10

– Domnule prim-ministru, am putea să interzicem, pur și simplu, *pășitul.* Este un risc de securitate vădit!

– Geoffrey, am putea la fel de bine să interzicem respiratul. Până și propria mea mamă a *pășit!*

– Dar populația își ia tălpășița. Centrele metropolelor au ajuns orașe-fantomă. Economia e la pământ. Trebuie să facem *ceva*...

Hermione redactă o minută plină de tact a convorbirii.

Hermione Dawes era foarte pricepută la redactat minute. Se mândrea cu această abilitate; era o artă să cearnă ce voiau să spună oamenii de ceea ce spuneau ei de fapt, iar ea exersase această artă în mod satisfăcător timp de aproape treizeci de ani, pentru diverși conducători politici de toate orientările. Nu se măritase niciodată și părea foarte împăcată cu asta, spunându-le amuzată colegelor ei secretare că inelul de aur pe care îl purta tot timpul pe deget juca rol de centură de castitate. Era demnă de încrederea pe care i-o acordau șefii, iar singurul ei defect minor pe care îl detectaseră aceștia era că deținea absolut toate piesele înregistrate de Bob Dylan, până la ultima.

Era convinsă că nimeni din oamenii cu care lucra nu o cunoștea cu adevărat. Nici măcar domnii care intrau prin efracție în apartamentul ei și-l percheziționau, la intervale regulate, atunci când știau că se află la serviciu, întotdeauna cu mare atenție, schimbând fără îndoială câte un zâmbet scurt când puneau la loc cu grijă bucățica

de lemn pe care o introducea în fiecare zi între ușa de la intrare și toc. Foarte asemănător cu propriul ei zâmbet când observa că striviseră cu picioarele lor mari și de data aceasta fărâma de bezea pe care o lăsa întotdeauna pe covor, dincolo de ușa de la sufragerie, o fărâmă pe care ei n-o băgau niciodată de seamă.

Cum nu-și dădea niciodată jos inelul de aur, doar ea și bunul Dumnezeu știau că în interior fusese gravat, la un preț considerabil, un vers dintr-un cântec al lui Dylan numit „It's Alright Ma (I'm Only Bleeding)". În ultima vreme începuse să se întrebe dacă vreunul din băgăreții cu care lucra, inclusiv majoritatea miniștrilor, ar recunoaște măcar de unde provine citatul.

Iar acum, la câțiva ani după Ziua Marelui Pas, în timp ce în Biroul Ministerial avea loc cea mai recentă discuție panicardă, se întrebă dacă era prea bătrână ca să dobândească o slujbă la maeștri, ca s-o termine cu fraierii.

– Atunci ar trebui aprobate prin licență. Cutiile acelea: Stepperele. Din punctul de vedere al mirificei noastre economii, Pământul Lung e ca o țeavă spartă, însă penalizarea uzului cutiilor necesare pentru a-l accesa ne-ar aduce cel puțin un supliment de venit la buget!

– Haide, nu fi absurd, ripostă prim-ministrul, lăsându-se pe spate în scaun. Să fim serioși! Nu putem interzice un lucru doar pentru că nu îl putem controla.

Ministrul responsabil cu sănătatea și siguranța tresări uimit.

– Nu văd de ce nu. Asta n-a constituit o piedică înainte.

Prim-ministrul bătu ușor cu pixul în masă.

– Centrele metropolelor se golesc văzând cu ochii. Economia se duce de râpă. Există, desigur, și o parte bună: imigrația nu mai constituie o problemă...

Râse, însă părea gata să se prăbușească. Când își reluă cuvântul, lui Hermione i se păru că detectează o undă de disperare în glasul lui.

– Dumnezeu să ne ajute, domnilor! Băieții de la științe mă informează că este posibil să existe mai multe versiuni ale Pământului decât întreaga populație a planetei. Dacă ne confruntăm cu *așa ceva*, ce fel de strategii putem concepe?

Ajunge! Brusc, Hermione fu scuturată de această convingere imperativă: până aici!

În timp ce discuția înainta greoaie, absurdă, zadarnică, Hermione, schițând un zâmbet discret, scrise câteva rânduri impecabile în sistemul stenografic Pitman, așeză caietul în fața ei, pe birou, și, după o aprobare din cap a prim-ministrului, se ridică și părăsi încăperea. Probabil nimeni altcineva nu observă că ieșise. Ajunsă afară, în Downing Street, *pași* în Londra vecină, unde trecu fără probleme pe lângă puzderia de gărzi după ce le arătă ecusonul, fiind o figură familiară după atâția ani.

Apoi *pași* încă o dată. Și încă o dată și încă o dată...

Mult mai târziu, când i se observă în sfârșit lipsa, una dintre celelalte secretare fu chemată să traducă mesajul scurt pe care îl redactase cu linii și bucle delicate.

– Arată ca o poezie, domnule. Sau un vers dintr-un cântec. Ceva despre oamenii care critică ceea ce nu sunt în stare să înțeleagă, spuse ea ridicându-și privirea către prim-ministru. Vă spune ceva, domnule? Domnule? Vă simțiți bine?

– Sunteți căsătorită, domnișoară...? Îmi cer scuze, nu știu cum vă numiți...

– Caroline, domnule. Am un prieten; e băiat de nădejde, îndemânatic. Pot să vă chem un doctor, dacă doriți.

– Nu, nu. Problema e că suntem cu toții pe dinafară, Caroline. Ce farsă mai e și treaba asta cu guvernarea! Ce naivitate să ne închipuim că am fost vreodată la cârma destinului! În locul tău, Caroline, m-aș mărita chiar acum cu băiatul acela de nădejde, dacă crezi că e omul potrivit, și *aș pleca*, m-aș duce în altă lume. Oriunde altundeva, dar nu aici.

Se afundă în scaun și închise ochii.

– Și Dumnezeu să ajute Anglia și pe noi toți!

Nu era sigură dacă adormise sau era treaz. Se strecură afară încet, cu băgare de seamă, luând și caietul lui Hermione cu ea.

11

La o săptămână după întâlnirea ei cu Clichy, colegii o porecliseră pe Jansson „Baubau“.

Iar în luna care urmă, își făcuse o programare la Cămin, cum îi zicea Joshua. Era un complex de apartamente convertit în orfelinat, dărăpănat, finanțat prin Paragraful 8, aflat pe Allied Drive, într-una dintre cele mai rău-famate zone din Madison. Dar se vedea de la o poștă că locul era bine întreținut. Acolo se întâlni încă o dată, în liniște, cu Joshua Valienté, care avea paisprezece ani pe atunci. Făgăduise că Joshua nu va fi tratat ca o Problemă dacă avea să vorbească cu ea – garanta personal pentru asta –, ci mai degrabă ca un erou care putea da o mână de ajutor, ca Batman.

Astfel fusese împinsă pe făgașul ei viața tânărului Joshua pentru câțiva ani de la Ziua Marelui Pas.

– Probabil ți se pare că a trecut multă vreme de atunci, observă Selena mieros, conducându-l pe Joshua mai adânc în măruntaiele complexului transTerra.

El nu răspunse.

– Deci ai devenit erou. Ai purtat și mantie? întrebă Selena.

Joshua nu suferea sarcasmul.

– Aveam o pelerină impermeabilă pentru zilele ploioase.

– Am glumit.

– Știu.

În fața lor se deschise încă o ușă amenințătoare, permițându-le să mai traverseze un coridor.

– Locul ăsta face Fort Knox să pară o strecurătoare, nu-i așa? spuse Selena încordată.

– Fort Knox *chiar este* o strecurătoare în ziua de azi, replică Joshua. Norocul lor că oamenii nu pot căra în brațe lingouri de aur.

– Era o simplă comparație, Joshua, pufni ea.

– Da. Știu.

Selena se opri. Pauza aceea pe care o făcuse în mijlocul răspunsului o irită cu atât mai mult cu cât ceea ce voia să exprime era pur și simplu că toată treaba asta cu lumile multiple era, chiar și acum, înfricoșătoare. Nu și pentru Joshua, după câte se părea. Selena se sili să zâmbească.

– Te las aici, pentru moment. *Eu* nu am voie să mă apropii prea mult de Lobsang. Foarte puțini oameni au permisiunea asta. Știu că Lobsang dorește să discute despre dificultățile pe care le-ai întâmpinat în cadrul anchetei Congresului care examinează deznodământul mai vechii tale escapade în lumile îndepărtate ale Pământului Lung.

Aruncase, desigur, momeala la nimereală. Joshua bănuia că acesta era, de fapt, atuul cu care Lobsang îl avea la mână și spera să-l recruteze.

Joshua nu răspunse, așa că nu-i putu citi reacția.

Îl conduse îndatoritoare în încăpere.

– Mă bucur că am avut plăcerea să te cunosc, Joshua.

– Îți doresc să obții nivelul de securitate pe care ți-l dorești, Selena.

Ea fixă cu privirea ușa care i se închidea în față. Era sigură că fața aceea impasibilă schițase un zâmbet.

Încăperea ascunsă în măruntaiele acestei fortărețe era decorată asemenea unei camere de lucru în stil edwardian, până la cele mai mici detalii, inclusiv focul care ardea în șemineu. Focul era însă fals, și nici măcar absolut convingător, cel puțin nu pentru Joshua,

care făcea focul în fiecare seară în sălbăticie. Dar pielea care îmbrăca fotoliul așezat îmbietor lângă foc era cât se poate de reală.

– Bună ziua, Joshua, se auzi o voce prin aer. Îmi pare rău că nu mă poți vedea, dar de fapt, nu e mare lucru de văzut aici. Și sunt încredințat că ar fi oricum o priveliște anostă.

Joshua se așeză pe scaun. Pentru un timp se lăsă o tăcere aproape amicală. Focul trosnea artificial lângă el. Îți dădeai seama de asta dacă ascultai cu atenție, deoarece anumite secvențe sonore se repetau la un interval regulat de patruzeci și una de secunde.

Vocea lui Lobsang răsună catifelată:

– Ar fi trebuit să fiu mai atent la acest detaliu. Într-adevăr, mă refer la foc. O, nu-ți face griji, Joshua, nu pot citi gândurile, cel puțin deocamdată. Aruncai câte o privire în direcția focului la câteva secunde și ai tendința de a-ți mișca buzele atunci când numeri. E interesant că nimeni altcineva nu a remarcat acest mic neajuns cu focul. Dar, desigur, Joshua, *tu* ai observat. Tu privești atent, asculți și analizezi, iar în interiorul craniului tău spațios creezi mici filmulețe cu toate posibilele urmări ale situației de față pe care le poți concepe. S-a spus la un moment dat despre un politician englez că, dacă îi dădeai un șut în fund, nu i se clintea nici măcar un mușchi pe față până nu decidea ce reacție să adopte. Această vigilență a ta este una dintre calitățile care te fac util. Și nu ești nici temător de fel, nu-i așa? Nu detectez niciun semn de frică la tine, absolut niciunul. Presupun că asta se datorează faptului că ești singura persoană care a pătruns în această fortăreață convins că poate evada în orice clipă. De ce? Pentru că poți *păși* fără un Stepper – a, da, sigur, știu asta. În plus, nici măcar nu ai grețuri după aceea.

Joshua nu catadicsi să răspundă provocării.

– Selena mi-a transmis că ai avea să-mi spui ceva în legătură cu ancheta Congresului...?

– Așa este, ceva legat de expediție. Ai dat de necaz atunci, nu-i așa, Joshua?

– Uite ce e, suntem doar noi doi aici, corect? Deci, dacă te gândești puțin, nu există absolut niciun motiv pentru care să-mi

spui întruna cum mă numesc. Știu de ce o faci: crezi că astfel mă poți domina.

Acesta era un detaliu care îl iritase dintotdeauna pe Joshua.

– N-oi fi eu prea strălucit, Lobsang, dar nici nu e nevoie să fii strălucit ca să-ți dai seama care sunt regulile jocului!

Un răstimp nu se auzi decât trosnetul repetat al focului fals. Mai târziu, Joshua înțelese că pauzele din conversațiile cu Lobsang erau intenționate și urmăreau obținerea unui anumit efect. La vitezele amețitoare cu care procesa informația, Lobsang ar fi putut răspunde la orice întrebare într-o fracțiune de secundă, care pentru el era simultan echivalentul unei contemplări de-o viață.

– Știi, prietene, tu și cu mine gândim la fel, spuse Lobsang.

– Hai să nu depășim stadiul de „cunoștințe“ deocamdată.

Lobsang râse.

– Desigur. Mă înclin în fața judecății tale. Sau, mai bine zis, plutesc în imaterialitatea mea spectrală în fața judecății tale. Dar aș dori să-ți devin prieten. Pentru că, în teorie, în orice situație imaginabilă, sunt convins că amândoi vrem să aflăm, mai mult decât orice, *care sunt regulile jocului.* Te consider un individ extrem de valoros. Ești suficient de inteligent, Joshua, altminteri nu ai fi putut supraviețui atâta vreme singur pe Pământul Lung. Fără îndoială că sunt alții mai deștepți decât tine, care se înghesuie prin universități, neizbutind să realizeze mare lucru. Însă inteligența trebuie să aibă două dimensiuni: atât profunzime, cât și întindere. Anumite tipuri de inteligență tratează problemele cu lejeritate. Iar alte tipuri macină îndelung, neînchipuit de lent și fin, precum morile lui Dumnezeu, iar atunci când dau un răspuns, acesta a fost cu siguranță și testat. Așa ești și tu, Joshua.

Lobsang râse din nou.

– Apropo, râsul meu nu este o înregistrare. Fiecare râset este un produs unic al momentului respectiv, în mod neîndoielnic diferit de orice alt râset al meu. Acesta a fost un râset doar pentru tine. Am fost și eu om cândva, să știi. Încă mai sunt. Joshua, haide să ne cunoaștem. Vreau să te ajut. Și, desigur, vreau să mă ajuți și tu pe mine. Nu-mi trece prin minte o persoană mai potrivită decât

tine care să mă însoţească în expediţia pe care o plănuiesc, care de altfel va necesita să *păşim* extrem de departe. Mă gândesc că te-ar tenta. Îţi place să stai departe de lumea dezmăţată, nu-i aşa, Joshua?

– Titlul lui Thomas Hardy era despre lumea dezlănţuită.

– A, da, sigur că aşa era. Dar e bine să fac din când în când câte o mică greşeală, ca să nu par atotştiutor.

Joshua începuse să-şi piardă răbdarea cu acest joc stângaci de seducţie.

– Lobsang, cum ai de gând să mă ajuţi *tu* pe mine?

– Ştiu că ceea ce s-a întâmplat în expediţia congresională nu a fost din vina ta. Pot s-o dovedesc.

Acum am intrat în sfârşit în miezul problemei, se gândi Joshua.

– Maimuţoii! exclamă el.

– A, da, nişte maimuţoi, încuviinţă Lobsang, şi tot astfel i-ai descris şi în faţa comisiei preliminare de anchetă. O specie necunoscută de primate semănând cu nişte babuini carnivori extrem de dezagreabili. Dar mă tem că Societatea Linneană nu va aproba denumirea ta. Maimuţoii!

– Nu eu i-am ucis pe oamenii ăia! Sigur, aşa e, mă descurc foarte bine şi fără oameni în jur. Dar nu aveam niciun *motiv* să omor pe nimeni. Ai citit raportul? Maimuţ...

– Joshua, putem, te rog, să-i numim babuini? Arată mai bine pe hârtie.

Fusese o expediţie plătită pentru Joshua, o slujbă aranjată de vechea lui prietenă, agenta Jansson.

– Tu ai crescut, iar eu am îmbătrânit, Joshua, îi spusese ea. Ţi-am găsit o slujbă plătită de guvern. O să fii un soi de escortă şi ghid...

Era o deplasare oficială în lumile îndepărtate din Vest a unui grup din care făceau parte oameni de ştiinţă, avocaţi şi un Membru al Congresului, însoţiţi de un pluton de soldaţi. Se sfârşise cu un măcel.

Oamenii de ştiinţă colectaseră date. Avocaţi îi făcuseră fotografii Membrului Congresului în fiecare dintre lumi, ca un soi de revendicare vizuală a Americilor Pământului Lung, pentru a stabili în mod simbolic egida guvernului federal de pe Datum. Soldaţii se plângeau de calitatea mâncării şi de dureri de picioare.

Joshua acceptase cu plăcere să ajute grupul în schimbul remunerației oferite, însă fusese suficient de grijuliu să se asigure că nu-și va da în vileag capacitatea de a *păși* fără Stepper și fără efectele secundare de rigoare. Așa că luase cu el o licoare – un amestec de lapte acru și legume tocate – care să treacă drept vomă. În fond, cine avea să se uite îndeaproape?

Totul mersese strună. Traversaseră mii de Pământuri lamentându-se, ciorovăindu-se și văicărindu-se, iar la fiecare *pas* Joshua simulase grețurile, stropindu-se cu înlocuitorul de vomă. Apoi urmase atacul ucigaș.

Sau cel puțin aceasta era versiunea lui referitoare la ce se întâmplase cu grupul. Problema era că nu existau martori care să-i ateste povestea, iar locul faptei se afla într-o lume mult prea îndepărtată pentru a putea trimite o echipă de investigație la fața locului, cel puțin până la ora actuală.

– Creaturile alea afurisite chiar se pricepeau să plănuiască un atac! Pe *mine* m-au lăsat în pace după ce am omorât două dintre ele, dar soldații au fost copleșiți, iar tipii cu știința nici măcar nu s-au putut apăra cât de cât.

– Și cadavrele le-ai lăsat babuinilor?

– Să știi că nu e chiar floare la ureche să sapi un mormânt cu o lopată de lemn într-o mână, ținând simultan un pistol de plastic în cealaltă mână. Am incendiat tabăra și am șters-o de acolo.

– Părerea mea este că verdictul provizoriu al comisiei de anchetă a fost destul de injust față de tine. A lăsat loc de îndoială. Acum vreau să știi că eu pot dovedi veridicitatea spuselor tale. Pot *dovedi* existența unui afloriment de rocă neagră la aproximativ un kilometru de tabără, lângă baltă, exact cum ai spus, în spatele căruia încă zace cadavrul specimenului alfa împușcat de tine. Că tot veni vorba, roca era cărbune inferior.

– De unde știi toate astea?

– Ți-am reconstituit pașii. Însemnările pe care le-ai restituit sunt foarte amănunțite. M-am dus înapoi acolo, Joshua.

– *Tu* te-ai dus *înapoi*? Când?

– Ieri.

– Ieri te-ai întors de acolo?

– M-am dus și m-am întors tot ieri, clarifică Lobsang răbdător.

– Nu se poate! E imposibil să *pășești* atât de rapid.

– Asta crezi acum, Joshua. Însă vei vedea cum stau lucrurile la timpul potrivit. Ai încercat, ce-i drept, să acoperi cadavrele cu pietre și ai marcat mormintele, exact cum ai menționat la interogatoriu. Am adus cu mine fotografii – dovezi care confirmă declarațiile tale, înțelegi? De fapt, am reconstituit întregul episod. Am utilizat un detector de feromoni, am verificat unghiurile focului, poziția corpurilor. Am găsit toate gloanțele folosite. Și am luat, bineînțeles, mostre de ADN. Am adus cu mine până și craniul masculului alfa, precum și glonțul care l-a ucis. Totul se potrivește mărturiei tale. Niciunul dintre soldați nu a ripostat serios atacului maimuțoilor-babuini, nu-i așa? Superbuinii sunt niște maniaci, chiar și după standardele lumii animale. Înfiorător de agresivi. Dar nu cred că ar fi atacat dacă una din gorile nu și-ar fi luat nasul la purtare și ar fi deschis focul.

Joshua se făcu mic de jenă.

– Dacă ai aflat toate astea, înseamnă că știi și că am făcut pe mine de frică în timpul confruntării.

– Și ar trebui să te desconsider pentru asta? În regnul animal a fost dintotdeauna o mișcare înțeleaptă să scapi de încărcătură în caz de primejdie. Câmpurile de bătălie stau martore, ca de altfel, toate păsările cântătoare care străbat văzduhul. Dar după aceea *te-ai întors* și ai înjunghiat unul dintre superbuini în creier, i-ai alungat pe restul și nu te-ai oprit până nu le-ai împușcat și ucis căpetenia. Te-ai întors, iar asta răscumpără multe.

Joshua căzu pe gânduri câteva clipe.

– Bun. Ai într-adevăr un as în mânecă. Îmi poți demonstra nevinovăția. Dar, în fond, de ce vrei să mă recrutezi?

– Am vorbit deja despre asta. Din același motiv pentru care Jansson te-a recomandat pentru expediția Congresmanului Popper. Ai sindromul Daniel Boone, Joshua, ceva foarte rar întâlnit. Nu ai nevoie de oameni. Îți plac, cel puțin unii dintre ei, însă nu devii anxios în absența lor. Iar asta va fi foarte util acolo

unde ne ducem noi. Nu mă aştept să întâlnim prea mulţi membri ai speciei umane odată ce pornim expediţia. Sprijinul tău mi-ar fi de mare ajutor datorită acestei calităţi: eşti capabil să te concentrezi, neobişnuita izolare cu care trebuie să te confrunţi pe Pământul Lung nu te neliniştește. Şi, aşa cum a observat de la bun început agenta Jansson, talentul tău unic de a *păşi*, capacitatea ta de a *păşi* fără Stepper şi mai ales rapiditatea cu care-ţi revii după fiecare *pas*, vor fi de mare folos dacă e să intrăm în bucluc – iar asta se va întâmpla cu certitudine. În cazul în care accepţi să mă însoţeşti, te aşteaptă recompense extrem de generoase, în funcţie de preferinţele tale personale. Printre acestea se numără şi un raport oficial referitor la masacrul cercetătorilor congresionali, care te exonerează complet şi care va fi înmânat autorităţilor în ziua plecării noastre.

– Sunt chiar atât de valoros?

Lobsang râse din nou.

– Ce este valoarea, Joshua? Ce mai înseamnă valoarea acum, când aurul e apreciat doar pentru strălucire, din moment ce fiecare poate avea propria lui mină de aur? Proprietatea? Legile fizice care guvernează Pământul Lung sunt de aşa natură încât fiecare dintre noi poate avea o lume întreagă numai a lui, dacă îşi doreşte asta. Aceasta este o nouă eră, Joshua, care va aduce cu sine valori noi, concepţii noi despre ce înseamnă bogăţia, iubirea, cooperarea, adevărul şi, mai presus de toate – chiar aşa, mai presus de toate – prietenia lui Lobsang. Ar trebui să mă asculţi pe mine, Joshua Valienté. Mi-am propus să călătoresc până la capătul Pământului – nu, până la capătul Pământului Lung. Şi vreau să fac asta cu tine. Vrei să vii?

Joshua şedea în fotoliu privind în gol.

– Ştii că focul tău trosneşte acum absolut întâmplător?

– Da. A fost uşor de remediat. M-am gândit că o să te ajute să te simţi mai în largul tău.

– Deci dacă vin cu tine, mă scapi de ancheta aia federală?

– Absolut. Îţi garantez.

– Şi ce se întâmplă dacă aleg să nu merg cu tine?

– O să mă ocup oricum de problema cu ancheta. Consider că ai făcut tot ceea ce se putea face în circumstanțele date, iar pierderea oamenilor acelora nu a fost în niciun caz vina ta. O să prezint comisiei probe în acest sens.

Joshua se ridică în picioare.

– Răspuns corect.

În noaptea aceea, la Cămin, Joshua se așează în fața unui ecran și citi despre Lobsang.

După câte se părea, sau cel puțin asta era convenția general acceptată, Lobsang domicilia într-o unitate de stocare computerizată de înaltă viteză și densitate de la MIT, așadar în niciun caz în perimetrul transTerra. Citind asta, Joshua avu certitudinea clară că orice s-ar fi aflat în acea cutie șmecheră la MIT, nu era Lobsang, nu *întregul* Lobsang. Dacă Lobsang ar fi fost inteligent, și fără îndoială că era, s-ar fi distribuit *pretutindeni.* Măsură preventivă împotriva unui buton de închidere. Astfel s-ar afla într-o poziție în care nu i-ar putea da nimeni ordine, nici măcar Douglas Black, partenerul său cu atâta influență. Iată pe cineva care cunoștea *într-adevăr* regulile, se gândi Joshua.

Tânărul stinse ecranul. Încă o regulă: maica Agnes credea cu religiozitate că orice ecran care rămânea pornit vreme îndelungată avea să explodeze mai devreme sau mai târziu. Se cufundă în liniștea încăperii și se gândi.

Oare Lobsang era într-adevăr o ființă umană sau doar o inteligență artificială care imita umanitatea? Un emoticon, se gândi: o linie curbă și două puncte și vezi un chip omenesc. Care erau condițiile minime ca să *vezi* o ființă umană? Ce trebuie spus, la ce trebuie râs? În fond, toți oamenii sunt făcuți din lut și nimic altceva – metaforic vorbind, deși Joshua nu se pricepea prea bine la metafore, considerându-le un soi de șmecherie. În plus, era evident că lui Lobsang îi venea destul de lesne să-i anticipeze gândurile lui Joshua, exact ca un om perspicace. Poate că singura diferență de o anumită însemnătate între o simulare foarte

inteligentă și un om în carne și oase era sunetul pe care îl scoteau atunci când le trăgeai un pumn zdravăn.

Și totuși... până la capătul Pământului Lung?

Oare exista un capăt? Oamenii ziceau că Pământurile formau un cerc, pentru că Stepperul te ducea fie către Est, fie către Vest, și toată lumea era încredințată că Estul trebuie neapărat să se întâlnească undeva cu Vestul! Dar nimeni *nu știa.* Și, în primul rând, nimeni nu știa ce căutau acolo toate celelalte Pământuri. Poate venise momentul ca să încerce cineva să afle.

Joshua se uită la ultima cutie-Stepper pe care tocmai o terminase de construit, pentru care folosise un întrerupător dublu cumpărat de pe internet. Cutia roșu cu argintiu așezată pe birou avea un aspect foarte profesionist, spre deosebire de primul lui Stepper, care avea un comutator luat de la servoscara pentru vârstnici a maicii Regina. Purtase tot timpul un Stepper la el din clipa în care realizase că, de vreme ce nu știa cum făcea ca să *păsească,* ar fi mai înțelept să ia tot timpul un Stepper la el *pentru orice eventualitate.* Un talent care apăruse într-un mod subit și inexplicabil putea la fel de bine să dispară tot așa. În plus, cutia îi oferea acoperire. Nu voia să iasă în evidență față de cei care *păseau.*

Învârtind cutia în mână, Joshua se întrebă dacă Lobsang realizase care era partea cea mai interesantă în construirea unui Stepper. Era un mic detaliu bizar pe care îl observase în Ziua Marelui Pas, care era la mintea cocoșului când te gândeai, dar pe care nimeni nu părea să-l considere important. Joshua fusese întotdeauna convins că detaliile contează. Agenta Jansson observa astfel de detalii. Totul se reducea la respectarea instrucțiunilor. Un Stepper nu funcționa decât dacă îl construiai tu însuți sau cel puțin îl terminai de asamblat.

Bătu toba cu degetele pe carcasă. Avea de ales între a merge cu Lobsang sau nu. Joshua avea douăzeci și opt de ani; nu trebuia să ceară permisiunea nimănui. Însă nu-și putea scoate din minte blestemata aia de anchetă federală.

Și îi plăcuse întotdeauna ideea de a fi de negăsit.

În ciuda promisiunilor lui Jansson de atunci, cu ani în urmă, personajele negative fuseseră totuşi la un pas să pună mâna pe el în câteva ocazii. La scurt timp după Ziua Marelui Pas, avusese loc episodul acela neplăcut când nişte gealaţi cu insigne dăduseră buzna în Cămin şi încercaseră să-l narcotizeze ca să-l ia cu ei, iar maica Agnes îl pălise pe unul dintre ei cu un levier de schimbat pneuri. Nici poliţia nu întârziase să apară, inclusiv agenta Jansson, apoi se implicase şi primarul, al cărui fiu era pasămite unul dintre puştii pe care îi ajutase Joshua în Ziua Marelui Pas, iar cu asta se încheiase toată povestea şi cele trei maşini negre neidentificate o şterseseră din oraş... După aceea se instituise regula ca oricine avea treabă cu Joshua trebuia să vorbească mai întâi cu agenta Jansson. Nu Joshua era problema, spusese primarul, problema erau crimele, evadările din închisori şi lipsa siguranţei în lume. După cum se menţionase în cadrul consiliului local, Joshua era poate puţin ciudat, însă era în acelaşi timp înzestrat cu un dar extraordinar şi, conform mărturiei agentei Jansson, fusese de mare ajutor poliţiei din Madison. Aceasta era poziţia oficială.

Însă de multe ori asta nu era o consolare pentru Joshua, care detesta să fie *în centrul atenţiei*, precum şi faptul că un număr din ce în ce mai mare de oameni *ştiau că este diferit*, indiferent dacă îl considerau o Problemă sau nu.

În ultimii ani, Joshua *păşise* singur, pătrunzând din ce în ce mai adânc în Pământul Lung, depăşind de mult lumile în care construise palisade, adolescent fiind, şi ajungând în lumi atât de îndepărtate, încât nu mai trebuia să se teamă de demenţi, nici măcar de demenţii cu insigne şi mandate. Iar când se întâmpla totuşi să-i întâlnească, pur şi simplu *păşea* mai departe; până când terminau ei în sfârşit de vomitat, Joshua putea să fie deja la o sută de lumi distanţă. Deşi uneori se întorcea ca să le înnoade şireturile în timp ce vărsau. Trebuia să se şi distreze cumva. Făcea expediţii din ce în ce mai lungi şi din ce în ce mai departe. Le numea concedii. Un mod de a scăpa de mulţimi, precum şi de presiunea bizară pe care o simţea în cap atunci când se întorcea pe Pământul

Datum sau chiar și pe Pământurile Inferioare în ultima vreme. O presiune care îl împiedica să mai asculte Liniștea.

Așadar, era ciudat. Însă maicile spuseseră că întreaga lume devenea din ce în ce mai ciudată. Maica Georgina îi spusese cam același lucru, cu accentul ei englezesc politicos:

– Joshua, se prea poate s-o fi luat-o doar puțin înaintea restului rasei umane. Îmi închipui că primul *Homo sapiens* s-a simțit exact ca tine când te uiți la noi, ceilalți, cu Stepperele și vărsăturile noastre. Ca *Homo sapiens* care se întreba de ce oare tovarășilor lui le ia atâta amar de vreme să lege două vorbe.

Dar Joshua nu era sigur că-i plăcea să fie diferit, chiar dacă asta implica o anumită superioritate.

Totuși, îi plăcea de maica Georgina aproape la fel de mult ca de maica Agnes. Maica Georgina îi citea din Keats, Wordsworth și Ralph Waldo Emerson. Maica Georgina studiase la Cambridge sau, cum îi plăcea ei să spună:

– Nu la ăla din Massachussets, ci la Universitatea Cambridge, știi tu, aia adevărată din Anglia.

Uneori Joshua își dădea seama că maicile care se ocupau de Cămin nu semănau deloc cu cele care apăreau la televizor. Când îi spusese asta maicii Georgina, ea răspunsese amuzată:

– Asta poate pentru că suntem întocmai ca tine, Joshua. Ne aflăm aici pentru că nu prea ne-am potrivit în altă parte.

Avea să-i fie dor de ele în călătoria cu Lobsang.

Decizia venise cumva de la sine.

12

La o săptământă după interviul lui la transTerra, maica Agnes îl duse pe Joshua la Aeroportul Regional Dane County călare pe Harley-ul ei – o onoare rară. Avea să-și aducă aminte mereu că, odată ajunși la destinație, îi spusese că era cu siguranță voia lui Dumnezeu ca el să prindă avionul acela, fiindcă toate semafoarele întâlnite pe drum se schimbaseră în verde chiar înainte să fie nevoită să încetinească. (Asta în măsura în care maica Agnes chiar încetinea vreodată.) Joshua, pe de altă parte, bănuia că erau mai degrabă programele lui Lobsang la mijloc, decât mâna lui Dumnezeu.

Joshua pășise pe nenumărate Pământuri, însă de zburat nu mai zburase niciodată. Maica Agnes cunoștea procedura, așa că îl conduse până la biroul de check-in. De îndată ce îi introduse datele, funcționarul amuți brusc și ridică receptorul, iar Joshua începu să înțeleagă ce înseamnă să fii prieten cu Lobsang, în timp ce era condus departe de cozile de pasageri, pe coridoare separate, cu deferența pe care ai adopta-o față de un demnitar dintr-o țară care deține arme nucleare și o politică lejeră în ceea ce privește lansarea lor.

Fu poftit într-o încăpere cu un bar lung cât tejgheaua de burgeri din Disney World. Oricât de impresionant ar fi fost, Joshua nu obișnuia să bea prea des și ar fi preferat de fapt un burger. Când îi menționă asta în glumă tânărului care se învârtea agitat în jurul lui, neștiind cu ce să-l mai servească, primi, după numai

două minute, un burger perfect, atât de îndesat cu toate cele, încât nici nu ar fi simțit lipsa chiftelei. Joshua nu-l terminase de digerat, când tânărul reapăru și-l conduse la avion.

Locul său era chiar în spatele cabinei, ascuns discret de ceilalți pasageri de o draperie de catifea. Nu îi ceruse nimeni pașaportul, pe care oricum nu îl avea la el. Nimeni nu se sinchisise să verifice dacă avea explozibile în pantofi. Și, odată ce își luă locul în avion, nimeni nu îi mai adresă niciun cuvânt. Se uită în liniște la un buletin de știri.

La Chicago O'Hare fu condus departe de terminalul principal, la un alt avion, surprinzător de mic. Înăuntru, ceea ce nu era îmbrăcat în piele era mochetat, iar ceea ce nu era nici îmbrăcat în piele, nici mochetat părea să fie eclipsat de strălucirea danturii impecabile a tinerei care, odată instalat la locul lui, îi aduse o coca-cola și un telefon. Își îndesă micul bagaj de mână sub scaunul din față, unde îl putea vedea. Apoi deschise telefonul.

Lobsang sună imediat.

– Bine ai venit la bord, Joshua! Ai avut o călătorie plăcută până acum? Avionul e la dispoziția ta astăzi. În spatele tău vei găsi un dormitor, care, după cum mi s-a spus, este deosebit de confortabil. Și nu te sfii să folosești cabina de duș.

– O să fie o călătorie lungă, să-nțeleg?

– O să ne întâlnim în Siberia, Joshua. Într-un loc unde operează pe șest Corporația Black. Știi ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu e prea ușor de găsit.

Oare *ce* or învârti pe-acolo? se întrebă Joshua.

– Bun. Deci am menționat că e în Siberia, da?

Porniră motoarele.

– Apropo, ai un pilot în carne și oase. Oamenilor le place, pare-se, să vadă la cârmă un corp în uniformă. Dar nu te neliniști. De fapt și de drept, *eu* sunt cârma.

Joshua se lăsă pe spate în scaunul luxos și-și adună gândurile. Îi trecu prin minte că Lobsang era plin de el, după cum ar fi spus maicile. Dar poate că avea motivele lui. Joshua era acum închis în interiorul lui Lobsang ca într-un cocon, într-un fel. Pe Joshua

nu îl pasionau computerele şi nici civilizaţia această interconectată electronic într-un mod aproape miraculos. În lumile Pământului Lung nu aveai semnal la mobil, aşa că până la urmă, singurul lucru care conta erai *tu* însuţi, ceea ce ştiai şi ceea ce puteai face. Cu ajutorul preţiosului său cuţit de sticlă dură putea supravieţui, indiferent de circumstanţe. Îi plăcea sentimentul. Poate avea să apară o anumită încordare între el şi Lobsang pe tema asta – sau cu partea din Lobsang care era alocată călătoriei.

Avionul decolă silenţios, făcând doar zgomotul pe care l-ar fi făcut maşina de cusut a maicii Agnes din camera alăturată. În cursul zborului, Joshua se uită la primul episod din *Star Wars*, sorbind gin tonic şi lăsându-se răpit de nostalgia copilăriei. Apoi făcu un duş – nu că ar fi avut nevoie – şi încercă patul uriaş. În urma lui intră domnişoara de mai devreme şi îl întrebă de câteva ori dacă mai dorea şi altceva, părând dezamăgită că nu ceruse decât un pahar de lapte cald.

Mai târziu, se trezi când stewardesa încerca să-i pună centura de siguranţă. O refuză; nu suporta să fie legat. Îl dojeni cu răceala cordială specifică meseriei, însă fu întreruptă de un telefon.

– Îmi cer scuze, domnule. Se pare că regulamentele de siguranţă au fost temporar suspendate.

Se aşteptase ca Siberia să fie o câmpie nesfârşită biciuită de vânturi puternice şi geroasă. Dar acum era vară. Avionul coborî către un peisaj de dealuri line acoperite de fire de iarbă de un verde-închis şi presărate din loc în loc cu pete de culoare: roşul, galbenul şi albastrul florilor de câmp şi al fluturilor.

Avionul ateriză pe nesimţite, sărutând parcă pista.

Sună telefonul.

– Bine ai venit în Locul Care Nu Există, Joshua. Sper că vei mai zbura pe viitor cu Compania Aeriană Care Nu Există. În şifonierul de lângă uşă vei găsi lenjeria termică şi echipamentul de care ai nevoie.

Roşu ca racul, Joshua refuză sugestia stewardesei de a-l ajuta să îmbrace lenjeria termică. Totuşi, acceptă oferta de a-l ajuta cu

hainele voluminoase, deși i se părea că-l fac să arate ca rotofeiul Pillsbury Doughboy, erau surprinzător de ușoare.

Coborî din avion și se alătură unui grup de oameni îmbrăcați ca și el. Joshua începu să transpire imediat în aerul călduț.

– Vest! îi strigă unul dintre ei lui Joshua cu un accent evident din Boston, rânjind, după care apăsă un buton de pe cutia atașată la centură și dispăru. O secundă mai târziu îi urmară, pe rând, și colegii lui.

Joshua *păși* spre Vest și se pomeni în mijlocul unui peisaj similar, doar că în toiul unui viscol, așa că înțelese de ce avea nevoie de echipamentul de iarnă. În apropiere se afla o mică baracă, iar bărbatul din Boston îl striga prin ușa întredeschisă. Arăta ca un popas pentru călători de felul celor care apăruseră ca ciupercile după ploaie în lumile Pământului Lung. Însă avea o funcție exclusiv utilitară – era un loc unde te puteai adăposti de vânt ca să vomiți în liniște înainte să *pășești* mai departe.

Bostonianul, cu greața citindu-i-se pe față, închise ușa în urma lui Joshua.

– Chiar tu ești ăla, nu-i așa? Te simți bine, să-nțeleg. Nici eu nu sunt foarte afectat, dar ceilalți..., spuse el fluturând o mână prin aer.

Joshua se uită în partea cealaltă a barăcii, unde doi bărbați zăceau cu fața în jos pe marginea paturilor înguste, fiecare cu câte o găleată sub nas. Mirosul nu mai avea nevoie de explicații suplimentare.

– Uite ce e, dacă chiar te simți în regulă, ia-o înainte. Tu ești VIP-ul aici. Nu e nevoie să stai după noi. Mai trebuie să faci încă trei *pași* spre Vest. Sunt popasuri în toate lumile, dar presupun că nu o să ai nevoie de ele... E pe bune? Adică, vreau să zic: cum reușești?

Joshua ridică din umeri.

– Habar n-am. E un dar, presupun.

Bostonianul deschise ușa.

– Hei, înainte să pleci, uite cum ne place să spunem prin părțile astea: pe locuri, la pas, *păși-ți!*

După ce Joshua se sili vizibil să râdă, Bostonianul se scuză:

– Îți dai seama că nu avem parte de prea mulți musafiri pe aici. Mult noroc!

Următorii trei *paşi* îl duseră într-o lume în care ploua. În apropiere era altă baracă şi alţi muncitori, printre care şi o femeie, care îi strânse mâna.

– Bine aţi venit, domnule! îl salută ea cu un puternic accent rusesc. Cum vă place vremea pe la noi? În Siberia din lumea asta sunt cu două grade mai mult şi nimeni nu ştie de ce. Eu trebuie să aştept şi restul echipei, dar puteţi urma drumul pavat cu cărămidă galbenă, spuse ea, arătându-i nişte beţe cu marcaje galbene. E puţin de mers până la şantier.

– Ce fel de şantier? Ce se construieşte?

– Credeţi-mă, o să vă sară în ochi.

Şi într-adevăr, nu se putea să nu-ţi sară în ochi. Hectare întregi de pădure de pin fuseseră defrişate, iar deasupra pământului golaş plutea ceva ce la prima vedere semăna cu o clădire suspendată. Printre picăturile de ploaie reuşi să deslueşească cablurile cu care era ancorată. Arăta ca o balenă uriaşă a văzduhului. Corpul parţial umflat confecţionat din nişte fibre rezistente, pe care fusese aplicat în mai multe locuri simbolul transTerra, era ataşat la o gondolă desprinsă parcă dintr-o fantezie art deco, un miraj cu mai multe punţi, lemn lustruit, hublouri şi sticlă.

Un dirijabil!

În timp ce se holba absorbit, un alt muncitor veni în grabă spre el, întinzându-i un telefon.

– Tu eşti Joshua? Sunt foarte încântat să te cunosc! spuse bărbatul cu un accent european, poate belgian. Urmează-mă! Să te ajut cu bagajul?

Joshua îşi trase rucsacul înapoi cu repeziciune.

– Scuze, scuze. Ţine-ţi bagajul, nu e absolut nicio problemă; regulile de securitate nu ţi se aplică ţie. Haide cu mine.

Joshua îl urmă pe pământul ud, până sub balonul amorf al dirijabilului. Gondola, având forma unei corăbii de lemn, era ancorată la o rampă de lansare construită probabil din oţel local. La baza scheletului metalic aştepta un lift rudimentar. Ghidul urcă precaut în cuşca deschisă şi, după ce Joshua făcu acelaşi lucru, apăsă un buton.

Dură foarte puțin să ajungă sub burta nacelei, după care se strecurară printr-un chepeng, adăpostindu-se de ploaie. Joshua se trezi într-un compartiment îngust, inundat de un miros puternic de lemn lustruit. Prin hublouri se zărea vremea neprietenoasă.

– Ce-aș mai pleca și eu cu tine, băiete! spuse vesel muncitorul. M-aș duce văzând cu ochii oriunde m-ar purta nava asta – *noi* nu trebuie să știm, desigur. Dacă ai ocazia, uită-te cum e făcută. Neferoasă, bineînțeles, cu schelet de aluminiu... În fine. Suntem cu toții mândri de ea. Drum bun și bucură-te de călătorie!

Liftul începu să coboare cu el, în timp ce chepengul se închise automat.

Vocea lui Lobsang răsună în aer:

– Încă o dată, bun venit la bord, Joshua! Ce vreme haină, nu-i așa? Nu-ți face probleme, ne vom ridica sau, mai bine zis, ne vom îndepărta de ea cât ai clipi.

Se simți o smucitură și podeaua se mișcă.

– Ne-am desprins de platformă. Am decolat deja?

– Nu ai fi fost adus aici dacă nu eram gata de plecare. Dedesubt probabil au și început să strângă tabăra, iar locul acesta va suferi o versiune minoră a exploziei de la Tunguska.

– E o măsură de securitate, presupun.

– Sigur. Cât privește muncitorii, sunt un grup pestriț: ruși, americani, europeni, chinezi. Nu sunt genul de oameni care să se aibă bine cu autoritățile. Sunt oameni inteligenți care au muncit la mulți stăpâni, așa că sunt foarte folositori și au o memorie admirabil de scurtă.

– Cine a furnizat avionul?

– Ah, ți-a plăcut să zbori cu Lear? E proprietatea unei companii de holding care îl închiriază din când în când unei vedete rock, care astă-seară nu mai poate de nervi că avionul nu-i stă la dispoziție, din cauza unei revizii generale. Dar va uita de asta imediat ce va afla că ultimul ei album a urcat două locuri în topuri față de poziția în care se afla aseară. Lung e brațul lui Lobsang. Acum că am pornit la drum...

O ușă interioară se deschise fără zgomot, conducând către un coridor cu pereții de lemn, luminat discret, la capătul căruia se găsea o ușă albastră.

– Bine ai venit pe *Mark Twain.* Te rog, simte-te ca acasă. Pe coridorul acesta vei găsi șase cabine identice, cu toate dotările necesare. Poți s-o alegi pe oricare dorești. Îți poți da jos echipamentul de iarnă. În spatele ușii albastre se află, printre altele, un laborator, un atelier și o fabrică. Pe fiecare punte se află câte o ușă albastră de același fel. Aș prefera să nu intri decât dacă te poftesc eu înăuntru. Ai întrebări?

Joshua se schimbă într-una din camere, aleasă la întâmplare, apoi își începu explorările pe *Mark Twain.*

Balonul colosal, care se unduia sub forța de presurizare parțială, era evident învelit la exterior cu o peliculă de celule fotovoltaice pentru furnizarea energiei. Aerostatul avea și unități de propulsie, ventilatoare mari, aparent fragile, care se puteau roti și înclina. Nacela avea un aspect la fel de luxos în interior ca și la exterior. Avea mai multe punți, fiecare cu mai multe cabine de clasa întâi, o timonerie, o punte de observație, precum și o bucătărie cu o cambuză la fel de bine dotată ca bucătăria unui restaurant de lux și o sală atât de spațioasă, încât se putea transforma într-un restaurant cu cincizeci de locuri sau chiar, în mod extraordinar, într-un *cinematograf.* Iar pe fiecare punte se găsea câte o ușă albastră încuiată.

Gândindu-se mai bine, Joshua începu să înțeleagă avantajele de a *păși* într-o navă – atâta vreme cât reușeai să o faci într-adevăr să *pășească,* un fenomen pe care încă nu îl pricepea. Dacă *pășeai* rapid, te confruntai inevitabil cu anumite obstacole fizice. Descoperise, chiar din prima noapte în care explorase Pământul Lung, că existau obstacole pe care pur și simplu nu le puteai ocoli, de pildă calota glaciară, pe alocuri înaltă de câțiva kilometri, care acoperea o mare parte a Americii de Nord în timpul unei ere glaciare. Aerostatul era o încercare de a depăși această problemă: zbura deasupra unor piedici precum ghețarii sau inundațiile, înlesnind astfel o călătorie mult mai lină.

Întrebă, adresându-se aerului din încăpere:

– Dar era oare necesar fie chiar atât de grandioasă, Lobsang?

– Și de ce să nu fie grandioasă, mă rog? În definitiv, nu ne putem ascunde. Vreau ca vasul meu de cercetare să fie asemenea navelor cu comori ale chinezilor, care îi făceau să înmărmurească pe localnicii indieni și arabi în secolul al cincisprezecelea.

– Și cum să nu rămâi înmărmurit? Și nu are nici urmă de fier, presupun...?

– Mă tem că nu. Impermeabilitatea barierei realității față de fier continuă să fie un mister până și pentru oamenii de știință ai Corporației Black. S-au avansat o grămadă de teorii, dar prea puține rezultate empirice.

– Știi, când mi-ai zis de călătoria asta, mă gândeam că eu o să trebuiască să te transport *pe tine*, într-o formă sau alta.

– A, în niciun caz. *Eu* sunt conectat la sistemele navei. Întregul dirijabil îmi servește, într-un fel, drept trup. *Eu* sunt cel care te va transporta *pe tine*, Joshua.

– Dar numai ființele vii pot *păși*...

– Într-adevăr. Iar eu, ca și tine, sunt o ființă vie!

Atunci Joshua înțelese. Nava *era* Lobsang sau cel puțin trupul lui; când Lobsang *pășea*, carcasa navei îl urma, exact așa cum Joshua își „transporta“ propriul trup și propriile haine atunci când *pășea*. În modul acesta putea o aeronavă să *păștească*.

Lobsang era infatuat și lăudăros.

– Evident că asta nu ar funcționa dacă eu *nu* aș fi o ființă vie. Iar Aceasta este o dovadă în plus care îmi întărește afirmația că sunt o persoană în adevăratul sens al cuvântului, nu ți se pare? Am testat deja tehnologia – știi asta, după cum ți-am spus – atunci când ți-am reconstituit expediția mai veche. Totul e foarte palpitant, nu-i așa?

Joshua ajunse la nivelul inferior al gondolei și se duse pe puntea de observație pe care o ochise mai devreme – o cupolă de sticlă blindată ce oferea o priveliște magnifică asupra Siberiei acestui Pământ Inferior. Șantierul se întindea imens sub ei, cu construcții auxiliare care pătrundeau până în pădure, depozite de aprovizionare, dormitoare comune și o pistă de aterizare.

Reflectând în continuare, Joshua își dădu seama ce lucru extraordinar reușise să realizeze Lobsang – asta *dacă și numai dacă* nava chiar avea să *pășească*, după cum i se făcuse reclamă. Nimeni nu găsise până acum o modalitate de a determina un *vehicul* să *pășească* între lumi așa cum o făceau oamenii, iar asta împiedica dezvoltarea comerțului de orice fel pe Pământul Lung. În anumite zone din Estul Apropiat, și chiar și în Texas, existau lanțuri umane care cărau petrol cu găleata. Dacă Lobsang găsise într-adevăr o rezolvare, devenind el însuși mijlocul de transport, ar fi fost un soi de pionier modern al căilor ferate. Avea să schimbe lumea; avea să schimbe toate lumile. Nu era de mirare că se punea atâta accent pe securitate. *Dacă* mergea. Întregul proces era, desigur, în stadiul experimental. Iar Joshua avea să parcurgă Pământul Lung în burta unei balene argintii.

– Serios? Te aștepți să-mi risc viața în chestia asta?

– Mai mult. Dacă „chestia" asta eșuează, mă aștept să mă aduci înapoi acasă.

– Ești țicnit.

– Se prea poate. Dar avem un contract.

Una din ușile albastre se deschise și Joshua rămase uluit: în fața lui își făcuse apariția Lobsang în persoană, sau mai bine zis în unitate ambulantă.

– Bun venit din nou! M-am gândit să mă îmbrac la înălțimea ocaziei, pentru călătoria inaugurală.

Robotul avea înfățișarea unui bărbat zvelt, sportiv, trăsăturile unui star de cinema, o perucă de păr negru și des, și purta un costum negru. Arăta ca o copie de ceară după James Bond, iar mișcările și, mai rău, zâmbetul nu îi diminuau cu nimic alura artificială.

Joshua se holbă, străduindu-se să-și stăpânească râsul.

– Joshua?

– Scuze! Încântat să te cunosc în persoană...

Puntea vibră din pricina accelerației motoarelor. În mod curios, Joshua se simțea ca un copil bucuros și nerăbdător să pornească în călătorie.

– Ce crezi că o să găsim pe acolo, Lobsang? Cred că orice e posibil, dacă ajungem suficient de departe. Crezi că am putea să dăm peste dragoni?

– Părerea mea este că ne putem aștepta să întâlnim orice *ar putea* să existe în condițiile de pe planeta aceasta, în limitele legilor fizicii, luând, de asemenea, în calcul, faptul că planeta nu a fost dintotdeauna atât de calmă cum este acum. Toate creaturile de pe Pământ, au fost, de pildă, influențate de gravitație, în ceea ce privește morfologia și dimensiunile. Așa că mă îndoiesc că vom găsi reptile cu armură de solzi, care să poată zbura și scuipa flăcări.

– Sună cam anost.

– Cu toate acestea, nu aș fi o ființă umană în toată regula dacă nu aș admite un factor important, și anume faptul că mă pot înșela complet. Iar *asta* ar fi foarte palpitant.

– Vom afla. În cazul în care chestia asta chiar poate *păși.*

Chipul sintetic al lui Lobsang schiță un zâmbet.

– De fapt, *pășim* deja de aproximativ un minut.

Joshua se uită pe fereastră și i se confirmară spusele lui Lobsang. Șantierul dispăruse. Probabil depășiseră cele câteva lumi cunoscute din primii *pași*, deși cuvântul „cunoscute“ era o exagerare ridicolă. Chiar și lumile vecine cu Datum abia dacă fuseseră explorate; omenirea coloniza Pământul Lung în firicele subțiri desfășurate de-a lungul lumilor. Cine știe ce vietăți trăiau în inima codrului?... Iar el avea să se afunde, de bună seamă, mai adânc decât oricine altcineva în codrii aceia.

– Ce viteză prinde chestia asta?

– O să fii plăcut surprins, Joshua.

– Cu tehnologia asta o să schimbi lumea, Lobsang.

– Ooo, da, știu asta. Până acum Pământul Lung a fost cutreierat pe jos, ca în perioada medievală sau chiar mai rău, având în vedere că nu am putut folosi nici cai. Ca în epoca de piatră! Dar bineînțeles, chiar și pe jos, oamenii au început să circule încă din Ziua Marelui Pas, visând la un nou orizont, la comorile noilor lumi...

13

Monica Jansson înțelesese întotdeauna foarte bine că perspectiva comorilor era ceea ce-i atrăgea pe alde Jim Russo să-și încerce norocul pe Pământul Lung, iar și iar, luând uneori legea drept un obstacol neînsemnat în calea ambiției lor.

În prima ei vizită în Portage Est 3, la zece ani după Ziua Marelui Pas, Jansson avu nevoie de un răgaz de câteva minute, chiar și după ce-i trecuseră simptomele specifice de greață, ca să se dumirească ce anume îi părea atât de familiar la locul acesta. Noul Portage avea ferăstraie mecanice masive, hornuri care scuipau fum, topitorii care răspândeau un miros de metal ars. Auzea strigătele muncitorilor, șuieratul coșurilor, bubuitul regulat al ciocanelor fierarilor. Parcă era o scenă ruptă dintr-o carte de aventuri pe care o citise cândva, în copilărie. Ah, dar în niciun roman pe care l-ar fi citit nu ar fi apărut echipe de muncitori care să ridice pe umeri bârne de zece metri, iar apoi să dispară brusc. Acum vedea însă cu ochii ei cum firma numită modest Compania de Comerț a Pământului Lung transforma un colț dintr-un Wisconsin paralel într-un parc de distracții cu tematică *steampunk*.

Și iată că se apropia bărbatul care conducea operațiunile.

– Sergent Jansson? Vă mulțumesc că ați trecut pe aici să-mi vedeți mica afacere.

Jim Russo era mai scund decât ea. Purta un costum gri creponat, avea părul de un castaniu suspect de intens și un zâmbet larg între niște obraji care nu era exclus să fi avut parte de ceva ajutor cosmetic ca să rămână așa fermi. Știa că Russo avea patruzeci și cinci de ani, dăduse faliment de trei ori până acum, însă de fiecare dată se redresase, iar de curând își ipotecase propria locuință pentru a obține un cheag inițial, pe care să-l investească în noua lui afacere inter-lumi.

– Nu e nevoie să-mi mulțumiți, domnule. Știți că avem datoria să investigăm când primim reclamații.

– Ah, sigur că da, mai multe văicăreli din partea angajaților. E la ordinea zilei.

Traversară terenul noroios, sperând în mod vădit să o impresioneze cu anvergura operațiunii desfășurate aici.

– Deși mai degrabă m-aș fi așteptat la o vizită din partea poliției din Portage. Acela e departamentul local responsabil.

– Sediul dumneavoastră declarat este în Madison.

În plus, „Baubau“ Jansson era solicitată pentru cazurile mai importante care aveau de-a face cu probleme pe Pământul Lung de pe întregul teritoriu statului Wisconsin.

Se opriră să se uite la un alt grup de muncitori care ridicau un buștean uriaș dintr-o grămadă; șeful de echipă începu numărătoarea inversă – „trei, doi, unu“ – după care *păși*ră cu toții, cu o ușoară implozie.

– Vedeți și dumneavoastră câtă treabă avem aici, sergent Jansson, spuse Russo. Am început de la zero, bineînțeles. Doar cu ce puteam aduce cu noi când *păș*eam și fără niciun fel de unelte de fier. La început, turnătoriile erau o prioritate esențială, după ferăstraie. Acum avem o producție stabilă de fier și oțel de bună calitate, iar în curând vom construi utilaje specializate cu care vom intra în pădurile astea ca un cuțit fierbinte în unt. Și tot lemnul ăsta e transportat pe Datum, unde așteaptă convoaie întregi de camioane.

O conduse către o cabană de bușteni deschisă, care servea drept un soi de magazie de prezentare.

– Ne extindem în multe alte domenii, nu doar materie primă. Uitați-vă la asta, spuse el, arătându-i ceva ce aducea cu o armă automată cu o strălucire arămie. Nu conține nicio piesă din fier, e făcută special pentru noua piață a pionierilor. Știu că deschiderea Pământului Lung ne-a tras economia în jos, însă asta va fi doar pe termen scurt. Pierderea unui procent din mâna de lucru ieftină, saturarea pieței cu anumite metale prețioase – toate astea vor trece. Pe Pământul Datum, Statele Unite au ajuns de la stadiul de colonie până la aselenizare doar în câteva secole. Nu există niciun motiv să nu se repete istoria pe mai multe Pământuri. Eu, unul, sunt foarte entuziasmat. Trăim o nouă eră, sergent Jansson, iar cu produse și bunuri de felul acesta intenționez să mă plasez în avangardă...

La fel sperau și alte sute și mii de întreprinzători aflați la ananghie, după cum știa Jansson. Iar majoritatea erau mai tineri decât Russo, mai inteligenți, nedoborâți încă de eșecuri anterioare – în cazul lui Russo acestea începând cu naiva tentativă de a extrage aur dintr-o versiune paralelă a Morii lui Sutter, ceea ce reprezenta aproape un tipar pentru neînțelegerea realităților economice ale noii ere.

– Domnule Russo, nu-i așa că aveți o problemă cu menținerea unui echilibru satisfăcător între profitul pe care îl obțineți și presiunea asupra angajaților dumneavoastră?

Zâmbi nestingherit, pregătit pentru întrebare.

– Nu construiesc piramide aici, sergent Jansson. Nu biciuiesc sclavi.

Dar nici o fundație filantropică nu conducea, Jansson era convinsă de asta. Muncitorii, majoritatea tineri și neșcoliți, de cele mai multe ori nu aveau habar de mersul lucrurilor pe Pământul Lung înainte să vină să lucreze în locuri ca acesta. De îndată ce realizau că ar putea să-și folosească resursele ca să construiască ceva pentru ei, tindeau să facă valuri ca să se alăture vreuneia dintre noile Companii și să străbată de-a curmezișul lumile pentru a înființa colonii. Alții, pricepând în sfârșit că exista o infinitate de lumi care nu erau proprietatea unora ca Jim Russo, plecau pur și simplu mai departe, în întinderile necuprinse. Unii oameni pur și simplu mergeau și tot mergeau, supraviețuind cu ce le oferea

natura. Numiseră acest tip de comportament Sindromul Pământului Lung. Tocmai din direcția aceea veneau reclamațiile împotriva lui Russo. Ziceau că le impunea angajaților contracte severe pentru a-i împiedica să fugă, iar dacă încălcau totuși condițiile, trimitea niște zdrahoni după ei ca să le dea o lecție.

Jansson avu brusc intuiția că acest om avea să eșueze din nou, ca mai înainte. Iar când își va da seama că falimentul îi suflă din nou în ceafă, va deveni din ce în ce mai zgârcit.

– Domnule Russo, trebuie să analizăm în detaliu reclamațiile împotriva dumneavoastră. Putem discuta undeva în particular?

– Sigur...

Jansson știa că pe toate Pământurile învecinate, în lumi care deveneau peste noapte ateliere de exploatare a angajaților, oamenii visau la o scăpare, la libertate. Așteptându-și cafeaua, Jansson zări un fluturaș în teancul de corespondență adresată lui Russo – doar o pagină imprimată prost pe hârtie ieftină – ce anunța formarea încă unei Companii care avea să pornească o expediție spre Vest. Vise despre noua frontieră, chiar și aici, în biroul acestui neînsemnat om de afaceri. Apropiindu-se acum de patruzeci de ani, Jansson se întreba uneori dacă nu cumva ar fi mai bine să-și pună coada pe spinare și să lase în urmă Pământul Datum și Pământurile Inferioare, care deveneau din ce în ce mai sumbre.

14

Vise despre Pământul Lung. Vise despre noua frontieră. Da, la zece ani după Ziua Marelui Pas, Jack înțelesese în sfârșit. Fuseseră și visele soției sale, iar Jack se temuse că aveau să-i dezbine familia.

1 ianuarie. Madison Vest 5. Am venit să petrecem Revelionul la o cabană aici, după ce am petrecut ~~Căciunu~~ Crăciunul acasă, dar va trebui să ne ~~întuarcem~~ întoarcem pe Datum când începe școala. Pe mine mă cheamă Helen Green. Am ~~unșpe~~ unsprezece ani. Mama (Dr Tilda Lang Green) zice că ar trebui să țin un ~~jornal jiurnal~~ jurnal în ~~agienda~~ agenda aceasta, care a fost ~~cadu~~ cadou de Crăciun de la mătușa Meryl pentru că ~~sar~~ s-ar putea să nu fie nimic electric electronic chestia asta nare verificare automata o i-au RAZNAA!!!...

Jack Green întoarse cu grijă paginile jurnalului fiicei sale. Arăta ca o carte groasă, copertată, cu hârtie grunțuroasă care se producea aici, în Vest 5. Era o după-amiază însorită de duminică și era singur în camera lui Helen, care plecase să joace softball în Park Zone Patru. Și Katie era plecată – nu știa exact unde. Iar Tilda era jos și stătea de vorbă cu un grup de prieteni și colegi pe care reușise cumva să-i convingă să formeze o Companie pentru o expediție spre Vest.

– ...imperiile se ridică și se prăbușesc. Uitați-vă la Turcia. Cândva a fost un imperiu măreț, iar acum nici nu-ți vine a crede în ce stadiu a ajuns...

– ... Dacă faci parte din clasa mijlocie, te uiți în stânga și vezi activiști care subminează valorile americane, te uiți în dreapta și vezi cum comerțul liber ne-a exportat locurile de muncă...

– ... noi am crezut în America. Acum se pare că ne-am înnămolit în mediocritate, în timp ce chinezii ne-au luat-o înainte în pas alergător...

Vocea Tildei:

– Sintagma de „Destin manifest“ este, evident, suspectă din punct de vedere istoric. Însă nu poate fi negată importanța experienței frontierei pentru crearea conștiinței americane. Ei bine, acum frontiera se deschide încă o dată, pentru generația noastră și, cine știe?, poate pentru nenumărate generații care vor urma...

Vocile grupului se amestecară, devenind un murmur nedeslușit, iar Jack simți o aromă puternică. Era timpul pentru cafea și fursecuri.

Își întoarse din nou atenția către jurnal. În sfârșit, ajunse la un pasaj în care apărea fiul lui. Citi mai departe, ignorând greșelile și tăieturile.

23 martie. Ne-am mutat în noua noastră casă din Madison Vest 5. O să fie distractiv aici vara. Tata și mama fac cu rândul, trebuie să se întoarcă pe Datum să muncească pentru bani. Și iar a trebuit să-l lăsăm pe Rod cu mătușa Meryl, pentru că e phobic (a vrut să spună fobic, un non-stepper – Jack se împiedică de greșeala ei) *și nu poate păși e trist am plâns de data asta când am plecat, dar Rod n-a plâns, sau poate a plâns după ce am pășit noi. O să-i scriu vara și o să mă întorc să-l văd. ESTE TRIST fiindcă e distractiv aici vara, iar Rod nu poate veni...*

– Ț-ț! Asta e personal, auzi el vocea soției.

Se întoarse către ea cu o mină vinovată.

– Știu, știu. Dar trecem prin niște schimbări atât de mari. Simt nevoia să aflu ce se petrece în căpșoarele lor. Deocamdată cred că asta e mai important decât intimitatea lor.

– Asta e părerea ta, spuse ea ridicând din umeri.

Îi adusese o ceașcă de cafea plină-ochi. Se întoarse spre fereastra înaltă, de unde aveau o priveliște frumoasă și care era cea mai bună din casă, confecționată din sticla cu cele mai puține imperfecțiuni pe care o găsiseră la producătorii locali. Priviră afară la Madison Vest 5, peste care începuseră să se lase umbrele după-amiezii. Părul ei blond-roșcat, ușor încărunțit, era tuns scurt, iar linia delicată a gâtului i se contura în lumina ferestrei.

– Ce zi frumoasă, spuse ea.

– Într-un loc frumos...

– Da. Aproape perfect.

Aproape perfect. În spatele acestor cuvinte se ascundea o capcană.

Madison Vest 5 se suprapunea lejer cam peste același peisaj dominat de fratele său mai în vârstă de pe Datum. Însă acesta era un loc elegant, luminos, plin de spații libere, care găzduia doar o fracțiune din populația adevăratului Madison. Dar asta nu însemna că nu existau și multe clădiri masive. Stilurile arhitectonice predominante pe Pământurile Inferioare din Est și din Vest aveau un astfel de caracter masiv. Materia primă se obținea la prețuri de nimic în lumile virgine, ceea ce făcea ca edificiile și obiectele de mobilier să aibă adesea un aspect greoi. Primăria avea, de pildă, niște ziduri groase ca de catedrală, iar grinzile erau tăiate cu laserul din trunchiuri întregi. Dar, pe de altă parte, existau și o grămadă de electronice și tot felul de dispozitive deștepte, foarte ușoare, lesne de importat de pe Datum. Micile cabane din lemn ale pionierilor, cu vopsea fotovoltaică pe acoperiș, constituiau, așadar, o priveliște des întâlnită.

Însă nu puteai uita nicio clipă că nu te aflai pe Pământ, sau cel puțin nu pe Datum. La periferie, orașul era prevăzut cu un sistem bine pus la punct de garduri și șanțuri, menite să stea în calea sălbăticiunilor mai exotice. Migrația unei turme de mamuți

columbieni pricinuise la un moment dat o operațiune de evacuare urgentă a zonelor suburbane.

În primii ani după Ziua Marelui Pas, multe cupluri ca Jack și Tilda Green, cu cariere, copii și economii în bancă începuseră să se orienteze către noile lumi cu intenția de a cumpăra încă o proprietate, un loc unde să zburde copiii lor. Au descoperit rapid că Madison Vest 1 era mult prea tributar Pământului Datum, înțesat cum era de anexe ale caselor și clădirilor de birouri, construite în grabă. Inițial, familia Green închiriase o cabană mică în Vest 2. Dar în curând se văzură înconjurați de o atmosferă de parc de distracții. Mult prea organizat și prea aproape de casă. Iar terenul îi aparținea deja altcuiva.

Însă descoperiseră apoi proiectul de dezvoltare pentru Madison Vest 5, care pornea de la zero, cu tehnologie avansată, ecologic, propunându-și să fie altceva decât un simplu oraș. Plini de entuziasm amândoi, investiseră în asta o bună bucată din economiile lor, implicându-se încă de la început. Jack și Tilda contribuiseră foarte mult la perfecționarea proiectului, el ca programator, îmbunătățind sistemele informaționale ale orașului, iar ea ca profesor de istoria culturii, concepând noi modele de guvernare locală și adunări comunitare. Din nefericire, nu le ajungeau resursele de aici, astfel că fură nevoiți să-și păstreze slujbele de pe Datum.

– Acesta e orașul nostru. Dar e doar „aproape perfect“? spuse el.

– Îhî! Trăim într-un vis, dar e visul altcuiva. Vreau *propriul meu* vis.

– Dar băiatul nostru, care e fobic...

– Nu folosi cuvântul ăla.

– Păi, ăsta e cuvântul folosit de toți, Tilda. *El* nu o să poată face parte din acel vis.

Ea luă o înghițitură de cafea.

– Trebuie să avem în vedere ce e mai bine pentru toți. Inclusiv pentru Katie și Helen, nu doar pentru Rod – nu ne putem lăsa descurajați de asta. E o ocazie unică, Jack. La ora actuală, conform prevederilor noilor Legi ale Proprietății, statul dă practic pe

gratis terenul din Americile Pământului Lung. E o fereastră care nu o să rămână deschisă veşnic.

– Totul e ideologie, mormăi Jack.

Noua Frontieră: acesta era sloganul, împrumutat dintr-un vechi discurs electoral al lui John F. Kennedy. Guvernul federal îi încuraja pe americani să emigreze în noile lumi, şi chiar şi alte naţionalităţi, singura condiţie fiind aceea ca, aflat sub egida americană, să respecţi legile americane şi să plăteşti taxe americane: astfel, *erai* american.

– Guvernul federal nu vrea decât să se asigure că ajungem noi primii acolo să colonizăm toate versiunile Statelor Unite, să nu cumva să ne-o ia altcineva înainte.

– Nu e nimic în neregulă cu asta. O motivaţie de aceeaşi natură a impulsionat expansiunea spre vest în secolul al nouăsprezecelea. De altfel, este un amănunt interesant din punct de vedere intelectual faptul că majoritatea americanilor aleg să se îndrepte spre *Vest*, deşi aceasta nu este decât o etichetă întâmplătoare, care nu are nicio legătură cu vestul geografic. De asemenea, am auzit că majoritatea emigranţilor chinezi aleg *Estul*...

– Doamne, numai călătoria în sine durează luni în şir. Şi toate astea pentru şansa de a ne târî copiii în mijlocul sălbăticiei, departe de civilizaţie. Şi la ce e bun un programator acolo? Sau un profesor de istoria culturii, dacă e să ne gândim mai bine.

Ea îi zâmbi galeş. Începuse să-l scoată din sărite: îşi dădea seama că nu-l lua în serios absolut deloc.

– O să învăţăm tot ce va fi nevoie, spuse ea, punând ceaşca jos şi încolăcindu-şi braţele în jurul lui. Cred că trebuie să facem asta, Jack. E şansa noastră. A generaţiei noastre. E şansa copiilor noştri.

Copiii noştri, se gândi el. Toţi, în afară de bietul Rod. Până şi soţia lui, una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunoscuse vreodată, avea capul împuiat de idealism şi îşi făcea tot felul de iluzii pentru viitorul Americii şi al omenirii, plănuind în acelaşi timp să-şi abandoneze propriul fiu. Îşi atinse obrazul de părul ei încărunţit şi se întrebă dacă va putea s-o înţeleagă vreodată.

15

Vise despre Pământul Lung, pe tot cuprinsul lumii vechi. Unele vise erau noi, însă în același timp, incredibil de vechi...

Tovarășii stăteau jos, lângă mașină, în mijlocul sălbăticiei, beau bere și se gândeau la lumea în schimbare și la cutiile de *pășit* pe care le construiseră, care acum zăceau pe nisipul roșiatic. Deasupra lor, cerul Australiei Centrale era atât de înțesat de stele, încât parcă făceau cu rândul să licărească.

După un răstimp, unul dintre ei spuse posomorât:

– Cine știe ce i-a scos mațele lui Jimbo și l-a lăsat să arate ca o canoe scobită. Știți, nu? Nu-i de glumă! S-a dus și un polițai! *Ăla* s-a ales cu fața halită!

Billy, care nu scotea de obicei nicio vorbuliță până nu o pritocea îndelung, cam la o săptămână, așa, spuse:

– Se întâmplă chestii ca în Vremea Viselor, frate, ca înainte să vină strămoșii noștri aici. Nu mai știi ce ne-a zis atunci tipul ăla, omul de știință? Au săpat și au dat de oase de animale uriașe peste tot, cât de mari poți să-ți închipui! Hrană mare și lentă, dar cu dinți mari de tot. Toate lumile astea noi sub același cer! Și nici țipenie de om nicăieri, așa-i? Ca lumea asta înainte să fie făcută varză! Gândiți-vă numai ce-am putea să facem dacă am ajunge acolo!

Cineva aflat de partea cealaltă a focului spuse:

– Da, frate, am putea să le facem pe toate varză. Da' mie-mi place cum îmi stă cu fața la locul ei!

Râsete. Însă Albert spuse:

– Știți ce s-a întâmplat? Strămoșii noștri i-au omorât ai dracu' pe toți și i-au păpat. I-au șters de pe fața pământului și ne-a rămas doar ce știm. Dar nu-i musai să facem și noi asta, nu? Oamenii zic că lumile alea sunt exact ca asta, doar că fără bărbați, fără femei, fără polițai, fără orașe, fără arme, doar pământ și iar pământ. Balta de aici e și balta de acolo și toate stau bine mersi și ne așteaptă pe noi!

– Nu-i chiar așa. Balta e o juma' de milă *mai încolo.*

– Tot cam pe-acolo, știi ce vreau să zic. De ce nu încercăm și noi, fraților?

– Da, dar asta e țara *noastră.* Asta de-aici.

Albert se aplecă înainte cu o scânteie în ochi.

– Da, dar știi ceva? *Și celelalte sunt tot ale noastre! Toate!* I-am auzit pe tipii ăia savanți vorbind. Fiecare bolovan, fiecare pietricică, tot. Chiar așa!

Dimineața, micul grup, suferind de o ușoară mahmureală, dădu cu banul ca să decidă cine o să încerce primul.

Billy se întoarse o jumătate de oră mai târziu, vomând strașnic, ieșit ca din pământ. L-au ajutat să se ridice, i-au dat apă și au așteptat. Deschise ochii și spuse:

– E pe bune, dar plouă cu găleata acolo, fraților!

Se uitară unii la alții.

Cineva spuse:

– Da, bine, dar cum rămâne cu toate lighioanele de care am auzit, alea de demult? Canguri cu colți! Mari de tot! Lighioane uriașe cu gheare!

Tăcere. Apoi Albert spuse:

– Păi, noi nu suntem la fel de tari ca strămoșii noștri? Ei au scăpat de pacoste! Ce, noi nu suntem în stare?

Ceilalți șovăiră.

În cele din urmă, Albert spuse:

– Uitaţi cum stă treaba, mâine *eu plec* de tot. Cine-i cu mine? Ne-aşteaptă totul acolo, fraţilor. A stat acolo şi ne-a aşteptat de la bun început...

Până la apusul zilei următoare drumurile cântecelor începuseră să se lărgească, pe măsură ce „niciodată“ devenea „vreodată“. Totuşi, băieţii se mai întorceau din când în când pentru câte o bere.

După o vreme începură să apară oraşe, unele neobişnuite, ce-i drept; noi moduri de viaţă; trecutul se împreuna cu prezentul, iar vechile obiceiuri se împleteau pe nesimţite cu cele noi. Şi mâncarea era bună.

După încă o vreme sondajele arătau că aborigenii australieni erau grupul etnic care părăsise definitiv Pământul Datum în cea mai mare proporţie de pe planetă.

16

Fragmente din Jurnalul lui Helen Green, corectate ~~poilitticos~~ politicos de Tata, zis și Dl J. Green:

Aceasta este povestea
drumului familiei Green
prin Pământul Lung
spre noua noastră casă.

11 februarie 2026. Am mers cu elicopterul, ura! O să începem drumul din Richmond Vest 10, adică din Richmond ~~Virgina~~ Virginia, pentru că trebuie să începi călătoria de la sud de toată gheața din lumile din Era Glaciară, și ne-am întors pe Datum și am luat elicopterul spre Richmond!! Dar a trebuit să ne luăm adio de la Rod la aeroportul din Chicago, iar asta a fost tare trist...

Jack Green fusese întotdeauna nevoit să călătorească foarte mult datorită meseriei lui de programator, dar în ultimii ani călătoriile deveniseră mult mai interesante. Toată lumea făcuse lungi călătorii geografice pe Datum, cu rețelele lui complicate de transport. Un Stepper te putea duce la o mie de lumi distanță, dar nu te clintea nici cu un centimetru în spațiu. Așa că transporturile deveniseră unul dintre puținele domenii înfloritoare ale

economiei post-Marele Pas aflate în derivă. Datum începea, în fond, să devină intersecţia unde se întâlneau toate drumurile Pământului Lung.

Aşadar, nu ştiai niciodată cu cine te-ai putea întâlni în gara următoare. Erau oameni de toate felurile: pionieri care se întorseseră să-şi cumpere un nou set de unelte de bronz şi să-şi repare dinţii; hipioţi hi-tech, făcând troc cu brânză de capră pentru alifie împotriva mastitei; o dată văzuse o femeie îmbrăcată ca Pocahontas, ţinând în braţe fericită o rochie albă de mireasă înfăşurată într-o folie de celofan; oameni care îmbrăţişaseră noi moduri de viaţă, toţi împreună, de-a valma, pe Datum, cel puţin pe durata călătoriei lor.

Aşa că pentru această ultimă călătorie, spre Richmond, Jack şi Tilda se hotărâseră să le facă o surpriză fetelor şi să ia elicopterul. Pe viitor aveau să meargă – cine ştie – în care cu boi şi pirogi; de ce să nu se bucure de puţină tehnologie avansată, atât cât mai puteau?

În plus, le luase gândul de la scena neplăcută de la heliport, când şi-au luat rămas-bun de la Rod. Meryl, sora Tildei, era dispusă să ia băiatul în grijă, dar nu se obosi să-şi ascundă dezaprobarea pentru separarea familiei. Iar Rod, care avea doar treisprezece ani, era lipsit de orice expresie. Jack bănui că se simţiseră cu toţii uşuraţi în momentul în care elicopterul se ridică în sfârşit; îi văzu faţa mică îndreptată în sus şi părul blond-roşcat, tuns scurt, care semăna atât de mult cu al mamei lui. Îşi începuseră călătoria, iar fetele scoteau chiote de bucurie.

Richmond Vest 10 îşi câştiga existenţa ca punctul de pornire al expediţiilor către versiunile estice ale Statelor Unite. Tot de aici pornea şi Compania Tildei. Jack habar nu avea la ce să se aştepte.

Se trezi în mijlocul unei străzi nepavate, înconjurat de case construite din buşteni masivi, şindrilă şi chiar şi bulgări de ţărână. Firmele scrise de mână îl informau că printre clădirile de pe strada principală se găseau biserici, bănci, hanuri, hoteluri, magazine alimentare, magazine de haine şi alte lucruri esenţiale pentru expediţiile care începeau aici. Pe stâlpi şi acoperişuri flutura drapelul Statelor

Unite, iar din loc în loc se zărea și câte un steag al Confederației. Peste tot forfoteau oameni, unii, cei nou-veniți, curați, îmbrăcați în materiale sintetice în culori țipătoare, asemenea familiei Green, însă cei mai mulți purtau haine uzate, în „stil de frontieră“: geci și pantaloni peticiți și răspeticiți, chiar și haine și pelerine din piele confecționate manual. Totul părea să imite epoca apusă în care Datum Richmond fusese un centru pentru comerțul cu blănuri, piei netăbăcite și tutun, la marginea unui continent pustiu.

Arăta ca un platou de filmare unde se turna un western vechi. Jack se simțea complet buimăcit. Se frecă pe burtă, încercând să scape de greața post-*pășit*.

Hanul Prairie Marble Inn își datora numele materialului din care era construit – „marmură de prerie“: chirpici susținut de un schelet de lemn. Era un loc întunecos, umed și rece, dar foarte spațios și foarte aglomerat. Femeia de la recepție îi anunță că restul grupului se adunase în „salonul de bal“ – un hambar cu mobilă din lemn nefinisat și un covor împletit. Încăperea era ticsită: erau în jur de o sută de oameni, majoritatea adulți, și câțiva copii. Un bărbat cu o coamă blond-cenușie impresionantă vorbea tare, ținând o cuvântare despre necesitatea de a lucra în schimburi. Unii se întoarseră prudenți către nou-sosiți, schițând un zâmbet.

Tilda le zâmbi înapoi.

– Cu majoritatea am vorbit online, când am organizat totul. Nu i-am cunoscut în persoană până acum...

Aceștia, gândi Jack, ar putea fi oamenii cu care avea să-și petreacă restul vieții. Niște necunoscuți. Jack lăsase totul în seama Tildei, însă înțelese că aveai nevoie de o anume pricepere pentru a aduna o Companie care să se preteze unei expediții. Aveai nevoie de căpitani profesioniști care să conducă grupul, precum și de cercetași, călăuze, hamali; toți aceștia erau destul de ușor de găsit și de tocmit. Însă grosul grupului era reprezentat de oamenii care aveau să ridice o așezare împreună, la o sută de mii de lumi depărtare. Aveai nevoie de oameni cu meserii complementare: croitori, dulgheri, dogari, fierari, rotari, proiectanți, țesători, tâmplari. Medici, desigur, un dentist, dacă puteai găsi unul. După ce

fusese refuzată de primele Companii pe care le abordase, Tilda se prezentase de data aceasta ca profesor și istoric. Jack se oferise să ajute ca fermier – se simțea suficient de în formă pentru asta – și să asigure asistență medicală de bază.

După ce aruncă o privire în jur la noii lui tovarăși, prima impresie a lui Jack fu că erau, în mare, *la fel* ca el și Tilda. Cu toate că aparțineau unor etnii diverse, toți păreau destul de înstăriți, de bună-credință, puțin îngrijorați – oameni din clasa mijlocie pe punctul de a se avânta în necunoscut. Acesta era profilul clasic al pionierului Pământului Lung, după cum fusese și cel al pionierului Vestului Sălbatic. Cei foarte bogați n-aveau de gând să călătorească, pentru că o duceau prea bine pe Datum și nu voiau să renunțe la tot ce aveau. Iar cei foarte săraci nu-și puteau permite să facă parte dintr-un astfel de grup organizat, deoarece le lipseau mijloacele materiale ca să plătească pentru expediție. Așadar, membrii clasei mijlocii erau cei care porneau către Vestul Îndepărtat, mai ales cei afectați de situația economică dificilă.

Fanfaronul care-și dădea atâta importanță se numea Reese Henry, află Jack, și era un soi de comerciant, iar în timpul liber, *supraviețuitor.* Trecuse acum mai departe, depășise subiectul munții în schimburi la latrine.

– Iată că încă o dată tinerii americani se avântă în sălbăticie, în locuri unde nu bate lumina felinarelor, unde nu dai de un polițist la celălalt capăt al firului. Urbanizați, conectați, civilizați, răsfățați și spilcuiți – iar acum azvârliți înapoi în natură în fundul gol, spuse el, rânjind. Doamnelor și domnilor, bine ați revenit la realitate!

Unicul librar din Richmond Vest 10 jubila de fiecare dată când le vindea ceva pionierilor amatori aflați în trecere. Cărți, tipărite pe hârtie, absolut toate! Tehnologia copacilor morți! Informație care, depozitată corespunzător, va dura milenii întregi! Nu necesită baterii. Asta ar trebui să scrie pe un panou publicitar uriaș, se gândi el.

Dacă lucrurile ar fi stat după cum și-ar fi dorit Humphrey Llewellyn al III-lea, fiecare carte scrisă vreodată ar fi trebuit păstrată cu sfințenie; cel puțin un exemplar ar fi fost legat în piele de oaie și anluminat de călugări (mai degrabă de maici goale, având preferințe destul de precise în chestiunea aceasta). Așa că acum spera să aibă șansa de a readuce omenirea pe calea iubitoare de cărți. Îl desfăta ideea că nu exista încă aparatură electronică în lumile pionierilor. Unde-ți era internetul acum? Ha! Unde era Google? Unde era vechiul Kindle al lu' mă-ta? Prețiosul iPad 25? Unde ți-era Frichipedia? (O numise întotdeauna astfel, afectat, ca să-și arate disprețul; foarte puțini observau.) V-ați ras pe bot de toate, necredincioșilor! Toate jucăriile alea fandosite zac în sertare, cu ecranele stinse ca ochii de mort, abandonate.

Cărțile – o, da, cărțile adevărate – se dădeau acum ca pâinea caldă. Pe tot cuprinsul Pământului Lung, lumea o lua de la capăt, ca în epoca de piatră. Avea nevoie să-și redobândească vechile cunoștințe și competențe. Avea nevoie să știe ce să mănânce și ce

să nu mănânce. Avea nevoie să afle cum să construiască o latrină în aer liber și ce cantități de excremente umane și animale putea folosi ca îngrășământ pe câmp. Trebuia să știe cum stă treaba cu fântânile. Cu cizmăria! Da, trebuia să știe cum să găsească minereu de fier, dar și cum să prelucreze grafitul și cum să facă cerneală. Astfel că tiparnițele lui Humphrey se încingeau de la atâta activitate. Tipărea hărți geologice, studii de specialitate, cărți obișnuite, almanahuri, repunând în drepturi hârtia tipărită, care redevenise o modalitate convenabilă de stocare a unor informații aproape pierdute.

Mângâie un volum legat în piele. Of, mai devreme sau mai târziu, toată această cunoaștere va fi iarăși la cheremul electricității. Însă deocamdată venise din nou rândul cărților, că doar așteptaseră destul!

Între timp, în altă zonă din Richmond Vest 10 se organizase un fel de târg al forței de muncă, unde Companiile încercau să-și găsească membrii care le mai lipseau. Franklin Tallyman se strecură cu grijă prin mulțime, ținându-și pancarta deasupra capului. Era o zi caniculară și se gândi cu regret că ar fi trebuit să fi băut mai multă apă.

Fu abordat de un grup restrâns condus de un bărbat între două vârste.

– Dumneavoastră sunteți domnul Tallyman, fierarul? V-am văzut anunțul la Prairie Marble Inn.

– Da, domnule, eu sunt ăla, spuse el, dând din cap.

– Încercăm să ne întregim compania, explică bărbatul, întinzându-i o mână. Numele meu e Green, Jack Green. Acesta este domnul Batson, Căpitanul nostru. Tallyman – ăsta nu-i un nume din Caraibe?

– Nu, domnule, e numele unei meserii din Caraibe, din câte știu eu. S-ar putea să mă înșel. N-am fost niciodată acolo; m-am născut în Birmingham. În Anglia, nu în Alabama. Ăla original și cel mai tare, adăugă el, însă remarca îi fu întâmpinată cu niște priviri indiferente. Deci mi-ați citit CV-ul?

O femeie care părea neliniștită îl întrebă:

– Chiar știi să faci ce-ai scris acolo? Știi să faci bronz? Mai sunt oameni care fac asta în ziua de azi?

– Da, doamnă. Am petrecut patru ani în Vest 1 ca ucenic la niște fierari foarte pricepuți. Cât despre fier, pot să-ncep de la zero, am nevoie doar de minereu. Pot să-mi fac propria forjă și propriul furnal, știu să trefilez. Pe deasupra, sunt și un bun electrician; dacă-mi dați o roată de apă, pot să vă trag curent electric în toată colonia. A, și mă pricep și la arme: știu să fac o muschetă bunicică – nu se compară cu cele moderne, dar merge la vânătoare. Eu caut un post pentru trei ani, continuă el, vizibil încălzit acum. Sub legile egidei, voi avea cetățenie americană până la sfârșitul celui de-al treilea an. Domniile voastre veți fi câștigați, în comparație cu alții.

Le întinse un carnețel și le indică pagina deschisă.

– Iar *aceasta* este leafa pe care o cer, cu învoiala dumneavoastră.

Viitorii cetățeni ai Noii Frontiere icniră în cor de uimire. În cele din urmă, Green întrebă:

– E negociabil?

– Mă tem că doar în sus. Puteți depune suma la Fondul Pionierilor. A, și în cazul în care vreți să-mi iau un ucenic pe care să-l învăț meserie, asta o să vă coste în plus, ținând seama că mai mult o să mă încurce decât să mă ajute.

Remarcă expresia lor neîncrezătoare și zâmbi. Hotărî că nu era momentul să țină la preț. Păreau oameni de treabă, dornici să *pășească* spre Vest cu alții care gândeau ca ei, care căutau un loc în care să se stabilească, un loc în care să te poți încrede în vecini, într-o lume cu aer curat unde o puteai lua de la capăt pentru a-ți construi un viitor mai bun. Fusese visul tuturor, *dintotdeauna.* Chiar și copiii lor păreau isteți nevoie mare.

– Ascultați, domnule Green, mi-am făcut și eu temele. Am citit broșura Companiei dumneavoastră și mi-am dat seama că v-ați gândit bine la toate: aveți un medic, un dulgher, un farmacist. Îmi place stilul dumneavoastră. Nu ar fi prima ofertă pe ziua de azi, dar păreți oameni serioși, cu capul pe umeri. Deci vin cu dumneavoastră dacă vreți. Batem palma?

Au bătut palma.

În seara aceea Franklin își făcu bagajele și cutia cu unelte neferoase pentru călătorie. Acum tot ce avea de făcut era să se asigure că nu-i afla nimeni secretul cât dura expediția, iar *asta* însemna să nu încerce să *păsească* fără să aibă un cartof în Stepper.

Aflase de pe internet de stepperii înnăscuți. Apoi, într-o noapte, pe când era în Vest 1, încercase de curiozitate să *păsească* cu cartoful afară din cutie, cu o cutie lipsită de sursa de energie. Fu uimit să descopere că funcționase. În mod bizar, tot avea nevoie de cutie, ca să apese pe buton. Avea nevoie să audă acel *clic* ca să poată *păși*, după câte se părea. Ce ciudat, nu-i așa?

Da, auzise zvonuri despre oameni ca el. Și alte zvonuri despre bătăile pe care le încasau oamenii ca el. De parcă erai un ciudat, un anormal. Așa că avea de gând să țină asta pentru el pe tot parcursul expediției, să schimbe cartoful, să-și simuleze greața și tot tacâmul. Nu era atât de greu, odată ce te obișnuiai.

Dar, ce-i drept, nu te puteai abține să nu te întrebi câți oare făceau la fel în jurul tău.

Dormi bine în noaptea aceea; visă forje încinse și coline îndepărtate.

Ziua trei (din Richmond Vest 10).

Au trecut deja trei zile! Dar Căpitanul Batson spune că o să ne ia o sută de zile să traversăm Centura Glaciară. Iar *apoi* o să ne mai ia luni bune să traversăm Centura Minieră, ce-o mai fi și *aia*. Trebuie să ajungem la destinație înainte să vină iarna. Și iarna vine în același timp în toate lumile.

Facem aproximativ un *pas* pe minut cam șase ore pe zi. Luăm pastile ca să nu vomăm întruna, dar tot e greu. Încearcă să ne ducă în locuri unde nivelul solului nu se schimbă prea mult de la o lume la alta. Te cam zguduie dacă te prăbușești de prea sus și nu poți *păși* deloc dacă gleznele ți-ar fi la zece centimetri sub pământ. Dar e o priveliște destul de tare să vezi două sute de oameni cu toate rucsacurile și cu tot calabalâcul cum dispar pur și simplu din senin, iar apoi reapar din senin în lumea următoare, iar și iar.

Mi-e dor de internet.

Mi-e dor de telefonul meu!!!

Mi-e dor de școală. Sau cel puțin de unii din oamenii de acolo. Nu și de alții.

MI-E DOR DE ROD. Chiar dacă era un ciudat uneori.

Mi-e dor să fiu majoretă.

Tata zice că ar trebui să scriu şi câte ceva din lucrurile care îmi plac. Altfel, jurnalul acesta nu va fi o lectură plăcută pentru nepoţii lui. Nepoţi!? Îşi face iluzii.

Ziua cinci.
Îmi place să fac camping!

Făceam asta înainte, în Vest 5 şi la şcoală, la studiul pionierilor, dar e mult mai distractiv aici.

După câteva zile ne-am împrietenit cu familia Doak. Au patru copii, doi băieţi şi două fete, şi ne-am organizat în aşa fel încât eu stau cu cele două fete. Le cheamă Betty şi Marge. Şi fiecare noapte e ca o petrecere în pijamale!

Am învăţat să fac focul! Am o lupă ca să fac scânteia şi ştiu despre iască, cum trebuie aţâţat şi ce lemn arde cel mai bine. Ştiu să găsesc chestii de mâncat, buruieni, rădăcini, ciuperci. Mă pricep la alune de pădure, la fructe şi la altele, dar acum nu e sezonul. Pot să fac un fir de undiţă din aţă veche sau chiar din tulpini de urzici. Ştiu unde să caut peşte. Ce tare!

Astăzi domnul Henry ne-a arătat cum să facem o capcană pentru păstrăv în râu. Faci un fel de piscină îngrădită, ei înoată înăuntru şi nu mai pot ieşi. Domnul Henry râneşte când omoară peştii cu bâta. Mie îmi vine să plâng. Domnul Henry spune că Tineretul Trebuie Să Înveţe.

Marge Doak a fost şi ea majoretă! Repetăm numere împreună.

Ziua opt.
Ieri am dat peste o zonă îngheţată.

Urmărim o rută anume. E marcată şi tot ce trebuie, sunt şi pietre de hotar şi stâlpi care-ţi arată numărul lumii în care te afli, ca semnele de pe autostradă, şi uneori găsim şi ascunzători cu tot felul de lucruri. Sunt chiar şi nişte cutii mici în care poţi să-ţi pui corespondenţa pe care vrei să o trimiţi spre Est sau Vest, în funcţie de cine trece pe acolo.

La un moment dat am ajuns la un indicator care zicea URMEAZĂ GHEAŢĂ. Am traversat câteva lumi care erau în

Era Glaciară în primele zile, dar erau izolate, așa că puteai să treci repede de ele. Acum urma o serie întreagă. A trebuit să ne oprim cu toții, iar hamalii au venit și au distribuit gecile și pantalonii pentru clima arctică, măștile de schi și alte chestii. În dimineața următoare Căpitanul Batson ne-a pus să ne legăm între noi cu frânghii, în grupuri de câte opt sau zece, și s-a asigurat că sugarii erau feriți și nu le ieșea niciun deget de la mâini sau de la picioare din port-bebe-urile lor.

Am *pășit* și a fost orbitor, nu era niciun nor pe cerul albastru strălucitor. Și nu era foarte multă gheață, dar pământul era înghețat bocnă sub picioarele mele. Apoi m-a pătruns frigul, am început să simt ca niște ace mici care mă înțepau în obraji.

Și am *pășit* mai departe, încă o dată și încă o dată. Alte lumi în care era iarnă. Uneori nimeream în mijlocul unei furtuni de zăpadă sau a unui viscol. Alteori era un pic mai cald și era mocirlă pe jos, așa că lăsam urme dacă mergeam. Erau copaci pitici ciudați, aplecați. Liliputani! Am văzut că o căprioară uriașă, cu niște coarne ca un candelabru (scris de tata). Ben Doak zice că a văzut un mamut blănos, dar nimeni nu crede ce zice el.

De asta a trebuit să venim atât de departe în sud, până în Richmond, ca să mergem spre Vest. Pentru că Pământul Datum e în mijlocul Centurii Glaciare, o serie de lumi în care este Era Glaciară, așa că trebuie să o luăm pe la sud de gheață, pe unde e posibil să *pășim*. Dar chiar și ceva mai departe de calotele glaciare, întreaga lume e afectată de frig.

Unii oameni s-au întors după prima noapte petrecută în frig. Au zis că nu i-a avertizat nimeni de *asta*, deși li s-a spus foarte clar, de fapt, și ar fi trebuit să asculte.

Ziua Douăzeci și Cinci.

Noaptea trebuie să te înghesui în niște corturi mici. Stăm cam îngrămădiți. Până la urmă, oamenii ăștia sunt niște străini. Marge Doak e în regulă, dar Betty se scobește în dinți. Și sforăie.

Mama s-a certat cu domnul Henry, care zice că doar femeile ar trebui să gătească și să facă curat! Căpitanul Batson zice că nu domnul Henry comandă. Dar nu i-a zis-o în față, așa spune tata.

Drame și iar drame, vai, vai!

Ziua patruzeci și trei.

Tot uit să mai scriu. Sunt prea obosită. Plus că se întâmplă prea multe.

Printre lumile glaciare mai întâlnești și lumi cu un climat mai blând, ca acasă, lumi „interglaciare“ (scris de tata). Lumile „interglaciare“ sunt PLINE de animale. Am văzut turme uriașe care s-au dovedit a fi cai, niște vaci mai ciudate, antilope, cămile. Cămile! Tata zice că probabil seamănă cu animalele care existau în America înainte să apară oamenii. Lupi. Coioți. Elani. Corle. Urși! Căpitanul Batson zice că prin pâlcurile de copaci sunt urși grizzly, așa că nu ne ducem pe acolo. Peste tot sunt șerpi, de aceea trebuie să fim atenți pe unde pășim. Ciori, corbi, condori, bufnițe. Ziua auzi păsările, iar noaptea orăcăitul broaștelor și bâzâitul țânțarilor dacă ești pe lângă vreo apă. Uneori bărbații vânează. Iepuri, rațe și chiar antilope.

Sunt și tatu! Unii mari, nu ca la zoo. Tata spune că e posibil să fi migrat din America de Sud, unde au evoluat. Se pare că oamenii au văzut maimuțe în America. Uneori continentele se unesc, iar animalele traversează de pe un continent pe altul, iar alteori nu se unesc. Nimeni nu știe de fapt. Nimeni nu are o hartă cu toate lumile astea.

În unele lumi nu găsim niciun fel de copaci. Iar atunci trebuie să adunăm „chipsuri de bizon“ ca să facem focul. *Bălegar!* Arde bine, dar îți imaginezi cum miroase, pfui!

Și mai sunt și lumi ciudate, unde totul e ca cenușa sau ca un deșert. Doar câte o lume. De obicei, sunt indicatoare dacă urmează ceva periculos, și trebuie să ne punem căștile și să ne acoperim gurile cu măști de protecție. Căpitanul Batson le zice Jokeri acestor lumi.

Câteodată îți dai seama pe unde au mai trecut oameni înainte. Locuri murdare, ruinele barăcilor, corturi arse. Chiar și cruci înfipte în pământ. Pe Pământul Lung nu e suficient să fii optimist, după cum spune domnul Batson.

Ziua șaizeci și șapte.

Ben Doak s-a îmbolnăvit. A băut dintr-o baltă care nu fusese verificată. Unele bălți sunt poluate cu pipi de bizon. L-au îndopat cu antibiotice. Sper că se simte bine acum. S-au mai îmbolnăvit câțiva oameni, dar nimeni nu a murit.

Mai mulți oameni au făcut cale întoarsă. Căpitanul Batson încearcă să-i convingă să rămână, iar domnul Henry râde de ei și îi face slabi. Eu nu cred că înseamnă că ești slab dacă recunoști că ai greșit. După părerea mea, e mai degrabă o dovadă de curaj.

Probabil că arătăm foarte ciudat pentru animalele care trăiesc aici și nu au mai văzut niciun om până acum. Cu ce drept venim noi aici și stricăm toată rânduiala?

Ziua o sută doi.

Am ieșit din Centura Glaciară! Și avem doar două zile întârziere!

E ciudat când te gândești că am traversat treizeci și șase de mii de lumi, dar nu am acoperit decât o suprafață de câțiva kilometri. Dar acum, pe Pământul pe care suntem acum, o să călătorim de-adevăratelea câteva sute de kilometri spre nord, până în Statul New York. Apoi o să mai *pășim* peste încă vreo șaizeci de mii de lumi până în locul în care avem de gând să ne stabilim.

Credeam că va trebui să mergem pe jos. Nu! Aici există un oraș normal, unul mic, un punct comercial, unde putem să dăm la schimb echipamentul nostru din Centura Glaciară pentru lucruri mai utile în lumile Centurii Miniere.

Și ne așteaptă un convoi de căruțe mari cu coviltir! Tata zice că se numesc căruțe Conestoga. Arată ca niște bărci pe roți, trase de cai – niște cai tare caraghioși, dar sigur sunt cai. Există o topitorie aici care face fierul de care e nevoie, iar roțile căruțelor au cauciucuri pe ele, ca roțile de mașină. Când am văzut căruțele,

am sărit în sus, am chiuit și am zbughit-o într-acolo! Conestoga! Mă întreb dacă o să fie mai distractiv decât cu elicopterul.

Ziua o sută nouăzeci și nouă.

Suntem pe Pământul Vest Șaptezeci de Mii Plus Mărunțișul, cum ar zice tata. Scriu dis-de-dimineață, înainte să ridicăm tabăra. Azi-noapte adulții au stat până târziu și s-au certat pe tema împărțirii sarcinilor. Dar când ei trăncănesc în Întrunirile lor de Grup, noi, copiii, putem să o ștergem pentru o vreme.

Nu că am face vreo boroboață. Sau cel puțin, nu în mod obișnuit. În cea mai mare parte a timpului pur și simplu

(Pauză de gândire. Caut cuvântul.)

observăm. Asta-i tot. Observăm. Știu că tata e neliniștit la gândul că devenim toți niște zombi, pentru că nu avem nimic de făcut aici decât treabă și învățătura pe care încearcă să ne-o impună. Dar nu-i așa. Pur și simplu observăm, fără nimic care să ne distragă atenția. De asta suntem tăcuți. Nu pentru că avem creierele făcute pilaf. Ci pentru că observăm.

Și vedem lucruri pe care adulții nu le văd.

Niște animale și plante *foarte* stranii care nu se potrivesc în nicio carte de evoluție naturală pe care am citit-o vreodată.

Lumile Jokeri, în mijlocul acestor lumi anoste și aride ale Centurii Miniere. Adulții le cred moarte. Nu sunt deloc moarte, credeți-mă.

Și mai sunt și Cenușiii.

Le zicem așa, deși ei sunt portocalii. Arată ca niște copii mici și părăoși, dar dacă vezi unul de aproape și vezi ce echipament au între picioarele lor portocalii, îți dai seama imediat că nu sunt deloc copii. Și au niște ochi mari, ca extratereștrii din desene animate. Apar și dispar ca niște scântei pe lângă tabără. Acuma-i vezi, acuma nu-i mai vezi. *Pășesc*, e evident.

Animale care *pășesc!*

Pământul Lung este mai ciudat decât își imaginează oricine. Chiar și tata. Chiar și Căpitanul Batson. Chiar și domnul Henry.

Mai ales domnul Henry.

Ziua două sute optzeci și unu.

Suntem deja în noiembrie? Tata știe sigur.

Am ajuns!

Am ajuns pe Pământul Vest 100 000! – sau Suta de Miare, cum îi zicem noi, ăștia, pionierii călițI. De aici începe Centura Porumbului.

Suta de Miare are un *magazin de amintiri*, de unde poți să cumperi tricouri și căni cu „Am *pășit* tocmai până la Suta de Miare“, dar pe etichete scrie: *Fabricat în China*!

Lumile începuseră să se schimbe în ultima vreme. Au devenit mai verzi. Mai umede. Animalele sunt diferite. Și, cel mai important, au apărut *copacii*. De copaci, de lemn ai nevoie mai presus de orice ca să construiești o colonie și un oraș și toate acareturile. De aceea a trebuit să mergem atât de departe. În Centura Minieră nu sunt suficienți copaci. Aici e prerie, sunt ploi, și sunt copaci: e un loc bun pentru agricultură. Nimeni nu știe cât de adâncă este Centura Porumbului. E o grămadă de spațiu aici și e greu să-ți închipui că s-ar putea umple prea curând.

În orice caz, am ajuns. Și ca să demonstreze că se poate, în spatele magazinului au niște câmpuri unde crește porumb, care e încă mic, și niște oi care pasc, exact ca acasă. Oi! Tata a spus că la început au adus niște miei mici, pe care i-au cărat în brațe oamenii care *pășeau* de pe Datum până aici, pentru că în America de Nord nu există oi native și în niciuna dintre celelalte lumi pe unde au ajuns oameni.

La magazin, toată lumea a tăbărât pe noi, copiii, și ne-a copleșit cu atenție. Aveau bere și limonadă, din aia făcută în casă, cu tot cu sâmburi – a fost cea mai delicioasă băutură pe care am gustat-o vreodată. Ne-au întrebat ce se mai aude de prin Est, pe Datum și Pământurile Inferioare. Am turuit și ne-am lăudat și le-am povestit cum a fost călătoria. Se pare că în fiecare an se schimbă un pic lucrurile.

O englezoaică, Hermione Dawes, ne-a notat povestirea într-un fel de registru mare, într-un loc ce aducea cu o mică bibliotecă plină de astfel de registre. Doamna Dawes i-a spus mamei că toată

viața luase notițe, cu asta se ocupase, așa că îi pare bine că se află aici și poate să înregistreze istoria adevărată pe viu. Probabil că o să rămână pentru totdeauna acolo și o să noteze toate poveștile trecătorilor. Unii oameni sunt ciudați, dar dacă ea se simte bine, atunci e minunat. Cică e căsătorită cu o *cowgirl.*

Am făcut cumpărături! Ce lux!

Între timp, adulții s-au dus să-și depună dosarele cu pretențiile. E un funcționar al guvernului SUA aici, care se schimbă o dată la câțiva ani, însărcinat cu verificarea și validarea certificatelor de proprietate funciară pe care le-am cumpărat de pe Datum înainte să pornim la drum. Ne-am comparat cu toții actele ca să vedem încotro să ne îndreptăm. În cazul de față, adulții au ales o lume la întâmplare: Vest 101 753. O plimbare lejeră de o săptămână. Ne-am grupat: familia Doak, Harry Bergreen și vioara lui – ce bine! –, Melissa Harris – ei, asta e! – și Reese Henry – mai bine nu mai zic nimic! O sută de oameni în total.

Și am pornit la drum. Am *pășit* și am campat atât de disciplinat, încât Căpitanul Batson ar fi fost mândru de noi. Deși doamna Harris tot n-a spălat rufe când i-a venit rândul.

O săptămână mai târziu, când am ajuns pe 101 753, ploua. Așa că ne-am uitat toți unii la alții, ne-am luat de mână și am *pășit* la soare.

Și astfel am ales o lume întreagă în defavoarea alteia. Fiindcă s-a întâmplat să fie însorit când am ajuns noi acolo! Poate că erau munți de diamante în Australia din 753, iar noi nu vom afla niciodată. Nu a contat. Pământul Vest 101 754: Pământul *nostru.* În sfârșit, am ajuns!

În acea primă după-amiază de zbor, *Mark Twain păși* iar și iar, dându-i fiori pe șira spinării lui Joshua cu fiecare tranziție. Viteza cu care *pășeau* creștea treptat, pe măsură ce Lobsang explora capacitățile navei sale. Joshua număra lumile pe care le traversau pe micile monitoare pe care Lobsang le numea terrametre, montate în pereții fiecărei cabine. Observă că aveau suficiente cifre, astfel încât numărătoarea putea ajunge de ordinul milioanelor.

În timp ce *pășea*, nava călătorea și lateral, traversând Eurasia spre vest. Pe monitoare era afișată și o mică hartă pe care Joshua putea urmări cursul; poziția lor era dedusă în funcție de configurația stelelor, însă așezarea formelor de relief pe care le survolau de-a lungul acestor lumi virgine era făcută la nimereală.

Șezând față în față cu Joshua pe puntea de observație, Lobsang afișă zâmbetul lui de plastic. Fiecare ținea în mână câte o cafea – Lobsang bea și el câte o înghițitură din când în când, iar Joshua își închipuia cum i se umple un rezervor în burtă.

– Cum ți se pare zborul? întrebă Lobsang.

– În regulă până acum.

De fapt, era mai mult decât în regulă. Ca întotdeauna când lăsa Pământul Datum în urmă, Joshua simțea cum i se disipa rapid senzația de îngrădire pe care o avea acolo fără excepție: o presiune de care nu fusese conștient când era mai mic, ci abia mai târziu,

când începuse să dispară. Presiunea unei lumi aglomerate de alte minți, bănuia el, de alte conștiințe umane. Părea să fie un simț ascuțit; chiar și în lumile îndepărtate percepea prezența altor oameni aflați oriunde în apropiere, fie că era vorba de un grup cât de mic. Dar nu discutase cu nimeni – cu excepția maicii Agnes – despre această abilitate sau dizabilitate cvasitelepatică, nici măcar cu agenta Jansson, și nu intenționa să-i pomenească nici lui Lobsang de ea acum. Cu toate astea, avea aceeași senzație de eliberare, de descătușare. Și, în plus, această presimțire bizară a Tăcerii, ca o minte aflată la mare depărtare, percepută surd, precum dangătul unui clopot uriaș, străvechi, în creierii munților... Prezența aceasta era însă estompată din cauza vocii lui Lobsang, pe care o auzea acum.

– Vom urmări, în mare, paralela, îndreptându-ne către vest. Putem atinge fără probleme cincizeci de kilometri pe oră. Un ritm lejer. Doar ne aflăm aici ca să explorăm. În ritmul ăsta, ar trebui să ajungem deasupra corespondentului continentului american în câteva săptămâni...

Chipul lui Lobsang nu arăta tocmai real, se gândi Joshua, ci semăna mai degrabă cu o simulare generată de computer, ușor eronată. Însă aici, în acest vehicul fenomenal, în burta acestui uluitor vis împlinit al lui Lobsang, Joshua simțea, în mod neașteptat, o apropiere față de el.

– Știi, Lobsang, am citit despre povestea ta când m-am întors la Cămin, după interviul de la transTerra. Lumea zicea că cea mai inteligentă mișcare pe care ar putea s-o facă orice supercomputer în momentul în care este pornit, ar fi să se asigure că nu va mai putea fi niciodată oprit. Și că povestioara cu tibetanul reîncarnat nu ar fi fost decât un paravan, tocmai ca să-i împiedici să te mai oprească. Am discutat cu toții chestiunea atunci, iar maica Agnes a spus că, în fond, dacă un computer își manifestă dorința de a nu fi oprit, asta înseamnă că are un simț al propriului sine, ceea ce e echivalent cu a avea un suflet. Știu că Papa a decretat altceva mai târziu, însă aș ține cu maica Agnes împotriva Vaticanului la orice oră.

– M-aș bucura să o cunosc pe maica Agnes cândva. Înțeleg ce vrei să spui. Mulțumesc, Joshua, răspunse Lobsang după ce meditä o vreme.

Joshua șovăi o clipă.

– Dacă tot îmi mulțumești, poate mă și lămurești într-o privință. Acesta ești *tu*, Lobsang? Sau *tu* ești undeva pe Datum, în vreun subsol la MIT? Are sens întrebarea?

– O, desigur că are sens. Joshua, pe Datum sunt distribuit pe mai multe unități de stocare și procesare. Parțial din rațiuni de siguranță, parțial din rațiuni de accesare și procesare eficientă a datelor. La o adică, aș putea considera că *sinele* meu este distribuit în mai mulți centri, în mai multe puncte focale de conștiință. Însă, în esență, sunt om, sunt Lobsang. Îmi amintesc cum era să privesc din adâncul unei peșteri de oase, dintr-un singur punct de conștiință. Și așa am păstrat lucrurile. Nu există decât un singur „eu“, Joshua, un singur Lobsang, cu toate că am unități de stocare a memoriei împrăștiate în mai multe lumi. Iar acel „eu“ este prezent în această călătorie alături de tine. Sunt dedicat trup și suflet acestei misiuni. Apropo, atunci când sunt întrupat în unitatea ambulantă, și acela sunt, temporar, tot „eu“, deși rămâne suficient din „mine“ în afara acelei cochilii pentru a pune în mișcare aerostatul. Dacă aș eșua sau aș fi pierdut, atunci o copie de siguranță ar fi inițiată pe Datum și ar fi sincronizată cu ceea ce ai reușit să recuperezi din unitățile mele de memorie stocate pe navă. Dar acela ar fi un alt Lobsang; și-ar aminti de mine, însă nu ar *fi* eu... Sper că e limpede cât de cât.

– Mă bucur că sunt doar un om standard, spuse Joshua după ce se gândi puțin la ceea ce tocmai auzise.

– Mai mult sau mai puțin, în cazul tău, spuse Lobsang sec. Apropo, acum că suntem deja pe drum, poți să fii sigur că raportul meu referitor la măcelul din expediția congresională a ajuns deja în mâna autorităților. Și, ca să fim precauți, a fost transmis și unor publicații pe care le consider de încredere. Inclusiv *Fortean Times*, o binecuvântare pentru toți cercetătorii fenomenului

Pământului Lung. Poți să accesezi detaliile de pe monitorul din cabina ta... E rezolvat. O înțelegere e o înțelegere.

– Mulțumesc, Lobsang.

– Așadar, iată-ne pe drum! Apropo, nu te alarma dacă filtrul de cafea începe să-ți vorbească; este o inteligență artificială în faza de testare beta de la unul dintre asociații noștri. Ah, și ai ceva împotriva pisicilor?

– Mă fac să strănut.

– Nu și Shi-mi.

– Shi-mi?

– O altă premieră pentru transTerra. Ai văzut dimensiunile acestei gondole; e înțesată de cotloane greu accesibile, iar animalele dăunătoare s-ar putea să ne creeze probleme. Nu le-ar fi deloc greu să ne facă varză cablurile de ancorare când aterizăm. Ultimul lucru pe care ni-l dorim e un șobolan care să ne roadă firele. Așadar, fă cunoștință cu Shi-mi. Pis, pis, hai vino aici...

Pe punte își făcu apariția o pisică suplă, silențioasă, aproape convingătoare, însă în centrul fiecărui ochi verde îi sclipea un LED.

– Pot să-ți spun că ea...

– „Ea“, Lobsang?

– Ea poate să emită, la cerere, un sunet plăcut, asemenea torsului, programat special pentru a fi optim de liniștitor pentru urechea umană. Poate detecta șoarecii prin infraroșu și are un auz excelent. Își va imobiliza prada prin electrocutare ușoară, o va înghiți într-un stomac special, în care va găsi hrană și apă, iar apoi o va transfera cu grijă într-un vivariu, unde șoarecele va putea trăi fericit până la mutarea lui într-un loc sigur.

– Mare bătaie de cap pentru un șoarece.

– Aceasta este calea budistă. Prototipul acesta este curat și igienic, nu-și rănește prada și, în general, va face majoritatea lucrurilor pe care le-ai aștepta de la o pisică domestică, iar pe deasupra nici nu-ți va defeca în căști – mi s-a spus că asta este o plângere curentă. A, și conform setărilor originale, va dormi pe patul tău.

– O pisică-robot pe o navă-robot?

– Are avantajele ei. Are un creier învelit în gel, exact ca unitatea mea ambulantă, și este mult mai inteligentă decât o pisică obișnuită. Plus că are păr sintetic. N-o să strănuți, îți promit...

Brusc, se opriră din *păşit*, iar Joshua simți o hurducătură ciudată, ca și cum ar fi fost propulsați înainte. Puntea fu inundată de lumină. Joshua privi pe fereastră. Evident, se aflau într-o lume însorită, dar nu numai: însorită și acoperită de gheață.

– De ce ne-am oprit?

– Uită-te în jos. O să găsești un binoclu în cheson.

Pe întinderea albă se zărea un punct multicolor minuscul, care se dovedi a fi un cort portocaliu Day Glo, în formă de dom, și câțiva oameni care se mișcau țepeni de colo colo, în costumele arctice groase ca de Doughboy. Pe gheață fusese amplasată o instalație portabilă de foraj, iar pe un stâlp flutura vlăguit un steag al Statelor Unite.

– Cercetători?

– Un grup universitar din Rhode Island. Studiază biomul, prelevează probe de gheață și așa mai departe. Firește, înregistrez toate urmele de prezență umană pe care le găsesc. Mă așteptam să dăm peste domnii aceștia, dar au călătorit cu câteva lumi mai încolo de destinația oficială raportată.

– Dar i-ai găsit chiar și așa.

– Vederea mea este atotcuprinzătoare, Joshua.

Privind în jos, Joshua nu era sigur dacă tipii de la universitate observaseră măcar zepelinul, ca o balenă care plana dintr-odată deasupra lor.

– Coborâm?

– N-ar avea niciun rost. Deși am putea să vorbim cu ei fără să aterizăm. Avem o întreagă gamă de echipamente de comunicație, de la radiouri cu unde scurte și medii, care ar trebui să ne permită să transmitem și să recepționăm mesaje pe cuprinsul aceleiași lumi, până la... mijloace mai simple, cum s-ar zice. Un heliograf, produs pentru Marină. Chiar și un megafon.

– Un megafon! Lobsang, tunând din văzduh ca Iahve.

– Echipamentul are un rol pur și simplu practic, Joshua. Nu orice acțiune are o încărcătură simbolică.

– Orice acțiune omenească are o astfel de încărcătură. Iar tu ești om, Lobsang, sau mă înșel?

Lobsang reîncepu să *pășească* fără niciun avertisment prealabil, cu o altă ușoară hurducătură. Tabăra de cercetare dispăru într-o clipită, înghițită de neant, după care se iviră și se șterseră noi și noi lumi.

După prima sa noapte pe zepelin, Joshua se trezi dintr-un somn profund. Nava *pășea* constant, iar diversele ei mecanisme scoteau niște sunete asemenea torsului unei pisici. De fapt, descoperi că torsul chiar *provenea* de la pisica încovrigată la picioarele lui. Când își schimbă poziția, ea se ridică grațioasă, se întinse și sări jos din pat.

Îndemnat de chiorăiturile din stomac, Joshua se duse să cerceteze bucătăria navei.

La ora actuală, îi era destul de ușor să încropească o masă în lumile Pământului Lung; pionierilor care *pășeau* le făcea plăcere să-l aibă în preajmă, îi cunoșteau numele și reputația și îl tratau ca pe o mascotă norocoasă. Iar la oricare din hanurile care răsăriseră pentru călători de-a lungul Pământurilor mai apropiate nu avea decât să ceară o masă și i se oferea fără probleme. Dar nu se cuvenea să facă pe milogul, după cum spusese întotdeauna maica Agnes, așa că lua întotdeauna cu el o căprioară pe care tocmai o vânase sau vreo pasăre sălbatică. Pionierilor mai neexperimentați le plăcea carnea proaspătă, dar nu acceptaseră încă ideea de a-l măcelări pe Bambi, așa că Joshua avea nevoie de ceva vreme pentru a-și eviscera și pregăti prada. În general primea poate câteva săculețe de făină și câte un coș cu ouă, asta în cazul în care chiar avea un coș în care să le pună.

Însă după câte se vedea, cambuza aerostatului era mult mai bine dotată decât orice han. Frigiderul era plin cu șuncă și ouă, iar într-un dulap era o stivă de saci cu sare și piper. Joshua rămase impresionat: pe multe lumi, cu un pumn de sare ți-ai fi putut plăti

cina și cazarea pentru o noapte, iar piperul era chiar mai valoros. Joshua se apucă să taie șunca.

Vocea lui Lobsang îl sperie.

– Bună dimineața, Joshua! Sper ca ai dormit bine.

Joshua întoarse felia de carne în tigaie și spuse:

– Nici măcar nu-mi amintesc să fi visat. Mă simt de parcă nici nu ne-am fi mișcat. Unde suntem acum?

– Am ajuns la mai mult de cincisprezece mii de *pași* de casă. Am scăzut viteza cu care *pășim* cât mănânci, pentru confortul tău, și am fixat cursul la o altitudine constantă de nouă sute de metri, coborând ocazional, în cazul în care senzorii detectează ceva interesant. În multe dintre lumile locale este o dimineață însorită și iarba mai păstrează încă broboane de rouă, așa că sugestia mea e să-ți termini micul dejun și apoi să cobori pe puntea de observație ca să admiri priveliștea. Apropo, sunt și niște saci de müsli în cămară – sunt sigur că maica Agnes ar dori să ai scaune regulate.

Joshua aruncă o căutătură cruntă în aer, în lipsa unui destinatar mai concret, și replică:

– Maica Agnes nu-i aici.

Chiar și așa, mânat de conștiință și aducându-și aminte că maicile știau cumva ce făceai, indiferent unde te aflai, scotoci prin cămară și ronțăi niște fructe uscate și nuci, cu o garnitură de pepene verde.

Apoi se întoarse la șunca lui.

Și își mai prăji o felie care să absoarbă restul de grăsime lăsat de prima. În fond, era răcoare acolo sus, avea nevoie de combustibil.

Cu acest gând în minte, se întoarse în cabină. În șifonierul spațios, lângă echipamentul de iarnă pe care îl purtase la sosire, găsi o selecție de haine intermediare, unele cu imprimeu de camuflaj. Lobsang se gândise la tot, era evident. Alese un hanorac și coborî pe puntea de observație, de unde privi singur cum se perindau Pământurile prin fața lui ca o peliculă a zeilor.

Fără nicio avertizare, nava traversă un mănunchi de lumi înghețate.

Joshua fu izbit de lumina orbitoare a soarelui, reflectată de tipsia de gheață și aprinzând aerul, ca și cum întreaga punte ar fi devenit dintr-odată un bec, iar Joshua o insectă prinsă înăuntru. Lumile de sub ei erau niște câmpuri înghețate, netede, dezvelind numai pe alocuri câte o culme mai înaltă, ca o coastă neagră străpungând mantaua albă de gheață. Trecură apoi prin nori, grindină, iarăși soare, în funcție de vremea fiecărei lumi pe care o traversau. Lumina pâlpâitoare era obositoare pentru ochi. De la un Pământ la altul, nivelul calotei de gheață creștea și scădea, după cum observă el, asemenea unei maree colosale. Pătura enormă de gheață care acoperea Eurasia pulsa, domurile de gheață își schimbau poziția, limita sudică se unduia înainte și înapoi de la un secol la altul; iar el traversa frânturi din acel flux continental formidabil.

Iar după ce trecură de cordonul de lumi înghețate și începură să navigheze prin lumile interglaciare, singurul lucru pe care îl mai putea vedea erau vârfurile copacilor. Pământul Lung era înțesat de arbori, lume după lume.

Joshua se plictisea arareori. Însă pe măsură ce se scurgea dimineața, fu surprins că începuse deja să se plictisească, atât de curând. În fond, avea o privire panoramică asupra a mii de peisaje peste care probabil nimeni nu-și mai aruncase ochii niciodată. Își aminti de maica Georgina și de gustul ei pentru Keats:

Mă simții...
...precum vajnicul Cortés, ce cu ochi vulturești
Pacificul scrută – iar oamenii săi toți
Unii la alții c-un fior sălbatic se uitară –
Tăcut, pe-o culme în Darien.

Pe atunci credea că „fiorul sălbatic“ era vreo specie de pasăre exotică. Ei bine, acum privea lumile noi cu un oarecare fior blând.

Auzi pași în spatele lui. Unitatea ambulantă a lui Lobsang își făcu apariția. De data aceasta era îmbrăcat în pantaloni și cămașă de safari. Și cât de repede, reflectă Joshua, devenise dintr-un *obiect* o *persoană*.

– Poate fi destul de debusolant, nu-i așa? Îmi amintesc de propriile reacții din timpul zborului meu de pionierat. Pământul Lung pare să nu se mai sfârșească, Joshua. Suprasaturată de minunății, mintea este cuprinsă de amorțeală.

Făcură o pauză, la întâmplare, într-o lume în jur de douăzeci de mii. Aici, soarele era acoperit de nori, anunțând ploaia. Lipsite de strălucirea soarelui, colinele erau de un verde șters, cenușiu, cu petice mai întunecate de pădure. În această lume, Joshua nu observă nici o urmă de prezență omenească, nici măcar un firicel de fum. Și cu toate astea, se vedea forfotă. La nord văzu o turmă imensă lunecând peste întinderea peisajului. Cai? Bizoni? Cămile, poate? Sau ceva mai exotic? Zburară pe deasupra unui lac pe al cărui mal deslușii mai multe grupuri de animale, ca un tiv negru la marginea apei.

Acum că se opriseră, sistemele de pe *Mark Twain* își începură activitatea. Chepengurile nacelei și cele din partea superioară a învelitoarei se deschiseră pentru a elibera baloanele și balizele care se agitară în aer atârnate de parașute, fiecare dintre ele inscripționată cu logoul transTerra și steagul Statelor Unite. Fură eliberate chiar și mici rachete sonore care țâșniră în sus șuierând și lăsând în aer dâre de fum.

– Aceasta va fi procedura de rutină atunci când ne oprim pentru a preleva mostre de pe un anumit Pământ, spuse Lobsang. Este o modalitate de a-mi extinde cercetarea asupra unei lumi oarecare dincolo de acest punct de vedere aerian. Voi aduna câteva date acum, care vor fi descărcate din sonde pe drumul de întoarcere, când vom trece din nou prin această lume sau când va trece pe aici vreo altă navă, în viitor.

Printre vietățile de pe țărmul lacului erau și un fel de rinoceri, niște animale imense cu picioare neobișnuit de subțiri. Se îngrămădeau la marginea apei, împingându-se unele într-altele, încercând fiecare să se adape.

– Găsești binocluri și aparate foto peste tot pe puntea de observație, spuse Lobsang. Animalele acelea par să fie o specie de elasmoteriu. Sau un descendent mult mai evoluat.

– Asta nu-mi spune nimic, Lobsang.

– Sigur că nu. Vrei o specie proprie? Denumește-i tu, dacă vrei; eu înregistrez tot ce vedem, auzim, spunem și facem, iar la întoarcere voi depune propunerile.

– Hai să mergem mai departe. Pierdem timpul, spuse Joshua, lăsându-se pe spate.

– Timpul? Avem tot timpul din toate lumile. Și cu toate acestea...

Începură să *păşească* din nou, iar turma de pseudo-rinoceri dispăru. Joshua simți o ușoară smucitură; avea acum senzația că se află într-un automobil cu suspensii bune, rulând pe un drum denivelat.

Calculă că traversau acum câte un Pământ la câteva secunde, peste patruzeci de mii de noi lumi pe zi, dacă aveau să mențină acest ritm fără întrerupere (ceea ce sigur nu avea să se întâmple). Joshua era impresionat, dar nu avea de gând s-o mărturisească. Peisajele goneau unul după altul pe sub prova navei, distingându-se formele doar în mare – lumi întregi care se succedau în cadența propriului său puls. Turme și animale solitare apăreau și dispăreau fulgerător, măturate în irealitatea celorlalte lumi paralele. Chiar și pâlcurile de copaci își schimbau forma și mărimea de la o lume la alta, țac, țac, țac. Uneori mijeau licăre subite, căderi instantanee în beznă, săgeți de lumină, pete de culoare bizare, împroșcate peste întinderile de pământ. Lumi excepționale, smulse din raza lui vizuală înainte de a le putea măcar percepe pe de-a-ntregul. Alteori se succeda un șir monoton de Pământuri, constrânse la uniformitate de mișcarea egală a navei.

– Joshua, te întrebi vreodată unde te afli?

– Știu unde mă aflu: aici.

– Da, dar ce înseamnă *aici*? La fiecare câteva secunde pătrunzi într-o altă lume paralelă. *Unde* se află deci această lume în raport cu Datum? Și următoarea și următoarea? Cum poate să fie loc pentru toate aceste lumi?

De fapt, Joshua își pusese și el întrebarea aceasta. Era imposibil să *păşeşti* fără să-ți pui astfel de întrebări.

– Știu că Willis Linsay a lăsat un bilet: „Următoarea lume se află la distanță de un gând."

– Din nefericire, acela a fost singurul lucru oarecum inteligibil pe care l-a notat. Mai departe, ne-a lăsat să ne zbatem ca peștele pe uscat. Așadar, unde este lumea *aceasta*, acest Pământ anume? Se află în exact același spațiu și timp ca și Pământul Datum. E ca un mod de vibrație alternativ al aceleiași coarde de chitară. Singura diferență este că acum putem vizita aceste lumi; până nu de mult nici nu le puteam detecta. Cam aceasta este cea mai bună explicație pe care o pot oferi fizicienii anoști de la transTerra.

– Toate chestiile astea științifice se află în notițele lui Linsay?

– Nu știm. Pare să-și fi inventat propria matematică. Universitatea Warwick încearcă să-i dea de capăt. În plus, a comprimat tot ceea ce a scris într-un cod grozav de abscons. IBM nici nu *concepe* să-l descâlcească. Pe deasupra, are un scris de mână înfiorător.

Lobsang continuă să vorbească, însă Joshua nu-l mai asculta. Era o deprindere, bănui el, pe care va fi necesar să o dezvolte.

Puntea fu inundată de muzică – notele glaciale ale unui clavecin.

– Ai putea, te rog, să oprești muzica?

– E Bach, spuse Lobsang. O fugă. O alegere stereotipică pentru o entitate matematică de felul meu, știu.

– Prefer liniștea.

– Bineînțeles.

Muzica amuți.

– Sper că nu te deranjează dacă ascult în continuare în minte, ca să zic așa?

– Fă cum dorești.

Joshua se uită în gol, dincolo de peisajul actual. Și de următorul și de următorul...

Se ridică anevoie de pe canapea și încercă baia de pe punte. Era o toaletă ecologică, cu un spațiu îngust de duș, în interiorul unui compartiment cu pereții din plastic. Joshua se întrebă dacă Lobsang avea ochi și în locul acesta. Evident că avea.

Astfel se scurse ziua. În sfârșit, se lăsă seara peste toate Pământurile, miriadele de sori apunând după propriile orizonturi.

– Trebuie neapărat să mă duc sus, în cabină, ca să mă culc?

– Canapeaua este extensibilă. Trage de mânerul din dreapta ta. În ladă sunt pături și perne.

Joshua îi urmă instrucțiunile și probă canapeaua. Se simțea ca într-un loc de clasa întâi dintr-un avion transatlantic.

– Trezește-mă dacă se întâmplă ceva interesant.

– Totul e interesant, Joshua. Hai, culcă-te.

Joshua se cuibări confortabil sub plapuma grea, ascultând zumzetul motoarelor și simțind mișcările vertiginoase ale navei care *pășea* în continuare. Pentru Joshua Valienté, această legănare între lumi era aproape liniștitoare. Adormi cu ușurință.

Când se trezi, aerostatul se oprise din nou.

20

Dirijabilul coborâse în apropierea unei grămezi de bolovani, unde Lobsang aruncase ancora. Era devreme, în zori, iar cerul de un albastru intens era presărat din loc în loc cu nori. Aceasta era o lume tipică pentru Centura Glaciară, iar câmpurile înghețate te orbeau cu strălucirea lor. Puțin mai încolo însă se afla o întindere de apă.

Joshua nici nu catadicsi să se uite pe fereastră până nu-și bău cafeaua.

– Bine ai venit în Vest 33157, Joshua. Staționăm încă de dinainte de răsărit. Am așteptat să te trezești.

– Să înțeleg că ai găsit ceva interesant.

– Uită-te-n jos.

În locul în care ancoraseră, pe bolovanii negri care se ițeau din zăpadă, se găsea un monument natural: un pin singuratic, mare, bătrân și izolat. Însă copacul fusese tăiat aproape de rădăcină; partea superioară a trunchiului și crengile încurcate zăceau abandonate pe jos, iar discul de lemn palid era acum expus exteriorului. Era limpede că fusese folosit un topor.

– Mă gândeam că vei fi atras de această urmă de umanitate. Iar al doilea motiv: a venit vremea să-mi testez unitatea ambulantă de rezervă.

Joshua aruncă o privire prin gondolă.

– Care este...?

– Tu.

Echipamentul se afla într-o ladă. Pe piept trebuia să poarte un rucsac ușor care conținea o mască de respirat și un tub de oxigen pentru urgențe, o trusă de prim-ajutor, o lanternă, o armă din-tr-un metal neferos, o bucată de funie foarte subțire și alte arti-cole. În spate avea să ducă un rucsac din pânză care conținea un modul misterios într-o carcasă etanșă, dură și rezistentă. Avea să poarte o cască bluetooth de modă veche ca să comunice cu Lobsang, însă bănuia că echipamentul avea și alte difuzoare și microfoane integrate.

Se întoarse în cabină, se echipă din nou cu voluminosul cos-tum al lui Pillsbury și își puse în spinare rucsacul.

– Drăcia asta e grea.

– Îl vei purta tot timpul când nu te afli la bordul navei.

– Și în modulul închis etanș din rucsac ce e?

– Eu sunt, răspunse Lobsang concis. Sau o unitate externă. Poți să o consideri o rezervă. Atâta vreme cât supraviețuiește nava, modulul va rămâne sincronizat cu procesoarele principale de la bord. Dacă aerostatul este distrus, modulul îmi va găzdui memoria până vei reuși să ajungi acasă.

Joshua râse.

– Ți-ai irosit banii degeaba, Lobsang. În ce condiții îți închipui tu că va fi utilă treaba asta? De la o anumită depărtare încolo, dacă nava e distrusă, niciunul dintre noi nu se mai întoarce acasă.

– Nu strică niciodată să te pregătești pentru toate circumstan-țele imaginabile. Tu ești principala mea măsură de siguranță, Joshua. De aceea te afli aici. În orice caz, echipamentul tău nu este încă în formă completă.

Joshua se uită din nou în ladă și scoase încă un articol: un suport care gemea de tot felul de lentile, microfoane și alți senzori cocoțați în vârful unei rame care se punea pe umăr.

– Cred că glumești!

– E mai ușoară decât pare. Unitatea sezorială se fixează sigur pe umăr și mai ai și un cablu de date care intră în rucsac...

– Te aștepți să explorez Pământul Un Milion cu *papagalul* ăsta pe umăr?

Lobsang răspunse pe un ton jignit.

– Dacă papagal vrei tu să-l numești... Nu mă așteptam să fii vanitos, Joshua. Cine o să te vadă? În plus, e foarte practic. Voi vedea ceea ce vezi tu, voi auzi ceea ce auzi tu; vom fi permanent în legătură. Iar dacă întâmpini necazuri...

– Ce-o să facă, o să depună un ou?

– Te rog, Joshua, doar poart-o.

I se potrivi la fix pe umărul drept și era într-adevăr ușoară, după cum promisese Lobsang. Dar Joshua știa că nu va putea să facă abstracție vreo clipă de faptul că Lobsang îi stătea la propriu pe umăr la fiecare suflare. La naiba, ce era să facă! Nu se așteptase oricum să fie o călătorie de plăcere, iar papagalul nu înrăutățea într-atât lucrurile. Oricum, probabil că drăcovenia avea să se și strice în curând.

Fără să mai comenteze, Joshua se duse pe una din punțile de acces, deschise ușa, opintindu-se puțin din pricina ușoarei supra-presiuni din cabină – presiunea aerului era menținută la niveluri ridicate, pentru a evita ca atmosfera externă să pătrundă în interiorul navei înainte ca Lobsang să verifice dacă este sigură – și păși într-un mic lift ca o cușcă. Un troliu îl coborî ușor pe pământ, lângă aflorimentul stâncos.

Odată aflat jos, cu picioarele afundate până la genunchi în zăpadă, trase adânc în piept aerul acestui Pământ rece și se răsuci încet. Cerul era acum acoperit de nori, iar atmosfera părea străvezie, prevestind amenințarea ninsorii.

– Presupun că receptezi asta. Un câmp normal plin de zăpadă.

Lobsang îi șopti în ureche.

– Îl văd. Știi că papagalul are filtre nazale care mi-ar permite să miros...

– Las-o baltă.

Joshua făcu câțiva pași, se întoarse și se uită apoi în direcția dirijabilului.

– Vezi asta? Îți ofer ocazia să verifici gradul de uzură.

– Bine gândit, murmură papagalul.

Joshua îngenunche lângă copac.

– Sunt niște stegulețe care marchează inelele trunchiului.

Scoase unul și descifră scrisul.

– Universitatea din Cracovia. Niște oameni de știință au făcut asta. Ce sens are?

– Prelevarea datelor climaterice cu ajutorul inelelor, Joshua. La fel ca pe Datum. Ceea ce este interesant e că diferența între lumile învecinate e de obicei de cincizeci de ani, cam cât este durata medie de viață a unui pin. Desigur, asta ridică numeroase întrebări.

Joshua auzi un soi de bubuit, un pleoscăit și un sunet ascuțit ca de trompetă. Se întoarse încet; evident, nu era singur în lumea aceasta. La mică distanță de locul unde se afla zări o scenă dintre prădător și pradă: o creatură ca o pisică, având niște colți atât de grei, încât abia putea să-și ridice capul, după câte se părea, urmărea o bestie cu un mers legănat cu posteriorul cât un tanc. Erau primele animale pe care le vedea în lumea aceasta.

Lobsang vedea tot ce vedea și el.

– Creaturile înarmate excesiv în urmărirea celor cu armură excesivă: rezultatul unei curse evolutive a înarmării. Un scenariu care s-a desfășurat pe Pământul Datum de multe ori, în diverse contexte, până când ambele părți au căzut pradă dispariției, începând cu era dinozaurilor și chiar mai devreme. Este o lege universală, după câte se pare. Se aplică atât pe Datum, cât și pe Pământul Lung. Joshua, ocolește pietroaiele și o să ajungi la întinderea de apă.

Joshua se întoarse și merse cu ușurință pe lângă stânci. Zăpada era adâncă și greu de călcat, însă era plăcut să-și miște picioarele după atâtea ore petrecute în nacelă.

Întreaga suprafață a lacului se deschidea acum înaintea lui. Lacul în sine era acoperit cu un strat de gheață, însă aproape de mal era și apă accesibilă, iar aici era forfotă: animale masive, însă grațioase – o familie de elefanți blănoși cu pui printre picioarele falnice. Unii se bălăceau în apa mică. Adulții aveau niște colți impresionanți ca niște lopeți cu care scurmau pe fundul lacului, înnămolind apa pe o distanță de câțiva metri împrejur. O mamă se juca cu puiul ei sub

un jet de sclipire cristalină. Începu să ningă cu fulgi mari și grei care se așezau pe blana pahidermelor nepăsătoare.

– Membri ai familiei Gomphotheriidae, șopti Lobsang. Sau rude sau descendenți. În locul tău, aș sta departe de apă. Bănuiesc că sunt crocodili.

Joshua se simți, în mod bizar, mișcat de această scenă; creaturile masive îi inspirau un sentiment de liniște.

– Pentru asta ne-ai adus jos?

– Nu.. Deși lumile acestea sunt pline de diverse soiuri de elefanți. O puzderie de pahiderme. În mod normal, nu ți-aș fi atras atenția asupra lor, însă sunt o specie-pradă de rang superior și se pare că sunt urmărite. Ca și tine, de altfel, în mod interesant.

Joshua rămase nemișcat.

– Mersi că-mi zici și mie.

Se uită împrejur, privind încordat prin perdeaua groasă de zăpadă, dar nu văzu nicio altă mișcare.

– Doar spune-mi când să o iau la fugă, bine? Nu mă supăr dacă spui *chiar acum*...

– Joshua, creaturile care se îndreaptă prudente în direcția ta poartă o conversație despre tine, deși mă îndoiesc că o poți auzi, având în vedere că are o frecvență foarte înaltă. S-ar putea să-ți tremure plombele.

– Nu am plombe. M-am spălat întotdeauna pe dinți cum trebuie.

– Bineînțeles. Comunicarea este, de asemenea, destul de complexă și devine din ce în ce mai iute, ca și cum ar ajunge la o concluzie cu privire la modul în care au de gând să acționeze. Apare și dispare, pentru că *pășesc* încontinuu. Se întâmplă aproape prea rapid ca să poată fi observat, cel puțin *de tine*. Din comportamentul acesta pot deduce că au o metodă foarte ingenioasă prin care calculează coordonatele exacte la care toți vânătorii lor principali vor împresura victima, adică, în cazul de față, *pe tine*...

– Stai, stai puțin. Mai zi-o dată. Ai spus că *pășesc*? Animale care *pășesc*, prădători care *pășesc*? Joshua avu senzația că se învârte lumea cu el. Asta chiar e ceva nou.

– Așa e.

– Creaturile astea sunt motivul pentru care ne-am oprit aici, nu-i așa?

– Apropo, nu cred că ai motiv să te temi.

– *Tu* nu crezi că *eu* am vreun motiv să-mi fie frică?

– Par să fie niște creaturi curioase. Spre deosebire de niște creaturi înfometate. Poate chiar mai speriate de tine decât tu de ele în momentul de față.

– Pe ce ești dispus să pariezi? Pe viața mea, de pildă?

– Hai să vedem cum se desfășoară lucrurile. Joshua, flutură-ți mâinile în aer, te rog. Așa, foarte bine. Lasă-i să te vadă. Zăpada reduce vizibilitatea, evident. Acuma târșâie-ți picioarele și mergi în cerc. Așa, bun, stai acolo până îți zic eu să te miști. Nu-ți face griji, am situația sub control.

Asigurarea aceasta nu însemna nimic pentru Joshua. Stătu cât putu de nemișcat. Ningea puternic acum. Dacă se panica, putea *păși* din greșeală și atunci ar fi *pășit* în... cine știe ce? Ținând cont de prezența unor animale de pradă care puteau *păși*, ar fi putut nimeri într-o situație și mai gravă.

Lobsang îi șopti în ureche, conștient de încordarea lui, încercând să-l calmeze:

– Joshua, amintește-ți că *Mark Twain* a fost construit de mine, ceea ce înseamnă că nava, adică *eu*, nu te pierde din ochi nicio clipă. Orice percep ca o amenințare la adresa ta va fi mort înainte să-și dea seama. Eu sunt, desigur, un pacifist, dar *Mark Twain* deține numeroase tipuri de arme, de la cele mai mici și invizibile la cele mai mari și invizibile. Nu voi pronunța cuvântul „nuclear“, bineînțeles.

– Nu, chiar te rog să nu pronunți cuvântul „nuclear“.

– Atunci ne-am înțeles. Așa stând lucrurile, ai vrea, te rog, să cânți acum un cântec?

– Un cântec? Ce fel de cântec?

– *Orice* cântec! Alege un cântec și cântă. Ceva vesel... *cântă pur și simplu un cântec!*

Porunca lui Lobsang, oricât de nebunească ar fi părut, avea autoritatea vocii maicii Agnes atunci când se afla la limita răbdării,

moment în care până și gândacii știau că trebuie să o șteargă din oraș. Așa că Joshua începu să cânte primul cântec care îi veni în minte:

Salutare șefului!
El este șeful și trebuie să-l salutăm.
Salutare șefului!
El e cel pe care trebuie să-l salutăm.

Când termină, se lăsă liniștea peste pătura de zăpadă.

– Interesantă alegere, spuse Lobsang. Tot o moștenire de la călugărițele tale, fără îndoială. Se aprind când vine vorba de dezbateri politice, nu-i așa? Bun, asta ar trebui să fie suficient. Acum așteptăm. *Te rog, nu te mișca.*

Joshua așteptă. Și tocmai când deschidea gura să declare că ajunge, se văzu înconjurat de niște siluete întunecate. Erau negre ca noaptea, făceau găuri în zăpadă, aveau niște piepturi late, capete mari și labe enorme, sau mai degrabă mâini, care din fericire nu păreau să fie dotate cu gheare și arătau mai mult ca niște mănuși de box sau de baseball.

Și cântau. Iar gurile lor imense și roz se deschideau și se închideau, arătând o vădită plăcere. Însă aceasta nu era prostioara politică pe care o cântase Joshua, și nu era nici vreun un urlet de animal sălbatic. Erau sunete de natură *umană*, putea înțelege toate cuvintele, care erau repetate iar și iar de cântărețiii ce interveneau cu diferite armonii și repetiții, polifonii suspendate în aer ca niște ornamente de Crăciun. Continuară astfel minute în șir, până ce într-un final magistralele și orbitele acestei muzici ireale se uniră într-o liniște măreață și caldă.

Refrenul principal fusese:

Ce faci? au strigat vecinii.
Cu cin' te-ntâlnești, Bill?
Ai cumpărat strada, Bill?
Râzi? – Am crezut c-am murit.
I-am doborât pe Old Kent Road...

Înmărmurit, Joshua abia mai putea respira.

– Lobsang...

– Interesantă alegere. E un cântec scris de un oarecare Albert Chevalier, născut în Notting Hill, Londra. În mod curios, a fost înregistrat mai târziu de Shirley Temple.

– *Shirley Temple*... Lobsang, presupun că există un motiv serios pentru care acești Mighty Joe cântă vechi cuplete comice din Anglia în plin viscol.

– O, bineînțeles.

– Și presupun, de asemenea, că tu știi care este motivul acela serios.

– Am o idee destul de plauzibilă, Joshua. Toate la timpul lor.

Acum una dintre creaturi se îndrepta spre el cu mâinile cât niște rachete de tenis făcute căuș ca și cum ar fi legănat ceva. Avea gura deschisă și încă respira greoi, după efortul cântatului; se vedeau mulți dinți înăuntru, însă expresia generală era un zâmbet.

– Fascinant, murmură Lobsang. Face parte din familia primatelor, fără îndoială, e probabil vreo specie de maimuță antropoidă. Deși poziția bipedă, verticală este suficient de convingătoare pentru a fi hominizi, nu înseamnă că au neapărat legătură cu evoluția speciei umane...

– Lobsang, nu e momentul pentru o prelegere, șopti Joshua.

– Sigur, ai dreptate. Trebuie să profităm de moment. Acceptă darul.

Joshua făcu precaut un pas înainte și întinse mâinile. Creatura păru încântată, ca un copil care a primit o sarcină importantă și vrea să o îndeplinească exact așa cum trebuie. Puse ceva potrivit de greu în mâinile lui Joshua. Joshua privi în jos. Ținea în mână ceea ce părea să fie un somon mare, frumos și irizat.

Auzi vocea lui Lobsang.

– Excelent! Nu pot să spun că mă așteptam la asta, dar în mod cert este ceea ce speram. Apropo, s-ar cuveni să le oferi și tu un lucru de-al tău.

Fostul deținător al impresionantului pește îi zâmbea radios și încurajator lui Joshua.

– Păi, am cuțitul meu de sticlă, dar nu prea cred că tipul ăsta ar avea ce să facă cu un cuțit.

Ezită, simțindu-se stingherit.

– Și, în fond, e cuțitul *meu*. L-am cioplit chiar eu dintr-o bucată de obsidian importat.

Fusese un cadou din partea cuiva căruia îi salvase viața.

– Îl am de mult.

Lobsang spuse nerăbdător:

– Gândește-te așa. Acum câteva minute te așteptai să fii atacat cu sălbăticie, da? Iar acum e evident că acela era peștele *lui*, iar *el* ți l-a dat *ție*. Bănuiesc că, în cazul de față, actul de a dărui este mai important decât darul în sine. Dacă te simți gol fără o armă, te rog să-ți alegi mai târziu unul din cuțitele laminate din arsenal, de acord? Dar acum *dă-i cuțitul*.

– Nici nu știam că avem un arsenal, spuse Joshua, furios mai mult pe sine.

– Omul cât trăiește învață, prietene, așa că fii recunoscător că încă mai ai șansa să le faci pe amândouă. Valoarea unui dar are prea puțin de-a face cu orice fel de unitate monetară. Înmânează-i-l cu un zâmbet larg pentru camere, Joshua, pentru că trăiești un moment istoric: primul contact cu o specie extraterestră, deși una care a avut decența să evolueze pe Pământ.

Joshua îi oferi creaturii prețiosul său cuțit. Aceasta îl luă cu o grijă excesivă, îl ridică în lumină, îl admiră și îi testă prudent lama. Apoi auzi în cască niște sunete dizarmonioase, ca și cum niște mingi de bowling ar fi fost zdrobite într-o betonieră.

Din fericire, sunetele încetară după câteva secunde, pentru a fi înlocuite de vocea binedispusă a lui Lobsang:

– Interesant! Ție îți cântă folosind frecvențele pe care noi le considerăm normale, în timp ce între ei par să comunice prin ultrasunete. Ceea ce ai auzit a fost tentativa mea de a traduce conversația în ultrasunete la un nivel sonor care poate fi perceput de o ființă omenească, cu toate că nu și înțeles.

Apoi, într-o clipită, dispărură. Nu exista niciun semn care să ateste prezența acestor ființe acolo, cu excepția unor urme de pași

uriași în zăpadă, care începuseră deja să fie nivelate de viscol. Și, desigur, somonul.

Întors pe navă, Joshua puse grijuliu peștele imens în frigiderul din bucătărie. Apoi se așeză cu o cafea în mână în salonul de lângă bucătărie, adresându-se aerului din jur:

– Vreau să vorbesc cu tine, Lobsang. Nu cu o voce din văzduh. Ci cu o față căreia să-i pot da un pumn.

– Înțeleg că ești supărat. Dar te asigur că nu ai fost nicio clipă în pericol. După cum probabil ți-ai dat seama, nu ești prima persoană care a întâlnit aceste ființe. Conform ipotezei mele temeinice, prima persoană care le-a întâlnit a crezut că erau ruși...

Iar Lobsang îi spuse lui Joshua povestea soldatului Percy Blakeney, așa cum fusese reconstituită din notițele din jurnalul său și din remarcile făcute unei surori medicale foarte surprinse, într-un spital din Franța de pe Datum, unde fusese internat după ce apăruse acolo din senin în anii '60.

Soldatului Percy, înconjurat de acest cor de străini impasibili în mijlocul pădurii verzi care încă nu fusese culcată la pământ, îi picase rapid fisa.

Desigur! Erau negreșit ruși! Rușii erau acum în război, nu? Și nu circulase oare prin tranșee un număr al revistei *Punch*, în care rușii erau înfățișați arătând exact așa, ca niște urși?

Bunicul său, tot un Percy, fusese odată luat prizonier în Crimeea și era tot timpul dispus să-i vorbească despre ruși unui băiat care știa să asculte.

– Așa de tare puteau, băiete, niște împuțiți și jumătate erau, niște sălbatici, veniți Dumnezeu știe de pe ce coclauri, n-am mai văzut așa ceva de când sunt! Atâta blană și așa niște bărbi de puteai să bagi o capră înăuntru, deși fac rămășag că până și capra ar fi sărit afară una-două, că nici caprele nu se întovărășesc așa cu oricine. Tiii, dar ce mai știau să cânte, băiete, cu toată putoarea lor cu tot, cântau mai bine decât galezii, îți zic! Da, da, *ăștia* chiar știau să cânte! Dar de nu ți-ar fi zis nimenea altminteri, ai fi zis că-s dobitoace, nu alta.

Percy se uită acum la șirul de chipuri păroase și indiferente, dar nu tocmai ostile, și articulă neînfricat:

– Eu, englez, da? De partea voastră! Trăiască Țarul!

Le atrase astfel atenția bărbaților păroși, care se uitară poliți-coși unii la alții.

Poate mai voiau un cântec. În fond, nu-i spusese mama lui că muzica era limbajul universal? Și, cel puțin, nu se apucaseră să-l ia prizonier, să-l împuște sau altele de felul acesta. Așa că le oferi o reprezentație răsunătoare a refrenului la *Tipperary* și încheie cu un salut și strigând „Trăiască Regele!".

După câteva momente, rușii îl luară prin surprindere, flutu-rându-și mâinile masive și păroase în aer și tunând „Trăiască Regele!" cu deosebit entuziasm și cu niște voci care parcă strigau într-un tunel. Apoi își apropiară țestele hirsute ca și cum ar fi ajuns la o concluzie și se-apucară din nou să cânte *Strânge-ți necazurile*.

Numai că aceasta nu mai era aceeași raniță și nici aceleași neca-zuri nu mai erau defel. Soldatul Percy se strădui din greu să pri-ceapă ce anume asculta. A da, era același cântec, însă îl interpretau ca un cor bisericesc. Cântăreții îi demontaseră cumva cântecul, care prinsese acum, în mod ciudat, o viață proprie, etalând armonii care izbucneau și se împleteau ca niște țipari în febra împerecherii și care se despărțeau apoi în sunete ca o furtună de baloane de să-pun. Cu toate acestea rămânea tot vechiul cântec pe care îl știa el. Nu, era o versiune mai bună, era mai *prezent*, mai real. Soldatul Percy, care nu mai auzise niciodată o asemenea muzică, aplaudă, gest care fu imitat și de ruși, bubuind ca niște tunuri. Aplaudau la fel de entuziasmați precum cântau, poate chiar și mai și.

Iar acum lui Percy îi trecu prin minte că racii de cu o seară mai-nainte fuseseră mai mult o gustărică decât o masă. Dacă rușii ăștia îi erau prieteni, poate aveau, în fond, și niște rații rusești pe care să le împartă cu el... Arătau destul de solizi sub paltoanele acelea mițoase. Nu strica măcar să încerce, așa că Percy se frecă pe burtă, își îndreptă arătătorul în mod sugestiv spre gură și afișă o expresie plină de nădejde.

După ce isprăviră de cântat, se îngrămădiră iar laolaltă ca pen-tru un consiliu secret. Unicul sunet pe care îl putu distinge era un bâzâit ca de țânțar, precum țiuitul acela supărător care te ține treaz toată noaptea. Însă după ce ajunseră la cine știe ce înțelegere,

izbucniră din nou în cântec. De data aceasta, scoteau mai mult fluierături și triluri, ca și cum ar fi imitat niște păsări – iar imitația era chiar foarte bună. Un ton de privighetoare ici, o notă de graur colo – era cel mai melodios cor matinal pe care îl auzise vreodată. Și totuși, avea senzația că vorbeau, sau mai bine zis cântau, despre *el*.

Apoi unul din ei veni mai aproape de el, urmărit cu atenție de ceilalți, și cântă *Tipperary* perfect și până la capăt, cu vocea lui Percy, cu *propria lui voce*, era sigur de asta, chiar și mama lui ar fi recunoscut-o.

După aceea câțiva dintre ruși dispărură în pădure, lăsându-i pe restul șezând liniștiți în jurul lui Percy.

Când se așeză pe jos lângă ruși, Percy se simți dintr-odată cuprins de un val de oboseală. Avusese parte de ani întregi de război și nici măcar de o singură zi verde și liniștită ca aceasta – merita poate să tragă și el un pui de somn. Așa că bău niște apă din râu, strânsă în căușul palmelor, și, în ciuda prezenței rușilor păroși de jur împrejurul lui, se întinse pe iarbă și închise ochii.

Dură o vreme până să se dezmeticească.

Soldatul Percy era un tânăr realist și pragmatic. Astfel că, stând încă întins în iarbă, consideră ca, în aceste circumstanțe rupte parcă dintr-o reverie, să nu-și facă griji din pricina acestor ruși, atâta vreme cât rușii nu încercau să-i facă de petrecanie. Țineți-vă grijile pentru cizme, flăcăi, obișnuiau să spună veteranii.

Cizme! Creierul său adormit îi aminti. Alea erau importante! Ai grijă de cizmele tale, iar cizmele o să aibă grijă de tine! Petrecuse nespus de multă vreme gândindu-se la cizmele lui.

Gândul următor care trecu prin mintea încă greoaie de somn a soldatului Percy – care nu se trezise încă de-a binelea, istovit încă de războiul lui și rătăcit în timp și spațiu – fu întrebarea dacă mai avea oare picioare cu care să-și încalțe cizmele. Puteai să-ți pierzi picioarele și nici să-nu-ți dai seama până nu trecea șocul, sau cel puțin așa auzise. Ca bătrânul Mac, bietul de el, care nu știuse că nu le mai avea până nu încercase să se ridice în picioare.

Își amintea, desigur, că mersese prin pădurea aceasta, dar poate și *acela* fusese tot un vis și că, de fapt, se întorsese în balta de nămol și sânge din care venise.

Astfel, cu băgare de seamă, încercă să se ridice în capul oaselor, încurajat cel puțin de faptul că-și păstrase ambele mâini. Mișcându-și ușor trupul care îl durea peste tot, izbuti să se ridice suficient de mult ca să-și vadă, da, cizmele! Binecuvântate cizme! Care păreau să fie încă înfipte în niște picioare care îi aparțineau și care, după toate probabilitățile, ca bonus, încă erau legate de propriul corp.

Și cizmele puteau fi înșelătoare, întocmai ca picioarele. Ca atunci când o bombă lovise o cutie de muniții, iar el făcuse parte din echipa însărcinată cu rânduiala. Sergentul îi vorbise pe un ton scăzut și neobișnuit de liniștitor când Percy fusese tulburat de descoperirea unei singure cizme azvârlite cât colo în nămolul răscolit, pentru care nu găsise și un picior la care să se potrivească. Iar sergentul îi spusese, bătându-l pe umăr:

– Ei bine, băiete, de vreme ce nu are nici cap, nu cred că o să observe, nu ești de acord? Uită-te numai după ce ți-am zis eu, băiete: condici, ceasuri, scrisori, orice ne ajută să-i identificăm pe bieții flăcăi. Și dup-aia înfige-i cu capetele ridicate deasupra tranșeului. Da, da, fă cum îți zic, pune-le cadavrele acolo! S-ar putea să mai primească câte un glonț, dar, pe cinstea mea, nu o să mai simtă nimic acolo unde s-au dus și astfel măcar o să fie un glonț mai puțin pentru tine sau pentru mine. Bravo, așa te vreau. Ce zici, vrei o dușcă de rom? E doctorie curată pentru ce te necăjește pe tine.

Așadar, descoperirea propriilor picioare atașate încă la propriul corp, conform cu modelul original, îl umplu de încântare pe soldatul Percy, pe care camarazii îl știau drept Bășicuță. Când te cheamă nici mai mult, nici mai puțin decât Percy Blakeney, pronunțat „Blec-nii“, *și* pe deasupra mai ai acnee explozivă după douăzeci de ani, te împaci cu porecla de Bășicuță și mulțumești cerului că nu te-ai pricopsit cu ceva și mai rău. Se întinse din nou pe spate și pesemne ațipi un răstimp.

Când deschise iarăși ochii, era încă în plină zi și-i era sete. Se ridică. Rușii erau tot acolo, așteptând răbdători. Îl priveau aproape cu blândețe pe fețele acelea păroase, se gândi el.

Poate că începea să gândească nițel mai limpede. Îi trecu în sfârșit prin minte că ar trebui să-și verifice echipamentul.

Își deschise ranița și îi goli conținutul pe pajiștea verde. Și constată că cineva îl jefuise! Îi dispăruseră plosca, baioneta, lama lopeții de tranșeu... Și dacă se gândea mai bine, nici casca nu era de găsit; nu-și amintea s-o fi avut când se trezise, deși curelușa încă îi mai atârna la gât. Măi să fie, îi luaseră până și cataramele de la cizme și cuiele din flecuri! Toate bucățelele de oțel. Și ceea ce era mai ciudat era că din gamelă îi lipsea, de fapt, doar recipientul din oțel, pentru că husa de piele zăcea intactă în iarbă. De condică, de cei câțiva penny din raniță și chiar și de sticla cu rația sa de rom nu se sinchisise nimeni. Ce hoț ciudat! Încă mai avea vopselele, dar cutia de metal în care fuseseră tuburile dispăruse. În plus, cineva se chinuise să desfacă bandele metalice care țineau lalolaltă perii pensulelor, astfel că perii zăceau împrăștiați pe fundul sacului de pânză. De ce?

Și cu armele lui ce se întâmplase? Își verifică pistolul de la centură. Tot ce mai rămăsese *din el* era patul de lemn. De ce oare? Să furi un pistol, înțelegea, dar ar fi al naibii de greu să-l folosești fără pat. N-avea nicio noimă. Dar pe de altă parte, ce avea? Unde era chiar și un strop de noimă de întâlnit pe Frontul de Vest?

Rușii îl priveau în tăcere, părând nedumeriți de felul în care își învârtea pe toate părțile toate fleacurile acelea.

Amintirile începură să-i iasă încetișor la iveală din văgăuna în care se ascunseseră până atunci.

Soldatul Percy fusese repartizat la corpul de camuflaj, după ce suferise rana la picior. Oricât de uimitor ar părea, armata luase la cunoștință meseria sa precedentă de desenator. Iar armata aceasta care avea nevoie de oameni care puteau ține o armă în mână – și de și mai mulți care să servească drept carne de tun – avea nevoie uneori și de oameni care puteau să mânuiască un creion și se pricepeau să aleagă din paleta curcubeului lui Dumnezeu tocmai nuanța potrivită de vopsea pentru a transforma un tanc *Mark I*

într-o inofensivă căpiță de fân, cu toate că se putea întâmpla să mai iasă și câte un firicel de fum din ea dacă băieții fumau o țigară în spate. Fusese recunoscător pentru acest răgaz. De aceea purta cu el o cutie cu vopsele, ca să potrivească culorile și să mai facă anumite retușuri după ce aplicase grosul de verde de camuflaj.

Ce altceva își mai amintea? Ultimul lucru dinaintea bombardamentului? A da, sergentul mustrându-l pe puștiul cel nou pentru că avea unul dintre acele jalnice volume cu Noul Testament, care îi încăpea în buzunarul de la piept, genul acela de lucru pe care mamele și iubitele îl trimiteau pe front, în speranța că vorbele sfinte le vor ocroti băieții, iar dacă vorbele singure nu-și făceau treaba, atunci poate învelitoarea de metal izbutea acolo unde credința nu era de ajuns. Iar Percy, punându-și echipamentul în bagaj pentru următoarea misiune, își aminti că sergentul urla și flutura obiectul în cauză în fața băiatului de parcă era lovit de dambla:

– Imbecilule care ești, maică-ta n-a auzit la viața ei de șrapnel? Era un pionier, băiat bun – l-a nimerit un glonț direct în afurisitul ăla de Nou Testament al lui și i-a smuls inima din piept, săracul nenorocit!

Apoi fusese întrerupt atât de grosolan de bombardament. De ce dispăruseră sergentul și puștiul roșcovan în explozie, când bomba explodase atât de aproape de Percy, care în schimb se trezise în această lume pașnică, în compania acestor ruși binevoitori, ascultând cântecul păsărilor? În adâncul lui, Percy știa că nu avea să primească niciodată răspunsul la aceste întrebări.

Atunci era mai bine să nici nu mai întrebe.

Rușii ședeau în continuare pe pajiștea verde și îi urmăreau răbdători ascensiunea din gaura neagră a propriei minți.

Când cei doi ruși se întoarseră de la vânătoare, unul din ei căra fără efort o căprioară proaspăt ucisă – un animal mare și bleg.

Un om mai slab de inimă ar fi fost stupefiat la vederea unui cadavru de căprioară azvârlit în fața lui de un rus uriaș și păros. Dar îndeletnicirea ca braconier în scurta adolescență a soldatului Percy și anii petrecuți pe front la limita subnutriției se coagulau

în jurul unui singur scop. Măcelăria era treabă murdară dacă n-aveai instrumentele potrivite, cu lamă de oțel, dar în micul lui bagaj avea o rangă de cupru subțire, care îi servi scopul, la fel ca sticla spartă care conținuse ultimele picături din rația lui de rom, obținând astfel niște muchii tăioase.

Fu uluit de modul în care mâncau rușii cu mâinile, alegând cu grijă măruntaiele și plămânii animalului – pe care Percy, de mic copil, îi numise bojoci – și îndesându-le apoi pe toate în gură. Se gândi însă indulgent că amărâții de ei probabil nu văzuseră altceva la viața lor. Nu văzu niciun obiect din oțel și, în orice caz, nicio pușcă asupra lor, ceea ce era ciudat. Doară rușii se alăturaseră englezilor în luptă, nu? Fără îndoială, ar fi trebuit să aibă niște arme de vreun soi, căci cine a mai pomenit soldat fără armă?

Soldatul Percy avu o revelație. Cu siguranță, unii ar spune că *el însuși* era un dezertor, deși doar bunul Dumnezeu știa ce se petrecuse într-adevăr cu el. Poate că rușii aceștia erau dezertori. Sigur își azvârliseră armele pe undeva și-și păstraseră doar paltoanele mițoase enorme. Și chiar dacă așa ar fi stat lucrurile, ce treabă avea Percy? Era problema lor și a țarului.

Așa că se servi cu o halcă de carne de căprioară, se îndepărtă, plin de tact, ca să nu trebuiască să se holbeze la manierele execrabile ale rușilor, găsi niște iarbă uscată, rupse niște rămurele uscate de pe crengile pe jumătate putrezite ale unui copac prăbușit, și întrebuință încă un chibrit prețios ca să aprindă un al doilea foc.

După cinci minute, în timp ce i se făcea friptura, se adunaseră în jurul lui privindu-l ca pe un rege.

Iar mai târziu, când plecară împreună cu el, cântând pe drum, îi delectă cu absolut toate cântecele de varieteu pe care le cunoștea.

– De unde știi toate astea, Lobsang?

– Despre soldatul Percy? Cea mai mare parte, din revista aceea dedicată fenomenelor inexplicabile, *Fortean Times.* În numărul din decembrie 1970 este relatat cazul unui bărbat vârstnic îmbrăcat cu haine militărești britanice scoase din uz, care fusese internat într-un spital din Franța cu câțiva ani înainte. Părea să încerce să comunice prin fluierături. Conform condicii Armatei Britanice pe care au găsit-o în tunica lui, era soldatul Percy Blakeney dintr-un regiment din Kent, raportat ca dispărut în luptă după bătălia de la Vimy. Totuși, părea bine hrănit și într-o stare de spirit bună, deși era cam nedumerit după zdruncinătură, având în vedere că fusese rănit grav de un tractor care dăduse peste el. Fermierul care îl conducea și care fusese și cel care îl adusese la spital protestase în declarația dată poliției, susținând că omul stătuse pur și simplu neclintit în mijlocul câmpului, ca și cum n-ar mai fi văzut în viața lui un asemenea vehicul, iar fermierul nu izbutise să oprească la timp. În ciuda eforturilor personalului spitalului, Percy a decedat din cauza rănilor suferite în urma coliziunii. Ce sfârșit ironic! Dar înainte să moară, o infirmieră care vorbea engleza îl auzise spunând ceva de felul acesta: „În final le-am zis rușilor că vreau să mă întorc, ca să văd cum mai merge războiul. Erau băieți de treabă, mi-au găsit un drum spre casă. De

treabă băieți, și ce le mai plăcea să cânte. Foarte prietenoși...“ Și așa mai departe. Simplul fapt că bărbatul purta resturile unei uniforme militare britanice și pronunțase cuvântul „ruși“ fusese suficient pentru a ridica preocupări legate de securitate, astfel că jandarmeria fu chemată să facă investigații. Așadar, conform Legiunii Britanice, existase într-adevăr un Percy Blakeney implicat în lupta de la Vimy, care fusese declarat dispărut după bombardamentul inițial. Se pare că nu a existat nicio încercare de a oferi vreo explicație oficială pentru apariția condicii lui, după decenii întregi, în mâinile unui călător misterios îngropat acum într-un cimitir din centrul Franței.

– Dar presupun că tu ai explicație.

– Sunt sigur că-ți dat și tu seama, Joshua.

– A *păși*t acolo? În pădure, cu rușii lui?

– Posibil, spuse Lobsang, sau poate unul din troli se afla din întâmplare în tranșee și l-a ajutat să fugă.

– „Troli“?

– Acesta pare să fie termenul mitologic care ar descrie cel mai bine aceste creaturi, dacă e să ne luăm după legende care își au probabil sursa în observații și mai vechi: creaturi zărite fugitiv în lumea noastră, doar ca să dispară din nou, complet neînțelese, izvor de legende... un termen deja uzual prin unele părți ale Pământului Lung, Joshua. Percy nu a fost singurul care le-a întâlnit.

– Deci să înțeleg că tu ai anticipat că ne vom întâlni cu aceștia... umanoizi care *păsesc*?

– Printr-o extrapolare logică. Și am anticipat partea cu cântatul, din relatarea lui Percy. Gândește-te: oamenii pot *păși;* cimpanzeii nu pot – s-au făcut experimente pentru a stabili asta. Dar poate că rudele noastre hominide din trecut, sau mai degrabă urmașii lor moderni, erau, sau *sunt* capabili *să păsească*. De ce nu? Faptul că am întâlnit aceste ființe atât de devreme în cursul periplului nostru reprezintă, fără îndoială, atingerea unui țel extrem de important. Și trebuie să ne așteptăm, sau cel puțin să sperăm, să întâlnim multe alte grupuri de felul acesta pe măsură ce înaintăm. Ce aventură intelectuală, Joshua!

– Deci l-au ținut pe Percy în viață, în toți anii aceia?

– Așa se pare. Acești „ruși“ l-au găsit pe Percy rătăcit într-o Franță fără francezi și au fost milosivi cu el, zeci de ani. Poate chiar pe parcursul mai multor generații. Extraordinar. Din câte știu eu, nu a descoperit niciodată adevărul despre prietenii lui. Însă Percy probabil că nu văzuse niciodată *pe nimeni* din altă țară înainte de a fi detașat în Franța și, bineînțeles, fiind englez și inscult, era probabil deja pregătit să creadă că un străin poate arăta în orice fel. De ce nu ar arăta și un rus ca o maimuță mare și păroasă? Restul vieții Percy și l-a petrecut cutreierând împreună cu „rușii“ lui o lume liniștită, împădurită, cu apă din belșug, iar ei l-au hrănit cu carne și legume, tratându-l cu cea mai mare grijă, din toate punctele de vedere. Și toate astea până în ziua în care le-a comunicat – trebuie să recunosc că nu știu cum s-a făcut înțeles – că vrea să se întoarcă în locul de unde a venit.

– Cântecele pot fi foarte expresive, Lobsang. Îți poți cânta dorul de casă.

– Se poate. Și, după cum am văzut și noi, au învățat bine acele cântece și chiar și le amintesc. Probabil au fost transmise din generație în generație, poate și de la un grup la altul de troli... Fascinant. Trebuie să aflăm mai multe despre viața socială a acestor creaturi. Ei bine, în cele din urmă trolii l-au dus înapoi acasă, ca niște zâne bune, înapoi în Franța, dar din fericire nu într-o epocă în care oamenii se aruncau reciproc în aer.

În punctul acesta unitatea ambulantă se strecură prin ușa albastră de la capătul punții și continuă conversația în mod neîntrerupt, aproape imperceptibil și oarecum sinistru, preluând cuvântul de la omologul său eteric.

– Mai ai alte întrebări, Joshua?

– Am citit despre războiul ăla. Nu a durat așa mult. De ce nu s-a întors mai devreme?

Unitatea ambulantă își așează mâna rece pe umărul lui Joshua.

– Tu te-ai fi întors? A fost un conflict monstruos, inuman, un război devenit o mașinărie de masacrare a tinerilor într-un mod cât mai eficient și oribil cu putință. Tu cât de dornic ai fi să te

întorci pentru așa ceva? Și nu uita că nu știa, de fapt, că poate *păși*. *Credea* că explozia îl proiectase în altă zonă a Franței. În plus, „rușii“ se bucuraseră să-l întâlnească. Îmi închipui că i-a cucerit cu cântatul. Spune că le plăcea să-l asculte cântând. I-a învățat toate cântecele pe care le știa – iar tu, Joshua Valienté, ai auzit astăzi unul din ele. Așadar – prima noastră ieșire pe teren. Poate că se impune un raport operațional. Ai crezut că te-am pus în pericol, nu-i așa? Te rog să mă crezi că nu aș face asta. Nu ar fi în interesul meu, nu?

– Știi al naibii de multe detalii despre toate chestiile peste care dăm pe drum, chiar înainte de a ne confrunta cu ele. Ai fi putut să mă previi și pe mine în legătură cu ce urma să se întâmple.

– Da. Ai perfectă dreptate. Trebuie să ne îmbunătățim comunicarea. Ascultă – abia am început această călătorie fenomenală, nici nu ne cunoaștem încă. Ce-ai zice să ne dedicăm puțin timp unul altuia?

Uneori, singura reacție pe care o poți avea este să privești în gol. Să *dedicăm* timp, spuse omul sintetic! Joshua cunoștea desigur termenul, fie și numai pentru că maica Agnes își ieșea din pepeni de fiecare dată când îl auzea. Dar ieșitul ei din pepeni nu era de natură vulcanică: nu arunca prea multe cuvinte urâte – în afară de „republican“, care era o insultă teribilă, venit din partea maicii Agnes – și în niciun caz nu se arunca niciodată cu obiecte, sau cel puțin nu foarte tare, și niciodată cu obiecte contondente. Dar când auzea expresii de felul acesta, ca „timp pentru mine“ și „să dedicăm timp“, îi sărea țandăra.

– Termeni făcuți din ceață! Ajungi să diluezi cuvintele până nu mai rămâne nimic din ele, și atunci înseamnă orice vrei tu să însemne, așa că într-un final nimic nu mai *înseamnă* nimic, și nimic nu mai e *precis!*

Își aduse aminte de ziua în care cineva de la televizor folosise expresia fatală „Să gândești dincolo de limite“. Unii dintre copii s-au dus să se ascundă preventiv, înaintea exploziei.

Să-i dedic timp lui Lobsang!

Joshua privi chipul simulat al unității ambulante. În mod ciudat, părea îngrijorat sau stresat, în măsura în care expresia feței sale putea fi interpretată cât de cât corect.

– Tu dormi vreodată, Lobsang?

Acum chipul adoptă o expresie jignită.

– Toate componentele mele au un ciclu staționar, în care sistemele mele secundare preiau sarcinile necesare. Presupun că acesta ar putea fi considerată o formă de somn. Văd că te încrunți. Nu te satisface răspunsul?

Joshua percepea toate sunetele subtile ale navei, scârțâitul și gemetele ei organice, huruitul subsistemelor – Lobsang, permanent în funcțiune. Oare cum e să ai un asemenea nivel de conștiență neîntreruptă? Ca și cum Joshua ar trebui să-și controleze fiecare respirație în parte sau să-și regleze fiecare bătaie a inimii. Lobsang sigur trebuia să controleze *păsitul*, un artefact al conștiinței.

– Lobsang, te supără ceva anume?

Masca schiță un zâmbet.

– Sigur că da. Totul mă supără, mai ales lucrurile pe care nu le *știu* și pe care nu le pot controla. Să *știu* este, în fond, treaba mea, sarcina mea, rațiunea mea de a fi. Sănătatea mea mintală este optimă, în orice caz. Cred că este nevoie să spun asta. Nu știu unde aș putea *găsi* o bicicletă pentru două persoane, deși sunt sigur că aș putea confecționa în câteva ore un tandem care să prindă o viteză acceptabilă... N-ai idee despre ce vorbesc, nu-i așa? Diseară o să încercăm opțiunea cinematografică, iar *Odiseea spațială: 2001* va fi pelicula principală. Trebuie să-ți întregim educația, Joshua.

– Dacă admitem pentru moment că ești într-adevăr uman, cu slăbiciuni omenești, nu e posibil să fii și tu stresat? Dacă așa stau lucrurile, atunci ți-ar prinde bine să te detașezi de tine însuți din când în când. Sigur, hai să ne dedicăm puțin timp împreună. Numai nu-i spune maicii Agnes că am zis asta.

Îi veni o idee năstrușnică.

– Știi să te bați?

– Joshua, eu aș putea să pustiesc întinderi întregi.

– Nu, nu, mă refer la lupta corp la corp.

– Explică-te.

– Puţin box din când în când te menţine în formă. Acasă, unii dintre noi, băieţii, ne antrenam doar ca să nu ne ieşim din mână, înţelegi tu, pe stradă. Chiar şi o sesiune de antrenament cu un sac de box pare să te tonifice. Ar putea fi distractiv. Ce zici? E o chestie foarte omenească. Şi ar fi o ocazie bună pentru tine să explorezi reacţiile corpului ăstuia al tău.

Iniţial, nu avu nicio reacţie.

– Haide, ce zici?

Lobsang zâmbi.

– Scuză-mă. Mă uitam la *The Rumble in the Jungle.*

– Ce făceai?!

– Da, lupta dintre George Foreman şi Muhammad Ali. Eu îmi fac întotdeauna temele, Joshua. Văd că Ali a câştigat cu ajutorul vicleniei, fiind mai în vârstă şi mai experimentat. Excelent!

– Vrei să zici că ai absolut toate meciurile de box televizate vreodată într-un fel de memorie portabilă?

– Da, bineînţeles. De ce nu? Anticipez şi extrapolez. Tocmai am început să confecţionez două perechi de mănuşi de box, bandajele de mâini aferente, două şorturi, două protecţii dentare, aşa, pentru aspect, şi un scut protector din plastic pentru organele tale genitale.

Joshua auzea activitatea accelerată pe punţile unde se afla fabrica. Având în minte protecţia organelor lui genitale ca prioritate, spuse:

– *The Rumble in the Jungle* nu a fost un simplu meci de box, Lobsang, ca să ne-nţelegem. A fost un mic război. L-am urmărit de câteva ori. Maica Simplicity se uită uneori la luptele importante. Cu toţii credem că are o slăbiciune pentru bărbaţii solizi şi transpiraţi...

– Am studiat regulile boxului suficientă vreme, spuse Lobsang, ridicându-se în picioare. Două milionimi de secundă, ca să fiu mai exact. Scuze, am părut infatuat?

Joshua oftă.

– De fapt, a sunat ca o exagerare de dragul unui efect comic.

– Bun! spuse Lobsang. Exact asta a fost intenţia mea.

– *Asta* a sunat a infatuare.

– Asta e, trebuie să recunoaştem că datorită calităţilor mele sunt îndreptăţit să fiu infatuat, nu crezi? Te rog să mă scuzi o clipă...

Lobsang se îndepărtă. Prima dată când Joshua văzuse unitatea ambulantă deplasându-se, i se păruse că are nişte mişcări oarecum sacadate, evident artificiale, însă acum observă că se mişca asemenea unui atlet. Era clar că Lobsang era un mare adept al autodezvoltării. Îşi făcu din nou apariţia după câteva minute, îmbrăcat cu un halat alb, gros şi îi întinse lui Joshua echipamentul. Joshua se întoarse cu spatele şi începu să se schimbe.

Lobsang recită:

– Box: o modalitate sănătoasă de antrenament fizic care solicită simultan zonele creierului responsabile pentru observaţie, deducţie şi anticipaţie şi care, nu în ultimul rând, dezvoltă spiritul de *fairplay*. Propun să ne ghidăm după regulile pentru o şedinţă de antrenament, mai degrabă decât pentru un meci în toată regula, aşa cum au fost stabilite de generalul de brigadă Houseman, în 1891. Care, după cum văd, a fost împuşcat în cap accidental la scurtă vreme după aceea, în Sudan, chiar de unul dintre propriii subordonaţi – un incident de la care, de altfel, nici cel mai avansat nivel de pricepere la box nu l-ar fi putut salva. Ironia sorţii! Am mai identificat, în plus, mii de alte menţiuni ale sportului. Serios, Joshua, îţi apreciez pudoarea, dar chiar nu e necesar să te întorci cu spatele la mine când îţi îmbraci şortul.

Întorcându-se, Joshua dădu cu ochii de un nou Lobsang. Când îşi dădu jos halatul şi rămase numai în maioul şi şortul de box, dezvălui un trup care l-ar fi speriat chiar şi pe Arnold Schwarzenegger.

– Tu chiar iei totul în serious, Lobsang, nu-i aşa?

– La ce te referi?

– N-are importanţă. Bun, spuse el. Facem aşa: ne atingem mănuşile, ne dăm un pas înapoi, după care începem...

Privi pe fereastră la lumile care defilau pe lângă ei.

– Dar n-ar trebui să te ocupi şi de *Mark Twain*? Nu ştiu dacă îmi place ideea ca noi să ne luptăm, în timp ce nava *păşeşte* orbeşte înainte.

– Nu-ți face griji din pricina asta. Am subunități autonome care se vor ocupa de navă pentru o vreme. Și apropo, Mark Twain însuși ar considera situația de față deosebit de potrivită! O să-ți dau mai multe detalii despre asta după ce voi fi câștigat. Dansăm, Joshua?

Joshua nu fu surprins să descopere că se pricepea să boxeze încă destul de bine. În fond, pe Pământul Lung, ori te menținеai în formă și cu reflexele ascuțite, ori te duceai pe copcă. Acum părea să dea mai multe lovituri decât primea. Parând următoarea lovitură, spuse:

– Sigur te străduiești cât poți, Lobsang?

Se îndepărtară, iar Lobsang rânji.

– Te-aș putea ucide cu o singură lovitură. În caz de nevoie, brațele acestea ar putea folosi pe post de sonetă pneumatică.

Se apără cu grijă în fața unei încercări de atac din partea lui Joshua.

– De aceea te-am lăsat să mă lovești primul, ca să pot regla corespunzător forța de reacție. Mi-am adaptat forța în funcție de forța ta, însă, din păcate, nu și viteza, a ta fiind mai bună încă din naștere, din cauza fenomenului de memorie musculară – cogniție întrupată, mușchii ca element component al inteligenței individului, uimitor! Va trebui să țin cont de asta pentru propria mea anatomie, să creez un design de procesare mai bine distribuit pentru următoarea versiune a acestui corp. În plus, Joshua, te pricepi destul de bine să mă induci în eroare, în ciuda limbajului tău corporal limitat. Jos pălăria!

Ceea ce era adevărat, fiindcă în acel moment Joshua îl lovi în plin în pieptul acela enorm.

– Nu sunt sigur că e tibetană, dar există o zicală veche care sună așa: „Dacă lupți, luptă, nu vorbi!“

– Desigur, ai dreptate. Trebuie să lupți cu întreaga minte.

Brusc, lui Joshua îi aterizã un pumn fix între ochi. De fapt, nu se produse impactul; Lobsang executase lovitura cu o precizie uluitoare, astfel încât Joshua simți doar o presiune ușoară pe puful de pe nas.

Lobsang replică:

– Există *într-adevăr* o veche zicală tibetană foarte nimerită, care spune: „Nu sta prea aproape de un tibetan care taie lemne." Ești mult prea lent în toate privințele, Joshua. Totuși, poate reușești să mă învingi prin viclenie încă o bucată de vreme, până depășesc nivelul tău de îndemânare. Exercițiul acesta mi se pare terapeutic, revigorant și educativ. Continuăm?

Joshua reintră în joc, respirând greoi.

– Deci chiar îți place treaba asta, să-nțeleg. Deși, ținând cont de proveniența ta, mă așteptam mai degrabă să încerci niște mișcări de kung fu.

– Te-ai uitat la filmele greșite, prietene. Adu-ți aminte că eu am fost mecanic de motociclete, așa că eram mult mai priceput la treburi mecanice și electrice decât la lupte. O dată am conectat un inductor la ușa atelierului meu, astfel că domnul de alături, care intra tot timpul să fure de la mine, s-a ales cu un șoc electric de toată frumusețea. Un pic de justiție personală. Iar aceea a fost singura ocazie când am pus pe cineva la pământ. N-am avut nevoie de box.

Se îndepărtară din nou.

Lobsang continuă:

– Iar acum tu, prietene, ai jucat un rol esențial, ajutându-mă să-l imit pe originalul Mark Twain, care, dacă e să dăm crezare cărții sale autobiografice, s-a luptat cu un alt cârmaci, pe o navă cu zbaturi în plină viteză, fiindcă bărbatul se luase de un cârmaci ucenic. Din când în când trebuia să părăsească lupta ca să se asigure că nava își urma cursul corect – ca mine acum, care ghidez aerostatul prin toate aceste lumi, chiar în timp ce boxăm. Ținând cont de tendința lui Twain de a da o întorsătură veselă oricărei anecdote, nu sunt tocmai convins de veridicitatea poveștii, însă îl admir ca om, motiv pentru care am și botezat nava după el... De fapt, el ar fi vrut ca titlul cărții sale să fie *Pășind spre vest*, dar din păcate fusese deja folosit de William Wordsworth. Bătrânul romantic din Țara Lacurilor: un poet minunat, însă „expediția de pe *Wordsworth*" nu prea sună bine, nu crezi?

– Wordsworth a avut și el momentele lui de sclipire, după părerea maicii Georgina. *Încântător amurg, tăcut și limpede...*

– Cunosc sonetul, desigur. *Timpul sacru tace ca o măicuță în adorație cufundată.* Foarte potrivit! Ne duelăm și în versuri, Joshua?

– Taci și boxează, Lobsang!

Când terminară, soarele apunea deja peste toate lumile.

Joshua făcu un duș, contemplând toate sensurile și uzurile cuvântului „ciudat“. Să boxezi ca un căpitan de vas cu aburi din secolul al nouăsprezecelea cu un om sintetic, în timp ce dedesubt se succedau o sumedenie de lumi. Oare viața lui putea deveni și mai bizară de atât? Cel mai probabil, se gândi el resemnat.

Începuse să-i placă de Lobsang, deși nu știa cu certitudine de ce. La fel cum nu știa sigur, nici până acum, ce anume era de fapt Lobsang. Ciudat – asta da, fără urmă de îndoială. Dar în fond, și *pe el* în numeau o grămadă de oameni „ciudat“, sau chiar mai rău.

Se șterse, își puse un șort nou și un tricou curat cu sloganul „Nicio grijă! Pe alt Pământ s-a întâmplat deja“ și se duse înapoi pe puntea salon. Nu-i plăceau cabinele goale pe lângă care trecea; îl făceau să se simtă ca și cum *Mark Twain* ar fi fost un vas-fantomă, iar el era prima și poate ultima fantomă.

Intră în bucătărie, unde îl găsi pe Lobsang, îmbrăcat într-o salopetă anostă, stând în picioare, răbdător ca o statuie.

– Ora cinei, Joshua? Conform unei analize preliminare, somonul tău nu este, în sens strict, chiar un somon, dar e suficient de somon ca să-l punem pe grătar. Avem toate condimentele necesare. Avem, de asemenea, „tracklements“, și pariez că de *astea* n-ai mai auzit până acum.

– „Tracklements“ sunt acele elemente care complementează ingredientul principal al unui fel de mâncare și, în mod tradițional, cel puțin, se găsesc în vecinătatea ingredientului respectiv – ca, de exemplu, hreanul în mâncărurile cu vită. Sunt impresionat, Lobsang.

Lobsang amuți de uimire..

– Păi, dacă așa se pune problema, și eu sunt la fel de impresionat, având în vedere că sunt un geniu cu acte în regulă și am acces la toate dicționarele publicate vreodată. Pot să te întreb unde ai întâlnit un astfel de cuvânt arhaic?

– Maica Serendipity este o expertă de talie mondială în arta culinară de-a lungul istoriei. În special, are o carte scrisă de o anume Dorothy Hartley, numită *Bucătăria engleză*. Serendipity o știe pe dinafară; poate să facă o masă bună din orice. Ar trebui să vezi ce tocană grozavă îi iese cu animalele ucise în accidente rutiere, e preferata tuturor. De la ea am învățat multe despre cum să-mi găsesc hrana în natură.

– Este admirabil că o femeie de o asemenea pricepere își dedică timpul unor tineri defavorizați. Câtă abnegație!

Joshua încuviință din cap.

– Da, așa e. Și poate are legătură și cu faptul că este căutată de FBI, motiv pentru care nici nu prea iese în lume și doarme la subsol. Maica Agnes a spus că totul nu a fost decât o mare neînțelegere și în orice caz glonțul l-a ratat de departe pe senator. Nu prea vorbesc despre asta.

Lobsang începu să meargă în sus și-n jos pe punte, întorcându-se prompt când dădea de câte un perete despărțitor și măsurând din nou încăperea de la un capăt la altul, ca o santinelă.

Joshua începu să pregătească somonul, însă mersul continuu al lui Lobsang și scârțâitul podelei îl călcau ușor-ușor pe nervi. Când Lobsang trecu pe lângă el pentru a douăsprezecea oară, îi spuse:

– Căpitanul Ahab avea același obicei, știai? Și uite ce i s-a întâmplat! Ce te preocupă, la ce te gândești acum, Lobsang?

– La ce mă gândesc *eu?!* Practic la tot și toate. Deși trebuie să recunosc că acel antrenament ușor de box face într-adevăr minuni

pentru procesele cognitive. O observaţie foarte umană, de altfel, nu ţi se pare?

Mărşăluitul continuă neîntrerupt.

Într-un final, pseudosomonul fusese pus la fript, dar Joshua tot trebuia să fie atent la el.

Lobsang se opri în cele din urmă.

– Te concentrezi foarte uşor, Joshua, nu-i aşa? Poţi să ignori orice ţi-ar putea distrage atenţia, ceea ce este o abilitate foarte utilă. Şi în plus, îţi asigură o anumită linişte.

Joshua nu răspunse. Prin fereastră văzu o flamă puternică: un vulcan îndepărtat pierdut în verdele nemărginit al Eurasiei scânteie pentru o clipă, pentru a fi imediat smuls din peisaj, pe măsură ce *păşeau* fără oprire.

– Ascultă, Joshua, spuse Lobsang. Haide să discutăm despre stepperii înnăscuţi. Ca tine.

– Şi ca soldatul Percy?

– M-ai întrebat de cercetările mele. Încă de la Ziua Marelui Pas, m-am străduit să explorez toate aspectele acestui remarcabil fenomen nou. Ca să-ţi dau un exemplu, am trimis cercetători peste tot în lume pentru a studia sistemele de peşteri folosite de omul primitiv. Aveau sarcina să inspecteze peşteri similare din lumile vecine, pentru a investiga eventualele aşezări omeneşti paralele, în măsura în care acestea existau. A fost o operaţiune costisitoare, însă a dat roade. La scurtă vreme, într-o peşteră de lângă Chauvet, într-o Franţă paralelă, cercetătorii mei au găsit, printre altele, o pictură. Mai exact, era emblema unui anumit regiment din Kent, din timpul Primului Război Mondial, reprodusă chiar cu o mare precizie.

– Soldatul Percy?

– Exact. Oricum, ştiam deja de el şi de abilitatea lui de a *păşi*. Dar la scurtă vreme după aceea, într-o versiune paralelă a peşterilor de la Defileul Cheddar din Somerset, Anglia, cercetătorii mei neobosiţi au descoperit scheletul întreg al unui bărbat de vârstă mijlocie, în posesia căruia se aflau o carafă de cidru sigilată, câteva monede şi un ceas de aur confecţionat la mijlocul secolului al

optsprezecelea, din care nu mai rămăsese decât aurul și alama din piesele metalice. Era o peșteră umedă, însă cizmele îi supraviețuiseră, acoperite, la fel ca și scheletul, cu o peliculă lucioasă de carbonat de calciu depozitată de picăturile scurse din tavan. Un detaliu interesant: țintele de la cizme și vârfurile de la șireturi lipseau.

– Vârfurile de la șireturi?

– Micii cilindri de metal care se puneau odată la capetele șireturilor... Încerc să zugrăvesc un tablou pentru tine, Joshua.

– E un tablou cam plicticos, Lobsang.

– Răbdare. Partea curioasă cu privire la această descoperire este că scheletul a fost găsit doar pentru că avea degetele de la mână înfipte într-un spațiu foarte îngust din podeaua peșterii. Agenții mei l-au găsit pe domnul în cauză în timp ce explorau, de fapt, o peșteră inferioară. Au văzut oasele care ieșeau din tavan, ca și cum bărbatul ar fi încercat în zadar să mărească acea crevasă îngustă. Totul pare stilul lui Edgar Allan Poe, nu crezi? Desigur, și-au săpat drum din peștera de dedesubt, iar restul poveștii îl poți deduce și singur. Omul era un hoț notoriu și un derbedeu, cunoscut în regiune ca Passover.

– Era stepper, nu-i așa? întrebă Joshua impasibil. Și pariez că peșterea nu avea nicio altă intrare.

Pentru o clipă își imagină picăturile de apă rece ca gheața cum se preling pe degetele însângerate, în beznă – un om încercând disperat să-și sape o cale de ieșire din acea peșteră ca un sicriu...

– Poate că băuse și el ceva. Maica Serendipity mi-a spus o dată că cidrul din Somerset e făcut din plumb, mere și fierăstraie. Era dezorientat, *a pășit*, a nimerit într-o peșteră strâmtă, fără măcar să-și dea seama că *a pășit*, ceea ce l-a derutat probabil și mai tare. A început să orbecăie încercând să găsească o ieșire, s-a lovit la cap, și-a pierdut cunoștința. Cum mă descurc?

– Splendid. Craniul era, ce-i drept, ușor lovit, spuse Lobsang. O moarte oribilă. Și mă întreb câți alți indivizi ajung să fie prinși în câte un ungher, fără scăpare, până să-și dea seama ce li se întâmplă efectiv. *Stepperi înnăscuți*, Joshua. Istoria Pământului Lung este plină de asemenea personaje, dacă știi unde să cauți.

Dispariţii misterioase. Apariţii misterioase! Tot felul de enigme legate de încăperi încuiate. Unul din exemplele mele preferate este Thomas Versificatorul, profetul scoţian, care, conform legendei, a sărutat-o pe regina elfilor şi a părăsit această lume... În epocile mai recente există numeroase cazuri documentate în literatura ştiinţifică ocultă, desigur.

– Desigur.

– Vezi tu, Joshua, eşti special, dar nu eşti unic.

– De ce-mi spui acum toate astea?

– Pentru că nu vreau să existe secrete între noi. Şi pentru că acum voi păşi pe un teren minat. Îţi voi povesti despre mama ta.

Nava *păşi* în continuare spre Vest, silenţios, neauzindu-se decât şuieratul aerului care se retrăgea din calea lor.

Precaut, Joshua scăzu temperatura flăcării pe care gătea peştele şi spuse, adoptând un ton cât de nonşalant putea:

– Ce-i cu mama? Maica Agnes mi-a povestit tot ce e de ştiut.

– Nu cred, pentru *nici ea* nu cunoştea întreaga poveste. Eu însă o cunosc. Şi lasă-mă să încep prin a spune că adevărul complet este, în ansamblu, pozitiv şi explică multe lucruri. Cred că ar fi bine pentru tine să-l afli. Dar mi-l voi scoate din minte dacă îmi vei cere asta. Adică îmi voi şterge subiectul cu totul din memorie, definitiv. Alegerea îţi aparţine.

Calm, Joshua continuă să fie atent la peşte.

– Cum aş putea spune orice altceva decât: „Povesteşte-mi despre ea“?

– Prea bine. Ştii, cu siguranţă, sau cel puţin ai dedus, cel mai probabil, că maica Agnes a preluat conducerea Căminului în primul rând din pricina circumstanţelor controversate şi scandaloase din jurul naşterii tale. A fost o asemenea lovitură, încât, prin comparaţie, episodul izgonirii zarafilor din Templu pare o simplă petrecere de burlaci. Am văzut documentele, crede-mă; mă îndoiesc că o adunare a cardinalilor ar încerca să o depună pe Agnes din funcţie acum. Ştie toate detaliile sordide despre ei. Mai mult, ştie şi ce se află *dedesubtul lor*... Mama ta era tânără când a rămas

gravidă cu tine, mult prea tânără. Căminul a eșuat în misiunea lui în ceea ce o privește, asta e evident. Și apropo, nu se știe cine este tatăl tău, nici măcar eu nu știu asta.

– Știu. Maria nu a vrut să vorbească deloc despre el.

– Sub vechiul regim, lumea ei era una de penitență zilnică. Există depoziții pertinente care demonstrează modul de administrare a acestei penitențe, atât în seiful personal al maicii Agnes, cât și, desigur, printre propriile mele documente, așteptând momentul oportun pentru a fi dezvăluite. Regimul era total necorespunzător pentru epoca modernă și ar fi fost la fel de necorespunzător în oricare altă epocă, deși poate că odinioară ar fi fost tolerat.

Joshua se întoarse către Lobsang și rosti cu o voce inexpresivă:

– Știu că cineva i-a confiscat brățara cu maimuțe. Era o bagatelă, dar îi fusese dăruită de mama ei. Într-un fel, era singurul lucru pe care îl avea pe lume. Mi-a povestit maica Agnes. Presupun că era considerată ca o chestie superstițioasă sau ceva de genul ăsta.

– Da, chiar așa gândeau. Deși mai era vorba și de pură cruzime meschină. Maria era gata să nască la vremea aceea. Pare un incident banal, însă pentru ea a fost picătura care a umplut paharul, tocmai în cel mai inoportun moment cu putință. În seara aceea, când au început durerile facerii, Maria a încercat să fugă de la Cămin, s-a panicat și *a pășit*. Iar aici intri tu în scenă. De fapt, *a pășit* de *două* ori. Te-a născut pe tine, apoi a *pășit* înapoi pe Datum, apărând pe strada de lângă Cămin, unde a și găsit-o maica Agnes. Agnes a încercat s-o liniștească; Maria se afla, firește, într-o stare cumplită. Însă a realizat ce făcuse, așa că a *pășit* din nou. Iar când s-a întors, te-a adus și pe tine cu ea, înfășurat în pulovărul ei de angora roz, și te-a pus în brațele maicii Agnes, care rămăsese înmărmurită, neînțelegând nimic din ce se petrecuse. Abia în Ziua Marelui Pas, când *pășitul* a ajuns la ordinea zilei, a început să bănuiască adevărul. Iar Maria a murit în urma hemoragiei postnatale, Joshua. Îmi pare nespus de rău. Maica Agnes, deși a reacționat prompt, nu a putut s-o salveze. Incidentul acesta, prietene, te face unic, prin faptul că, la momentul nașterii, chiar și numai pentru câteva minute, ai fost, aproape fără urmă de îndoială,

singura persoană *dintr-un întreg univers.* Complet solitar, absolut singur! Mă întreb ce efect o fi avut asta asupra conștiinței tale de nou-născut...

Iar Joshua, care fusese toată viața conștient de prezența distantă și solemnă a Liniștii, își puse aceeași întrebare. Nașterea mea miraculoasă, se gândi el.

Lobsang continuă:

– Așadar, nu erai la curent cu toate detaliile acestea, nu-i așa? Te ajută să te înțelegi mai bine pe tine însuți?

Joshua privi absent în direcția lui Lobsang.

– Ar fi bine să servesc peștele înainte să se răcească.

Lobsang îl privi în tăcere pe Joshua, care mâncă o porție serioasă de pește, preparat cu ceapă tăiată mărunt (în lipsa cepei verzi de la bord), cu fasole verde și un sos cu mărar, de a cărui compoziție nici măcar nasul ultrasensibil al lui Lobsang nu era complet sigur, deși conținea indiscutabil o cantitate considerabilă de fenicul. Îl urmări pe Joshua spălând și ștergând metodic fiecare farfurie și tacâm până străluceau și punând toată vesela la locul ei într-o ordine desăvârșită.

Apoi Lobsang îl urmări pe Joshua trezindu-se, scăldat parcă în realitate ca într-un torent primăvăratic.

Lobsang spuse blând:

– Am ceva pentru tine. Un lucru pe care cred că mama ta și-ar fi dorit să-l ai.

Scoase un pachețel înfășurat într-o hârtie moale, pe care îl așează ușor pe masă. În același timp, descărcă niște lucrări relevante pe tema pierderii umane și a modului de a face față durerii ulterioare, operând simultan verificări de rutină ale sistemelor navei.

Joshua deschise pachetul cu grijă, scoțând la iveală brățara prețioasă din plastic ieftin a mamei sale.

Lobsang îl lăsă singur pe Joshua.

Se plimbă de la un capăt la altul al navei, descoperind din nou cu surpriză cât de mult ajuta mersul în procesul reflecției, după cum observase și Benjamin Franklin cândva. Un aspect al întrupării,

presupuse, cogniţie întrupată, un fenomen pe care ar trebui să-l studieze sau cel puţin să şi-l amintească. În urma lui, luminile se estompară, iar nava intră în modul de funcţionare nocturn.

Când ajunse în timonerie, deschise ecranul de protecţie şi se bucură de aerul proaspăt şi rece al succesiunii de lumi, învăluindu-i nanosenzorii din pielea artificială. Contemplă Pământul Lung în lumina acestor multiple luni. Peisajul prezenta arareori variaţii semnificative: formele generale ale dealurilor, albiile râurilor, deşi ocazional apărea activitate vulcanică pentru a transforma cerul într-o văpaie sau vreo pădure în flăcări, aprinsă de fulgere, despicând întunericul. Luna, soarele, geometria esenţială a Pământului – toate acestea alcătuiau o scenă statică pe care se profilau configuraţiile biologice fremătătoare, în permanentă schimbare, ale lumilor care se succedau. Dar nici măcar lumina lunii nu era o constantă peste toate lumile. Lobsang urmărise cu atenţie lunile, observând chipul acela străvechi într-o continuă preschimbare, transformându-se aproape imperceptibil pe măsură ce traversau lumile. În timp ce mările magmatice primitive supravieţuiau neschimbate, în scoarţa selenară erau săpate modele distincte de cratere şi nervuri, de către alte şi alte roci cosmice aleatorii, de la o realitate la alta. Ştia că mai devreme sau mai târziu se impunea cu necesitate să dea peste o lume cu o lună negativă, în care luna *să lipsească*. În fond, existenţa însăşi a lunii era o întâmplare, rezultatul coliziunilor accidentale produse pe parcursul formării sistemului solar. Absenţa lunii era inevitabilă, cu condiţia să te afunzi suficient de adânc în lumile Pământului Lung. Lobsang nu trebuia decât să aştepte, la fel ca în cazul multor alte fenomene pe care le anticipase.

Înţelegea extrem de mult. Şi totuşi, cu cât înaintau mai mult, cu atât Lobsang devenea din ce în ce mai neliniştit din pricina misterelor Pământului Lung. Acasă avusese de-a face cu profesoraşi inofensivi care vorbeau despre Pământul Lung ca şi cum ar fi fost un simplu construct al fizicii cuantice, fiindcă tipul acela de limbaj ştiinţific păruse cel puţin să descrie cât mai corect realitatea. Însă începuse să creadă că, dimpotrivă, aghiotanţii lui nu

numai că nu zugrăviseră un tablou corect, ci păreau să se afle într-un cu totul alt muzeu. Și că Pământul Lung era, de fapt, ceva cu mult mai bizar. Nu știa și *detesta* să nu știe ceva. În seara aceasta știa că avea să-și facă griji până aveau să apună toate lunile, apoi avea să-și facă griji până la ivirea zorilor și venea din nou vremea activităților cotidiene, care în cazul lui includeau și mai multe... griji.

A doua zi, Joshua îi ceru lui Lobsang, aproape cu timiditate, mai multe informații despre stepperii înnăscuți. Despre alți oameni ca el și ca mama lui.

– Nu legende istorice, ci exemple din perioada modernă. Îmi închipui că ai destul material.

Așa că Lobsang i-a povestit lui Joshua despre Jared Orgill, unul dintre primii stepperi înnăscuți care au ajuns în atenția autorităților.

Fusese un simplu joc de Clovnu' din Cutie: așa îl numeau în Austin, Texas, deși copiii inventaseră variante independente ale jocului pe întreaga planetă, denumindu-l în diferite feluri. Iar în ziua cu pricina era rândul lui Jared Orgill, care avea zece ani, să fie Clovnu'.

Jared și prietenii lui găsiseră un frigider vechi pe colina interzisă. O ladă compactă și greoaie din oțel inoxidabil, zăcând pe spate.

– Arată de parcă ar fi un coșciug de robot, observă Debbie Bates.

Odată ce scoaseră rafturile și compartimentele din plastic, arăta mai mult decât încăpător pentru oricare dintre ei.

Jared nu a fost forțat să intre în cutie, deși, mai târziu, părinții lui aveau să susțină contrariul. De fapt, se pare că ar fi insistat că

era rândul lui. Îi înmânână telefonul lui mobil lui Debbie – niciodată nu luai un telefon înăuntru, desigur –, se urcă în cutie și se întinse pe spate. Nu era deloc confortabil, muchiile și protuberanțele dinăuntru îl înțepau peste tot și puțea a ceva chimic. Capacul masiv se trânti cu zgomot deasupra lui, acoperind cerul și fețele zâmbitoare ale camarazilor lui. Nu-l deranja, avea să dureze doar câteva minute. Pentru o vreme, auzi bubuituri, pocnituri și hârșâieli, câtă vreme ceilalți urmară procedura obișnuită, blocând capacul cu tot felul de gunoaie găsite prin preajmă.

Apoi urmă un moment de liniște, din nou niște hârșâieli, iar frigiderul începu să se zdruncine. Ceilalți copii găsiseră o modalitate și mai bună să-l blocheze înăuntru. Le luă câteva clipe să se organizeze, însă nu după mult, vreo șase dintre ei se aliniară și se opintiră, ridicând frigiderul masiv, zguduindu-l cu fiecare mișcare. Frigiderul se rostogoli și aterizâ pe partea din față, astfel că ușa se afla acum pe pământ și nu mai putea fi deschisă. Jared, zguduit de rostogolitul pe întuneric, se trezi cu fața în jos peste partea interioară a ușii... și auzi un scârțâit. Stepperul pe care îl avea legat în talie, la curea, era doar o cutie de plastic plină de piese amestecate alandala – cam fragil.

Jocul era așa: trebuia să aștepte cinci minute sau zece – sau poate chiar și o oră. Sigur că habar n-avea cât timp trecea exact. Apoi trebuia să *pășească* în Vest 1 sau Est 1, să se îndepărteze de frigider, și apoi să *pășească* înapoi – și *voilà*! – iată-l pe Clovn ieșit din cutie.

Dar aterizase pe Stepper.

Poate că funcționa încă. Nu încercă, nu imediat. Nu voia să pară un iepure fricos ieșind prea repede. În plus, nu voia să *știe* că Stepperul era stricat și că era blocat acolo.

Nu știa cât timp trecuse. Aerul devenise deja încins și înăbușitor. Poate trecuseră zece minute, poate mai mult.

Pipăi butonul Stepperului, închise ochii și apăsă pe Est. Nimic. Doar bezna sufocantă. Frica îl străpunse ca o săgeată. Apăsă butonul spre Vest, fără rezultat. Îl apăsă frenetic într-o parte și-ntr-alta până i se rupse în mână. Se abținu să nu țipe. Se întoarse pe spate și începu să bată cu pumnii în pereții frigiderului.

– Ajutor! Hei! Scoateți-mă de aici! Debbie! Mac! Ajutați-mă să ies de aici!

Așteptă, ascultând. Nimic.

Știa ce ar face copiii, fiindcă asta ar face și el. Ar aștepta câteva minute, o jumătate de oră, o oră, poate și mai mult. Ar începe să se agite, gândindu-se că s-a întâmplat ceva, după care s-ar despărți și s-ar întoarce fiecare pe la casele lor. În cele din urmă, cineva ar vorbi și toți s-ar urca în mașină și ar veni pe colină, iar tata ar urla la ceilalți să-i spună unde mama naibii era frigiderul ăla și ar ridica gunoaiele de deasupra cu mâinile lui...

Problema era că până atunci puteau să treacă ore întregi. Aerul devenise deja cleios, îl durea pieptul când respira. Fu din nou cuprins de panică. Trase de Stepperul stricat până când i se desfăcu în mâini. Țipă, bubui în pereții frigiderului, făcu pe el. Începu să plângă.

Apoi, epuizat, se liniști din nou și pipăi resturile Stepperului prin beznă: cartoful, cablul de alimentare, bucățile din placa de circuit. N-ar fi trebuit s-o smucească așa. Ar fi trebuit să încerce s-o repare. Poate dacă și-ar aminti cum îl construise, ar fi în stare să-l reasambleze acum. Își aminti schema de asamblare, așa cum o văzuse strălucind pentru prima dată pe ecranul telefonului. Avea o memorie bună pentru chestii de felul ăsta. Urmări *cu gândul* liniile schemei, bobinele, reglajul și...

Și se prăbuși, cam de la o înălțime de treizeci de centimetri, aterizând cu o bufnitură surdă pe pământul moale. Dintr-odată, deasupra lui apăru cerul, luminos, orbitor, iar plămânii inspirară avizi aerul curat.

Afară! Se ridică în picioare tremurând. Niște bucăți din Stepper căzură pe jos. Se simțea amețit de la aerul curat. Ca și cum ar fi fost mort, iar acum revenise la viață. Spre rușinea lui, avea pantalonii umezi.

Se uită împrejur. Se afla într-un desiș de pădure, dar vedea luminile strălucind printre copaci: Austin Est 1 sau Vest 1, nu știa sigur. Trebuia să ajungă acasă. Dar cum? Stepperul era și mai

distrus decât înainte. Totuși, se îndepărtă câțiva metri de locul în care ar fi fost frigiderul...

Iar în secunda următoare se afla în vârful unei grămezi de gunoi împuțit, lângă o altă grămadă de resturi sub care probabil era frigiderul. *Păşise* înapoi pe Datum. Nu înțelesese cum. De data asta nici măcar nu atinsese Stepperul. Nici măcar nu-i era greață.

Nu mai conta. Era acasă! O luă la goană, îndepărtându-se de frigider. Poate că părinții lui nu-şi dăduseră încă seama că lipsea. Entuziasmat, începu să-şi facă planuri să-şi recupereze telefonul şi să se dea mare la prieteni.

Din nefericire pentru Jared, i se observase dispariția. Părinții lui chemaseră deja poliția, iar unul din polițiști se dovedise suficient de isteț ca să observe Stepperul dezmembrat şi să pună întrebarea esențială: cum reuşise să *păşească* dintr-o lume în alta fără Stepper? Spre nenorocirea lui Jared, nu fu lăsat să se întoarcă imediat la şcoală, i se făcură tot felul de controale medicale şi trebui să meargă la şedințe de consiliere cu nişte „experți" în domeniul *păşitului* şi al Pământului Lung, un fizician, un psiholog şi un neurolog.

Un site de ştiri locale publică un articol cu toată întâmplarea, care fu însă şters la scurtă vreme. După aceea, guvernul american, expert în materie de operațiuni de muşamalizare, negă incidentul, discredită martorii, inclusiv pe Jared, şi îngropă toată povestea în dosare secrete.

Lobsang cunoştea, bineînțeles, conținutul acelor dosare.

– Atunci de ce mai au nevoie oamenii de Steppere? întrebă Joshua.

– Poate că au nevoie de ele într-un mod mult mai indirect decât se presupune, Joshua. Notițele concise lăsate de Linsay insistă că poziția fiecărei componente este crucială şi necesită o precizie de ceasornicar, astfel încât atenția constructorului este complet absorbită de această sarcină. Nevoia de a alinia cele două bobine îmi aminteşte de reglajul detectoarelor de metal timpurii. Cât priveşte celelalte componente, par să aibă un simplu rol *estetic*, iar aparențele pot fi foarte importante. Reglarea bobinelor

este un gest hipnotic. Dacă-mi permiți să fiu tibetan pentru o clipă, aș zice că avem de-a face cu un soi de mandala tehnologică, concepută de așa natură încât să împingă mintea într-o stare ușor diferită și deghizată ca un dispozitiv tehnologic occidental comun. Vezi tu, actul de a construi un Stepper este acela care îi permite constructorului său să *pășească*, nu aparatul în sine. Eu însumi am experimentat procesul fizic de asamblare a unui Stepper, prin intermediul unei unități ambulante. Mă hazardez să sugerez că acest lucru descuie în noi o ușă de a cărei existență majoritatea dintre noi nici nu sunt conștienți. Dar după cum ilustrează povestea lui Jared Orgill – sau chiar și a ta – unii oameni descoperă că nu au deloc nevoie de Steppere atunci când *pășesc* din greșeală cu o cutie stricată sau *pășesc* fără cutie atunci când sunt în stare de panică.

– Suntem cu toții stepperi înnăscuți, spuse Joshua meditativ. Doar că majoritatea nu știm asta. Sau avem nevoie de dispozitivul acesta ajutător ca să punem în mișcare „mușchii" necesari din cap.

– Ceva de genul acesta. Dar nu chiar *toți*, la partea asta te înșeli. S-au efectuat suficiente studii pe stepperi până acum pentru a ajunge la niște statistici preliminare. Se crede că aproximativ o cincime din oameni sunt stepperi înnăscuți, pentru care Pământul Lung este la fel de accesibil ca un parc urban – fără niciun fel de instrumente ajutătoare, poate cu puțin antrenament sau exerciții de disciplină mentală precum cel pe care l-a descoperit Jared din întâmplare atunci când a vizualizat schema de asamblare. Pe de altă parte, tot cam o cincime din oameni nu pot părăsi niciodată Pământul Datum, decât dacă sunt duși în spate, în mod umilitor, de către altcineva.

Joshua reflectă la implicații. Dintr-odată, omenirea apărea divizată în mod esențial, chiar dacă nu o conștientizase încă.

Joshua privea lumile care se succedau ca și cum ar fi frunzărit o carte cu poze. Îndreptându-se constant în direcția vestului geografic, traversară o graniță naturală care le servea și drept reper de orientare: Munții Ural, o centură de teren încrețit, întinsă de la nord la sud, care supraviețuise în majoritatea lumilor.

Însă lumile erau diferite acum. Lăsaseră de mult în urmă atât Centura Glaciară, cât și Centura Minieră. Acum lumile care se perindau pe sub ei aparțineau Centurii Porumbului, după cum le plăcea ghizilor și șefilor de expediții americani să le numească. Erau lumi îmbelșugate, cu un climat cald și, cel puțin pe suprafața Americii de Nord, erau acoperite de pășuni și stepe, presărate cu arbori și arbuști familiari și înțesate de turme de animale cu un aspect sănătos. Lumi tocmai bune pentru agricultură. Pământurile de sub această limită ajungeau la cifre de peste o sută de mii pe terrametrul lui Lobsang. Călătorilor obișnuiți le lua nouă luni să ajungă atât de departe, pe jos. Aerostatul parcursese toate aceste lumi în patru zile.

De fiecare dată când se opreau, Lobsang scana după transmisiuni radio de unde scurte, care ar trebui să poată fi propagate de-a lungul curbei oricărui Pământ cu o ionosferă. Făcură câte o pauză în diverse lumi din Centura Porumbului pentru a asculta, una dintre acestea fiind Vest 101754, unde prinseră transmisiunea unei puștoaice guralive, originare chiar din Madison, aflată într-o

colonie dintr-o New England paralelă, care citea din propriul jurnal. Joshua își imagina că aceasta era doar una dintr-un șir întreg de comunități pline de speranță, presărate de-a lungul continentelor Pământului Lung. Fiecare, își închipuia el, cu povestea ei...

Salut, dragii mei ascultători fideli. Helen Green aici, bloggerița voastră de modă veche, care acaparează din nou undele. Fragmentul care urmează e de acum trei ani. Era 5 iulie – adică, după cum v-ați dat seama deja, ziua care urmează imediat după 4 Iulie. Să-i dăm drumul...

Asta înseamnă mahmureală?

Doamne Dumnezeule!

Ieri a fost Ziua Independenței! Uraa! Suntem aici de opt luni și n-a murit nimeni încă, ura! Ăsta e un pretext la fel de bun ca oricare altul pentru o petrecere. Suntem americani, iar asta este oficial America... și a fost 4 Iulie... și cu asta basta.

Deși dacă te uiți acum la noi, în prima noastră vară aici, ai zice că suntem amerindieni. Locuim cu toții în adăposturi rudimentare, corturi, case comunale mari și pătrățoase, iar unii oameni mai stau încă în corturile de călătorie. Peste tot aleargă pui de găină și cățeluși pe care i-au cărat oamenii după ei în spinare tot drumul. Încă nu am început să cultivăm pământul. La anul o să fie prima recoltă. Facem cu schimbul ca să curățăm ogoarele – pârjolim, tăiem buruienile, mutăm pietroaiele – munci fizice grele, pentru care nu avem la dispoziție decât propriii mușchi. Am adus semințe pe care să le plantăm pe viitor: porumb, fasole, in și bumbac – destule cât să ne ajungă pentru ani întregi de recolte ratate, dacă e cazul. Ah, am plantat deja bostani, dovlecei și fasole în pământul curățat din jurul caselor, în „grădinile“ noastre.

Dar pentru moment suntem vânători-culegători! Și e un ținut îmbelșugat în care să tot vânezi și să culegi. Iarna am pescuit biban din râu. În pădure am vânat animale care seamănă cu iepurii și cu căprioarele și niște căluți caraghioși, deși ne-a fost cam greu să-i mâncăm, pentru că seamănă prea mult cu poneii. Acum, vara, petrecem mai mult timp pe coastă, unde pescuim și adunăm scoici.

Te simți într-adevăr ca în sălbăticie. Acasă, pe Datum, trăiam pe spinarea a secole întregi de eforturi ale altor oameni de a *domestici* totul. Aici, pădurea nu a fost niciodată defrișată, mlaștinile nu au fost niciodată asanate, nu s-au construit niciodată baraje sau diguri pe râu. E ciudat. Și periculos.

Cred că tata îi consideră periculoși și pe unii oameni. Aflăm din ce în ce mai multe unii despre ceilalți, dar încet-încet. Și uneori aparențele înșală. Unii au venit aici, nu ca să ajungă undeva, ci ca să fugă de ceva. Un veteran din armată. O femeie despre care mama crede că a fost maltratată când era copil. O femeie care și-a pierdut copilul. Mă rog, eu n-am nimic împotriva lor!

În orice caz, ne aflăm aici. Și dacă faci o drumeție prin pădure sau pe malul râului, vezi firicelele de fum care se ridică din hornurile caselor și auzi vocile lucrătorilor de pe câmp. Observi diferența dacă *pășești* chiar și numai o lume sau două în oricare direcție. O lume cu oameni, în comparație cu una fără. Sinceră să fiu, chiar așa e: simți asta în cap.

Am avut o controversă în legătură cu numele pe care ar trebui să-l poarte noua noastră comunitate. Adulții au avut o întrunire pe tema asta și a ieșit mare tămbălău, ca de obicei. Melissa susținea înfocată că ar trebui să fie un nume lung și optimist, de genul: „Noua Independență“ sau „Izbăvirea“ sau poate pur și simplu „Noua Speranță“, dar tata a râs de ultima și a făcut o glumă legată de *Războiul Stelelor.*

Nu mai știu sigur dacă a fost sugestia mea sau a lui Ben Doak, dar am găsit un nume care a avut succes. Sau cel puțin unul care nu a fost detestat de nimeni suficient, încât să fie respins. După ce s-a convenit asupra lui, tata și încă câțiva au făcut un indicator, pe care l-au plasat pe drumul dinspre coastă.

BINE AȚI VENIT ÎN REBOOT
ÎNFIINȚAT: 2026 D.HR.
POPULAȚIE: 117

– Acum tot ce ne mai lipsește e un cod poștal, a spus tata.

Iar acum urmează un pasaj scris un an mai târziu de tata! M-a ajutat cu jurnalul ăsta, inclusiv cu corectatul greşelilor de scris. Aşa că mersi, tata!...

Numele meu e Jack Green. Dacă citiţi aceste rânduri, înseamnă că ştiţi deja că sunt tatăl lui Helen. Am permisiune specială din partea ei ca să adaug câteva observaţii în jurnalul ei, care a devenit un obiect valoros în sine. În momentul de faţă, Helen e ocupată cu alte treburi, dar astăzi e ziua ei de naştere şi voiam să mă asigur că ocazia este marcată cum se cuvine.

Aşadar, de unde să încep?

Casele sunt gata, în mare parte. Începutul cu începutul curăţăm şi câmpurile. De obicei, stau aplecat şi muncesc. Ca de altfel, noi toţi. Dar din când în când mai dau o raită în jurul oraşului şi observ cum muşcăm din ce în ce mai mult din spaţiul verde.

Fabrica de cherestea vuieşte întruna. Acesta a fost primul nostru proiect comunal. O aud şi acum, în timp ce scriu – încercăm să o menţinem în funcţiune zi şi noapte; face zgomotul acela specific în doi timpi, transformând încet pădurea în oraş. Avem un cuptor de ars oale, un cuptor de var şi un cazan de fiert săpun şi, bineînţeles, forja noastră proprie, datorită lui Franklin, copilul-minune al britanicilor. Hărţile geologice au fost cum nu se poate mai exacte. Într-un fel, e incredibil cât de rapid am reuşit să progresăm.

Însă am avut parte şi de ajutor din exterior. O familie de amish a venit la noi, urmând instrucţiunile reverendului Herrin, pastorul nostru itinerant. Sunt oameni în vârstă, dar de treabă şi foarte pricepuţi la ceea ce fac. Ne-au ajutat, de pildă, să construim cuptorul de ars oale, care e un cuptor pătrăţos cu horn. Oalele noastre sunt teribil de rudimentare, dar nici nu vă puteţi imagina cât de mândru te simţi când aşezi o vază făcută de tine pe un raft construit de tine, plin de flori pe care le-ai cultivat în propria grădină, pe care ai săpat-o cu mâna ta.

Dar toate astea nici nu se compară cu primele unelte de fier ieşite din forja lui Franklin. Nu am fi putut supravieţui cum trebuie fără uneltele de fier şi oţel. Dar fierul a avut un impact

bizar asupra economiei noastre locale. Când am sosit, la început, ne-am împrăştiat prin mai multe lumi vecine, nu am rămas cu toţii într-una singură. De ce nu? Aveam destul spaţiu. Dar bineînţeles, cum nu poţi transporta fierul dintr-o lume în alta, nici măcar obiectele făurite aici, oamenii au început să se întoarcă treptat în 754, lumea cu forja. Preferă să facă asta, decât să reînceapă întregul proces altundeva (cu toate că Franklin s-a oferit să facă asta, cu condiţia să i se multiplice onorariul).

Mă uimeşte că modul în care omenirea explorează Pământul Lung este modelat de un factor simplu: imposibilitatea de a transporta fier dintr-o lume în alta. De exemplu, ne-a venit ideea să cultivăm ogoare paralele în Pământurile vecine, ca să evităm să pierdem o recoltă întreagă din cauza manei sau a vremii potrivnice. Dar nu merită; mai degrabă folosim uneltele pe care le-am făcut deja aici şi ne extindem culturile pe 754.

Modalitatea în care recompensăm vizitatorii, precum acei membri amish, pentru serviciile lor, este foarte interesantă. Sau cel puţin, aşa mi se pare mie. Banii! Ce anume are valoare aici, pe Pământul Lung? Ce anume reprezintă valoarea, în situaţia în care fiecare poate avea propria mină de aur? O întrebare teoretică interesantă, dacă stai să te gândeşti, nu-i aşa?

Între noi folosim, ce-i drept, banii de pe Datum. De când ne-am confruntat cu recesiunea cauzată de Pământul Lung, yenul şi dolarul american s-au menţinut tare pe poziţii, mai ales pentru că sunt imposibil de falsificat. Lira sterlină s-a prăbuşit mai devreme, când jumătate din populaţie a părăsit insula aceea arhipopulată, inclusiv Franklin, fierarul nostru nepreţuit. Cu toate acestea, Marea Britanie a ştiut să iasă din strâmtoare, şi nu pentru prima dată. În timpul anilor cu o situaţie economică proastă, britanicii au introdus „favoarea“, o valută cu valoare flexibilă. Pe scurt, era o monedă de o unitate, a cărei valoare era stabilită de comun acord de cumpărător şi vânzător la momentul tranzacţiei, ceea ce impunea dificultăţi de impozitare, aşa că a funcţionat foarte prost pe Datum. Însă în lumile noi este valuta ideală, ceea ce nu este deloc surprinzător, având în vedere

că sistemul cu pricina a fost utilizat cândva în perioada incipientă a Statelor Unite ale Americii, pe când nu exista nicio altă monedă și niciun guvern care să-i valideze uzul.

În locuri ca Reboot, în viața cotidiană au loc tot felul de mici tranzacții. Fierbi grăsimi animale și faci seu și, dacă faci prea mult, te gândești că poate ar avea și vecinul tău nevoie, cum se și întâmplă de fapt, așa că îți oferă la schimb o jumătate de kilogram de minereu de fier. Ție nu-ți folosește fierul, însă îi trebuie lui Franklin, fierarul, așa că i-l dai lui în schimbul unei favori, pe care ți-o va plăti pe viitor. Așa că acum ți se *datorează* o favoare, care ar putea consta în ceva concret sau într-un serviciu, ca de pildă, să-ți aducă niște cumpărături de la magazin data următoare când are drum până pe Pământul o Sută de Mii sau pe Datum. Sau orice altceva.

Nu este un sistem pe baza căruia să poți construi o civilizație întreagă, dar e destul de bun pentru o colonie de o sută de oameni care se cunosc cu toții între ei. Nu are sens să păcălești pe nimeni: nu va merge decât pentru scurtă vreme. În fond, nu-ți dorești să fii persoana căreia i se închide ușa-n nas atunci când ai nevoie disperată de ajutor.

Așa că în fiecare zi îți socotești favorurile, atât pe cele pozitive, cât și pe cele negative, iar dacă ești pe plus, poți foarte bine să-ți iei o zi liberă și să te duci la pescuit. Infirmierele și moașele o duc binișor. Câte favoruri valorează o naștere reușită? Ce preț se poate pune pe o mână rănită, tratată atât de conștiincios, încât să poți munci din nou?

Bunul-simț funcționează foarte bine într-o comunitate restrânsă ca aceasta, unde în cele din urmă fiecare depinde de bunăvoința și bună-dispoziția tuturor celorlalți. Iar atitudinea aceasta se aplică inclusiv hoinarilor, cum îi numim noi, care trec din când în când prin părțile noastre. Nomazi care cutreieră lumile Pământului Lung, fără nicio intenție de a se stabili undeva ca noi, din câte îmi dau seama, ci hoinărind pur și simplu pe coclauri și servindu-se din ce le oferă natura sau norocul. Și de ce nu, la urma urmei? Pământul Lung se pretează și la un astfel de trai. Vin la noi, fiind atrași de fumul de la focuri, iar noi îi primim

cu braţele deschise, le dăm ceva de-ale gurii şi îi rugăm pe doctorii noştri să-i trateze, dacă au nevoie.

Ne facem din capul locului înţeleşi că aşteptăm ceva în schimb, de obicei să muncească puţin cot la cot cu noi, sau alteori poate doar şi veşti interesante de acasă. Majoritatea acceptă învoiala. Oamenii care nu sunt constrânşi de nimic ştiu cum să trăiască şi cum să se poarte unii cu alţii. Îmi închipui că omul de Neanderthal a învăţat toate astea. Presupun că uneori lecţia nu se lipeşte bine. Câteodată par năuci, ca şi cum s-ar fi holbat prea mult în zare, şi le vine greu să rămână prea multă vreme pe acelaşi Pământ. Sindromul Pământului Lung se cheamă, din câte am auzit.

Am avut şi vizitatori mai oficiali de acasă. Un poştaş face traseul! Un bărbat de treabă numit Bill Lovell. Din corespondenţa primită am aflat că o anume agenţie federală ne-a validat revendicările de pământ. Cea mai importantă scrisoare pe care am primit-o eu a fost o declaraţie de la Fondul Pionierilor, agenţia guvernamentală înfiinţată pentru a se ocupa de problemele emigranţilor. Conturile mele bancare şi fondurile de investiţii sunt încă funcţionale. Îi asigur banii necesari lui Rod, fiul nostru „fobic", „singuraticul" nostru de acasă, după câte am înţeles că se zice acum în jargonul de pe Datum. Tilda are senzaţia că, într-un fel, trişăm. Că asta nu e în spiritul pionieratului. Dar nu am avut niciodată intenţia ca vreunul dintre noi să vină aici ca să sufere. Pentru ce? Asta este soluţia pe care am găsit-o eu, compromisul pe care îl fac pentru a mă asigura că familia mea este în siguranţă.

Nu am primit nicio scrisoare de la Rod, nici măcar una. Noi îi scriem lui, el însă nu ne-a răspuns până acum. Nu abordăm subiectul între noi. Însă îmi sfâşie inima încet-încet.

Vreau să închei într-o notă optimistă.

Au trecut mai bine de douăzeci şi patru de ore de când Cindy Wells a intrat în travaliu – prima naştere din colonie. Cindy şi-a chemat prietenele şi s-a dus şi Helen, care se pregăteşte ca să devină moaşă, deşi nu are decât cincisprezece ani. Travaliul a durat mult, însă naşterea s-a desfăşurat bine, fără complicaţii. Iar acum când scriu, abia au mijit zorile şi toţi sunt încă la Cindy.

Nici nu pot să-ți spun ce mândru mă simt. Și s-a întâmplat chiar de ziua lui Helen. (Mersi, tata!)

Așa că pe ziua de azi mai am de făcut o treabă. Trebuie să modific indicatorul acela cu numele orașului:

BINE AȚI VENIT ÎN REBOOT
ÎNFIINȚAT: 2026 E.N.
POPULAȚIE: ~~117~~ 118

De partea cealaltă a lumii, un dirijabil extravagant și puțin cam țipător plutea prin văzduh, în lumina aurorei, ascultând aceste povești șoptite, înainte să dispară, adâncindu-se în alte realități paralele.

Joshua se deșteptă. Pledul mare de lână sub care-i plăcea să doarmă mirosea puțin a stătut, era destul de greu și-i oferea un sentiment de siguranță. Prin fereastra cabinei văzu Pământurile care se succedau cu repeziciune; pădurea eurasiatică nesfârșită, uneori cuprinsă de flăcări, alteori acoperită de omăt. O nouă dimineață pe *Mark Twain.*

Nu se grăbi să se scoale din pat. În cele din urmă, își făcu un duș, se șterse și își puse la mână brățara cu maimuțe. Era singurul lucru de la mama lui pe care îl avusese vreodată. Era făcut dintr-un plastic de proastă calitate, elasticul îl cam strângea la încheietură, dar pentru el valora mai mult decât tot aurul din lume.

Simți acea ușoară mișcare de inerție caracteristică pentru *Mark Twain* atunci când se oprea din *pășit.* Teoretic, știa că nu exista niciun motiv pentru această mișcare, însă, în fond, fiecare navă își are chițibușurile ei. Privi din nou pe fereastră.

Acum, în ciuda așteptărilor sale, nava plutea deasupra unui ocean, care, din câte putea vedea cu ochiul liber, nu se mai sfârșea. De zile întregi traversau vastele întinderi ale Eurasiei. Joshua crescuse în Madison, înconjurat de lacuri. Doamne, se gândi el, ce bună ar fi o baie. Se dezbrăcă până la șort.

Apoi, fără să se consulte cu Lobsang, alergă la liftul gondolei și coborî până aproape de suprafața albastră a apei acestui ocean la fel de calm ca un lac.

Unitatea ambulantă își făcu apariția în cadrul deschizăturii de deasupra.

– Aici erai. Dacă intenționezi să faci o baie în această mare sărată, îți recomand să te mai gândești o dată. Mi-am lansat baloanele și rachetele de cercetare obișnuite și sunt aproape sigur că, în cazul în care există uscat pe planeta aceasta, nu are o suprafață prea mare. Nivelul mării este foarte ridicat: probabil plutim deasupra unor continente scufundate.

– Deci e o lume oceanică.

– Nici măcar n-am idee dacă prin apa asta înoată organisme la fel de complexe precum peștii. Nu *pare* să existe altceva decât alge, unele dintre ele de un verde foarte aprins. Este o lume fascinantă și ar fi excelent să o explorăm. Cu toate acestea, deși nu-ți pot interzice să înoți aici, te sfătuiesc insistent să aștepți cel puțin până verific dacă este un mediu sigur.

Marea liniștită sclipea ademenitor.

– Ei, haide, n-are ce să se întâmple.

Auzi zgomote care trădau o activitate mecanică sus, în navă.

Lobsang spuse:

– Așa crezi? Dar cine știe ce turnură a luat evoluția într-o astfel de lume? Joshua, înainte să fac verificările necesare, ne putem aștepta ca orice creatură să țâșnească din adâncuri, iar tu vei fi șters de pe fața acestui Pământ și a tuturor celorlalte, lăsând în urmă un simplu sunet, cu tot ceea ce exprimă el: „bâldâbâc".

Acum Joshua auzi un chepeng deschizându-se pe navă, urmat de zgomotul unui obiect aruncat în apă.

– O persoană atât de deosebită ca tine nu are dreptul să se ofere drept cobai, când există entități mult mai potrivite pentru această sarcină – în cazul de față, unitatea mea ambulantă subacvatică, spuse Lobsang. Iată!

Ceva ce semăna cu un delfin mecanic sări din apă, rămase un moment în aer, apoi se scufundă din nou.

Joshua se uită în sus la Lobsang. Se întrebă încă o dată dacă expresiile chipului aceluia artizanal erau oare atent studiate sau dacă erau cumva autentice și oglindeau emoții reale. Oricare ar fi

fost răspunsul, cert era că Lobsang jubila acum neîndoielnic, privindu-și noua creație. Avea într-adevăr o slăbiciune pentru jucăriile sale.

Însă zâmbetul i se șterse rapid de pe față.

– Am detectat diferiți pești, spuse Lobsang, am prelevat mostre de apă, am identificat planctonul, distanța până la fundul oceanului este incertă... ceva se apropie de suprafață... cred că ar fi o idee bună să revii la bord – ține-te bine!

Liftul urcă brusc, oprindu-se cu zgomot. Joshua văzu cum nemaipomenita unitate subacvatică desenă o ultimă piruetă în aer, înainte de a fi înghițită de niște fălci uriașe, nelăsând în urmă nicio fărâmă de speranță că ar putea fi vreodată revăzută.

Se cutremură, întorcându-se spre Lobsang:

– Asta e ceea ce ai numi tu un „bâldâbâc“?

– De fapt, după o analiză mai profundă, cred că ar putea fi considerat chiar un „BÂLDÂBÂC“ în toată regula!!

– Poți să mă consideri mustrat. Îmi pare rău pentru submarinul tău de jucărie. Era scump?

– Teribil de scump și plin de brevete, dar, din nefericire, nu și blindat. Însă mai avem înlocuitori. Haide, fac eu micul-dejun de data asta.

Când Joshua termină de mâncat, Lobsang îl aștepta pe puntea de observație.

– Deocamdată, l-am clasat ca rechin pe musafirul nostru cel înfometat. Pe Pământ au existat cu siguranță specii de rechini uriași. L-am prins foarte bine în poză, așa că ihtiologii pot să decidă. Te rog să te bucuri în continuare, cu felicitările mele, de uzul neîntrerupt al membrelor tale.

– În regulă. Am priceput. Îți mulțumesc...

Mark Twain reîncepuse deja să *păștească* mai departe. Dedesubt, Joshua vedea iar întinderi întregi de pădure. Lumea oceanică rămăsese de mult în urmă. Adio ape scânteietoare, adio lumină strălucitoare. Lobsang și Joshua își petrecură vremea în tăcere, ceea ce începuse să devină un obicei. Deși aveau o relație

acceptabilă acum, puteau să treacă astfel ore în șir, fără să-și adreseze măcar un cuvânt unul altuia.

Îndreptându-și din nou gândurile spre Vest, Joshua simți o presiune bizară în interiorul craniului. Ca și cum s-ar fi îndreptat spre casă, spre Datum, și nu din ce în ce mai adânc în Pământul Lung.

Pentru prima dată îi trecu prin minte un potențial final al acestei călătorii.

– Lobsang, cât de departe intenționezi să mai mergi? O să te însoțesc pe termen nelimitat, așa ne-am înțeles. Dar am și eu răspunderi acasă. Maica Agnes și celelalte nu mai sunt la fel de sprintene cum erau odată...

– Interesantă reacție din partea marelui singuratic, remarcă Lobsang sec. Mi se pare că tu, Joshua, te asemeni foarte mult cu iscoadele și vânătorii de pe vremuri, din Vestul Sălbatic. La fel ca Daniel Boone, cu care te-am comparat înainte, eviți compania oamenilor, dar nu tot timpul. Și să nu uităm că până și Daniel Boone avea o doamnă Boone și o grămadă de mici Boone.

– Cu toate că unii dintre micii Boone nu erau, de fapt, ai lui, ci ai fratelui său, dacă e să mă încred în ceea ce am citit cândva.

– Te înțeleg, Joshua. Asta încerc să-ți spun.

– Mă îndoiesc serios că înțelegi ceva în ceea ce mă privește, omule de tinichea, se zbârli Joshua.

– Ce zici de o învoială? Dacă nu dăm peste nimeni cu care să poți conversa, să zicem în următoarele două săptămâni, întorc nava și o luăm înapoi. Avem deja fără îndoială suficiente date ca să-i facem mai mult decât fericiți pe amicii mei din universități. Tu o să te poți recrea, iar eu o să încep planurile pentru *Mark Trine*, sperând să mă scuze spiritul domnului Clemens.

Observând expresia nedumerită de pe fața lui Joshua, se îndupleca de o explicație:

– În același dialect în care „twain“ înseamnă „doi“, „trine“ se referă la numărul trei. O mică glumă de-a mea.

– Credeam că ai distrus atelierul în care ai creat aerostatul. O versiune minoră a exploziei de la Tunguska, după cum te-ai exprimat tu.

– Corporația Black deține numeroase proprietăți clandestine, Joshua. Mi se pare un detaliu demn de luat în seamă că ai sugerat să ne întoarcem, tocmai acum, când am aflat că și prietenii noștri cântăreți din lumea aceea înghețată au avut exact aceeași idee.

– Trolii? Ce vrei să spui?

– Am urmărit diferite grupuri răzlețe care călătoresc între lumi. Atât troli, cât și ceea ce par să fie niște specii înrudite sau diverse variații ale lor. Ar fi dificil să mă pronunț doar în urma observațiilor noastre sporadice; rămâne enorm de cercetat. Însă o simplă analiză demografică arată că, în ansamblu, se îndreaptă *înapoi*, așadar în direcția din care venim noi. Și sunt chiar foarte mulți. Se poate să fie un soi de migrație.

– Hmm, făcu Joshua, simțind acea vagă presiune în cap. Sau poate că fug de ceva.

– În orice caz, e fascinant, nu crezi? Umanoizi care *pășesc*! Și mă întreb ce se va întâmpla atunci când și mai mulți troli migratori vor ajunge pe Datum.

– *Mai mulți?* Ce vrei să spui cu asta?

– Ți-am menționat existența unor însemnări fragmentare ale unor vechi tradiții – apariții fugare ale unor ființe vremelnice, coborâte din povești mitologice. Sunt convins că trolii și alte specii ne vizitează Pământul de milenii întregi, fiind doar în trecere sau poate pentru alte scopuri. Frecvența unor astfel de întâlniri a scăzut vertiginos pe parcursul ultimelor secole, poate datorită dezvoltării științelor.

Sau pur și simplu din pricina creșterii presiunii mentale, se gândi Joshua, pe măsură ce se înmulțise populația globului, în cazul în care trolii și rudele lor aveau aceeași reacție ca și el în prezența mulțimilor.

– Însă în ultimele decenii, și chiar începând de la Ziua Marelui Pas, astfel de relatări au început din nou să sporească. Poate că noi suntem martorii acestui val migrator în faza lui incipientă. Lasă-mă să-ți dau ca exemplu un caz care acum începe parcă să aibă un oarecare sens...

Conform declarației oferite ulterior de cei doi studenți – clasată și prompt mușamalizată grație Legii Secretelor Oficiale – noaptea incidentului fusese înnorată, cerul complet negru. Se aflau în Oxfordshire, în miezul Angliei, într-o beznă deplină. La lumina lanternei, Gareth își desfăcu rucsacul de pânză și scoase instrumentele: un baston de crichet și niște bețe, o bâtă de baseball, bețe de tobă sustrase de la secțiunea de percuție a orchestrei colegiului, chiar și un ciocan de crochet. Obiecte cu care să lovească pietroaiele.

În timp ce Lol se dădea cu capul de trunchiul unui stejar.

Stejarul, împreună cu camarazii lui, trona deasupra bolovanilor așezați în cerc, care arătau ca niște dinți de uriași înfipți în pământ. Acesta se presupunea a fi unul dintre cele mai vechi monumente din țară – era posibil să fi precedat chiar epoca fermierilor care au realizat majoritatea marilor monumente de piatră din Marea Britanie. Însă nimeni nu știa cu certitudine, deoarece nu se făcuseră cercetări arheologice serioase în sit. Nu exista nicio cărare frumos demarcată, nu existau plăcuțe cu tot felul de informații presărate pe traseul pentru turiștii care nu apăreau oricum niciodată prin zonă. Nu erau decât pietrele și pădurea care aproape le înghițise și o legendă – și anume că aceste

pietre ar cânta pentru a ține elfii și alți demoni departe de lumea aceasta. Legenda care, de fapt, îl și adusese pe Gareth aici.

Lol cuprinse cu brațele trunchiul noduros al copacului.

– Copacii! Copacii ne înrădăcinează, Gaz. Ne hrănesc. Există copaci pe planeta asta de trei sute de milioane de ani. Știai? Copaci-ferigi uriași, falnici, încă din Carbonifer. Un copac este definit de forma lui, nu de specie. Cândva *locuiam* în copaci. Copacii sunt în miezul tuturor miturilor noastre! Peste tot în lume există povești despre copaci ca scări spre cer.

Ambii aveau douăzeci de ani și studiau științele exacte. Lol studia fizică cuantică, iar Gareth acustica. Lui Lol nu-i dădeai decât vreo cincisprezece ani, deși se îmbrăca în haine scumpe de motociclist. Încă locuia cu părinții. În ciuda tuturor subiectelor de mitologie ecologistă pe marginea cărora îi plăcea să pălăvrăgească, nu trebuia să uiți că Lol avea o minte ascuțită. Lui Gareth i se păreau destul de dificile ecuațiile mecanicii fluidelor pe care se baza acustica, însă fizica cuantică a lui Lol era de-a dreptul *grea*...

Gareth auzi un *poc*, ca și cum ar fi *pășit* cineva. Se întoarse. I se păru că vede mișcare printre umbrele lungi pe care le aruncau bolovanii în lumina felinarului. Poate niște vietăți din pădure care ieșiseră să găsească hrană?

– Dă-mi o bere, spuse Lol.

– Tu trebuia să aduci berea, răspunse Gareth privindu-l fix.

– Ba *tu*.

– Eu am adus ciocanele. La naiba! Tu nu faci niciodată cinste când e rândul tău.

Aruncă un băț de tobă în direcția lui Lol, aproape nimerindu-l în cap.

– Dacă n-avem băutură, hai să terminăm treaba asta mai repede și să ne întoarcem la pub până nu ne trezim de tot din beție.

– Îmi pare rău, frate.

Lol ridică bățul de jos.

Gareth se scotoci după telefon și îl setă să înregistreze sunetele pe care aveau să le facă atunci când aveau să înceapă să lovească pietrele.

Făcea toate astea ca să fie remarcat de o fată.

Era studentă la Arte, iar Gareth o vedea uneori în autobuz, dar nu avea despre ce să vorbească cu ea. În orice caz, nu putea să-i vorbească despre studiile lui plictisitoare de inginerie. Își închipuia vag că experimentul lui de arheo-acustică ar putea-o impresiona.

Secole întregi arheologii ignoraseră aspectul *sunetului* în monumentele pe care le studiaseră. Gareth ascultase o dată un cvartet barbershop cântând într-o încăpere mortuară neolitică. Impresionant; locul fusese în mod cert construit astfel pentru acustică. Acum încerca să *cânte la* aceste pietre înfipte în pământ pentru a vedea dacă fuseseră așezate în această configurație pentru proprietățile lor acustice – idee care provenea, desigur, de la indiciul oferit de numele local, tradițional, al bolovanilor: Pietrele Cântătoare, și de la legenda asociată acestora, și anume că pietrele ar cânta pentru a îndepărta spiritele malefice. Voia și să cerceteze superficial modul în care legendele cu fantome și spirite și alte apariții căpătaseră noi interpretări în această epocă a Pământului Lung, când realitatea devenise dintr-odată permeabilă.

Poate că era un experiment prea de tocilar. Și nici nu-și atinsese obiectivul principal: se afla aici cu Lol, nu cu *ea*. Dar cel puțin era o manieră mai inventivă de a aborda chestiunea noilor lumi, decât cele pe care le întâlneai de obicei în Marea Britanie. Toate astea se întâmplau doar la câțiva ani de la Ziua Marelui Pas. Gareth petrecuse o vară în Statele Unite, unde se vorbea despre călătorii serioase spre lumile îndepărtate, despre clădirea unei infinități de Americi paralele. Pe când în Anglia atitudinea era una de plictiseală sterilă. Pământul Lung nu-l însuflețise deloc pe englezul de rând. Desigur, condițiile nefavorabile erau și ele un factor: Angliile paralele erau sufocate de păduri compacte și tot ceea ce puteai vedea în Anglia Vest sau Est erau mici parcele de pământ decupate în inima pădurii, care corespundeau exact grădinilor din spatele caselor suburbane, unde familiile din clasa mijlocie își creșteau fasolea sau se duceau să mai facă niște băi de soare când ploua acasă, și care, doar arareori, erau răscolite de câte vreun mistreț sălbatic. În același timp, oamenii defavorizați,

tineri și bătrâni, dispăreau de la slujbele lor mizere, lipsite de orice perspectivă, sau de la traiul din ajutorul de șomaj și *pășeau* pur și simplu în nesfârșitele întinderi verzi, iar orașele mureau dinspre suburbii în exterior și economia se prăbușea văzând cu ochii...

Lol fusese tăcut multă vreme – sau cel puțin multă vreme pentru el. Gareth privi în sus.

Lol se holba la ceva.

Exact în centrul cercului de pietre se afla un grup de siluete scunde și îndesate care nu fuseseră acolo înainte. La prima vedere, lui Gareth i se părură tot pietroaie, tot niște monoliți așezați într-un cerc aproximativ. Dar nu erau monoliți. Aveau chipuri de cimpanzei și trupuri negre, păroase, și stăteau în poziție verticală, în două picioare. Ca niște copii în costume de maimuță. Felinarul nu lumina prea bine, umbrele erau cufundate în beznă.

– Probabil că au *pășit* aici, șopti Lol.

– Asta ar trebui să fie vreo glumă? O păcăleală ieftină? Nu e Halloween, fraierilor.

Gareth era agitat; așa i se întâmpla întotdeauna când se afla în preajma unor copii nesupravegheați.

– Ascultați, puștanilor, dacă nu...

Iar atunci, piticii și-au deschis gurile și toți deodată, parcă într-o singură suflare, au început să cânte. S-au lansat direct într-o armonie complexă, pe care au susținut-o pentru un interval imposibil de lung, iar apoi au început cântecul propriu-zis, sau ceva ce părea să fie un cântec. Era foarte alert și schimbător, părea să nu aibă o formă stabilă pentru urechile lui Gareth. Însă armoniile erau perfecte și nespus de frumoase, încât pe Gareth îl apucă amețeala.

Lol, aflat pe partea cealaltă a cercului, arăta îngrozit. Își astupă urechile cu palmele.

– Fă-i să se oprească!

Gareth avu o idee inspirată. Își luă ciocanele.

– Lovește pietrele! Haide!

Lovi pietroiul cel mai apropiat de el cu bâta de baseball. *Răsună.*

El și Lol loveau bolovanii cu frenezie, producând niște sunete înfundate, urâte, discordante. Cu toate că îi era frică de

creaturile-maimuțe, Gareth simți un soi de satisfacție triumfătoare, se simți răzbunat. Avusese dreptate. Pietrele chiar erau litofoane, așezate astfel pentru sunetele pe care le scoteau, nu pentru aspect. Așa că bătu cu patos pietroaiele, iar Lol îi urmă exemplul.

Creaturile-maimuțe fură perturbate. Rupseră formația aceea strânsă, își încrețiră fețele acelea ca niște măști, își dezveliră dinții, iar cântecul li se destrămă în țipete și murmure. Începură să dispară una câte una, *pășind* spre altă lume. Aceasta să fi fost *menirea* Pietrelor Cântătoare? Să producă aceste sunete neplăcute, discordante, pentru a descuraja aceste creaturi-maimuțe să *pășească* în lumea noastră întocmai cum pretindea legenda?

Curând poiana dintre pietre era din nou goală. Gareth rămase cu privirea fixată asupra pietrelor din jur și a umbrelor prelungi. Pereții dintre lumi păreau acum foarte subțiri.

Examinând mărturii ale unor astfel de incidente, Lobsang și Joshua aflară că pionierii migrației forțate a trolilor pătrunseseră deja mai departe decât și-ar fi închipuit cineva.

Joshua și Lobsang se grăbiră să înainteze din ce în ce mai adânc pe Pământul Lung și își extinseră investigațiile pe teren.

Centura Porumbului, de altfel destul de monotonă, era totuși presărată cu numeroși Jokeri. Acum se aflau într-o lume a lăcustelor; nava nimeri chiar în mijlocul unui nor gros de insecte greoaie care se izbeau de pereții nacelei. Întârziară ceva mai mult într-o lume în care, conform supozițiilor lui Lobsang, nu se formase încă podișul Tibet, care era în fond o urmare accidentală a coliziunii plăcilor tectonice. Datorită dronelor lui aeriene aflară că, în lipsa Munților Himalaya, climatul întregii Asii Centrale și de Sud, chiar și cel al Australiei, era complet diferit.

Mai erau și lumi cărora nu le puteau găsi nicio noimă. O lume învăluită într-o permanentă furtună de praf roșiatic, aducând cu o versiune de coșmar a planetei Marte. O altă lume ca o bilă de bowling, absolut netedă, iar deasupra un cer albastru intens, fără urmă de nori.

Se opriră din nou din *pășit*. Se simți iarăși acea smucitură ușoară, ca și cum ai cădea din leagăn. Joshua privi în jos. Se aflau într-o lume cu iarba îngălbenită și niște copaci subțiratici. Aerostatul trecu încet pe deasupra unui râu aproape secat în matcă, ce-și dezgolea malurile albicioase de noroi uscat. La marginea apei se înghesuiau niște animale care-și aruncau ocheade

îngrijorate. Joshua privi la cadranului terrametrului, care afișa 127487. Un șir de cifre aleatorii.

– După cum poți observa, lumea aceasta se confruntă cu un sezon extrem de secetos, spuse Lobsang. Ceea ce a atras un număr neobișnuit de mare de animale în jurul apei. Iar asta ne oferă nouă ocazia de a aduna date într-un mod cu atât mai eficient. Probabil că ai remarcat deja că mi-am făcut un obicei din a opri în astfel de locuri convenabile.

– Sunt o groază de cai aici.

Într-adevăr, erau o sumedenie de soiuri și mărimi, unii mici cât niște ponei Shetland, alții mari cât niște zebre, toți cu înfățișări ușor diferite, unii mai mițoși, alții mai dolofani, unii cu două degete la picioare, alții cu trei sau patru... Niciunul nu arăta chiar ca un cal *autentic*, ca un cal de pe Datum.

Dar amestecate printre herghelиile de cai mai erau și alte animale care se împingeau să ajungă la apă. O familie de dobitoace înalte și subțiri arătau ca niște cămile reconstruite după planul unei girafe. Odraslele lor aveau picioare ca niște paie și păreau atât de firave, că ți se făcea și milă când le vedeai. Erau și elefanți cu felurite tipuri de colți, niște animale care aduceau cu rinocerii, altele care aduceau cu hipopotamii... Aceste erbivore, forțate de împrejurări a se alătura temporar, erau agitate și nervoase, deoarece printre ele se aflau infiltrate și carnivore. Întotdeauna se aflau și carnivore. Joshua distinse ceva ce părea a fi o haită de hiene și o felină asemănătoare cu un leopard. Așteptând, pândind puzderia de animale speriate care se adăpau în lac.

Acum se apropie o creatură care semăna cu un struț musculos. O familie de dobitoace care aduceau a rinoceri se dădu în lături prevăzătoare. Însă pasărea întinse gâtul, deschise ciocul la maxim și lansă o bilă ca o ghiulea de tun, care îi zdrobi coastele unui rinocer mascul masiv, ce se prăbuși gemând. Familia se împrăștie care-ncotro, iar pasărea se apropie de victimă pentru a se ospăta.

Lobsang se folosi de o pușcă cu tranchilizante montată pe gondolă pentru a doborî pasărea și-și trimise unitatea ambulantă la sol pentru a o examina. Pasărea avea un sac stomacal separat,

plin cu un amestec de fecale, oase, pietriș, fragmente de lemn și alte materiale nedigerabile, coagulate cu guano și modelate într-o bilă voluminoasă și dură ca lemnul de tec. Pământul Lung era într-adevăr plin de minunății și ciudățenii, iar pasărea-tun își merita cu prisosință locul în această galerie.

Lumea fu arhivată, iar nava porni mai departe. În seara aceea era rândul lui Lobsang să aleagă filmul: *Galaxy Quest.* Joshua nu se putea concentra la acțiune, însă, legănat de mișcarea subtilă a *păsitului* și murmurând „Nu ne dăm bătuți! Nu ne predăm!", îl fură somnul.

Se trezi când soarele răspândea deja o lumină puternică. Nava se oprise din nou, iar rachetele de cercetare străpungeau deja cerul.

În această lume, ceva mai caldă decât cele de dinainte – Lobsang observase o tendință constantă de încălzire pe măsură ce înaintau spre vest – un șir de lacuri fuseseră decupate din pădurea ca o plapumă. Lobsang teoretiză că acestea apăruseră ca urmare a căderii unor meteoriți. Două dintre lacuri erau despărțite de o limbă îngustă de pământ, un aspect frapant care îi aminti lui Joshua de istmul dintre Mendota și Monona din Madison.

– Acesta este Pământul Vest 139171. Ne aflăm încă în Centura Porumbului, anunță Lobsang.

– De ce ne-am oprit?

– Privește spre nord.

Joshua văzu fumul care se ridica într-o coloană neagră și subțire la câțiva kilometri spre nord-est.

– Nu e nici foc de tabără, nici incendiu forestier. S-ar putea să fie o așezare în flăcări.

– Deci sunt și oameni în jur.

– Cu siguranță. Și receptez și un semnal radio.

Lobsang redă un fragment din înregistrare – o voce plăcută de femeie care-și anunța prezența într-o lume tăcută, în engleză, rusă și franceză.

– Coloniști din Spindrift. Conform semnalului, fac parte din Prima Biserică Celestă a Victimelor Păcălelii Cosmice. Suntem

departe de casă; nu pot să fie prea multe aşezări de aici înainte... Focul acela provine de la nişte clădiri în flăcări. În mod cert, ceva a luat o întorsătură urâtă aici.

– Hai să mergem să vedem.

– Nu ştim la ce fel de pericol să ne aşteptăm. E incalculabil.

Joshua poate că era el un singuratic, dar exista o regulă nescrisă în depărtările Pământului Lung conform căreia îţi ajutai aproapele, îi ajutai pe călători la nevoie şi comunităţile la ananghie.

– Mergem.

Marile rotoare ale navei îşi începură activitatea. Acum se îndreptau în direcţia coloanei de fum.

– Vrei să-ţi spun câte ceva despre Victimele Păcălelii Cosmice?

Joshua află că, în timp ce religiile tradiţionale rămăseseră concentrate pe Pământurile Inferioare, datorită proximităţii cu lăcaşurile sfinte de pe Datum – Vaticanul, Mecca – multe alte comunităţi religioase desprinse de ramurile principale se afundaseră adânc în Pământul Lung, toate avide de libertate de exprimare. La fel procedaseră şi alte comunităţi asemănătoare timp de milenii pe Pământ. Astfel de pelerini alegeau adesea chiar locuri izolate şi din punct de vedere geografic (conform perspectivei de pe Datum), cum era şi cazul de faţă: chiar şi pe acest Pământ îndepărtat se aflau la estul extrem faţă de coordonatele Moscovei. Şi totuşi, chiar şi printre aceste grupări nonconformiste, Victimele Păcălelii Cosmice ieşeau cumva în evidenţă.

– Consideră că religia lor reflectă adevărul despre univers, adică absurditatea lui fundamentală. Adevăratele Victime cred că în fiecare minut apare un Născut-din-Nou. Şi că trebuie să crească, să se înmulţească şi să umple pământul, pentru a crea mai multe minţi umane care să aprecieze Gluma.

– Nu cred că Gluma asta a avut o poantă prea bună, murmură Joshua.

Traversară câţiva kilometri pătraţi defrişaţi de pădure împrejurul unei aşezări centrale, construite în jurul unui dâmb, singurul punct înalt de pe istm. În vârful dâmbului se înălţa o clădire destul de impunătoare. Ogoarele arate erau împărţite în brazde

demarcate cu pietre. Lobsang remarcă un anumit tip de cultură: plante de marijuana, acri întregi – ceea ce spunea multe despre acestă comunitate.

Erau cadavre peste tot.

Lobsang ridică nava la o sută cincizeci de metri şi rămaseră plutind pe loc. Perturbaţi, corbii bătură din aripi şi îşi luară zborul, doar pentru a ateriza din nou puţin mai încolo. Din câte se putea vedea, Victimelor Păcălelii Cosmice le plăcea să poarte robe verzi, astfel că piaţa centrală şi drumurile nepavate care porneau din ea erau presărate cu pete de culoarea smaraldului. Cine ar veni tocmai până aici pentru a ucide sute de suflete paşnice, a căror singură excentricitate era să creadă că viaţa este o glumă proastă?

– Eu o să cobor, spuse Joshua.

Lobsang răspunse:

– Ceea ce vedem aici s-a întâmplat recent. Această crimă, acest atac. După cum poţi să observi, cadavrele nu au fost încă sfârtecate de animale. Ceva sau cineva a măcelărit trei sute de oameni, Joshua. E posibil ca atacatorii să se afle încă acolo jos.

– Şi poate al trei sute unulea mai este încă în viaţă.

– Clădirea mare din centrul satului, de pe acel dâmb – de acolo provine transmisiunea radio.

– Lasă-mă la câteva sute de metri mai departe, calculă Joshua. Apoi sari câteva lumi mai încolo, schimbă-ţi puţin poziţia, apoi *păşeşte* înapoi. Poate dacă se mai află încă cineva aici, poţi să-i momeşti să iasă din ascunzătoare.

– „Să-i momesc să iasă“ – nu e o idee care să mă liniştească defel.

– Haide, Lobsang, fă aşa cum zic eu.

Nava coborî.

Duhnea a grăsime, a carne arsă.

Joshua, cu papagalul pe umăr, o luă pe o stradă nepavată, tăiată în linie dreaptă. Câţiva corbi deranjaţi de prezenţa lui se ridicară în aer. Era o comunitate surprinzător de bine dezvoltată, având în vedere la ce mare depărtare de Datum se aflau. Clădirile erau

făcute din nuiele împletite, aveau structuri rezistente de lemn și erau aliniate ordonat în șiruri drepte. Își imagină că pionierii care demarcaseră parcelele și strada visaseră ca întregul oraș să fie într-o zi construit după planul lor. Acum multe din clădiri erau arse; puțin mai departe, un întreg cartier ardea încă.

Dădu peste primul cadavru – o femeie între două vârste cu beregata sfârtecată. Cu siguranță, nu era opera unei ființe umane.

Joshua merse mai departe. Găsi mai mulți oameni: într-un șanț, în pragurile ușilor, în case; bărbați, femei și copii. Unii arătau ca și cum ar fi fugit în momentul în care fuseseră atacați. Nimeni nu părea să poarte un Stepper, însă nu era nimic neobișnuit în asta. Erau acasă la ei aici, în lumea aceasta; se credeau în siguranță.

Ajunse la clădirea centrală de pe dâmb. Dacă locul acesta urma modelul celor mai multe colonii bazate pe religie, aceasta era cel mai probabil biserica, lăcașul sfânt, prima structură permanentă care a fost înălțată și care ar fi trebuit să găzduiască multe dintre proprietățile deținute de întreaga comunitate, precum postul de radio și orice sursă de energie electrică. Servea, de asemenea, drept refugiu în caz de dezastru, așa cum se întâmplase cu bisericile de-a lungul istoriei occidentale. În jurul clădirii era plin de cadavre. Poate că atacul avusese loc chiar după rugăciunea de dimineață sau oricare o fi fost ceremonia echivalentă specifică a Victimelor. Poate genuflexiunile de dimineață.

Ușile erau închise. Înăuntru putea să se afle absolut orice. La apropierea lui Joshua, se ridicară în aer nori negri de muște, în timp ce corbii priveau agasați de pe acoperișuri.

Aerostatul reapăru chiar deasupra lui.

– Lobsang, ai văzut vreo mișcare?

– Niciun focar în apropierea ta.

– O să mă uit în biserică sau templu sau ce-o fi.

– Ai grijă.

Ajunse la ușa dublă fixată într-un zid solid din piatră tencuită. Joshua lovi ușa cu piciorul, încercând să o deschidă, însă aproape că-și rupse glezna. Se pregăti pentru o a doua încercare.

– Cruță-ți endoscheletul fragil, spuse Lobsang sec. În spatele clădirii e o ușă deschisă.

Ușa din spate era de fapt smulsă din țâțâni și atârna în afară, spre stradă. Joshua trecu pragul și se găsi într-o mică încăpere din care un transmițător radio își emitea încă mesajul nevinovat către univers. Joshua îl opri din respect. O altă ușă ducea într-un soi de încăpere utilitară, o combinație de bucătărie cu depozit, tipică pentru o biserică; văzu un samovar și niște jucării rudimentare din lemn. Pe pereți erau agățate chiar și desene pictate cu degete de copii și un program de curățenie, scris în engleză. Săptămâna viitoare ar fi fost rândul maicii Anita Dowsett.

O altă ușă dădea în sala principală. Aici se aflau cele mai multe cadavre. Podeaua era acoperită cu o peliculă de sânge închegat, pereții erau stropiți cu sânge. Muștele bâzâiau în roiuri pe deasupra formelor încovoiate, neclintite.

Intrând în încăpere, Joshua se văzu nevoit să sară peste cadavre, ținând o batistă la gură. Pe unele le întoarse pentru a examina rănile. Inițial crezuse că fugiseră din calea atacului și se adăpostiseră aici, căutând protecția oferită de zidurile groase și ușile masive – chiar și acești pionieri temerari și-ar urma instinctele ancestrale. Însă era ceva ciudat cu întreaga scenă.

– Joshua?

– Sunt aici, Lobsang.

Ajunse la un altar. În mijlocul lui trona o mână mare argintie care ținea un trandafir auriu între degetul mare și cel arătător.

– Oamenii ăștia erau niște ateiști comici. Sigur era *distractiv* să locuiești aici. Nu meritau o asemenea soartă. Dacă este vorba despre crimă, dacă oamenii au făcut asta, va trebui să o raportăm când ne întoarcem.

– Nu au fost oameni, Joshua. Uită-te în jur, la tipul de răni: mușcături, cranii strivite. Aceasta a fost opera unor animale, a unor animale înfricoșate. Iar ușa aceea din spatele tău a fost spartă din interior, nu din exterior. Orice ar fi făcut asta nu a intrat pe ușă. A *pășit* aici și și-a făcut drum ca să *iasă* pe ușă.

Joshua aprobă din cap.

– Deci poate că localnicii nu au căutat să se adăpostească aici. Se aflau deja înăuntru, participând la slujba de dimineață. Iar atacatorii au apărut din senin în mijlocul lor. Animale care *păşeau*, fugeau de ceva – orice ar fi fost.

– Creaturile s-au panicat, evident. Însă mă întreb ce efect au avut asupra lor reziduurile de marijuana pe care le detectez în aer...

Joshua se pomeni holbându-se în jos la unul dintre cadavrele sfârtecate. Era gol, acoperit cu păr – nu era o ființă omenească. Un corp cu aproximativ aceleași proporții ca ale unui om, zvelt, fără îndoială biped, vânos, la care era atașat un cap mic, ca de cimpanzeu, cu un nas aplatizat, de maimuță. Nu era un trol, ci alt tip de umanoid. Murise din cauza unei răni de cuțit la gât; avea pieptul îmbibat de sânge coagulat, care începuse să se usuce. Așadar, cineva avusese curajul să riposteze în fața atacului sălbatic al oamenilor-maimuță super-puternici îngroziți, care *păşiseră*, trezindu-se printre membrii familiei lui sau ei.

– Vezi asta, Lobsang?

Camerele de luat vederi ale papagalului țiuiră și măriră imaginea.

– Văd.

Joshua se îndepărtă de cadavru și închise ochii, imaginându-și scena.

– Suntem în vârful unui deal, care este cel mai înalt punct din împrejurimi. O pădure deasă este un loc dificil în care să *păşeşti* atunci când te grăbești. Dacă ai vrea să fugi împreună cu toată familia și să traversezi mai multe lumi, nu ai avea încotro decât să-i aduni într-un spațiu deschis, un punct înalt, pentru că altminteri v-ar sta în cale copacii. Însă în lumea aceasta, localnicii și-au construit biserica tocmai în punctul cel mai înalt. Chiar în drum.

– Continuă.

– Cred că aceste creaturi *păşeau*. Se adunaseră în vârful dealului și se îndreptau spre est, fugind din lumile vestice, la fel ca trolii. Fugeau orbește, ca lovite de streche.

– Dar *de ce anume* fugeau? întrebă Lobsang. Aceasta este o întrebare căreia va trebui să-i aflăm răspunsul înainte de a ne putea întoarce acasă, Joshua.

– Brusc, s-au pomenit *aici*, într-un spațiu închis, cu toți acești oameni. S-au panicat. Au sosit din ce în ce mai mulți, îmbulzindu-se... I-au ucis pe toți care erau înăuntru, iar apoi au spart ușile și i-au vânat pe toți ceilalți.

– Din ceea ce știm despre ei, Joshua, trolii nu ar face așa ceva. Gândește-te cum s-au purtat cu soldatul Percy, când ar fi putut, în fond, să-l ucidă cu mare ușurință.

– Poate că ai dreptate. Dar aici nu au fost troli.

– Propun să numim aceste creaturi *elfi*. Mă inspir din nou din mitologie, din relatări parțiale ale unor întâlniri neînțelese, interpretate greșit, cu creaturi misterioase, slabe, cu aspect aproape omenesc, care au traversat prin lumea noastră ca niște fantasme. Existența a diverse specii de umanoizi glacial care *păsesc* ar putea justifica aspecte fundamentale ale mitologiei, Joshua.

– Și sunt sigur că te bazezi și pe alte întâlniri de pe Pământul Lung, pe care nu mi le-ai menționat, remarcă Joshua sec.

– Așa este. Apropo, spuse Lobsang cu o urmă de încordare în glas, am mai observat ceva. La aproximativ jumătate de kilometru vest de poziția ta curentă.

– Oameni? Troli? Ce anume?

– Du-te să vezi.

Ieși în grabă din biserică, bucuros să se afle iar în aer liber, departe de duhoarea sângelui.

La jumătate de kilometru spre vest, spusese Lobsang. Joshua înregistră poziția soarelui, se întoarse și o luă la fugă în direcția indicată. Înainte să parcurgă nici două sute de metri, auzi geamătul.

Era o femelă umanoidă care zăcea în noroi, pe spate. Nu era un trol, poate o varietate de elf, conform definiției lui Lobsang bazate pe descoperirea din templu, însă nu era identică cu specimenul pe care îl examinase acolo – în orice caz, era o specie nouă, necunoscută lui Joshua. Să fi avut vreun metru cincizeci înălțime, slabă, acoperită cu păr, întinsă în lungime, ca un cimpanzeu biped cu un chip șocant de asemănător cu cel al unui om, în ciuda nasului ei plat ca de maimuță. Și, spre deosebire de creatura din templu, capul ei părea să iasă în evidență, craniul era disproporționat de mare față de trup, după ochiul lui Joshua – creierul era în mod clar mai mare decât cel al unui om. Și era la ananghie. Era *foarte* gravidă. Abia dacă mai era conștientă; gemea și se zvârcolea, smulgându-și blana de pe burta umflată, iar dintre picioare i se scurgea niște sânge decolorat.

Când Joshua se aplecă deasupra ei, deschise ochii. Avea niște ochi mari și oblici ca ai unui extraterestru din desene animate, însă căprui ca ai maimuțelor, lipsiți de albul din jur, caracteristic

oamenilor. Ochi care i se măriră alarmaţi pentru o clipă, privindu-l rugător.

Joshua îi palpă burta.

– Mai are puţin şi trebuie să nască. Ceva nu e în regulă. Copilul ar fi trebuit să se nască până acum.

– M-aş încumeta să sugerez că din pricina capului supradimensionat al copilului, îi este imposibil să-i dea naştere, spuse Lobsang încet.

– Ce-ai pus în rucsacul ăsta?

Înainte ca Lobsang să apuce să răspundă, Joshua îşi deschisese deja rucsacul de pe piept şi cotrobăia după trusa de prim-ajutor.

– Lobsang, ştii ceva? Aterizează. O să am nevoie de mai multe lucruri până o să termin.

– Cu ce să termini?

– O să moşesc copilul ăsta.

Mângâie obrazul femelei. Mama lui zăcuse şi ea la fel, într-o lume străină, în durerile facerii.

– Nu poţi să împingi? Eee, lasă că o facem în stil american.

– Ai de gând să efectuezi o cezariană? întrebă Lobsang. Nu ai abilitatea necesară.

– Poate că nu, dar sunt convins că tu o ai. Şi o să facem asta împreună, Lobsang.

Răsturnă conţinutul trusei medicale, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

– O să am nevoie de morfină. Lichid de sterilizare. Bisturie. Ace, aţă...

– Suntem foarte departe de casă. O să consumi tot echipamentul medical pe care îl avem pentru cascadoria asta. Am posibilitatea de a fabrica altul, dar...

– Trebuie să fac asta.

Nu mai putea face nimic pentru Victime, însă putea să o ajute pe această femelă de elf – sau cel puţin putea să încerce. Era modul lui Joshua de a face lumea mai bună, măcar puţin.

– Ajută-mă, Lobsang.

O pauză care păru să dureze veacuri întregi. Apoi:

– Desigur, sunt în posesia unor fișiere care descriu majoritatea procedeelor medicale. Inclusiv din domeniul obstetricii, deși nu mi-am închipuit că vom avea nevoie de ele în cursul acestei expediții.

Joshua fixă mai bine papagalul, pentru ca Lobsang să poată vedea exact ce făcea, și își ordonă instrumentele.

– Lobsang, spune-mi. Ce trebuie să fac mai întâi?

– Trebuie să stabilim dacă să facem o incizie longitudinală sau o secțiune uterină inferioară...

Joshua rase în grabă partea inferioară a burții femelei. Apoi, străduindu-se să-și mențină mâna fermă, ridică bisturiul de bronz deasupra peretelui abdominal. Și chiar în clipa în care se pregătea să facă tăietura, copilul dispăru. Îi simți absența – era ca și cum uterul ar fi făcut implozie.

Tresări șocat.

– A *păși*t! La naiba – copilul a *păși*t!

Apoi au sosit adulții. Două femele: mama, sora? Se mișcau ca prin ceață, *păși*nd înainte și înapoi, dintr-un loc în altul, apărând și dispărând amețitor de repede în jurul lui. Lui Joshua nu-i venea să creadă că este cu putință să *păș*easc*ă* cu o asemenea viteză.

– Nu te clinti, șopti Lobsang.

Adulții îl fixară cu privirea pe Joshua, după care o ridicară pe mamă în brațe și dispărură cu sunetul unui balon de săpun care se sparge.

Joshua se prăbuși uluit.

– Nu-mi vine să cred! Ce s-a întâmplat?

– Evoluția, Joshua, răspunse Lobsang entuziasmat. Evoluția s-a întâmplat. Toți umanoizii bipezi au nașteri dificile. Doar știi asta – mama ta a experimentat asta pe propria piele. Pe măsură ce am evoluat, pelvisul femelei s-a îngustat pentru a facilita poziția bipedă, însă în același timp creierul copilului s-a mărit – motiv pentru care ne naștem atât de neajutorați. Din momentul în care venim până ajungem să fim independenți, e nevoie de o lungă perioadă de creștere. Dar se pare că în cazul acestei specii, problema pelvisului a fost sărită. La propriu, râse el încet. Aici, copilul nu se naște prin canalul vaginal, ci *păș*eș*te* afară din uter,

Joshua. Cu tot cu placentă şi cordon ombilical, îmi închipui. Pare logic. Capacitatea de a *păşi* poate modela toate aspectele existenţei unei fiinţe, atâta vreme cât evoluţia a avut suficientă vreme să dezvolte metodele necesare. Deci dacă nu trebuie să treci prin corvoada de a te naşte, creierul tău poate creşte oricât de mult.

Joshua se simţi gol pe dinăuntru.

– Au grijă de bolnavii lor. Dacă aş fi făcut operaţia, mama nu ar fi supravieţuit rănii pe care i-aş fi cauzat-o.

Lobsang îi susură în ureche:

– N-aveai de unde să ştii. Te-ai străduit să ajuţi. Acum hai acasă. Ai nevoie de un duş.

Înaintând spre vest, Pământul Lung devenise treptat din ce în ce mai verde, iar lumile aride se răriseră. Lumile împădurite erau acoperite de codri deşi de arbori asemănători cu stejarii, care se întindeau din văile râurilor până la altitudini mai mari, urcând ca un val verde. Animalele pe care le vedea din când în când pe câmpiile din ce în ce mai rare îi păreau încă destul de familiare lui Joshua: soiuri de cai, de căprioare, de cămile. Totuşi, uneori mai zărea şi specii mai ciudate: animale de pradă scunde şi îndesate, care nu erau nici câini, nici pisici, turme de erbivore uriaşe cu gâtul lung, care arătau ca o corcitură între elefanţi şi rinoceri.

În ziua a nouăsprezecea, când se aflau undeva prin preajma Pământului Vest 460 000, Lobsang declară, în mod oarecum arbitrar, că au atins limita Centurii Porumbului. Lumile de aici aveau fără îndoială o climă prea caldă şi păduri prea dese pentru a fi propice agriculturii.

Şi cam la aceeaşi vreme traversară coasta europeană a Oceanului Atlantic, prin apropierea latitudinii Marii Britanii. Călătoria, care devenise o promenadă monotonă de-a lungul unui covor verde şi compact de pădure, deveni şi mai monotonă deasupra întinderii nesfârşite de apă.

Joshua lâncezea pe puntea de observaţie ore în şir. Lobsang vorbea arareori, ceea ce era o binecuvântare pentru Joshua.

Nacela era aproape complet silenţioasă, cu excepţia susurului pompelor de aer şi al torsului elicelor suspendate care cârmeau zeppelinul când într-o direcţie, când în alta. Închis în acest bazin de izolare senzorială plutitor, Joshua începuse să-şi facă griji în privinţa pierderii tonusului muscular şi a condiţiei fizice. Uneori făcea exerciţii de întindere, se aşeza în diverse poziţii de yoga sau alerga pe loc. Una din lipsurile navei era o sală de fitness, iar Joshua nu voia să-l roage pe Lobsang să fabrice vreun echipament special; sigur avea să sfârşească luându-se la întrecere cu unitatea ambulantă în aparatul de vâslit.

Lobsang crescuse viteza laterală pentru a străbate mai rapid oceanul. În cea de-a douăzeci şi cincea zi traversară coasta de est a Americii, undeva în preajma latitudinii New Yorkului, şi se treziră deasupra unui nou peisaj împădurit.

Nici nu se mai punea problema să se oprească sau să se întoarcă. Amândoi acceptaseră necesitatea de a merge cât de departe va fi cu putinţă, până când aveau să descopere nişte indicii clare care să elucideze misterul migraţiei umanoizilor. Joshua se cutremură, închipuindu-şi măcelul şi panica din oraşul Victimelor Păcălelii Cosmice dezlănţuite în Madison, Wisconsin.

Însă, aflaţi din nou deasupra unei întinderi de pământ, făcură o înţelegere. Lobsang putea continua călătoria noaptea, ceea ce nu îi perturba somnul lui Joshua, mai ales că simţurile lui Lobsang erau infinit mai ascuţite chiar şi în beznă decât ale lui Joshua la lumina zilei. În schimb, în cursul zilei, Joshua negocie un popas de cel puţin câteva ore pe zi, când putea să stea cu picioarele pe binecuvântatul Pământ, oricare Pământ s-ar fi întâmplat să fie acela. Uneori Lobsang îl însoţea şi el, sub forma unităţii ambulante. Spre surprinderea lui Joshua, se descurca cu uşurinţă chiar şi pe teren accidentat. Se plimba, din când în când înota într-un lac – totul într-o manieră foarte realistă.

În mare, cuvertura de pădure se întindea neîntreruptă şi în aceste lumi îndepărtate. În timpul popasurilor sale zilnice, Joshua observa diferenţe de detaliu, diverse specii de erbivore şi carnivore şi o schimbare treptată de decor şi de atmosferă: gradual,

plantele cu flori se împuţinau, ferigile se înmulţeau, lumile păreau din ce în ce mai sumbre. Joshua acoperea douăzeci sau treizeci de mii de lumi într-o zi şi o noapte. Însă, în realitate, pe măsură ce i se perindau prin faţa ochilor alte mii şi mii de lumi, avea senzaţia că odată ce a văzut una, le-a văzut pe toate. În orele dintre popasuri, în timp ce Lobsang îşi cataloga observaţiile şi îşi nota datele tehnice, Joshua moţăia pe canapea sau îşi lăsa mintea slobodă să cutreiere prin vise învăluite în verde, în care dinţii reprezentau o prezenţă constantă, vise atât de vii, încât uneori nici nu mai era sigur dacă era treaz sau visa.

Din când în când mai apărea câte o noutate. O dată, în apropierea a ceea ce ar fi fost Tombstone – asta dacă s-ar fi găsit cineva acolo să-i dea un nume – Joshua prelevă conştiincios mostre din nişte ciuperci enorme, înalte cât un stat de om, care ar fi reprezentat cu siguranţă nişte obstacole serioase pentru Wyatt Earp şi Doc Holliday, dacă şi-ar fi făcut chiar atunci apariţia pe cărare. Ciupercile erau moi şi catifelate şi, fără a exagera, miroseau minunat – ceea ce remarcaseră şi micile creaturi ca nişte şoricei care le găuriseră ca pe nişte bucăţi de şvaiţer.

Auzi vocea lui Lobsang în cască:

– Dacă vrei, gustă. În orice caz, adu-mi o bucată suficient de mare ca s-o testez.

– Vrei să le gust înainte să afli dacă sunt otrăvitoare?

– Cred că e foarte puţin probabil. Intenţionez chiar să le încerc şi eu.

– Nici nu mă mai mir. Cafea am văzut că bei, deci de ce nu ai şi mânca?

– Sigur că da! Este esenţial să consum o anumită cantitate de materie organică. Însă în timp ce diger ciuperca, o voi descompune şi îi voi analiza compoziţia. Un proces destul de lent şi anost. Mulţi oameni cu diete speciale trebuie să urmeze aceeaşi procedură, dar fără să facă uz de un spectrometru de masă, instrument care face parte din anatomia mea. Ai fi surprins să afli câte elemente nutritive conţin diverse soiuri de nuci...

În seara aceea, verdictul lui Lobsang stabili că doar câteva kilograme din pulpa ciupercilor gigante conţineau suficiente proteine, vitamine şi minerale pentru a menţine un om în viaţă săptămâni întregi, deşi, din perspectivă culinară, avea să-l plictisească teribil.

– Cu toate acestea, adăugă el, ceva care creşte atât de repede, care conţine toate substanţele nutritive necesare organismului uman şi care poate creşte aproape în orice condiţii este fără îndoială o descoperire valoroasă pentru industria fast food-ului.

– Bravo, Lobsang, aşa îi ajuţi şi pe amărâţii ăia de la transTerra să mai facă şi ei un ban în plus.

Pentru a ieşi din rutină, în noaptea aceea Joshua rămase treaz pentru a vedea călătoria pe întuneric. Din când în când, întinderile peisajelor scufundate în beznă erau aprinse de câte un incendiu. Dar nu era nimic notabil în asta: peste tot pot izbucni incendii dacă sunt copaci, fulgere şi iarbă uscată.

Se plânse de monotonia peisajului.

– La ce te aşteptai? întrebă Lobsang. În general, mă aştept ca, la prima vedere, multe Pământuri să fie destul de anoste. Şi nu uita, Joshua, că în cele mai multe cazuri avem parte numai de o primă vedere. Îţi aminteşti de imaginile alea cu dinozauri din Jurasic de când erai mic? Toate speciile acelea diferite grupate într-un singur cadru ordonat, în care un tiranozaur se luptă cu un stegozaur în prim-plan? Natura nu arată aşa de obicei, iar era dinozaurilor nu a făcut excepţie. Natura, în general vorbind, este fie excepţional de liniştită, fie incredibil de zgomotoasă. Prădătorii şi prăzile lor sunt de găsit doar ici şi colo. De aceea mi-am păstrat obiceiul de a opri în lumi relativ secetoase, unde numeroase specimene se adună în jurul surselor de apă, fie şi în condiţii artificiale.

– Dar cât de mult ratăm în felul ăsta, Lobsang? Chiar şi când ne oprim într-o lume, abia dacă aruncăm o privire cum trebuie înainte de a goni mai departe, făcând abstracţie de toate sondele şi rachetele. Dacă nu ne alegem decât cu o succesiune de priviri superficiale...

În urma propriilor experienţe din timpul expediţiilor sale solitare, Joshua rămăsese cu senzaţia profundă şi instinctivă că era necesar să trăieşti într-o lume pentru a o putea înţelege; nu era de ajuns să o scanezi la repezeală, din goana salturilor, tăind de-a curmezişul întinderile Pământului Lung. Astăzi era a treizeci şi treia zi a călătoriei.

– Deci unde suntem acum?

– Presupun că întrebi din punctul de vedere al geografiei terestre? Prin nordul Californiei. De ce?

– Hai să luăm o pauză mai lungă. Stau de mai bine de o lună în hotelul ăsta zburător. Hai să petrecem măcar o zi întreagă într-un singur loc ca să ne relaxăm, ce zici? Şi să *trăim*. O zi întreagă şi o noapte. Ai putea să-ţi realimentezi rezervoarele cu apă. Şi, ca să fiu sincer, încep să o iau razna de plictiseală.

– De acord. Nu am de ce să obiectez. O să mă opresc din *păşit* atunci când dau peste o lume suficient de fascinantă. Dacă tot ne aflăm deasupra Californiei, ai vrea să-ţi confecţionez o placă de surf?

– Ha ha.

– Te-ai schimbat, Joshua, ştii?

– Pentru că te contrazic?

– Chiar aşa. Sunt uimit: eşti mai agil, mai puţin şovăitor, nu mai pari o persoană adâncită în gânduri. Sigur, eşti tot tu. De fapt, mă întreb dacă nu cumva eşti chiar mai mult *tu însuţi* decât ai fost foarte multă vreme, acum că ai aflat condiţiile naşterii tale.

Joshua dădu din umeri şi replică tăios:

– Nu exagera, Lobsang. Mersi pentru brăţară. Dar nu eşti psiholog. Poate pur şi simplu călătoria mi-a lărgit orizontul...

– Joshua, dacă orizontul *tău* ar fi mai larg decât e deja, ar începe să-ţi iasă pe urechi.

Cu toate că era miezul nopţii, Joshua nu avea somn, aşa că se apucă să facă ceva de mâncare.

– Ce zici de un film, Joshua?

– Aş prefera să citesc ceva. Ai vreo sugestie?

Ecranul cu cărţi se aprinse.

– Nu mă pot gândi la un titlu mai potrivit decât ăsta!

Joshua citi:

– *Sub cerul liber?*

– Din multe puncte de vedere, îmi spun adesea că este opera cea mai bună a lui Twain, deşi voi avea întotdeauna o slăbiciune pentru *Viaţa pe Mississippi.* Citeşte-o. Este exact ceea ce promite titlul: o incursiune în teritorii necunoscute, presărată din loc în loc cu un umor înţepător. Lectură plăcută!

Şi Joshua avu într-adevăr o lectură plăcută. Îl luă somnul citind, iar de data aceasta visă la atacuri ale indienilor.

A doua zi pe la amiază, se opriră din *păşit* cu acea uşoară smucitură familiară. Joshua se trezi privind în jos la un lac, o oglindă albastră-cenuşie decupată în mijlocul pădurii.

Lobsang anunţă:

– Hai la surf!

– O, Doamne!

La sol, pădurea era un loc foarte plăcut. Stoluri de lilieci se lansau după muşte prin aerul verzui, care mirosea a lemn umed şi frunze mucegăite. Sunetele estompate din jurul lui Joshua erau, în mod surprinzător, mult mai *calme* decât dacă ar fi fost linişte deplină. Joshua aflase că liniştea absolută în natură era o stare atât de neobişnuită, încât nu numai că îţi atrăgea atenţia, ci era chiar ameninţătoare. Însă murmurul din inima acestei păduri era un zgomot alb natural.

Lobsang spuse:

– Joshua, uită-te în stânga ta. Încetişor.

Erau un soi de cai, nişte creaturi timide, discrete, cu gâturi ciudate, încovoiate, şi cu picioare acoperite de blană, de mărimea unor căţeluşi. Mai era şi un soi de elefant cu o trompă scurtă şi groasă, dar care abia dacă avea un metru înălţime.

– Drăgălaş, comentă Joshua.

– Lacul e drept înainte, spuse Lobsang.

Lacul era înconjurat de un zid de trunchiuri de copaci şi de o fâşie de teren liber. Apa liniştită era înţesată de stuf şi papură, iar în lumina strălucitoare a soarelui, sub un cer albastru, coborau

în zbor păsări exotice în nori de aripi roz. Pe malul opus, Joshua zări un animal ce aducea cu un câine, extrem de mare – să fi avut vreo patru-cinci metri lungime – cu un cap masiv și fălci enorme, lungi și ele poate de un metru. Înainte să apuce să-și ridice binoclul la ochi, bestia fusese deja înghițită de umbrele pădurii.

– Era sigur un mamifer, spuse Joshua. Dar avea fălci ca de crocodil.

– Într-adevăr, un mamifer. De fapt, bănuiesc că este o rudă îndepărtată a balenei – balena noastră, adică. Iar în apă sunt crocodili adevărați, Joshua, ca de obicei. O lege universală.

– Parcă s-ar fi jucat cineva de-a evoluția și ar fi combinat alandala diferite părți din diverse animale.

– Ne aflăm acum la sute de mii de *pași* de Datum, Joshua. În această lume îndepărtată putem observa reprezentanți ai multor ordine de animale pe care le întâlnim în arborele probabilităților, dar în forme parcă reinventate. Evoluția este, fără îndoială, un fenomen haotic, ca și vremea...

Auzi un soi de guițat de porc – din spatele lor se apropia un porc enorm, cu un piept masiv.

– Joshua. Nu fugi. În spatele tău. Întoarce-te foarte încet.

Ascultă. Vizualiză armele pe care le avea asupra lui: cuțitul de la curea, pistolul cu aer comprimat din rucsacul de pe piept. Iar deasupra lui se afla aerostatul – Lobsang, cu un întreg arsenal aerian la dispoziția lui. Încercă să se liniștească.

Porci mistreți uriași. Asta era prima impresie. Șase la număr, de statura unui om, cu picioare viguroase, cu cocoașe țepoase pe spate, cu niște ochi mici și negri ca de cărbune și fălci lungi și puternice. Iar fiecare purta în spinare câte un umanoid: nu erau troli, ci niște siluete slăbănoage, bipede, cu fețe de cimpanzei și păr ruginiu. Stăteau călare pe porcii lor sălbatici ca pe niște cai hidoși uriași.

Joshua era departe de adăpostul copacilor.

– Alți elfi, șopti Lobsang.

– Aceeași rasă care a decimat Victimele?

– Sau niște veri primari. Pământul Lung este o arenă încăpătoare, Joshua. Probabil că există numeroase variante ale aceleiași specii.

– M-ai trimis aici ca să dau nas în nas cu creaturile astea, recunoaşte! Asta numeşti tu un moment de tihnă?

– Nu poţi să negi că este interesant, Joshua.

Unul din elfi scoase un urlet ca de cimpanzeu şi-şi înghionti porcul în coaste. Cele şase dobitoace se apropiară de Joshua grohăind.

– Lobsang, ai vreun sfat?

Porcii începuseră să accelereze.

– Lobsang...

– Fugi!

Joshua o luă la fugă, dar porcii erau mai rapizi. Nu reuşise să se apropie prea mult de nava care cobora sau de pădure, când un corp uriaş se aruncă asupra lui. Joshua simţi miros de pământ, sânge şi fecale, şi un iz puternic de grăsime. Un pumn mic îl izbi în spate şi-l azvârli cât colo.

Porcii începură să zburde jucăuşi în jurul lui, în ciuda dimensiunii şi a aspectului lor masiv. Forţa şi violenţa lor haotică, imprevizibilă, era înspăimântătoare. Se aşteptă să fie strivit sau sfârtecat de caninii înfipţi în vârfurile râturilor lor. În schimb, porcii continuară să alerge în jurul lui, iar umanoizii călare, elfii, chiuiau şi urlau, aplecându-se şi încercând să-l atace cu lame de piatră! Se feri şi se rostogoli.

În cele din urmă se retraseră, poziţionându-se într-un cerc larg în jurul lui. Se ridică în picioare tremurând, pipăindu-şi armele. Îşi dădu seama că nu fusese rănit, cu excepţia micilor tăieturi de pe faţă şi de pe umăr, unde îl atinsese una din lame, trecând prin materialul salopetei. Însă îi retezaseră rucsacul de pe piept şi îi sustrăseseră chiar şi cuţitul de la brâu. Fusese dezarmat cu deosebită pricepere. Nu-i lăsaseră decât papagalul de pe umăr.

Elfii se hârjoneau cu el.

Acum se ridicaseră în picioare pe spinările armăsarilor lor bizari. Nu semănau cu trolii, erau mult mai slabi, mai graţioşi, mai sprinteni, mai puternici, trupurile lor bipede păroase semănau cu cele ale unor copii gimnaşti. Aveau braţe lungi cu care se puteau căţăra în copaci cu uşurinţă, picioare foarte omeneşti, şi

niște capete mici cu chipuri zbârcite de cimpanzei. Toți păreau să fie masculi. Unii din ei aveau chiar și erecții minuscule.

Joshua încerca să privească partea bună a lucrurilor.

– Măcar sunt mai mici decât mine. Să aibă cam un metru cincizeci?

– Nu-i subestima, îl avertiză Lobsang în cască. Sunt mai puternici decât tine. Și nu uita că aceasta este lumea lor.

Urletele și chiotele se porniră din nou și păreau să atingă un apogeu. Apoi unul din elfi își lovi porcul între coaste. Bestia, cu ochii fixați asupra lui Joshua, o luă la goană în direcția lui. Elful își dezgoli dinții, foarte asemănători cu cei omenești, și șuieră.

De data asta nu se mai jucau.

Există momente în care groaza este ca o melasă care încetinește timpul. O dată, pe când era copil, Joshua alunecase peste marginea unei cariere de calcar, aflată la doar zece minute cu bicicleta de Cămin, iar prietenii lui nu putuseră să-l ridice, așa că trebuise să rămână atârnat și să se țină bine cât se duseseră ei să caute ajutor. Îl duruseră îngrozitor brațele. Însă detaliul pe care și-l amintea cel mai bine era aspectul rocii pe care o avusese în fața ochilor, urmele de mică și licheni, o pădure miniaturală, îngălbenită și uscată de soare. Acel mic peisaj devenise întreaga lui lume, până când auzise strigăte și simțise mâinile cuiva în jurul propriilor încheieturi și fusese tras în sus de niște brațe ca de plumb încins...

Elful făcu un salt în aer și dispăru. Porcul lui alergă în continuare, grohăind și accelerând. Joshua realiză dintr-odată, cu toată limpezimea unei pete de mică pe o piatră încinsă de soare, că elful îl hăituia. Și *păși*se.

Porcul continua să se apropie. Joshua rămase pe loc, neclintit. În ultima clipă, porcul ezită, se poticni și îl ocoli.

Iar elful reveni, întinzându-se, cu picioarele bine înfipte în spinarea animalului și cu mâinile încleștate în jurul gâtului lui Joshua – îi sărise direct la beregată, *chiar în momentul în care păși*se *din nou în această lume.* Joshua era uluit de precizia manevrei.

Dar acum mâinile puternice de maimuță îl strangulau, iar Joshua se prăbuși la pământ cu răsuflarea tăiată. Întinse mâna să

se apere, însă brațele elfului erau mai lungi decât ale sale. Dădea neputincios din mâini, încercând zadarnic să-i lovească mutra rânjită a creaturii. I se înceţoşă privirea. Încercă să gândească. Armele, rucsacul îi fuseseră furate şi împrăştiate, dar mai avea încă papagalul pe umăr. Îl prinse cu ambele mâini şi-l izbi cu el în faţă pe elf. Săriră bucăţi de sticlă şi plastic, elful se dădu înapoi urlând şi, din fericire, cleştele letal din jurul gâtului lui Joshua dispăruse.

Însă ceilalţi elfi, călare pe porcii lor, ţipară şi se apropiară rapid.

– Joshua! auzi o voce din aer, bubuind prin boxe.

Nava cobora încet, greoaie, iar ataşată de ea se legăna o scară de frânghie.

Se ridică în picioare gâfâind prin gâtul vătămat. Între el şi scară se ridica un perete compact de elfi călare pe porci, iar elful rănit, doborât la pământ, îşi urla furia cu o voce sfredelitoare. Singura deschizătură în cercul care îl înconjura era în direcţia din care sosise liderul elfilor.

Aşa că fugi într-acolo, îndepărtându-se de navă, însă evadând din cercul în care îl împresuraseră elfii. Papagalul distrus era încă ataşat de salopeta lui cu cabluri; îl târa după el prin ţărână. Elfii urlară şi o luară la goană în urma lui. Dacă ar fi putut face cale-întoarsă sau măcar să ajungă în pădure...

– Joshua! Nu! Ai grijă la...

Pământul îi fugi brusc de sub picioare.

Căzu cam un metru în gol şi se pomeni într-o groapă, înconjurat de câini – nu, erau o corcitură de câini şi urşi, îi mai văzuse înainte. Aveau corpuri ca de câini cu capete puternice şi boturi ca de urşi. Trupurile lor acoperite de blană neagră ale femelelor şi puilor lor se agitau în jurul lui. Era un soi de bârlog, nu o capcană. Dar chiar şi puii erau extrem de agresivi, mârâiau şi încercau să-l muşte. Cel mai mic dintre ei, un specimen aproape drăguţ, îl înhăţă pe Joshua de picior. Încercă să se elibereze din strânsoarea în care îl ţinea prizonier mica creatură. Ceilalţi câini-urşi lătrau şi mârâiau ameninţător, iar Joshua se aştepta să fie sfârtecat în orice clipă.

Însă îşi făcură apariţia şi elfii călare pe porcii lor. Haita de câini adulţi se repezi afară din bârlog şi se năpusti asupra mistreţilor.

Lupta izbucni într-un nor de schelălăieli, lătrături, grohăieli, urlete, chiote, hârșâit de dinți, țipete de durere și împroșcături de sânge, în timp ce elfii tot apăreau și dispăreau din această lume, de parcă i-ar fi privit printr-o lumină stroboscopică.

Joshua se cățără afară din bârlog și fugi de încăierare, sau cel puțin încercă. Însă cățelul acela căpos se ținea încă cu colții de piciorul lui, iar el tot mai căra prostește după el resturile papagalului. Privi în sus. Nava aproape ajunsese deasupra lui. Joshua făcu un salt și se prinse de scara de frânghie, scuturându-și violent piciorul, descotorosindu-se în sfârșit de râia de cățel. Aerostatul se ridică imediat.

Dedesubt, câinii încercuiseră acum mistreții uriași, care ripostau cu ferocitate. Joshua văzu cum unul dintre câinii-urși își înfipse colții în beregata unui mistreț, care urlă în agonie și se prăbuși la pământ. Însă un alt mistreț ridică în colți și azvârli în aer un câine care schelălăi sfâșietor cu pieptul spintecat. În același timp, elfii apăreau și dispăreau fulgerător în mijlocul măcelului. Joshua văzu cum unul din elfi îi ținu piept unui câine care se repezise la beregata lui. Elful dispăru, iar apoi reapăru chiar lângă câine, în timp ce acesta zbura prin aer, se roti cu o grație de balerin și șfichiui pieptul animalului cu o lamă subțire de piatră, iar acesta se izbi de pământ cu mațele revărsate. Elfii se luptau pentru supraviețuire, însă Joshua avea impresia că luptau individual, nu colaborau. Nu era atât o bătălie, cât mai degrabă o serie de dueluri personale. Era fiecare om pentru el. Sau ar fi fost, dacă ar fi fost oameni.

Aerostatul câștigă altitudine, se ridică deasupra coroanelor copacilor, în lumina soarelui. Lupta nu mai era acum decât un punct sângeriu învăluit într-un nor de praf, în mijlocul unui peisaj peste care umbra aerostatului aluneca lejer. Joshua, care abia dacă mai putea respira, urcă scara și se prăbuși în nacelă.

– Ai lovit un cățeluș, spuse Lobsang acuzator.

– Adaugă-mi-o la cazier, replică Joshua cu răsuflarea tăiată. Lobsang, data viitoare când mai alegi vreo destinație de recreere, gândește-te la ceva gen Disneyland.

Ceața care îl pândise încă de la confruntarea cu elful îl învălui într-un final, întunecându-i privirea.

Fusese rănit destul de grav, după cum află mai târziu. Avea o mulțime de răni superficiale, pe care nici nu le observase la momentul respectiv. Rana de la ceafă și de la gât. Zgârieturi, chiar și o urmă de mușcătură pe umăr – nu de la cățelul care îl înșfăcase de gleznă, ci era o urmă de dinți omenești. Unitatea ambulantă a lui Lobsang îi îngriji rănile, îi administră antibiotice și îl adormi cu calmante.

Dormea și se trezea câteva clipe, buimac, zărea ca prin ceață stelele albe strălucind deasupra sau mocheta verde care se întindea dedesubt. Ritmul egal și legănat în care *pășeau* îl liniștea. Dormi astfel zile în șir.

Însă cu cât înaintau mai mult spre vest, cu atât Joshua simțea mai puternic în cap presiunea aceea ciudată, chiar și în timpul somnului. Era aceeași senzație sufocantă pe care o resimțea de fiecare dată când se întorcea pe Datum: presiunea acelei învălmășeli de minți care înecau Liniștea prin simpla lor prezență. Era oare posibil, după cum presupuneau unii, ca Pământul Lung să fie un soi de buclă care se închidea la un moment dat, iar acum se îndreptau spre punctul inițial al călătoriei, înapoi pe Datum? Ar fi fost bizar, ce-i drept. Dar dacă nu era aceasta explicația, atunci oare ce-i aștepta mai departe? Și ce anume îi împingea pe troli să străbată atâtea lumi?

Când se trezi de-a binelea într-un final, se opriseră din nou din *păşit*. Se ridică în capul oaselor pe canapea şi privi în jur.

– Uşurel, Joshua, auzi vocea eterică a lui Lobsang.

– Ne-am oprit.

Era răguşit, dar cel puţin mai avea încă voce.

– Ai dormit adânc, Joshua. Mă bucur că te-ai trezit. Trebuie să stăm de vorbă. Sper că realizezi că nu ai fost nicio clipă în vreun pericol real, nu-i aşa?

Îşi masă gâtul.

– La momentul ăla nu prea am avut senzaţia asta.

– Aş fi putut să-i dobor pe toţi elfii aceia în orice moment. Dispun de larme cu laser...

– Şi de ce nu ai făcut-o?

– Voiai să petreci timp la sol. Credeam că te simţi bine!

– După cum ai mai zis, trebuie să ne ameliorăm comunicarea, Lobsang.

Joshua dădu pledul la o parte, se ridică în capul oaselor şi se întinse. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi şi un tricou pe care nu-şi amintea să şi le fi pus singur. Nu se simţea în formă ca să alerge la un maraton, dar pe de altă parte, nici nu era gata să leşine. Păşind cu băgare de seamă, se duse şi-şi făcu un duş rapid ca să scape de sudoarea cu care era acoperit. Micile cicatrice păreau să se vindece, iar beregata nu-l mai durea aproape deloc. Când ieşi de sub duş, se îmbrăcă cu haine curate din dulap.

Prin fereastra cabinei observă că nava era ancorată deasupra unei păduri tropicale care se întindea până în depărtare, îmbrăcând orizontul într-o manta de un verde-intens. Deasupra văilor pluteau fuioare de ceaţă. Soarele nu se ridicase încă prea mult; Joshua bănui că era dimineaţă devreme. Aerostatul se afla la o altitudine de vreo treizeci de metri.

– Nu ne-am oprit în fiecare zi, însă e dificil să observăm prea multe de la înălţimea asta, spuse Lobsang.

– Din pricina desimii pădurii?

– Am tot trimis la sol unitatea ambulantă. Ne aflăm departe de casă, Joshua. Am făcut peste nouă sute de mii de *paşi* până

acum. Închipuie-ți. Vezi cum arată flora aici: o pădure cât se poate de reprezentativă pentru acest tip de peisaj, care se întinde cât vezi cu ochii. Probabil acoperă întregul continent. E greu să facem prea multe constatări.

– Dar e clar că te interesează ceva aici, am dreptate?

– Uită-te la transmisiunea din camere, spuse Lobsang.

Imaginea afișată de ecranul din perete era tremurată, neclară, înregistrată de o cameră aflată la mare depărtare de ei. Arăta ca o deschizătură în mijlocul pădurii, o tăietură printre coroanele compacte ale copacilor cauzată fără îndoială de căderea unui arbore uriaș, al cărui trunchi zăcea întins în mijlocul luminișului, îmbrăcat în licheni și ciuperci exotice. Datorită luminii care reușise să străbată zidul de verdeață, răsăriseră puieți și tot felul de tufe mici.

Iar vegetația aceasta crescută de curând atrăsese umanoizi. Joshua zări ceva ce părea să fie un grup de troli. Ședeau sub cerul liber îngrămădiți laolaltă, curățându-se meticuloși unii pe ceilalți, fiecare culegând insectele de pe spinarea celui din fața lui. În tot timpul acesta cântau frânturi dintr-un soi de melodii pe jumătate uitate – armonii abia schițate din două, trei, patru părți, improvizate pe loc și date imediat uitării, sunete înregistrate vag de microfoanele aflate prea departe.

– Troli.

– Așa s-ar părea, îngăimă Lobsang. Muzicologilor le-ar lua un secol întreg să descifreze structura acelor cântece. Privește mai departe.

Pe măsură ce i se obișnuiră ochii cu imaginile mișcate, Joshua începu să observe mai multe grupuri de umanoizi pe marginea poienii și printre umbrele pădurii unele tipuri pe care nu le recunoștea. Se jucau, lucrau, se curățau, poate vânau. Toți păreau să fie umanoizi, fără excepție, și nu maimuțe. Când se ridica câte unul în picioare, îți dădeai seama de poziția lor clar bipedă.

– Nu par să fie incomodați unii de prezența altora. Diferitele tipuri, remarcă Joshua.

– Desgiur că nu. Dimpotrivă chiar.

– De ce s-au adunat aici? În fond, sunt specii diferite.

– Bănuiesc că această comunitate funcţionează pe baza relaţiilor de codependenţă. Se folosesc unii de alţii. Probabil că au raze senzoriale uşor diferite, astfel încât una din specii poate detecta un anumit pericol înaintea celorlalţi. De pildă, ştim că trolii utilizează ultrasunete. În mod asemănător, există diverse specii de delfini care înoată împreună. Vezi, Joshua, îţi urmez sfatul: investesc mai mult timp pentru a explora minunăţiile Pământului Lung, cum ar fi această aglomerare de umanoizi. Este o privelişte uimitoare, nu-i aşa? Ca un vis al trecutului evolutiv al umanităţii – mai multe tipuri de hominide împreună.

– Şi în viitor, Lobsang? Ce-o să se întâmple când o să ajungă aici coloniştii în cele din urmă? Cum poate supravieţui această ordine?

– Asta e o altă chestiune. Şi ce se întâmplă dacă migrează cu toţii, în masă, spre est? Vrei să cobori la sol?

– Nu.

Mai târziu, după ce nava îşi reluă cursul, abordară tema bizarei singularităţi a speciei umane pe cuprinsul Pământului Lung. Iar Lobsang relată cum, la scurtă vreme după Ziua Marelui Pas, iniţiase căutări pe o mie de Pământuri în vederea descoperirii vreunor veri ai speciei umane, iar Joshua află povestea unui anume Nelson Azikiwe.

Conform versiunii oficiale a familiei, fusese botezat Nelson după faimosul amiral. Dar în realitate, fusese probabil botezat astfel după Nelson Mandela. Potrivit mamei lui, *acel* Nelson se afla acum la dreapta Tatălui, iar Nelson junior crescuse cu ideea că acesta era un lucru pozitiv, deoarece astfel Mandela se afla acum într-o poziţie influentă, din care putea împiedica împovărarea omenirii cu şi mai multe necazuri de către dumnezeul răzbunător al israeliţilor.

Mama lui îl educase creştineşte, după cum îi plăcea ei să zică, şi, de dragul ei, el urmase în continuare această cale, pentru ca, la capătul ei, după o carieră destul de complicată şi un şi mai complicat peregrinaj filozofic, să fie hirotonisit preot. La un moment dat fu invitat în Marea Britanie pentru a împărtăşi Cuvântul Domnului şi păgânilor: dovada incontestabilă a faptului că lucrurile se întorc întotdeauna de unde au plecat. Îi plăceau englezii. Îşi cereau întruna scuze, ceea ce era de înţeles, dacă ne gândim la istoria lor şi la crimele comise de înaintaşii lor. Din motive numai de ea ştiute, Arhiepiscopul de Canterbury îl trimise într-o parohie rurală ai cărei membri erau atât de albi, încât te orbeau. Poate că Arhiepiscopul avea simţul umorului sau poate voia să demonstreze ceva anume sau pur şi simplu era curioasă să vadă ce avea să se întâmple.

Nu încăpea îndoială că aceasta nu mai era Marea Britanie pe care o știa din poveștile pe care i le spusese mama lui când era mic. Mama lui murise de mult, iar acum Londra găzduia o populație multicoloră. Abia dacă mai vedeai vreun buletin de știri care să nu fie prezentat de un reporter ai cărui strămoși recenți se născuseră sub stelele Africii. Și tot bărbați și femei negre anunțau când urma să plouă peste leagănul democrației. Toate astea în ciuda atmosferei bizare care însoțea depopularea treptată a țării și abandonarea capitalei suburbie după suburbie.

Își exprimă aceste observații într-o conversație cu actualul preot paroh din St John on the Water, Preacuviosul David Binecuvântatul, care avea să iasă în curând la pensie. Omul era, în mod neîndoios, dovada vie că numele pe care îl purtăm este semn prevestitor. Chiar de prima dată când dăduse cu ochii de Nelson Azikiwe, îi spusese:

– Fiule, nu o să duci lipsă de invitații la cină pentru cel puțin următoarele șase luni!

Iar profeția se împlini. Reverendul David avea să se pensioneze înainte de vreme și să se retragă la casa lui, cu ajutorul unor bani moșteniți din partea familiei, pentru a fi „prezent la distracție când o să-ți oficiezi prima slujbă", după cum se exprimase el.

Îi predă casa parohială lui Nelson, care locuia singur, cu excepția unei femei în vârstă care îi gătea prânzul în fiecare zi și deretica prin casă. Nu era prea vorbăreață, iar lui nu-i trecea prin minte niciun subiect de conversație pe care l-ar putea aborda cu ea. În plus, îi dădeau destulă bătaie de cap lipsa oricărui sistem de izolare termică a casei și un sistem de țevi pe care până și Domnului i-ar fi venit greu să-l priceapă; uneori se trăgea apa singură în toiul nopții, din motive absolut misterioase.

Acesta era un colțișor de Anglie care rămăsese în mod miraculos neafectat de descoperirea Pământului Lung. Și, din câte putea observa Nelson, nici secolul al douăzeci și unulea nu-l zdruncinase prea tare. Ajunse la concluzia că englezii din Midlands erau pentru britanci echivalentul triburilor zuluse. Din câte aflase, unul din doi săteni fusese ostaș încercat, adesea de rang

înalt. Ieșiți la pensie, acum își îngrijeau grădinile și săpau la cartofi, nu mai săpau gropile altora. Însă fu uluit de amabilitatea lor. Soțiile lor îi făceau atâtea prăjituri, încât nu mai pridiea să le consume singur și se văzu nevoit să le împartă cu Reverendul David (pensionat de acum), care – bănuia Nelson – primise ordin să-i raporteze progresele autorităților de la Palatul Lambeth.

Stăteau de vorbă acasă la David, în vreme ce soția lui era plecată la o întrunire ținută de Institutul Femeilor.

– Sigur că vor exista întotdeauna indivizi veșnic iremediabili, spuse David. Dar nu o să dai peste prea mulți pe aici, pentru că se activează reflexele sistemului englez de clase. Vezi tu, ești înalt, chipeș și vorbești o engleză mult mai bună decât propriii lor copii. Iar când ai citat pasajele acelea din *Viața Păstorului* de W.H. Auden la înmormântarea bătrânului Humphrey, după slujbă – pe care ai oficiat-o splendid, apropo – unii dintre ei au venit la mine și m-au întrebat dacă eu te-am pus să faci asta. Bineînțeles, le-am spus că nu era meritul meu. Și crede-mă, când s-a răspândit vestea asta, te-ai calificat. Au înțeles că nu ești doar foarte fluent în engleză, ci și în *Anglia*, ceea ce e important prin părțile acestea. Iar apoi, ca cireașa de pe tort, ai luat în primire o parcelă, și lumea te vede săpând și plantând și lucrând în general solul Bunului Pământ, ceea ce i-a făcut pe toți să te simpatizeze. Înțelegi tu, lumea era cam îngrijorată când a auzit că vii. Se așteptau să fii ceva mai, cum să zic... mai zelos? Pari excepțional de bine pregătit pentru misiunea ta printre noi.

– Așa e, într-un fel întreaga mea viață de până acum m-a pregătit pentru asta, spuse Nelson. Am fost un copil norocos, am avut mult noroc pentru un *bongani* ca mine, care se zbenguia prin Africa de Sud a acelor vremuri. Însă părinții mei știau că pe cei dispuși să muncească din greu îi aștepta un viitor mai bun. Ai fi zis că sunt niște părinți duri și probabil că ai fi avut dreptate. Dar au avut grijă să nu umblu pe străzi și m-au obligat să mă duc la școală. Iar apoi Corporația Black și-a anunțat programul „În Căutarea Viitorului“, pe care mama l-a remarcat și s-a asigurat că voi obține un interviu. După aceea, a fost ca și cum aș fi fost ales

de soartă. Am trecut cu brio toate testele pe care le-au conceput. Dintr-odată, Corporația s-a pomenit cu un băiat reprezentativ, un biet puști african cu un coeficient de inteligență de 210. Mi-au dat de înțeles că mi-ar fi dat și luna de pe cer dacă mi-o doream. Dar eu nu știam ce vreau să fac. Până în Ziua Marelui Pas... Unde erai în Ziua Marelui Pas, David?

Bătrânul preot se duse la un birou masiv de stejar, scoase o agendă voluminoasă, o răsfoi și răspunse:

– Văd că mă pregăteam pentru vecernie când am auzit ce se petrecea. La ce m-am gândit în momentele acelea? Cine avea timp să gândească atunci? Dar nu a fost așa catastrofal aici. La țară e altfel decât la oraș. Lumea nu se panichează așa lesne și nu cred că le plăcea prea multor copii de aici să-și bată capul cu componente electronice. În fond, locul cel mai apropiat de unde te-ai putea aproviziona e Swindon. Dar toată lumea a urmărit la televizor ceea ce se întâmpla. Pe aici oamenii se uitau în sus, la cer, ca să încerce să *vadă* aceste noi lumi – ca să vezi cât de puțin pricepeam. Dar vântul adia încă prin pomi, vacile erau mulse și cred că pur și simplu ne treceam vremea când ascultând buletinele de știri, când uitându-ne la *The Archers.* Nu-mi amintesc să fi adoptat vreo poziție anume până nu s-a anunțat cu certitudine că există într-adevăr și alte Pământuri, milioane de alte Pământuri, aflate la un simplu gând distanță și care păreau să fie accesibile oricui. Ideea *asta* i-a făcut pe unii de aici să ciulească urechile. Era vorba despre pământ! La țară, pământul e un bun care atrage atenția.

Își privi paharul de coniac, observă că era gol și ridică din umeri.

– Pe scurt, trebuie să mărturisesc că m-am minunat: „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!"

– Din *Cartea Numerilor*, spuse Nelson instinctiv.

– Bravo, Nelson! De asemenea, o coincidență plăcută face ca acestea să fi fost și primele vocabule oficiale transmise de Samuel Morse prin telegraful electric, în 1838.

Își umplu paharul de coniac și, printr-un gest subtil, dori să afle dacă și Nelson ar mai dori un pahar.

Însă tânărul nu era atent.

– Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu? Hai să-ți spun eu ce lucruri mari a făcut, David, zău așa. A venit Ziua Marelui Pas, am aflat de Pământul Lung și dintr-odată lumea s-a umplut de noi întrebări. Citisem deja despre Louis Leakey și cercetările făcute împreună cu soția lui în Defileul Olduvai. Eram absolut încântat la gândul că fiecare locuitor al planetei era african în străfunduri. Așa că i-am comunicat Corporației că aș vrea să aflu cum a ajuns omul să fie om. Voiam să înțeleg *de ce*. Mai mult decât orice, îmi doream să aflu ce anume ar trebui să facem acum, în această situație nouă, în contextul Pământului Lung. Ca să n-o mai lungesc, voiam să știu *pentru ce* anume am fost creați. Desigur, mama și credința ei mă pierduseră la momentul acela. Eram prea deștept pentru propriul meu Dumnezeu, ca să zic așa. Avusesem timp să citesc până atunci despre ceea ce s-a întâmplat în cele patru secole care au urmat nașterii pruncului Iisus și să analizez evoluția haotică a creștinismului după aceea. Ajunsesem la concluzia că, oricare ar fi fost adevărul universului, cu siguranță nu era ceva ce ar fi putut fi pătruns de o șleahtă antică de habotnici cârcotași.

David izbucni într-un ropot de râs.

– Și îmi plăcea la culme paleontologia. Eram fascinat de oase și de ceea ce ne puteau transmite. Mai ales în ziua de azi, când avem instrumente la care cercetătorii nici nu visau cu doar douăzeci de ani în urmă. *Aceea* era calea spre adevăr. Și mă pricepeam la asta. Mă pricepeam foarte bine la asta, mă simțeam de parcă oasele îmi cântau poveștile lor...

Reverendul Blessed își păstră cu înțelepciune tăcerea.

– Așa că, la scurtă vreme după Ziua Marelui Pas, am primit un telefon din partea Corporației Black. M-au informat că îmi ofereau posibilitatea de a organiza și de a conduce expediții în oricâte zone omoloage Defileului Olduvai mi-ar fi permis fondurile. Îl leagănul nașterii speciei umane, în noile lumi. Când ai de-a face cu Corporația Black, fondurile sunt aproape nelimitate. Problema cu care ne-am confruntat a fost însă penuria de oameni competenți. Era momentul perfect să fii paleontolog, așa că am pregătit mulți tineri. Oricine avea o diplomă corespunzătoare și se afla în

posesia unei mistrii putea obține un defileu doar pentru el în care să lucreze. Indiferent de celelalte împrejurări, era clar că vânătorii de oase își descoperiseră propriul Eldorado. Pe o mare parte a Pământului Lung persistă o formațiune similară Riftului Africii Orientale; configurația geologică este relativ fixă. Și, după cum am sperat, am găsit în numeroase ocazii, în zona prospectată, oase de proveniență indubitabil hominidă. Am lucrat la acest proiect timp de patru ani. Ne-am extins ariile de cercetare și aveam parte succesiv de același scenariu: peste tot găseam oase, absolut pretutindeni unde căutam. Am ales alte zone de pe glob care ar fi putut fi obârșia unei alte Lucy – o ramură chineză, de pildă, rezultatul unei migrații timpurii din Africa. Dar după mai bine de două *mii* de excavații în Pământuri învecinate, în cadrul unor expediții finanțate de Corporația Black și de alții, nu am găsit absolut nicio urmă care să ateste evoluția umanității în formare, dincolo de acele oase timpurii, unele deformate, altele molfăite de animale, majoritatea foarte mici. Nu apăruse nimic după australopiteci, nu-i urmase nimeni lui Lucy. Leagănele umanității erau goale. Mai sunt și acum muncitori răzleți pe acolo, care mai caută încă, și până mai anul trecut conduceam încă programul. Dar în cele din urmă, vidul Pământului Lung, vid de oameni cel puțin, m-a tulburat în asemenea măsură, încât m-am retras. Am acceptat suma generoasă oferită de Corporația Black ca dar de despărțire, deși știu că speră că într-o bună zi mă voi întoarce la stână ca o oiță rătăcită. Mă săturasem de toate craniile acelea goale. De oscioarele acelea minuscule. Vedeai strădania, dar nu și roadele. Și într-o bună zi m-am pomenit întrebându-mă unde oare fusese buba, de ce eșuaseră oare în toate celelalte lumi. Sau poate eșecul avusese loc *aici*? Poate că evoluția speciei umane este o eroare cosmică abominabilă.

– Așa se face că te-ai întors în sânul Bisericii? Ți-ai schimbat drumul serios, nu glumă.

– Mi s-a spus că nimeni nu a mai fost hirotonisit atât de rapid ca mine în istoria recentă. Din câte știu, în trecut Biserica Anglicană era îngăduitoare cu cei care, pe vremea aceea, erau considerați filozofi ai naturii. Numeroși vicari își petreceau

satisfăcuți după-amiezile de duminică prinzând noi specii de fluturi în borcane. Mereu mi-am imaginat ce viață minunată aveau cu Biblia într-o mână și o sticlă pântecoasă de eter în cealaltă.

– Nu așa și-a început și Darwin cariera?

– Darwin nu a ajuns atât de departe încât să fie hirotonisit. I-au distras gândacii atenția... De aceea mă aflu aici. Am nevoie de un nou cadru, presupun. M-am gândit: de ce să nu mă apuc de teologie? S-o iau în serios. Să văd ce pot să extrag din ea. Apropo, concluzia mea preliminară provizorie este că nu există Dumnezeu. Fără supărare!

– Ei, dar nu mă supăr deloc.

– Iar asta înseamnă că trebuie să aflu ce *există* totuși în loc. Însă la ora actuală, cât privește propria filozofie, există un citat care o însumează destul de exact: „Când te trezești dimineața, gândește-te ce privilegiu neprețuit este să fii viu, să respiri, să gândești, să te bucuri, să iubești."

Reverendul David zâmbi.

– O, dragul de Marcus Aurelius! Nelson, dar el era păgân!

– Ceea ce îmi întărește convingerea. Pot să mă servesc cu încă un strop de coniac, David?

– Nelson avea în fond dreptate, îi spuse Lobsang lui Joshua. Linia hominidelor și cea a maimuțelor din care se trag au avut un potențial evolutiv incontestabil. Însă dacă abilitatea de a *păși* a apărut mai întâi pe Datum, e limpede că umanoizii care aveau capacitatea de a *păși* s-au îndepărtat rapid de Pământul Datum, lăsând prea puține fosile în urmă. Doar pe Datum vei găsi oase care să ilustreze înaintarea lentă către omenire.

– Dar ce înseamnă toate astea, Lobsang? Asta a fost întrebarea lui Nelson. *Pentru ce* există Pământul Lung?

– Presupun că suntem aici ca să aflăm tocmai asta. Mergem mai departe?

Navigară mai departe, lăsând în urmă comunitatea aceea umanoidă complexă. Deocamdată călătoreau spre est, îndepărtându-se de Pacific și adâncindu-se din nou în interiorul continentului.

Și, aproape pe nesimțite, mai depășiră încă un jalon important: un milion de *pași* depărtare față de Datum. Nu avu loc nicio schimbare dramatică de decor, ci doar alunecarea silențioasă a unei noi cifre pe cadranele terrametrelor. Însă acum se aflau în lumile pe care pionierii cei mai temerari le numeau Meggarele Superioare. Nimeni, nici chiar Lobsang, nu știa cu certitudine dacă mai *păsise* cineva atât de departe înainte.

Jungla care acoperea America de Nord deveni treptat din ce în ce mai deasă, mai întunecoasă, mai umedă. Din văzduh nu vedeai mare lucru decât o plapumă verde, presărată ici-colo cu mici ochiuri de apă. Dronele aeriene de supraveghere ale lui Lobsang sugerau că în aceste lumi era posibil ca pădurile să se întindă chiar până la poli, care erau lipsiți de gheață.

Ca și înainte, Lobsang făcea în fiecare zi o pauză pentru a-i permite lui Joshua să coboare ca să exploreze și să se mai dezmorțească. Joshua se pomenea într-o pădure deasă de ferigi de toate dimensiunile și de copaci atât familiari, cât și necunoscuți, pe care se încovoiau plante agățătoare precum caprifoiul și vița-de-vie. Florile erau întotdeauna o explozie de culoare. În unele zile,

Joshua se întoarse cu niște ciorchini de boabe care semănau cu strugurii, mai mici și mai dure decât soiurile domesticite, dar la fel de dulci. Pădurea deasă împiedica apariția animalelor mari, însă erau niște vietăți ciudate care țopăiau, care aduceau puțin cu cangurii, dar cu niște boturi lungi și flexibile. Joshua începu să aibă încredere în aceste animale, ale căror poteci tăiate prin desiș duceau tot timpul la apă. În frunzișul copacilor observă și vietăți aeriene cu aripi uriașe. O dată văzu și o creatură moale și contorsionată, care semăna teribil de mult cu o caracatiță, rotindu-se ca un disc de frisbee printre coroanele copacilor. Cum dumnezeu mai ajunsese și *chestia asta* acolo?

Petrecu și câteva nopți afară din aerostat, de dragul vremurilor de altădată. Se simțea aproape ca în concediile lui de odinioară, mai ales dacă *păștea* o lume sau două departe de Lobsang, însă patronu' nu aproba. Totuși, când prindea ocazia, stătea la foc și aculta Liniștea. În nopțile fericite avea impresia că simte celelalte Pământuri ca pe niște spații vide de jur împrejurul lui, care începeau imediat dincolo de micul cerc de lumină al văpăii. Posibilități negrăite. Apoi se întorcea pe navă, lăsând în urmă o lume întreagă, cu misterele sale unice abia atinse.

Înaintau întruna, către alte și alte lumi.

Iar apoi, după cincizeci de zile, la mai bine de un milion trei sute de mii de lumi depărtare de casă, pământul și văzduhul începură parcă să licărească. Pădurea părea să se topească odată cu lumile lăsate în urmă, lăsând locul unei mări care se întindea cât vedeai cu ochii, sclipitoare și brăzdată de spumă, în inima Americii de Nord.

Păștind în continuare, Lobsang cârmi spre sud, căutând pământ.

Marea persista lume după lume, clocotind de viață: muguri verzi de alge, forme de un alb-străveziu care ar fi putut fi recife de corali, și vietăți care săreau și înotau, care ar fi putut fi delfini. Descinderi precaute până la suprafață stabiliră că apa era sărată. Dar asta nu însemna neapărat că această Mare Americană comunica cu restul lumii sau cu oceanul; mările interioare puteau

deveni saline prin evaporare. Mostrele de apă prelevate de Lobsang musteau de șuvițe de alge și de crustacee exotice, cel puțin pentru un specialist. Lobsang stocă specimene și imagini.

Îndreptându-se spre sud, dădură în cele din urmă de uscat. Lobsang încetă să mai *pășească*, așa că inspectară una din lumile din această ultimă serie, aleasă la întâmplare. Trecură mai întâi printr-un banc de ceață, zăriră apoi un soi de păsări uriașe care planau aproape de suprafața apei, după care ajunseră la țărm, unde pădurea deasă se revărsa aproape până la marginea apei. Lobsang presupuse că forma de relief mai înaltă de care se apropiau ar putea fi o rudă a Podișului Ozark.

De aici, navigară spre est, până ajunseră la o vale impresionantă, săpată poate de un văr îndepărtat al râului Mississippi sau Ohio. Urmară cursul acestei ape spre nord, până la un estuar unde râul se vărsa în marea interioară. Apa dulce care se amesteca cu oceanul sărat era vizibilă datorită unei decolorări care persista la kilometri întregi depărtare de coastă.

Iar aici, în spațiul deschis, animalele veneau să se adape la malul râului de apă dulce. Când începură din nou să *păsească*, Joshua zări turme întregi de animale masive apărând și dispărând într-o clipită, patrupede și bipede, niște creaturi care aproape că ar fi putut fi elefanți, altele care aproape că ar fi putut fi păsări inapte pentru zbor, cu niște vietăți mai mici alergându-le printre picioare. Câteva secunde, apoi urma o altă scenă nepământeană, extraordinară, urmată de o alta și o alta.

– Ca animațiile lui Ray Harryhausen, comentă Lobsang.

– Cine e Ray Harryhausen? întrebă Joshua.

– Filmul din seara aceasta este *Iason și argonauții* în versiune originală, urmat de o discuție ilustrată. Nu rata programul. Ce descoperire, Joshua! Această Mare Americană. Tot acest țărm. Ce loc incredibil de colonizat! *Această* Americă de Nord are o a doua Mediterană, o mare interioară, cu toată bogățiile și legăturile culturale pe care le promite. Cât privește potențialul de colonizare, câștigă detașat în comparație cu Centura Porumbului. Ce să mai, acesta ar putea fi chiar leagănul unei noi civilizații. Ca să

nu mai vorbim de potențialul turistic. Fie și una singură din aceste lumi ar fi mai mult decât suficientă – iar noi am traversat deja câteva sute.

– Poate va primi denumirea de „Centura Lobsang".

Lobsang nu dădu niciun semn că ar fi priceput gluma.

Încă o noapte de somn profund pentru Joshua.

Iar când se trezi a doua zi de dimineață, pe monitorul din camera lui era afișată imaginea a ceea ce părea să fie un foc de tabără filmat de foarte aproape.

Joshua sări din pat. Lobsang intră în cameră chiar în timp ce-și trăgea pantalonii pe el, ceea ce-i precipită mișcările. Avea de gând să-l învețe pe Lobsang sensul expresiei *a bate la ușă.*

Lobsang zâmbi.

– Bună dimineața, Joshua. Se anunță o zi promițătoare.

– Da, da, cum zici tu.

Joshua nu avea vreme de pierdut cu aiurelile lui Lobsang astăzi. Ideea de companie omenească autentică, neîndoielnică, era electrizantă. Șosete, cizme solide...

– Bun, sunt gata de coborâre. Lobsang, focul ăla este făcut de om?

– Se pare că da. E posibil ca ea să stea acum la soare cu dinozaurii.

– Dinozauri! Ea! La soare!

– Va trebui să vezi singur. Dar fii prudent, Joshua. Dinozaurii arată destul de prietenoși. Dar *ea* s-ar putea să muște.

În afara liftului, exista acum o a doua metodă pentru a coborî la sol: un sistem foarte tehnologizat care consta într-un cauciuc vechi de mașină (găsit întâmplător într-un morman de gunoaie de tot felul din depozitul încăpător al navei), o funie și un buton de urgență simplu integrat în rucsacul de pe piept al lui Joshua, prin apăsarea căruia putea face funia cu cauciucul să coboare și, mai important, să urce rapid în caz de pericol. Joshua se simțea mai bine după ce instalase acest mecanism de evadare ca măsură de siguranță, după incidentul cu elfii ucigași, iar în ultima vreme insistase ca pneul să rămână mereu la sol, pentru a-l putea folosi în caz de urgență.

Acum cobora iarăşi pe un nou Pământ. Iar aici... undeva, se afla încă o fiinţă umană. O *simţea.* Fără îndoială. Joshua putea simţi prezenţa oamenilor într-o lume.

Lobsang decise să aplice şi de această dată tactica ce devenise obişnuinţă, de a-l coborî pe Joshua la o oarecare depărtare de ţintă, pentru a-i înlesni o apropiere prudentă, în contrast cu o eventuală aterizare directă. Astfel că nava pluti deasupra marginii estuarului, peste o zonă cu copaci răsfiraţi, arbuşti, bălţi şi mici lacuri. Aerul era curat, însă încărcat de mirosul de sare şi un soi de iz umed de putregai care venea de la marginea junglei, plus un miros mai subtil şi mai uscat, pe care Joshua nu-l putea identifica. Pădurea densă se întindea până la marginea acestei câmpii mlăştinoase, rostogolindu-se parcă dinspre zonele mai înalte către sud. Iar firicelul acela de fum se ridica de undeva dinspre uscat.

Joshua se apropie de malul apei, încă la adăpostul pădurii. Odată aflat la sol, se îndreptă cu băgare de seamă în direcţia din care se zărea fumul.

– Miroase a ceva... uscat. A rugină. Îmi aminteşte de habitatul reptilelor de la grădina zoologică.

– Se poate ca lumea aceasta să fie foarte diferită de Datum, Joshua. Ne-am aventurat foarte adânc printre ramurile arborelui posibilităţilor.

Pădurea lăsă locul unei fâşii de plajă, pe care se prelingeau limbile leneşe ale apei. Pe un promontoriu, Joshua dădu peste nişte animale mari şi grase ca nişte foci, care trândăveau la soare; erau vreo zece în total, cu tot cu pui. Trupurile lor greoaie erau acoperite de păr galben-pai, aveau un cap aproape conic, cu ochi negri, guri mici şi nări turtite ca de cimpanzeu. Arătau ca nişte foci cu chipuri umanoide. Papagalul de pe umărul lui Joshua fusese reparat după folosirea lui pe post de bâtă, iar acum zumzăia în timp ce lentilele focalizau şi măreau imaginea.

Aşa-zisele foci observară musafirul cu mult înainte să se apropie. Priviră în sus, rotindu-şi capetele de maimuţă şi scoţând strigăte alarmate, coborâră de pe stâncile lor şi se târâră pe nisip până la apă, iar puii se străduiră să ţină pasul cu adulţii. Joshua observă că membrele

lor reprezentau un soi de compromis între braţe şi picioare de maimuţă şi înotătoare autentice, cu mâini şi labe îndesate, ale căror degete erau conectate printr-o membrană. Alunecară cu uşurinţă în apă, în mod vădit mult mai graţioase în apă decât pe uscat.

Apoi, dintr-un jet de spumă care ţâşni în toate direcţiile se ridică un maxilar de mărimea unei mici bărci. Animalele-foci se împrăştiară cuprinse de panică, schelălăind şi zvârcolindu-se.

– Crocodili, mormăi Joshua. Sunt peste tot, ai naibii să fie!

Apucă o piatră plată şi se duse aproape de marginea apei.

– Joshua, ai grijă...

– Hei, tu de colo!

Aruncă piatra cât de tare putu, făcând-o să sară intermitent pe suprafaţa apei. Fu satisfăcut să vadă că nimerise ochiul drept al crocodilului. Bestia se scufundă înapoi cu zgomot.

Dar apoi ţâşni din mare, ridicându-se pe picioarele puternice dinapoi. Avea probabil vreo zece metri în lungime. Se repezi spre ţărm cu viteza unei bărci cu motor. Joshua simţi pământul cutremurându-se sub paşii crocodilului uriaş, care se îndrepta direct spre el, înfuriat.

– La naiba!

Joshua se întoarse pe călcâie şi o luă la goană.

Ajunse la adăpostul unui alt pâlc de arbori, cufundându-se cât mai adânc în umbra umedă a pădurii. Împiedicată de copaci să înainteze, bestia urlă, îşi întoarse nedumerită capul masiv, după care se îndepărtă în salturi uriaşe pe plajă, în urmărirea vreunei alte prăzi.

Joshua se rezemă de trunchiul unui copac, abia trăgându-şi sufletul. Pământul şi arborii din jurul lui erau acoperiţi cu flori; locul era plin de culoare, în ciuda umbrei. Şi de pretutindeni se auzeau zgomote, ţipete ascuţite de păsări din coroanele copacilor, mormăieli mai groase în depărtare.

– Ai avut noroc că ai scăpat de super-crocodilul ăla, spuse Lobsang. Ai făcut o tâmpenie, dar ai fost norocos.

– Dar dacă se înfruptă din umanoizii ăia acuma, eu sunt de vină. Chiar *erau* umanoizi, nu-i aşa, Lobsang?

– Presupun. Însă sunt adaptaţi doar parţial – două milioane de ani nu sunt de-ajuns ca să transformi o maimuţă bipedă într-o focă. Aceşti umanoizi sunt asemenea cormoranilor inapţi pentru zbor ai lui Darwin...

Nişte umbre uriaşe se mişcară pe lângă Joshua. Câmpul vizual îi fu întunecat de o formă uriaşă, ca o clădire în mişcare. Un picior rotund ca de elefant zgudui pământul; gamba şi coapsa erau groase cât un trunchi de stejar şi îl depăşeau în înălţime. Făcu ochii mici, neîndrăznind să iasă de la adăpostul copacilor, şi zări o epidermă groasă şi ridată, brăzdată de vechi cicatrice ca nişte cratere, cauzate parcă de nişte obuze.

Apoi îşi făcu apariţia din senin un animal de pradă ca un tiranozaur, cu picioare posterioare solide şi membre anterioare mici, cu gheare, cu un cap ca un buldozer – o bestie cu gabaritul şi viteza unei locomotive cu aburi. Joshua se făcu şi mai mic la adăpostul frunzişului. Vânătorul se repezi la animalul uriaş pe care îl urmărea, îşi încleştă fălcile gigantice şi smulse o bucată de carne cât trunchiul lui Joshua. Victima scoase un urlet ca sunetul îndepărtat al unui corn de ceaţă de pe un petrolier, însă continuă să meargă, ignorând rana uriaşă, aşa cum Joshua ar fi ignorat o ciupitură de purice.

– Lobsang!

– Am văzut. *Văd.* Masă desprinsă parcă direct din Jurasic.

– Mai degrabă gustare, spuse Joshua. Am găsit dinozaurii, Lobsang?

– *Nu* sunt dinozauri. Deşi am bănuit că o să foloseşti termenul. În cazul de faţă evoluţia a mers *prea departe* pentru a-i mai putea numi astfel. Unele dintre aceste specii sunt poate descendenţii foarte evoluaţi ai reptilelor din Cretacic, care s-au menţinut într-un grup de lumi în care nu s-a prăbuşit asteroidul care a exterminat dinozaurii. Aici a existat poate doar o vagă întâlnire cu moartea... Însă scenariul nu este deloc simplu, Joshua. Erbivorul masiv care aproape te-a strivit nu este o reptilă, ci un mamifer.

– Serios?

– Era o femelă, un soi de marsupial, cred. Dacă ai fi avut ocazia, ai fi văzut un pui mare cât un cal de povară în marsupiul ei. O

să-ți arăt mai târziu imaginile. Pe de altă parte, morfologia aceasta – erbivore masive vânate de prădători feroce – era *într-adevăr* caracteristică pentru epoca dinozaurilor și ar putea fi o altă lege universală. Joshua, nu uita, nu ai călătorit înapoi în timp și nici înainte. Ai călătorit printre nenumărate ramuri ale arborelui posibilităților, pe o planetă unde formele de viață sunt șterse periodic de pe fața pământului de extincții în masă dramatice și semialeatorii, lăsând loc pentru inovații evolutive. Pe fiecare Pământ, rezultatele vor fi însă diferite, fie mai mult, fie mai puțin... Te afli în apropierea focului de tabără acum. Îndreaptă-te spre apă.

Pășind zgomotos printre tufe, un alt grup de animale traversă pădurea, îndreptându-se spre estuar și spre sursa de apă dulce. Joshua zări printre copaci niște trupuri scunde, coarne și coame colorate impresionante. Adulții acestei specii îi treceau de umăr lui Joshua. Puii se împleticeau printre picioarele adulților – stâlpi în mișcare. Erau niște bestii imense, dar pe lângă marsupialul uriaș de mai devreme, nu erau decât niște pitici. Își croiau drum spre apă, așa că Joshua încercă să se țină după ele.

Ajunse la marginea pădurii, lângă un fir de apă dulce. Pe întinderea mlăștinoasă a estuarului se plimbau țanțoșe stoluri uriașe de păsări sau creaturi ce aduceau cu niște păsări, care se ciorovăiau și se hrăneau. Florile mlaștinii arătau ca niște pete compacte de culoare sub cerul de un albastru intens. Lui Joshua i se păru că vede mai multe spinări striate de crocodilieni furișându-se pe unde era apa mai adâncă. La malul apei, dobitoacele cu coame imense se îmbulzeau să se adape.

La marginea unei plaje cu nisip alb, niște șopârle bipede leneveau la soare. Alte specimene mai mici se fugăreau de colo-colo pe nisip și din când în când se îmbăiau în valurile care se spărgeau la mal. Comportamentul lor jucăuș, uimitor de uman, părea al unor adolescenți din California. Apoi unul din bipezii mai mari îl observă pe Joshua și-și înghionti vecinul. Schimbară câteva șuierături, după care dinozaurul miniatural își văzu mai departe de moțăiala lui, în timp ce tovarășul său se ridică în capul oaselor și făcu ochii mari, urmărindu-l cu interes crescut pe Joshua.

– Simpatici, nu-i aşa? întrebă o voce de femeie.

Joshua se răsuci valvârtej, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Femeia era scundă şi robustă; avea părul blond, prins într-un coc practic. Purta o vestă eficientă care părea făcută numai din buzunare. Arăta puţin mai în vârstă decât Joshua: să fi avut vreo treizeci şi ceva de ani. Avea o faţă pătrăţoasă, regulată, care inspira mai degrabă forţă decât graţie, bronzată intens. Îl privi cercetătoare, măsurându-l din cap până-n picioare.

– Sunt inofensivi dacă nu sunt atacaţi, spuse ea. Şi sunt inteligenţi; au un sistem de diviziune a muncii şi confecţionează obiecte pe care le-ai putea numi unelte. Beţe de săpat, cel puţin, pe care le folosesc ca să mănânce scoici. Pe deasupra, fac şi nişte bărci rudimentare care îşi îndeplinesc totuşi scopul şi nişte capcane complexe de prins peşte. Asta înseamnă capacitate de observare, deducţie, deliberare şi cooperare, iar conceptul de a-şi dedica prezentul în folosul unui viitor mai bun...

Joshua rămăsese înmărmurit, holbându-se la ea.

– Nu crezi că ar fi vremea să închizi gura? râse ea, întinzându-i mâna.

Joshua o privi de parcă ar fi fost o armă de război.

– *Te cunosc.* Eşti Joshua Valienté, nu-i aşa? Mă gândeam eu că o să dau peste tine la un moment dat. Ce lumi mici, nu?

Joshua era în continuare înlemnit.

– Tu *cine* eşti?

– Poţi să-mi spui... Sally.

Joshua auzi vocea insistentă a lui Lobsang în ureche:

– Invit-o pe navă! Ademeneşte-o cu ceva! Avem o gastronomie rafinată, cam irosită pe tine, în paranteză fie spus. Oferă-i sex! Fă ce-oi face şi adu-o neapărat pe nava asta!

– Lobsang? Eşti complet pe dinafară când vine vorba de relaţii omeneşti, şopti Joshua.

Lobsang replică pe un ton vexat:

– Am lecturat toate tratatele despre sexualitatea umană care au fost scrise vreodată. Și am deținut cândva un trup. Cum crezi că se fac bebelușii tibetani? În fine, nu contează. *Trebuie să o aducem pe tânăra aceasta la bord.* Gândește-te și tu! Ce caută o fată drăguță ca ea în Meggarele Superioare?

Lobsang avea dreptate. Indiferent cine era, se punea întrebarea: cum ajunsese ea aici, la mai mult de un milion de lumi depărtare de Datum? Era și ea un stepper înnăscut, ca Joshua, care nu suferea de grețurile obișnuite? În regulă. Dar într-o singură zi nu puteai să *pășești* de atâtea ori. *El* putea *păși* de o mie de ori pe cont propriu. Oricine are nevoie să doarmă și să mănânce, nu? Puteai să vânezi o căprioară naivă prin metoda *pășitului* odată ce căpătai deprinderea necesară, însă eviscerarea și gătitul îți luau ceva timp, ceea ce te încetinea considerabil... Ar fi durat ani de zile ca să *pășești* atât de departe.

Femeia îl privea suspicioasă.

– Ce-ți trece prin minte? Cu cine vorbeai adineauri?

– Cu ăăă... căpitanul navei mele.

Nu era tocmai o minciună; iar cum măicuțele nu aveau o politică foarte drastică împotriva mințitului, Joshua se simți ușurat.

– Serios? Presupun că te referi la balonul ăla ridicol cu gaz. Și cât de mare e echipajul monstruozității ăleia? Apropo, domnule Robur Cuceritorul, sper că nu ai vreun plan pentru lumea asta. M-am cam atașat de micuții ăștia.

Joshua privi în jos. Dinozaurii miniaturali se strânseseră în cerc în jurul celor doi, ținându-și atenți echilibrul pe două picioare, ca niște suricate a căror curiozitate depășea precauția.

– Căpitanul ar dori să te invite la bordul unei nave, reuși Joshua să îngaime.

– La bordul chestiei ăleia? întrebă ea zâmbind. Nici în ruptul capului, băiete, fără supărare... Totuși, continuă ea pe un ton mai șovăitor, ai cumva săpun? Eu îmi fac singură săpun de leșie, dar sigur că nu aș refuza ceva mai blând cu pielea.

– Sunt convins că...

– Poate ceva cu miros de trandafiri...?

– Ai mai vrea și altceva?

– Și niște ciocolată.

– Sigur.

– Ofer... informație la schimb. În regulă?

Vocea lui Lobsang îi răsună din nou în ureche lui Joshua:

– Întreab-o ce fel de informație ar putea ea să ne ofere, pe care nu am putea-o descoperi și pe cont propriu.

Sally pufni când auzi întrebarea.

– Nu știu. Ce *anume* puteți afla pe cont propriu? După cum arată antenele alea parabolice, mai mult ca sigur puteți să spargeți și contul de email al lu' Doamne-Doamne.

Joshua răspunse:

– Uite cum facem: mă duc să-ți aduc niște săpun și ciocolată de pe navă și mă întorc imediat, bine? Numai nu pleca nicăieri.

Sally izbucni în râs când văzu cât de stingherit era Joshua.

– Vai de mine și de mine, un *adevărat* domn. Pun pariu că ai fost Cercetaș.

În timp ce urca spre *Mark Twain*, Lobsang îi șopti în ureche:

– Dacă există o metodă mai eficientă de a *păși*, este vital să o aflăm!

– Știu, Lobsang, știu! Asta încerc să fac.

Însă enigma aceasta era ultimul lucru care îl preocupa acum pe Joshua.

Luară prânzul pe plajă: scoici proaspete gătite la foc de tabără.

Întâlnirea îl șocase destul de serios pe Joshua. Nu era obișnuit cu compania femeilor, sau cel puțin a femeilor cu capul descoperit. La Cămin, toate fetele erau mai mult sau mai puțin ca niște surori pentru el, iar maicile aveau toate ochi de șoim și auz extrem de ascuțit: când era vorba de sexul opus, erai sub supraveghere continuă. Iar dacă petreceai o bucată bună de vreme pe noile Pământuri, dând rareori cu ochii de vreo altă ființă umană, aveai senzația că orice persoană pe care o întâlneai în cele din urmă era o pacoste și îți răpea din spațiul *tău* prețios.

Acum se adăugase la ecuație încă un element de confuzie: un cerc de mini-dinozauri care își întindeau întruna gâturile și se zgâiau în toate părțile ca să nu piardă niciun detaliu. Erau ca o gloată de țânci curioși. Avea senzația că ar trebui să le dea niște bani ca să se ducă să vadă un film la cinema.

Dar trebuia să stea de vorbă cu Sally, această femeie misterioasă. Simțea o tensiune crescândă în el, o puternică nevoie nesatisfăcută. Privind-o, se gândi că și ea simte același lucru.

– Nu-ți face griji din cauza dinozaurilor, spuse ea. Nu reprezintă un pericol, deși sunt destul de isteți. Și se pricep de minune să se țină la distanță de dinozaurii mai mari și de crocodili. Mi-am făcut un obicei din a-i vizita din când în când ca să văd cum o mai duc.

– *Cum?* Cum ai ajuns aici, Sally?

Sally scormoni cu bățul cenușa din foc, iar micile creaturi săriră înapoi speriate.

– Asta nu te privește. Așa era codul în Vestul Sălbatic – poți să fii sigur că se aplică și aici. Scoicile astea perpelite sunt grozave, nu-i așa?

Așa era. Joshua era deja la a patra.

– Au gust de șuncă. Am văzut multe animale asemănătoare cu porcii, par să fie o constantă. Dar astea au parcă gust de sos Worcester. Am dreptate?

– Mai mult sau mai puțin. Călătoresc pregătită.

Sally se uită la el, în timp ce sosul de scoici à la Kilpatrick i se prelingea de pe buze.

– Hai să facem o înțelegere, ce zici? Eu o să fiu sinceră cu tine, iar tu o să fii sincer cu mine. Mă rog, în limitele posibilităților. Hai să-ți zic ce cred eu că știu deja despre tine. În primul rând, bănuiesc că chestia aia mare și umflată care plutește deasupra nu mai are decât o singură persoană la bord. Altminteri, când m-ați găsit, întregul echipaj ar fi roit în jurul meu și ar fi împânzit mica mea lume. Așa că, cu tot cu tine, sunteți doi în total. O navă cam mare pentru doi oameni, nu? În al doilea rând, arată extrem de scumpă, și cum universitățile nu au atâția bani, iar guvernele nu au atâta imaginație, aparține probabil vreunei corporații. Douglas Black...

presupun? spuse ea zâmbind. Nu te învinovăți, nu te-ai dat de gol cu nimic. Black e un tip deștept, iar ăsta e pur și simplu stilul lui.

Joshua nu auzi niciun crâcnet în cască.

Sally îi citi ezitarea pe față.

– Niciun semn de la cartierul general? Hai să fim serioși! Oricine are vreun talent de care e interesat Douglas Black ajunge să lucreze pentru el mai devreme sau mai târziu. Chiar și tata a lucrat pentru el. Dar de fapt, nu banii sunt momeala. Dacă ești cuminte, prietenul tău Douglas îți dă un sac întreg de jucării, ca zeppelinul ăla. Am dreptate?

– Nu sunt angajatul lui Black.

– Ești doar un colaborator – asta e portița, nu? spuse ea pe un ton dezaprobator. Știai că la sediul lor central din New Jersey fiecare angajat al Corporației poartă o cască mică exact ca a ta, pentru ca Douglas însuși să-i poată contacta individual oricând i se năzare. Cică până și tăcerea lui are un iz amenințător. Așa că într-o bună zi, tata a zis: „N-am de gând să mai port drăcia asta." Iar acum, Joshua, o să-mi faci și tu plăcerea să ți-o scoți. Nu mă deranjează să vorbesc cu *tine.* Am auzit cum ai salvat copiii ăia în Ziua Marelui Pas, e clar că ești un om de treabă. Dar scoate-ți lanțul ăla sclavagist modern.

Joshua o ascultă, simțindu-se vinovat.

Sally încuviință satisfăcută din cap.

– Acum putem să stăm de vorbă.

– Nu avem niciun plan sinistru, spuse Joshua într-o doară, deși nu era cu totul sigur de adevăr. Suntem aici ca să explorăm. Ca să observăm și să învățăm, să cartografiem Pământul Lung. Cel puțin, acesta este scopul expediției.

Sau era, se gândi el, înainte de a se concentra pe problema migrațiilor umanoide – anomalia pe care au descoperit-o pe cuprinsul Pământului Lung.

– Nu este intenția *ta.* Tu nu ești explorator, Joshua Valienté, orice-ai zice. Pentru ce te afli *tu* aici?

Joshua ridică din umeri.

– Eu sunt doar o măsură de siguranță. Jucătorul de rezervă.

– Ha! exclamă ea rânjind.
– Ziceai că tatăl tău a lucrat pentru Black, spuse el.
– Da.
– Cu ce anume se ocupa?
– A inventat Stepperul. Deși a făcut asta în timpul liber.
– Tatăl tău este *Willis Linsay*?

Joshua rămase cu privirea în gol, gândindu-se la Ziua Marelui Pas și la schimbarea pe care o provocase în viața lui invenția lui Linsay.

– Așadar, spuse ea zâmbind, vrei să auzi toată povestea? Fac parte dintr-o familie de stepperi. Stepperi înnăscuți... Haide, închide gura, Joshua. Bunicul meu putea *păși*, mama putea *păși* și eu pot *păși*. Însă tata *nu putea* și tocmai de-aia a venit cu ideea Stepperului. Eu am *pășit* pentru prima dată când aveam patru ani. Și am descoperit curând după aceea că și tata putea *păși* dacă mă ținea de mână. Avem și o poză așa împreună. N-am avut nicio problemă cu ideea de portal magic și toată treaba asta datorită mamei. Mama citea mult și mi-a citit Tolkien, Larry Niven, E. Nesbit și o grămadă de cărți de felul ăsta. E de la sine înțeles că nu am mers la școală, mi-am primit educația acasă. Și am crescut cu propria mea Narnia! Ca să fiu sinceră, de la Ziua Marelui Pas mi-a fost ciudă că trebuie să împărtășesc secretul *meu* cu restul lumii. Însă la vremea aceea, mama mi-a explicat că nu trebuie să spun nimănui niciodată ce pot eu să fac.

Joshua asculta încremenit. Abia dacă-și putea închipui cum ar fi fost să facă parte dintr-o familie de stepperi înnăscuți, o familie la fel ca el.

– A fost o perioadă frumoasă. Petreceam mult timp împreună cu tata în baraca lui, pentru că baraca era în altă lume – deși, desigur, eu eram cea care trebuia să-l ducă și să-l aducă înapoi din acel Wyoming. Dar tata nu dădea prea des pe-acasă, pentru că era tot timpul la cheremul oamenilor lui Black, care îl trimiteau ba colo, ba dincolo... putea să fie oriunde, de la MIT până la cine știe ce laborator de cercetare de prin Scandinavia sau Africa de Sud. Câteodată apărea din senin câte un elicopter în toiul nopții, se urca

în el, iar peste o oră putea să fie deja înapoi acasă. Când îl întrebam ce făcuse, răspunsul lui era tot timpul același: „Am avut puțină treabă, nimic special." Dar nu mă deranja, pentru că, din punctul meu de vedere, tata știa cel mai bine ce are de făcut. Tata știa *totul*. Nu aflasem nimic despre proiectele la care lucra. Dar nu am fost surprinsă când a izbutit să inventeze Stepperul. Tata era o combinație rară de teoretician excepțional și inginer pragmatic. Cred că s-a apropiat mai mult decât oricine altcineva de descoperirea naturii Pământului Lung... Însă moartea mamei l-a doborât. Tehnologia nu i-a servit la nimic atunci. Lucrurile au luat o întorsătură bizară după asta, spuse Sally ezitând. Adică mai bizară decât până atunci. A continuat să lucreze. Dar aveam senzația că nu-i mai păsa de proiectele lui, de finalitatea lor. Fusese întotdeauna o persoană morală, înțelegi? Un hipiot care se trăgea dintr-un lung șir de hipioți. Iar acum nu-i mai păsa. Însă trăia o viață dublă. A ținut ascunse anumite lucruri, cum a fost Stepperul. Lui tata i-a plăcut tot timpul să ascundă chestii. Zicea că a căpătat obiceiul în perioada lui hipiotă, când și-a dosit plantația de marijuana în beci. Mi-a și arătat o dată. Avea o ușă secretă care se deschidea doar dacă împingeai *un anume* cui puțin ieșit în afară până într-un anumit punct și întorceai *o anume* găleată de vopsea nouăzeci de grade, iar apoi se deschidea un panou și descopereai un spațiu imens, incredibil, unde se simțea încă mirosul plantelor de altădată... Asta e povestea mea. Am *păsit* dintotdeauna, de mic copil. Ziua Marelui Pas a fost doar o problemă minoră pentru familia mea. Pe de altă parte, tu ai descoperit pe cont propriu că poți să *păsești*, nu-i așa, Joshua? Am auzit că ai fost crescut de maici – așa zice legenda...

– Nu vreau să fiu o legendă.

– Așa deci, maici? Te-au bătut sau au încercat vreo chestie... necurată?

Joshua făcu ochii mici.

– Nu a fost nicio clipă vorba de așa ceva. Mă rog, în afară de maica Mary Joseph, pe care însă maica Agnes a dat-o afară cât ai zice pește. Habar n-avea ea cu cine are de-a face. Dar așa e, privind înapoi, era într-adevăr un loc ciudat. Dar ciudat în sensul bun.

Maicile dispuneau de foarte multă libertate. Puteai să citeşti Carl Sagan înainte de Vechiul Testament.

– Libertate. Partea asta o înţeleg. Tocmai ăsta a fost motivul pentru care tata n-a mai vrut să lucreze pentru Douglas Black. Douglas a aflat la un moment dat de existenţa Stepperului, l-a obligat cumva pe tata să-i dezvăluie secretul. De când murise mama, tata începuse oricum să urască oamenii. Dar ce-a făcut Black a fost ultima picătură. Într-o bună zi, tata pur şi simplu a dispărut. Şi-a găsit un post la Princeton sub o identitate falsă. Dar era un post destul de important şi şi-a dat seama că Black îi luase urma. Aşa că s-a mutat în Madison şi s-a angajat la universitate sub un alt nume fals. A luat cu el şi tehnologia Stepperului, la care lucra atunci. Iar eu m-am ţinut după el şi m-am înscris la universitate acolo. Nu l-am văzut prea des, dar într-un fel sau altul am stat cu ochii pe el. Apropo, Willis Linsay nu e numele lui adevărat.

– Nici nu-mi închipuiam că ar fi.

– Când a început să suspecteze că Black era *din nou* pe urmele lui, a decis să împărtăşească posibilitatea de a *păşi* cu întreaga lume, pentru a se asigura că nicio corporaţie nu va deţine în exclusivitate tehnologia şi nu va pune vreo taxă pe ea. Nu putea să sufere mogulii industriali şi nu putea să sufere guvernele. Cred că spera că lumea va fi un loc mult mai bun dacă oricine va avea capacitatea de a *păşi* dincolo de propriile limite. Din câte ştiu, e încă în viaţă pe undeva.

– Şi tu pentru asta te afli aici? Ca să dai de el?

– E unul din motive.

Atmosfera se schimbă brusc. Micii dinozauri se ridicară pe două picioare, întinzându-şi gâturile şi scrutând văzduhul. Joshua se uită la Sally, care nu reacţionă; era concentrată să pescuiască cu un băţ ultima scoică rătăcită pe fundul tigăii.

– Crezi că a procedat bine? o întrebă el. Mă refer la treaba cu Stepperul.

– Poate, cine ştie... Cel puţin le-a oferit oamenilor o nouă opţiune. Pe de altă parte, a spus că oamenii vor fi obligaţi să înveţe să *gândească* atunci când o să fie pe Pământul Lung. O dată

mi-a zis: „Îi ofer omenirii cheia care descuie lumi nesfârșite. Posibilitatea de a pune capăt lipsurilor și, să sperăm, războaielor. Și poate un nou sens al vieții. Las în seama generației tale explorarea tuturor acestor lumi, draga mea, deși, sincer să fiu, sunt convins că o s-o sfecliți în stil mare.“ De ce te uiți așa la mine?

– Tatăl tău ți-a spus *asta*?

Sally ridică din umeri.

– Ți-am zis doar: era un hipiot care provenea dintr-un șir de generații de hipioți. Tot timpul zicea chestii de genul ăsta.

Chiar în momentul acela bubui din văzduh vocea lui Lobsang, prin megafon, speriind din nou mici dinozauri de pe plajă.

– Joshua! Înapoi pe navă acum! Urgență!

În aer plutea un nou miros ciudat, ca de plastic ars. Joshua privi la orizont, spre nord, de unde se ridicase un nor cenușiu care continua să crească.

– Eu le zic sugative, îl informă Sally calmă. Seamănă cu niște libelule. Injectează un venin în orice fel de organism, care descompune celulele, lăsând în urmă un burduf de supă pe care o sug, ca și cum ar bea cu paiul. Habar n-am de ce, dar nu se ating de dinozauri. Prietenul tău electronic are dreptate că e o urgență, Joshua. Ia-o din loc, ca un băiat cuminte ce ești.

Apoi dispăru.

În secunda în care Sally *păși* în altă lume, Joshua făcu și el un *pas* înapoi, spre est, în direcția opusă rutei aerostatului. Atunci când erai în pericol, instinctul îți dicta să *pășești* înapoi în lumea din care veniseși, pentru că în lumea următoare te-ar fi putut aștepta ceva și mai rău. Acum se afla într-o lume a lemnului destul de comună, înțesată de copaci cât vedeai cu ochii – adică nu prea departe, doar la vreo sută de metri, tocmai din pricina copacilor menționați mai sus. Nu tu fată, nu tu dinozauri, nu tu zepelin.

Din dreapta se vedea ceva mai multă lumină, așa că porni într-acolo. Ajunse într-o zonă întinsă plină de cioturi arse de arbori și câmpuri de cenușă; nu fusese un incendiu recent, deoarce răsăriseră deja noi puieți din mormanul negru și puturos de funingine, iar pe ici, pe colo se ițiseră frunze verzi. Fusese doar un incendiu forestier care pârjolise vegetația. Totul făcea parte din marele ciclu al naturii, care începea să te cam calce pe nervi odată ce l-ai observat în trei milioane de variante.

Aerostatul apăru dintr-odată deasupra lui, învăluind în umbră întregul luminiș, asemenea unei eclipse bruște. Joshua își puse din nou casca.

Lobsang se văicări pe un ton agasant:

– Am pierdut-o! Nu puteai s-o ademenești pe navă? E limpede că a descoperit o nouă modalitate de a *păși*! Și pe deasupra...

Joshua își scoase din nou casca. Se așeză pe un buștean îmbrăcat într-un strat colorat și sfărâmicios de ciupercă. Se simțea zăpăcit de întâlnirea cu Sally și de vijelia de cuvinte pe care și-o înăbușise în mod clar atâta vreme. Călătorea singură, cum călătorise și el înainte. Era un gând care îl înfiora întru câtva. În expedițiile lui solitare reușise să supraviețuiască într-o mulțime de lumi ca aceasta.

Realiză dintr-odată nu că nu mai avea nici dorința, nici nevoia să aibă o navă burduhănoasă deasupra capului, care să-i întunece văzduhul.

Joshua își băgă din nou casca în ureche și se gândi ce să zică. Care era expresia aia pe care o folosea maica Agnes când vreo față bisericească sus-pusă umbla cu nasul pe sus și încerca să dea ordine prin Cămin?

– Mă auzi, Lobsang? Nu ești tu șefu' meu, ai înțeles? Tot ce ai putea să faci acum ar fi să mă omori, și *tot* n-ai fi șefu' meu.

Niciun răspuns.

Se ridică și porni agale la vale. Era o pantă foarte lină, abia perceptibilă, însă acolo unde era o pantă, trebuia să fie și un râu, ceea ce însemna teren deschis, adăpost și vânat de-un fel sau altul. Singurele condiții de care avea nevoie ca să supraviețuiască aici.

Lobsang răspunse în sfârșit:

– Ai dreptate, Joshua. Nu sunt șeful tău și nici nu-mi doresc să fiu. Pe de altă parte, nu-mi vine să cred că te gândești serios să abandonezi misiunea. Țin să-ți reamintesc că expediția noastră are un scop.

– Orice scop ai avea, Lobsang, nu am de gând să răpesc pe nimeni pentru asta.

Se opri.

– În regulă, mă întorc la bord. Dar cu anumite condiții.

Nava se afla acum chiar deasupra lui.

– În primul și în primul rând, o să cobor la sol și o să mă întorc oricând poftesc, ne-am înțeles?

De data aceasta, vocea lui Lobsang bubui la megafon, de parcă s-ar fi deschis porțile cerești.

– Tu încerci să *negociezi* cu mine, Joshua?

– De fapt, spuse el scărpinându-și nasul, cred că încerc să formulez niște revendicări. În ceea ce-o privește pe Sally, am senzația că o s-o revedem în curând, indiferent de dorințele și planurile tale. *Tu* nu ai cum să găsești o ființă umană singură în toate lumile astea împădurite; în schimb pentru ea o să fie floare la ureche să vadă o navă supradimensionată plutind pe cer. *Ea* o să ne găsească pe noi.

– Dar călătorește singură, ca și tine. În fond, a călătorit chiar mult mai departe pe cont propriu. Poate că nu are nevoie de oameni și nu va avea absolut nicio motivație să ne găsească.

Joshua păși pe cenușa umedă pentru a ajunge la roata-lift care tocmai cobora la sol.

– Nu are nevoie de oameni. Dar cred că *își dorește* compania lor.

– Din ce ai dedus asta?

– Din felul în care mi-a vorbit. Din toată avalanșa aceea de vorbe pe care simțea nevoia să le spună. Pentru că scumpii tăi oameni din creierii munților erau probabil la fel atunci când s-au întâlnit. Pentru că *și eu* sunt la fel. Pentru că umanoidul ăsta pe nume Joshua continuă să se întoarcă acasă când și când ca să-și viziteze semenii. În fond, pentru a fi... om. Iar Daniel Boone n-are decât să mă scutească.

– Am mai spus-o și cu altă ocazie, Joshua: călătoria aceasta ți-a lărgit orizontul, dacă nu și vocabularul.

– Pe deasupra, mai e ceva, Lobsang. Ceva ce-ți scapă. Îți închipui cumva că Sally a apărut *din pură întâmplare* sub nasul nostru, cu focul ei de tabără fumegând?

– Păi...

– Știa că urma să sosim, Lobsang. Sunt convins. Vrea ceva de la noi. Întrebarea e ce anume?

– S-ar putea să ai dreptate. O să reflectez la asta. În altă ordine de idei, am capturat și am disecat câteva din lighioanele acelea zburătoare. Par să aibă foarte mult în comun cu viespile, deși comportamentul lor este mai degrabă similar cu al albinelor. Un nou ordin. Tocmai de aceea trebuie să avem grijă să nu aplicăm în mod arbitrar etichete precum „dinozauri“.

– Ți-ai modificat cumva vocea?

– Da, chiar așa. Acum e caldă și contemplativă, nu ți se pare?

– Parcă ai fi un rabin!

– O, nu ești departe de adevăr. De fapt, e vocea lui David Kossoff, un actor evreu activ în anii '50 și '60. Mi se pare că tonul pe alocuri ezitant și aerul afabil și oarecum pierdut în gânduri are un efect cordial și liniștitor.

– Așa e, dar nu cred că ar trebui să-mi spui asta. E ca și cum un scamator ți-ar dezvălui secretul din spatele trucului...

Fir-ar să fie! Lobsang îl făcuse din nou să râdă. Era greu să rămână supărat pe el.

– Bine, vin la bord. Acum avem o înțelegere?

Roata se ridică lin.

La bord, unitatea ambulantă a lui Lobsang îl aștepta pe Joshua în cabina lui. Mai făcuse niște îmbunătățiri.

În ciuda a ceea ce se întâmplase înainte, Joshua izbucni în râs.

– Arăți ca un portar de hotel. Care-i treaba?

Lobsang răspunse pe un ton languros:

– Speram să evoc imaginea unui majordom englez de pe la 1935, și unul chiar ferches, dacă domnul nu are nimic de obiectat. Consider că efectul creat nu este atât de șocant ca acela provocat de stilul unui replicant ucigaș șic din *Blade Runner*, pe care l-am încercat mai devreme. În orice caz, sunt deschis sugestiilor.

Ferches.

– Cel puțin e șocant în alt fel. Merge, ce să zic... Dar las-o mai moale cu „domnul", bine?

Majordomul făcu o plecăciune.

– Mulțumesc, ...Joshua. Dă-mi voie să spun, Joshua... sunt de părere că învățăm *amândoi* câte ceva în călătoria asta. Deocamdată vom continua să *pășim* cu viteza medie cu care poate *păși* o ființă umană, până când tânăra noastră va dori să-și facă apariția.

– Bun plan.

Joshua avu pentru câteva clipe ușoara senzație de dezorientare care însoțea de obicei *pășitul*. Traversând Pământul Lung într-un

ritm lejer de doar câteva lumi pe oră, peisajele care se desfășurau acum sub ei îi amintiră lui Joshua de un proiector cu diapozitive pe care îl găsise odată în pod, la Cămin, printre alte vechituri. Apăsai o dată butonul și-ți apărea Fecioara Maria, apăsai de două ori și-ți apărea Iisus. Tu rămâneai pe loc, în timp ce diverse lumi se perindau prin fața ta. N-aveai decât s-o alegi pe cea care-ți convenea.

În seara aceea, pe ecranul imens de pe punte rula un vechi film britanic selectat de Lobsang, numit *Șoarecele de pe Lună*. Unitatea mobilă ședea lângă Joshua și se uita la film, iar Joshua se gândi că, prin ochii lui Sally, scena aceasta ar fi părut foarte bizară, însă voiajul lor depășise de mult regiunea bizarului, îndreptându-se cu toate pânzele sus spre tărâmuri din aria semantică a neverosimilului. Cu toate acestea, se uitară netulburați la pelicula aceea învechită – o parodie despre cursa explorării spațiale din secolul XX –, iar Joshua îl identifică imediat pe David Kossoff. Lobsang îl imita la perfecție.

După ce se termină filmul, Joshua fu sigur că zărise un șoarece care traversă puntea în fugă și se pitise pe undeva.

– „Șoarecele de pe Pământul un milion", glumi Joshua.

– O s-o trimit pe Shi-mi să-l vâneze.

– Pisica? Chiar mă întrebam unde a dispărut. Știi, Sally mi-a povestit că a crescut într-o familie de stepperi. Stepperi înnăscuți, vreau să zic. Nu era niciodată singură în lumile celelalte. Dar familia ei a pus-o să țină secretă toată treaba, așa cum făcuseră *cu toții* din generație în generație.

– Bineînțeles, Joshua. Și tu ai încercat întotdeauna să ascunzi asta despre tine. E un instinct natural.

– Presupun că nimeni nu-și dorește să fie diferit.

– Fără îndoială. Pentru o astfel de putere, cândva ai fi fost luat drept vrăjitoare și ai fi fost ars pe rug. Și chiar la ora actuală, de la Ziua Marelui Pas din ce în ce mai mulți oameni privesc cu suspiciune abilitatea de a *păși* și Pământul Lung.

– Cine?

– Chiar n-ai niciun pic de simț politic, nu-i așa, Joshua? Toți cei incapabili să *pășească*, desigur. *Ei* sunt cei ce detestă Pământul Lung și pe cei care îl pot străbate, și toate urmările acestei enorme deschideri. La fel și cei care au început să iasă în pagubă, din pricina noii situații create. Din ăștia se găsesc *întotdeauna*...

La cincisprezece ani după Ziua Marelui Pas, viața agentei Monica Jansson fusese dată peste cap în aceeași măsură ca a oricui altcuiva. Se străduia să țină pasul cu vremurile, în timp ce lumea din jur se transforma cu repeziciune, iar ea îmbătrânea. În iureșul tuturor acestor schimbări, poliția încerca să mențină ordinea. În această seară, fixa posomorâtă cu privirea ecranul de unde Brian Cowley – o personalitate tot mai proeminentă din fruntea unei mișcări nefaste numite Umanitatea Prioritară – își profera mizeriile înveninate și manipulatoare, anecdote populiste fără haz, impregnate cu niște idei politice inteligente și periculoase care instigau la dezbinare. Din reflex, opri sunetul. Însă dușmănia acestui individ continua parcă să-i iasă prin piele ca sudoarea.

Nu era totuși de mirare: întregul fenomen al Pământului Lung fusese marcat de vrajbă și violență încă de la început.

La doar două zile după Ziua Marelui Pas, Pentagonul și clădirea Parlamentului Britanic fuseseră deja atacate de teroriști. Ar fi putut fi mai rău. Băiatul care *pășise* în interiorul Pentagonului nu-și calculase cum trebuie distanțele și unghiurile, așa că bomba lui artizanală fusese detonată pe un culoar, singura victimă fiind creatorul însuși. Teroristul britanic fusese cu siguranță mai atent la ora de geometrie, fiindcă apăruse direct în mijlocul sălii Camerei Comunelor, dar cum nu-și făcuse totuși temele cum

trebuie, ultima imagine pe care o văzu vreodată fu aceea în care cinci Membri ai Parlamentului dezbăteau un proiect de lege destul de neînsemnat despre pescuitul de hering. Dacă s-ar fi gândit să-şi facă apariţia la barul Camerei Comunelor, ar fi recoltat mult mai multe suflete.

Cu toate acestea, ştirile referitoare la ambele explozii au făcut înconjurul lumii, iar autorităţile au intrat în panică. Cetăţenii s-au panicat deopotrivă: nu trebuia să fii cine ştie ce savant ca să-ţi dai seama că, dintr-odată, oricine putea *păşi* la tine în casă în timp ce dormeai. Iar unde e panică, e rost de câştig. De pe o zi pe alta, începuseră să se fabrice tot felul de dispozitive antistepper în ateliere şi locuinţe de pretutindeni – unele isteţe, multe neroade, iar altele se dovedeau de-a dreptul letale, în cele mai multe cazuri pentru proprietar, mai degrabă decât pentru posibilii spărgători. Încercările de a înţesa spaţiile libere din camere cu capcane antistepper sfârşeau prin a prinde degetele copiilor şi a răni animalele de casă. Oamenii descoperiră în curând că metoda cea mai bună de-a ţine departe intruşii era să îndese cât mai multă mobilă într-o încăpere, ca în epoca victoriană, pentru a nu mai lăsă loc pentru *păşit*.

De fapt, ameninţarea unei avalanşe de spargeri-prin-*păşit* nu avea atât de mult de-a face cu realitatea, cât mai degrabă cu fricile urbane. Într-adevăr, mulţi o ştergeau în alte lumi pentru a fugi de datorii, obligaţii şi răzbunări şi întotdeauna se găseau suficienţi agenţi care să-i urmărească, iar alţii violau şi ucideau pe drumul lor de-a curmezişul lumilor până îi împuşca cineva. Însă în general, rata criminalităţii era scăzută pe Pământul Lung, unde erau absente presiunile sociale care generau atâtea dintre infracţiunile şi tulburările de pe Datum.

Sigur că guvernele nu erau prea încântate că atâţia contribuabili alegeau să spele putina. Totuşi, singurele state care încercaseră să *interzică păşitul* fuseseră Iran, Birmania şi Marea Britanie. Iniţial, majoritatea statelor din lumea liberă au adoptat un plan echivalent cu planul de egidă al Statelor Unite, revendicând suveranitatea asupra amprentei corespunzătoare propriei ţări în toate celelalte lumi, ajungând la infinit. Franţa, de pildă, declarase că toate

amprentele franceze erau disponibile pentru colonizatorii care doreau să *fie* francezi și erau pregătiți să subscrie unui document atent întocmit care definea ce anume *însemna* să fii francez. Fusese o idee ambițioasă, însă proiectul fusese dejucat de faptul că, în ciuda unei dezbateri naționale, nu existau nici măcar doi francezi care să cadă de acord cu privire la ceea ce însemna, în fond, să fii francez. Alții susțineau că, dimpotrivă, tocmai imposibilitatea de a ajunge la un consens asupra a ceea ce însemna să fii francez *făcea parte* din definiția acestei noțiuni. În practică, însă, nu conta ce regim fusese impus, fiindcă nu-ți lua prea mult să *pășești* într-o lume în care statul nu avea nicio putere, pentru simplul motiv că statul nu era prezent acolo, fie el binevoitor sau altminteri.

Iar oamenii? Pur și simplu *pășeau* – aici, acolo, pretutindeni – îndreptându-se nu atât *spre* locurile unde-și doreau să ajungă, cât mai degrabă îndepărtându-se *de* locurile în care refuzau categoric să mai rămână. În mod inevitabil, mulți porneau la drum nepregătiți și fără niciun plan, suferind consecințele. Însă treptat asimilară lecțiile învățate, de pildă, de comunitățile de amish de altădată, și anume că aveai nevoie de alți oameni și de pregătire.

Cincisprezece ani mai târziu, existau deja comunități prospere în mijlocul peisajelor pustii și îndepărtate ale Pământului Lung. Se credea că valul de emigrare începuse să se mai domolească, dar, conform estimărilor, mai bine de o cincime din populația Pământului plecase în căutarea unei noi lumi, ceea ce reprezenta o deplasare demografică comparabilă cu un război mondial sau cu o pandemie de mari proporții.

Totuși, după părerea lui Jansson, se aflau încă în stadiile incipiente. Într-un fel, omenirea abia începea să se obișnuiască încet cu ideea de nesfârșit belșug. Fără amenințarea sărăciei, de pământ sau de resurse, deveneau posibile noi moduri de viață. Cu câteva seri în urmă, Jansson urmărise la televizor un antropolog teoretic care făcuse un experiment mental.

– Să luăm în calcul următoarea ipoteză. Dacă Pământul Lung chiar este infinit, după cum pare să reiasă până acum, atunci *întreaga* omenire și-ar putea permite să trăiască *pentru totdeauna* în

comunități de vânători-culegători, pescuind, adunând scoici și pur și simplu plecând mai departe atunci când se termină scoicile sau după chef. Fără agricultură, Pământul ar putea hrăni poate un milion de oameni în felul acesta. Suntem zece miliarde, deci avem nevoie de zece mii de Pământuri. Dar dintr-odată, ne-am trezit că avem chiar mai mult de atât. Nu avem nevoie de agricultură pentru a hrăni acest număr copleșitor de oameni. Dar atunci mai avem nevoie de orașe? Sau chiar de alfabetizare și de aritmetică?

Însă, pe măsură ce soarta umanității continua să fie perturbată astfel, devenea din ce în ce mai clar că existau o sumedenie de oameni pentru care presupusele comori ale Pământului Lung aveau să rămână pe veci inaccesibile, fapt care începea să-i nemulțumească.

Aceasta era ceea ce o preocupa acum pe Monica Jansson, la cincisprezece ani de la Ziua Marelui Pas, privindu-l exasperată pe Brian Cowley.

Aerostatul se opri din nou, de data aceasta într-o lume aridă, cu un aer aproape irespirabil, mirosind puternic a scrum, și cu un cer mohorât. Joshua auzi sunetul rachetelor lansate, cu care se obișnuise deja.

– O lume care a suferit un cataclism, comentă Lobsang. Poate impactul unui asteroid, deși presupunerea mea ar fi mai degrabă o erupție vulcanică masivă de tipul celei din Yellowstone, care a avut loc aproximativ acum un secol. E posibil să existe viață în emisfera sudică, însă munca de curățare a naturii o să dureze multă vreme.

– E un deșert.

– Desigur. Pământul își ucide copiii de nenumărate ori. Dar regulile s-au schimbat acum. Știm cu certitudine că vulcanul de sub Parcul Național Yellowstone de pe Datum va deveni activ și amenințător în viitorul apropiat. Și ce se va întâmpla atunci? Oameni vor *păși* în alte lumi. Pentru prima oară în istoria umanității, o calamitate de asemenea proporții nu va mai reprezenta o tragedie, ci mai degrabă o simplă neplăcere. Atâta vreme cât va exista soarele, vor exista și alte lumi, iar omenirea va dăinui, undeva pe Pământul Lung, imună la pericolul dispariției.

– Mă întreb dacă *pentru asta* este Pământul Lung.

– Nu am încă date suficiente ca să-ți răspund.

– De ce ne-am oprit, Lobsang?

– Pentru că am detectat un semnal pe o frecvență AM, dar cu o recepție destul de slabă. Emițătorul e foarte aproape. Vrei să vezi cine transmite? întrebă Lobsang, iar chipul lui sintetic simulă perfect un rânjet.

Restaurantul navei se mândrea cu o masă destul de robustă, iar Joshua se văzu nevoit să recunoască asta. În orice caz, era preferabilă raftului improvizat de pe puntea de observație pe care îl folosea atunci când nu aveau musafiri. Felul principal consta într-un tip de carne albă, destul de delicată.

Ridică privirea, întâlnindu-i ochii lui Sally.

Ea adusese carnea.

– E un fel de curcan sălbatic destul de comun prin lumile locale, spuse ea. Sunt gustoși. Asta dacă ești dispus să depui efortul necesar ca să-i prinzi. Sunt animale de pradă și pot alerga chiar mai repede decât un lup. Câteodată prind un grup întreg și-l vând pionierilor...

Vorbea mult pentru o pustnică, se gândi Joshua. Dar o înțelegea. Între timp, Joshua doar mânca. Se simțea bine. Poate începea să se deprindă cu compania femeilor. Sau cel puțin cu compania acestei femei.

Lobsang intră ducând o tavă.

– Sorbet de portocale. Portocalele nu sunt indigene în Lumea Nouă, dar am adus semințe pentru a le planta în zone favorabile. Poftă bună!

După ce îi servi, se întoarse pe călcâie și dispăru de cealaltă parte a ușii albastre.

Sally reacționase politicos la aflarea identității și naturii lui Lobsang. Asta după ce se oprise din râs, în orice caz. Acum întrebă pe un ton scăzut:

– Care-i treaba cu valetul Jeeves?

– Cred că vrea să te facă să te simți bine-venită. Eram sigur că o să trimiți un semnal, să știi.

– De ce?

– Pentru că și eu aș fi făcut-o în locul tău. Haide, Sally, tu ne-ai contactat de data asta, deci ne-am închipuit că vrei ceva de la noi. Așa că hai să facem un schimb. Știi deja ce vrem noi să aflăm de la tine: *cum ai ajuns atât de departe?*

Îl țintui cu privirea.

– O să-ți dau un indiciu. Nu sunt singura. Suntem mai mulți decât ți-ai imagina. Din când în când, câte un Stepper *se bâlbâie*, ca să zic așa. Am întâlnit pe cineva la douăzeci de mii de *pași* depărtare de Datum care era sigur că nu se afla decât la un *pas* de Pasadena și nu pricepea de ce nu poate să ajungă acasă. L-am condus la un popas și l-am lăsat acolo.

– M-am întrebat mereu de ce dau peste atâția oameni derutați. Credeam că sunt pur și simplu tâmpiți.

– Se prea poate ca mulți chiar să fi fost.

Vocea lui Lobsang pluti în aer:

– Sunt la curent cu fenomenul pe care îl descrii, Sally, și aș vrea să profit de ocazie pentru a-ți mulțumi pentru această denumire oportună cu care l-ai etichetat. *Bâlbâială*. Însă nu am reușit să-l reproduc.

Sally aruncă o privire aspră în aer.

– Ai ascultat tot ce am vorbit până acum?

– Bineînțeles. Nava mea, regulile mele. Poate binevoiești să răspunzi la întrebarea lui Joshua. Ai oferit doar un răspuns parțial. Misterul persistă. Cum ai ajuns până aici? Într-un mod ceva mai intenționat decât bâlbâitul, aș zice eu.

Sally se uită pe fereastră. Stelele străluceau intens în bezna compactă.

– Încă nu am deplină încredere în voi. Pe Pământul Lung toată lumea are nevoie de un avantaj, iar ăsta e avantajul meu. Dar pot să vă zic altceva. Dacă vă aventurați mult mai departe, o să aveți probleme să vă întoarceți.

Joshua era aproape tot timpul conștient de senzația aceea care îi pulsa în cap.

– *Ce anume* se apropie?

– Nici eu nu știu asta. Cel puțin, nu încă.

– A provocat migrația trolilor și a celorlalți umanoizi, nu-i așa?

– Deci știți despre asta? Presupun că ar fi fost și greu să n-o observați.

– Eu și Lobsang suntem de părere că trebuie să investigăm. Să aflăm care e cauza.

– Pentru ce? Ca să salvați lumea?

Joshua începea să se obișnuiască cu stilul ei sarcastic. Rămăsese rece la dirijabilul opulent al lui Lobsang și nu fusese deloc impresionată de vorbăria și de visele lui grandioase și nici de reputația lui Joshua.

– Atunci de ce-ai mai venit la noi? Ca să râzi de noi sau ca să ne ajuți? Sau pentru că ai nevoie de noi?

– Printre altele. Dar îți spun altă dată, spuse ea ridicându-se de la masă. Noapte bună, Joshua. Spune-i, te rog, lui Jeeves să pregătească o altă cabină. Una care nu e vecină cu a ta, dacă se poate. Nu-ți face griji, onoarea ta e în siguranță. Pur și simplu sforăi, asta-i tot...

Nava *păși* toată noaptea și pentru prima dată Joshua avu senzația că simte fiecare *pas*. Ațipi cu greu abia spre dimineață și prinse poate o oră de somn înainte ca Sally să-i bubuie la ușă.

– Scularea, matroz!

– Ce e? mormăi el.

– Aseară i-am dat niște coordonate lui Lobsang. Am ajuns la destinație.

Odată îmbrăcat, Joshua se grăbi să coboare pe puntea de observație. Nava nu se mai mișca. Se aflau destul de aproape de coasta Pacificului din această versiune a Statului Washington. Iar dedesubt, adânc în Pământul Lung, mult dincolo de ultimele presupuse așezări ale colonizatorilor, se afla o așezare într-un loc în care nu te așteptai să se afle nicio așezare. Joshua făcu ochii mari. De-a lungul malului unui râu destul de mare erau îngrămădite mai multe clădiri, de unde porneau cărărui care se ramificau prin pădurea deasă și umedă. Dar nu era niciun ogor prin preajmă, nici urmă de agricultură. Peste tot erau oameni, care făceau ce făceau oamenii de regulă când apărea din senin un dirijabil deasupra lor, adică arătau cu degetul și comentau cu însuflețire. Dar fără ferme, cum puteau trăi într-o comunitate atât de numeroasă?

Între timp, la râu apăruseră niște siluete gârbovite familiare... Nici întru totul umane, nici întru totul animale.

– Troli.

Îl privi surprinsă.

– Așa li se zice pe aici. Dar, evident, știi deja asta.

– Lobsang o știa chiar dinainte să pornim.

– Presupun că ar trebui să fiu impresionată. I-ai întâlnit, nu-i așa? Joshua, dacă vrei să înțelegi trolii, dacă vrei să înțelegi Pământul Lung, ar trebui să înțelegi locul acesta. De aceea te-am adus aici. Ca să te poți orienta, Joshua... dacă am fi pe Datum, am pluti deasupra unei așezări numite Humptulips din Grays Harbor County. Nu ne aflăm prea departe de coasta Pacificului. Sigur că există diferențe de amănunt între peisaje, iar albia râului este alta. Sper că au pus deja pe foc supa de scoici.

– Supa de scoici? Ești de-a casei?

– Sigur că da.

În felul ei, era uneori la fel de enervant de îngâmfată ca și Lobsang.

Nava coborî deasupra unei fâșii de pământ întinse și pătrate din inima orașului. Joshua observă cu surprindere casele *vechi*, din lemn degradat de vânt și de ploi, unele așezate pe niște fundații de piatră erodată. Avu imediat senzația că acest orășel de câteva sute de oameni se aflase aici cu mult înainte de Ziua Marelui Pas. Asupra pieței trona o clădire comunală solidă, din lemn, care, după spusele lui Sally, era pur și simplu cunoscută drept „Primăria". Îi conduse într-acolo. Pe dinăuntru clădirea își etala structura impresionantă din bârne de cedru; avea un tavan înalt, podele lustruite de lemn, ferestre fără geam la nivelul ochilor și niște uși masive la fiecare capăt. Focul ardea îmbietor în vatra din centrul încăperii, răspândind o lumină caldă.

Lobsang îi însoțise și el sub forma unității sale ambulante înveșmântate într-o rasă galbenă ca șofranul. În ciuda conformației sale musculoase de culturist din anii '80, nu arătase niciodată mai tibetan. Părea să se simtă destul de sfios, în mod bizar – cu toate că avea toate motivele: sala era plină de localnici care îl fixau cu privirea zâmbitori, atât oameni, cât și *troli*, care se armonizau la fel de bine în peisaj ca niște câini la un picnic în familie. Răspândeau în aer izul lor specific, oarecum neplăcut.

La Primărie se pregătise într-adevăr supa, care clocotea în niște oale imense – un lux aproape inexplicabil, având în vedere cât de departe se aflau de Datum.

Primarul îi salută. Era un bărbat mic de statură, cu înfățișare plăcută. Avea un accent din Europa Centrală, însă vorbea engleză foarte bine. Sally, care îl cunoștea deja, bineînțeles, îi înmână un pachețel, după care el îi conduse la o masă din mijloc.

Sally observase privirea întrebătoare a lui Joshua.

– Piper.

– Faci mult troc?

– Presupun... Tu nu? Și rămân și în vizită. Nu doar aici. Dacă dau peste coloniști suficient de interesanți, rămân o vreme și îi ajut cu agricultura sau cu ce fac ei. Așa cunoști o lume, Joshua. Pe când voi doi, închiși în penisul vostru zburător, nu înțelegeți nimic de fapt.

– Ți-am zis eu, îi șopti Joshua lui Lobsang.

– Se poate, răspunse Lobsang încet. Dar chiar și așa, cu toate defectele noastre, a venit până la urmă să ne caute. Ai dreptate, Joshua. Vrea ceva de la noi. Nu trebuie să ne lăsăm derutați de împrejurări. Trebuie să aflăm ce anume vrea.

Sally continuă:

– Totuși, locul acesta este destul de deosebit față de celelalte popasuri ale mele. Eu îl numesc Happy Landings.

– E clar că a fost înființat acum multă vreme, remarcă Lobsang.

– Acum *foarte* multă vreme. Oamenii pur și simplu ajung întâmplător aici... Pare să fie un soi de magnet pentru ei. O să vezi.

Primarul se prezentă cu un singur nume: Spencer. Era bucuros să le vorbească despre comunitatea lui unică, la un castron de supă.

– Un „magnet pentru oameni“ – da, se poate spune și așa. Dar de-a lungul secolelor, oamenii care au sosit aici i-au dat nume diferite sau l-au blestemat într-o mulțime de limbi. Unele clădiri sunt foarte vechi și mai găsim oase de demult, unele dintre ele în coșciuge rudimentare. De acum câteva secole. Oamenii vin aici de o grămadă de timp. Chiar de mii de ani! Desigur, majoritatea locuitorilor s-au născut aici – ca și mine, de altfel –, dar mai apar

întotdeauna și câțiva nou-veniți, care habar n-au cum au ajuns aici. Toți povestesc același lucru: într-o bună zi, îți vezi de treaba ta pe Pământ – pe Datum, cum i se zice acum – și dintr-odată te trezești aici. Uneori te afli în încurcătură, încerci să fugi de ceva, dar de multe ori nu e cazul.

Adăugă pe un ton mai scăzut:

– Uneori sunt și copii singuri. Băieți și fete rătăcite. Chiar și copii mici. Adesea se întâmplă să fie prima dată când *păşesc.* Îi primim întotdeauna cu brațele deschise, puteți fi siguri de asta. Gustați și berea, îmi place să cred că facem o bere excelentă. Mai doriți supă, domnule Valienté? Unde rămăsesem?... Desigur, în ziua de azi, aceia dintre noi cu o orientare mai științifică sunt partizanii ideii unei singularități fizice, un fel de gaură în spațiu, care aduce oamenii aici. Spre deosebire de vechea credință conform căreia locul acesta s-ar afla în centrul vreunui blestem misterios sau – având în vedere împrejurările – mai degrabă al unei *binecuvântări.* Oricum ar fi, iată-ne naufragiați aici, ca să zicem așa, deși, după părerea mea, niciun marinar nu a eșuat vreodată pe un țărm mai primitor decât acesta. Nu avem motive să ne plângem. Din ce mai auzim de la nou-veniți, localnicii noștri mai în vârstă se bucură în general că au putut evita majoritatea aspectelor secolului douăzeci, spuse Spencer oftând. Când se pomenesc aici, unii cred că au aterizat în rai. Majoritatea sunt dezorientați și uneori speriați când ajung. Dar toată lumea care sosește aici este bine-venită. De la nou-veniți aflăm ce se mai întâmplă pe celelalte Pământuri. Și primim bucuroși informații, concepte și talente noi; în mod deosebit, inginerii, medicii și oamenii de știință sunt bine-veniți. Dar sunt încântat să spun că la ora actuală ne dezvoltăm o cultură proprie, ca să spun așa.

– Fascinant, murmură Lobsang, introducând atent lingura cu supă printre buzele artificiale. O civilizație umană indigenă formată spontan pe meleagurile îndepărtate ale Pământului Lung.

– Și un nou mod de a călători, spuse Joshua, întru câtva uluit de acest ultim salt conceptual. O modalitate de a scurta înaintarea greoaie *pas* cu *pas.*

O *altă* cale, se gândi el, venindu-i în minte Sally și „bâlbâiala“ de care-i vorbise ea.

– Da, Pământul Lung este fără îndoială chiar mai ciudat decât pare. Am putea afla multe despre modul în care comunică diferitele zone ale Pământului Lung, studiind locul acesta. Dar rămâne de văzut cât de util se va dovedi acest nou fenomen.

– Util?

– Ar fi mai puțin util în cazul în care ar funcționa ca o gaură de vierme fixă, un tunel între două puncte fixe...

– Ca vizuina iepurelui spre Țara Minunilor, spuse Joshua.

– Trebuie să aflăm cât de mult putem.

Între timp, Sally îl urmărea cu gura căscată pe Lobsang cum mânca.

– Joshua... chestia asta *mănâncă*?

El îi zâmbi larg.

– Nu ar arăta mai ciudat dacă nu ar mânca, în situația de față? Nu deranjează pe nimeni altcineva. Vorbim mai târziu despre asta.

Spencer se așeză într-o poziție mai comodă, lăsându-se pe spătarul scaunului.

– Pe Sally o cunoaștem foarte bine, desigur. Acum, vă rog, spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră, domnilor. Lumea se află într-o evidentă schimbare, iar această schimbare ne-a adus și minunatul dumneavoastră zepelin! Vă rog, începeți dumneavoastră, domnule Lobsang. Vă rog să ne scuzați curiozitatea cu privire la prezența dumneavoastră exotică printre noi...

În locul acesta aglomerat, în această atmosferă amicală, în prezența trolilor care îi priveau asemenea publicului unui spectacol de cabaret, pentru prima oară de când îl cunoștea, lui Joshua i se păru că Lobsang are emoții. Acesta era unul din acele momente în care Joshua nu-și dădea seama cu niciun chip dacă Lobsang chiar era în fond o ființă umană sau doar o simulare incredibil de inteligentă, expertă în imitarea unor asemenea aspecte atât de subtile ale comportamentului uman, precum stânjeneala.

Lobsang tuși ca să-și dreagă vocea.

– În primul rând, trebuie spus că sunt un suflet uman, deşi corpul meu este artificial. Sunteţi poate familiarizat cu noţiunea de proteză... Folosirea unor membre sau organe artificiale pentru a menţine un organism în viaţă... Puteţi să mă consideraţi un caz extrem.

Spencer nu fu deloc tulburat.

– Uimitor! Ce pas înainte! La vârsta mea începi să te întrebi de ce înzestrează universul cu inteligenţă nişte mecanisme atât de fragile cum sunt corpurile noastre omeneşti. Dacă-mi permiteţi să vă întreb, aveţi cumva talente deosebite pe care le-aţi putea împărtăşi cu noi? Este o întrebare pe care o punem tuturor nou-veniţilor, aşa că vă rog să nu vă simţiţi jignit.

Joshua pufni în sinea lui, anticipând reacţia lui Lobsang.

– Talente deosebite? Ar fi mai uşor să vă menţionez excepţiile. Încă nu mă pricep foarte bine la pictura în acuarelă...

Aruncă o privire curioasă în jur.

– E limpede că aceasta este o comunitate neobişnuită, care s-a dezvoltat în condiţii neobişnuite. Care este situaţia industriei? Evident, aveţi fier. Oţel? Bun. Plumb? Cupru? Cositor? Aur? Radiocomunicaţie? Aţi depăşit, fără îndoială, faza telegrafului. În plus, tipografia, dacă aveţi hârtie...

Spencer încuviinţă din cap.

– Da, dar mă tem că doar hârtie produsă manual. Meşteşugul s-a păstrat de la cei care au sosit în epoca elisabetană. Am îmbunătăţit tehnica, desigur, dar nu am avut norocul să găzduim de multă vreme un artizan care să se priceapă la fabricarea hârtiei. Suntem nevoiţi să depindem de aptitudinile celor care se întâmplă să nimerească aici.

– Dacă îmi puneţi la dispoziţie metale feroase, voi confecţiona pentru dumneavoastră o presă tipografică plană acţionată de energia hidraulică – dacă sunteţi familiarizaţi cu conceptul...?

Spencer zâmbi.

– Am avut mori de apă încă din epoca romană.

Joshua fu din nou şocat de vechimea acestui loc. Sally păru amuzată de reacţia lui.

– Dacă așa stau lucrurile, pot construi un alternator solid. Curent electric. Domnule primar, vă pot lăsa o enciclopedie a descoperirilor medicale și tehnologice până la ora actuală. Dar sfatul ar fi să le luați pe rând, pentru a evita șocul futurist.

Mulțimea adunată în jurul lor în sală, atrasă de caracterul bizar al lui Lobsang, murmură aprobator la spusele acestuia.

Dar Sally, care ascultase nerăbdătoare până atunci, spuse:

– E foarte frumos din partea ta, Lobsang, dar toate treburile astea de Robert Heinlein vor trebui să aștepte. Ne aflăm aici din cauza *problemei* – îți amintești?

Apoi întoarse privirea spre Spencer.

– Iar tu știi la ce mă refer.

– A, migrația trolilor? Vai, sigur că da, Sally are dreptate. Există clar motive de îngrijorare. S-ar putea spune că este o problemă care înaintează lent, însă noi credem că are repercusiuni grave asupra tuturor lumilor... Pământului Lung, așa cum îl numiți voi. Dar chiar și subiectul acesta va trebui să aștepte până mâine. Acum haideți să ieșim și să ne bucurăm de razele soarelui.

Îi conduse afară.

– Sunteți cât se poate de bine-veniți aici, vă rog să rețineți asta. Veți vedea că am adoptat în sânul nostru membri orfani din toate familiile omenirii. Lui Sally îi place să numească locul acesta Happy Landings, ceea ce nouă ni se pare hazliu. Dar pentru noi este pur și simplu acasă. La Primărie sunt tot timpul locuri libere unde se poate dormi, dar dacă preferați să aveți mai multă intimitate, toate cabanele familiale sunt spațioase. Sunteți absolut bine-veniți!

Musafirii înaintară prin mulțimea zâmbitoare.

Joshua observă configurația și arhitectura neobișnuită a locului. Rețeaua de drumuri nu părea construită după un plan anume; era mai degrabă o încâlceală de cărărui care se întretăiau și se pierdeau în pădure, ca și cum așa ar fi evoluat. Iar clădirile erau adesea construite pe niște fundații extrem de vechi. Chiar avea aspectul unui loc care se dezvoltase încet și neîntrerupt vreme îndelungată, astfel că structurile mai noi erau construite deasupra celor mai vechi, ca inelele unui trunchi de copac. Totuși, clădirile relativ moderne erau preponderente, completând un nucleu străvechi, ca și cum sosiseră mult mai mulți oameni în ultima perioadă, poate în ultimele câteva secole. Tocmai în acea perioadă, presupuse Joshua, începuse să crească rapid populația de pe Datum, trimițând fără îndoială un număr mult mai mare de rătăciți către Happy Landings.

Plimbându-se de-a lungul râului, Joshua începu să înțeleagă cum trăiau localnicii. Pe mal erau grătare cu pești puși la uscat, majoritatea asemănători cu somonul, niște exemplare mari și sănătoase, tăiate frumos. Mai atârnau pești și în interiorul locuințelor, unii puși la afumat. Nimeni nu părea să se spetească cu munca, dar văzu câte un năvod ici-colo pe râu, capcane și câțiva oameni care mânuiau cârlige, undițe și harpoane. Mai târziu află că existau totuși și niște ogoare, mai departe de centru, unde se cultivau

cartofi ca hrană de rezervă și ca sursă de energie pentru Stepperele puținilor vizitatori care foloseau cutiile cu pricina. În rest, râul le oferea aproape toată hrana de care aveau nevoie. La vremea migrației anuale de somon – după cum îi povestiră prietenoșii localnicii, într-o multitudine de accente bizare – întreaga populație, atât oamenii, cât și trolii, coborau la râu și recoltau peștii migratori, care veneau în număr atât de mare, încât apa aproape că inunda malurile râului. Evident, mai erau și alte soiuri de pești, iar Joshua văzu grămezi întregi de cochilii de tot soiul de scoici și stridii. Codrul era și el generos, după cum își putu da Joshua seama, văzând coșuri pline ochi de fructe de pădure, ghinde, alune, precum și pulpe de animale pe care nu le putea identifica.

– De asta nu practică nimeni agricultura aici, îi șopti Sally. Sau aproape nimeni. Nimeni nu are *nevoie* să facă asta, fiindcă ținutul este atât de darnic. Pe Datum, în regiunea asta, populații precolumbiene de vânători-culegători au format societăți la fel de complexe ca a oricăror agricultori, cu doar o fracțiune din munca depusă de ceilalți. Și fără durerile de spinare aferente. La fel și aici.

Începu să picure. Sally râse și continuă:

– Poate de aceea Happy Landings se află tocmai *aici*, într-unul din cele mai darnice locuri din toate lumile. Dacă n-ar ploua tot timpul, ar fi raiul pe pământ.

Totuși, pretutindeni dădeai cu ochii de troli, iar aceasta *nu* era o priveliște cu care te-ai fi putut întâlni în Statul Washington, pe Datum. Umanoizii își croiau drum printre ceilalți gură-cască din specia umană cu o grijă și o atenție la care Joshua nu s-ar fi așteptat de la niște creaturi ce arătau ca niște corcituri între urși și porci bipezi. Relația vădit armonioasă între oameni și troli și primirea călduroasă din partea tuturor îi confereau locului o atmosferă de pace.

În mod paradoxal, aceasta îi crea lui Joshua o stare de disconfort. Nu înțelegea clar de ce. I se părea că, datorită prezenței trolilor, atât de bine integrați în locul acesta, comunitatea era *prea* liniștită. Nu tocmai umană... Nu era pentru prima dată în viață când resimțea această stare de conflict interior și confuzie; mai avea încă multe de înțeles referitor la locul acesta.

Curând, în piața centrală, unul din troli se așează pe jos și începu să cânte. Imediat i se alăturară și ceilalți. Un cântec al trolilor avea întotdeauna această calitate extraordinară de a te pironi locului atunci când îl auzeai, iar Joshua știa că nu va putea explica niciodată acest fenomen. Părea că nu se mai termină; notele acelea impresionante se rostogoleau în ecouri din depărtările codrului. Totuși, când se uită la ceas, nu trecuseră nici zece minute.

Sally îl bătu pe umăr.

– Asta, băiete, este ceea ce se cheamă cântarea scurtă a trolului. Cântarea lungă poate să țină și o lună. Te unge la suflet, nu-i așa? Dar te și înfioară în același timp. Uneori îi vezi cu sutele într-o poiană, cântând cu toții, aparent independent, neluând seama la vecinii lor, și dintr-odată li se unesc vocile și melodiile, încheind într-un unic acord măreț, ca Thomas Tallis, știi? Ca și cum s-ar năpusti la tine din patru dimensiuni deodată.

– Cunosc întregul repertoriu al lui Tallis, spuse Lobsang. Este o comparație nimerită.

Joshua consideră că nu e cazul să fie exclus din conversație.

– Am auzit de Tallis. Maica Agnes spunea că, dacă ar fi trăit în ziua de azi, ar fi avut un Harley. Dar după ea, majoritatea eroilor ei ar fi avut un Harley...

– Identific niște structuri care se repetă în muzica lor, spuse Lobsang. O să-mi ia un timp să le analizez.

– Mult succes cu asta, domnule, spuse Sally. *Eu*, care îi știu pe troli de ani buni, abia dacă reușesc să ghicesc despre ce vorbesc. Dar în cazul de față, sunt destul de sigură că discută despre noi și vehiculul cu care am venit. Până la căderea nopții, fiecare troll de pe continentul ăsta o să repete cântecul până îl stăpânesc cu toții la perfecție. Cântecele constituie un soi de memorie colectivă – eu asta presupun. Cred că melodiile au și un soi de sistem de verificare, un mecanism de autocorectare, astfel încât, cu timpul, tuturor trolilor le parvine informația corectă. În cele din urmă va face probabil înconjurul tuturor lumilor, în funcție de rutele de migrație ale trolilor. Mai devreme sau mai târziu, fiecare trol la care poate ajunge informația va ști că noi am fost aici azi.

Ceilalți pritoceau revelația în liniște. Joshua fu uluit de ideea aceasta stranie a unei memorii cântate care acoperea lumi întregi.

Își continuară plimbarea. Era o după-amiază liniștită și caldă, punctată din când în când de ploi scurte și mărunte, pe care toți păreau să le ignore. Nu se vedeau niciun fel de vehicule sau animale de povară, doar câteva roabe și grătarele acelea cu pești puși la uscat.

Joshua îi spuse lui Sally:

– Poate că ar trebui să n-o mai lungim atâta. Deci știi despre troli. Pari chiar foarte atașată de troli. Știi despre migrația umanoizilor. Ne-ai adus în locul acesta cu o comunitate mixtă ciudată de oameni și troli... Vrei ceva de la noi, asta e clar. Are ceva de-a face cu migrația, Sally?

Nu răspunse imediat.

– Da, fie. Ai dreptate. N-am avut nicio clipă intenția să vă ascund ceva. Doar că ar fi mai bine să vă dați singuri seama. Așa e, mă îngrijorează migrația. Este o anomalie care își face simțită prezența peste tot pe Pământul Lung. Și, într-adevăr, nu cred că aș putea și nu cred că ar fi bine să mă apuc să investighez problema de una singură. Dar cineva trebuie să facă asta, nu credeți?

– Așadar, avem aceleași obiective, spuse Lobsang.

Joshua insistă:

– Haide, Sally, spune odată. A venit momentul pentru un schimb cinstit. O să te ajutăm, dar trebuie să fii sinceră cu noi până la capăt. Știai de locul acesta și știai cum se ajunge aici. Cum așa? Și, în primul rând, cum ai străbătut atâta distanță pe Pământul Lung?

– Pot să am încredere în voi? Să am *cu adevărat* încredere? întrebă Sally cu mină precaută.

– Da, răspunse Joshua.

– Nu, spunse Lobsang. Orice informație îmi vei da, voi dispune de ea așa cum cred eu de cuviință, în cazul în care poate ajuta progresul întregii umanități. Dar acțiunile mele nu-ți vor prejudicia în niciun fel persoana sau familia, de asta poți fi sigură. Tu știi ceva ce noi nu știm în legătură cu modul în care comunică diferitele zone ale Pământului Lung, nu-i așa?

Pe lângă ei trecu un cuplu ținându-se de mână; ea arăta a suedeză, iar el era mai întunecat decât o noapte fără stele.

Sally inspiră adânc.

– Familia mea le numește locuri moi.

– Locuri moi? făcu Joshua nedumerit.

– Scurtături. De obicei, dar nu întotdeauna, se află în inima unui continent, departe de ocean. De obicei, sunt lângă o apă și devin mai puternice pe la amurg. Nu pot să vă spun exact cum *arată* sau cum le găsesc. E mai mult un simț, un instinct.

– Nu înțeleg...

– Sunt locuri care îți permit să traversezi rapid mai multe Pământuri deodată.

– Cizme de șapte leghe...

– Presupun că „găuri de vierme" ar fi o metaforă mai potrivită, murmură Lobsang.

– Dar se modifică, spuse Sally. Se deschid și se închid. Trebuie să găsești drumul și să-l urmezi... Trebuie să știi ce anume să cauți. Dar nu e ceva ce înveți, e mai degrabă ceva ce-ți amintești – ceva ce ai aflat cu mult timp în urmă și îți vine în minte exact când ai nevoie. Nu e ca bâlbâiala Stepperului, ci mai mult ca o mână de ajutor, ca să zic așa. E ceva organic, înțelegeți? Ca marinarii, care simt curenții mărilor, fluxul și refluxul, vântul și mareele, chiar și salinitatea apei. Și se deplasează, se deschid și se închid, sau se reorientează către o nouă destinație. La început dai mai mult rateuri, dar la ora actuală pot ajunge în orice loc în trei sau patru *pași*, dacă sunt favorabili curenții.

Joshua încercă să-și imagineze asta. Vizualiză Pământul Lung ca un burlan, un furtun, prin care el înainta greoi câte o lume, pe rând. Locurile acestea moi erau ca niște – ce anume? Găuri în pereții țevii care îți permiteau să tai drumul prin șiruri întregi de Pământuri posibile? Sau poate erau ca o rețea de metrou, ascunsă sub străzile orașului, conectând diferite puncte între ele, o rețea cu o topologie proprie, independentă de ceea ce se afla la suprafață. Iar rețeaua respectivă ar avea intersecții, puncte de schimb...

Lobsang întrebă direct:

– Cum funcţionează locurile astea moi?

– De unde să ştiu eu? Tata avea nişte ipoteze referitoare la structura Pământului Lung. Vorbea despre solenoizi. Structuri matematice haotice. Nu mă-ntreba pe mine. Dacă dau vreodată de el...

– Câţi oameni cunoşti care au acest talent?

Ridică din umeri.

– Nici măcar toţi din familia mea nu îl au. Dar ştiu că mai sunt şi alţii. Din când în când mai întâlnesc câte unul. Tot ceea ce pot să spun cu certitudine este că recunosc un loc moale când îl găsesc, şi în general intuiesc destul de bine cât de departe şi în ce direcţie duce. Bunicul din partea mamei era un stepper *adevărat;* putea simţi un loc moale de la trei kilometri depărtare. Bunicul le numea „căile zânelor". Era irlandez de origine. Spunea că atunci când *păşeşti* printr-o cale a zânelor, poţi *păşi sprinten,* după cum îi plăcea lui să zică. Mama spunea că atunci când *păşeşti sprinten* ţi se acumulează o datorie care va trebui restituită într-o bună zi.

– Deci care-i treaba cu Happy Landings? întrebă Joshua. Cum se face că oamenii sunt parcă luaţi pe sus, plutesc în derivă şi sfârşesc aici, după cum spune primarul?... Poate are legătură cu reţeaua de locuri moi. Poate oamenii plutesc şi se adună aici ca nişte fulgi de zăpadă într-o vale.

– Da, poate este un fenomen similar, spuse Lobsang. Ştim deja că echilibrul este un element esenţial pentru Pământul Lung. Poate că Happy Landings este un fel de groapă de potenţial. Şi este clar că funcţionează de vreme îndelungată, cu mult înainte de Ziua Marelui Pas.

– Mda, îngăimă Sally pe un ton sceptic. Dar nu asta e problema. *Trolii sunt agitaţi* – chiar şi aici. Nu ştiu dacă voi v-aţi dat seama, dar eu am observat. Pe asta trebuie să ne concentrăm. De-aia am rămas cu nişte papiţoi ca voi şi cu gogoaşa voastră aeriană umflată: pentru că, în felul vostru zăpăcit, aţi văzut ce-am văzut şi eu. Pretutindeni pe Pământul Lung ceva îi sperie pe troli şi pe ceilalţi umanoizi. Iar asta mă sperie şi pe mine. Şi, la fel ca voi, vreau să înţeleg ce se petrece.

– Dar ce te preocupă mai mult, Sally? întrebă Joshua. Amenințarea pentru oameni sau pentru troli?

– Tu ce crezi? i-o întoarse Sally.

Datorită trolilor, la amurg se auzea vecernia. Trolii *erau* cântecul lor; își duceau existența într-o lume de murmur continuu. Însă în același fel își duceau traiul și oamenii din Happy Landings. Chiar și pe înserate umblau de colo până colo pe-afară, se plimbau agale, își făceau cu mâna, râdeau, bucurându-se de compania celorlalți. Peste tot se aprindeau focuri; pe coasta de nord-vest a Pacificului, în majoritatea lumilor, se găsea lemn din belșug. Joshua observă că, pe măsură ce se întuneca, continuau să sosească oameni din comunitățile vecine, pe jos, unii trăgând după ei niște roabe mici cu copii sau bătrâni. Așadar, centrul Humptulips din Happy Landings nu era izolat.

Aflară că unii oameni veneau de la mare depărtare, de pildă, din corespondentul orașului Seattle în această lume. Iar districtul cu pricina fusese botezat tot Seattle încă din 1954, când o doamnă, pe numele ei Kitty Hartman, văzându-și liniștită de treabă, *păși*se pe drumul ei spre casă de la Pike Place Market fără să bage de seamă, fiind uluită de dispariția clădirilor din jurul ei. Călătorilor de pe *Mark Twain* le fu prezentată doamna Montecute, așa cum era acum cunoscută – era o doamnă cu părul alb, extrem de sprintenă și foarte dornică de vorbă.

– Desigur, a fost un șoc destul de puternic, vă închipuiți, și-mi amintesc că mi-am zis: Nici măcar nu știu în ce *stat* mă aflu! În Washington nu mai sunt, asta-i clar. Mă întrebam dacă poate ar fi fost potrivit să iau cu mine și un cățeluș și o pereche de pantofi roșii! Iar apoi, prima persoană pe care am întâlnit-o aici a fost François Montecute, care era foarte chipeș și mi-a sucit capul, plus că mai era și artist între cearșafuri, dacă mă-nțelegeți.

Le dezvăluise aceste detalii cu francheța voioasă a unei doamne în vârstă care ține cu tot dinadinsul ca tinerii să realizeze că și ea a făcut sex la viața ei, și chiar din plin.

Doamna Montecute avea o anumită aură de mulțumire zugrăvită pe chip, pe care lui Joshua i se părea că toți localnicii din Happy Landings o împărtășeau într-o oarecare măsură și pe care i-ar fi venit greu să o descrie mai exact.

Când încercă să-i explice impresia lui, Sally spuse:

– Știu la ce te referi. Toată lumea pare atât de... rațională. Am venit de multe ori aici și de fiecare dată e la fel. Nu se plânge nimeni de nimic, nu există rivalitate. Nu au nevoie de guvernare, de fapt. Ai putea spune că primarul Spencer este primul între egali. Când au de dus la bun sfârșit un proiect important, pur și simplu își suflecă mânecile și se apucă de treabă.

– Atmosfera asta mă duce cu gândul la *Nevestele din Stepford*, spuse Joshua.

Sally râse.

– Te deranjează, nu-i așa? O comunitate de oameni fericiți îl *deranjează* pe Joshua Valienté, marele singuratic, care abia dacă e el însuși om. Într-adevăr, e... ciudat. Dar într-un sens bun. Nu vorbesc despre telepatie sau alte prostii de felul ăsta.

Joshua rânji.

– Care sunt foarte diferite de țopăitul dintr-o lume în alta după propriul plac, care constituie o cu totul altă categorie de prostii?

– Bine, bine, înțeleg ce vrei să zici, spuse Sally. Dar știi la ce mă refer. Totul e atât de *agreabil*. I-am întrebat care e explicația și mi-au spus că de vină sunt aerul curat, lipsa înghesuielii, mâncarea din belșug, lipsa taxelor nedrepte, bla, bla, bla...

– Sau poate trolii sunt responsabili pentru asta, spuse Joshua pe șleau. Conviețuirea oamenilor cu trolii.

– Poate, admise ea. Uneori mă întreb...

– Ce anume?

– Mă întreb dacă nu cumva se petrece ceva atât de remarcabil aici, încât până și Lobsang va trebui să-și revizuiască modul de gândire. E doar o bănuială deocamdată. Sunt eu prea suspicioasă. Dar, în fond, un stepper care nu e suspicios are toate șansele s-o mierlească.

Joshua se trezi dis-de-dimineaţă şi-şi continuă cercetările pe cont propriu. Oamenii erau prietenoşi şi bucuroşi să se plimbe împreună cu el, să pălăvrăgească şi chiar să-i ofere limonadă în căni meşteşugite de olarii lor. Îşi învinse natura taciturnă şi stătu de vorbă cu ei şi ascultă ce aveau de spus.

Zona era de-acum plină de gospodării, după cum află Joshua, şi înţesată de aşezări pe coastă şi de-a lungul văilor râurilor. Nici una nu depăşea câteva sute de locuitori, deşi oamenii se strângeau laolaltă în timpul festivalurilor sau când îşi făceau apariţia musafiri interesanţi, cum era Lobsang cu zeppelinul lui. Ca reacţie la aflu-xul mai mare de nou-veniţi în ultimele decenii, comunitatea se văzuse nevoită să se extindă şi noi aşezări răsăriseră în tot ţinutul.

Motivul pentru care această expansiune rapidă fusese posi-bilă – află el – erau trolii. Trolii erau folositori, trolii erau prie-tenoşi, trolii erau sociabili şi – un aspect deloc neglijabil – erau oricând gata să ridice poveri grele, o activitate foarte agreabilă pentru ei. Donaţia aceasta de forţă brută îi ajutase pe coloniştii de aici să depăşească lipsa de mână de lucru, de animale de povară şi de utilaje.

Dar într-un fel, motivul pentru care se construia în permanenţă şi pentru care noile aşezări continuau să se dezvolte *erau chiar* trolii. Trolii, descoperi el, erau alergici la mulţimi – mai exact,

la mulțimi de oameni. Indiferent câți troli erau laolaltă, deveneau agitați dacă în preajmă se aflau mai mult de o mie opt sute nouăzeci de oameni, un număr la care se ajunsese în trecut în urma unor măsurători atente. Nu deveneau agresivi, ci pur și simplu își luau tălpășița timizi și nu se întorceau până când nu catadicseau să plece vreo câteva zeci de oameni, iar numărul lor scădea sub limita acceptabilă. Și cum bunăvoința trolilor era neprețuită, Happy Landings se extindea spre sud sub forma unei confederații de orășele primitoare pentru troli, ceea ce nu constituia nicicum un inconvenient, dat fiind că puteai oricând să ajungi pe jos în orașul vecin în mai puțin de o oră, iar acest peisaj riveran era extrem de primitor.

Mai târziu în aceeași dimineață Joshua află că acest aspect, mărimea orașelor, era de mare interes pentru un tânăr numit Henry. Crescuse într-o comunitate amish până într-o zi, când *păsise* într-un loc moale și aterizase – vorba vine – în mijlocul unei alte comunități alese. Joshua avea impresia că Henry se împăcase bucuros cu noua lui situație. Îi explică lui Joshua că acasă, în comunitatea lui, oamenii fuseseră tot timpul de părere că o sută cincizeci de suflete era mărimea tocmai bună pentru o comunitate restrânsă, astfel că aici se simțea ca acasă. Mai credea însă și că murise și că Happy Landings era dacă nu raiul, atunci cel puțin un tărâm intermediar de unde avea să-și continue călătoria. Nu părea să-l supere foarte mult ideea că ar fi fost decedat. Își avea locul lui în această mică societate: era un bun gospodar, blajin cu animalele și foarte iubitor cu trolii.

De aceea, în dimineața aceasta, când, la cererea lui Lobsang, Joshua îl adusese pe navă împreună cu câțiva troli, Henry fu încredințat că se ridicase în sfârșit la ceruri și conversa cu Dumnezeu. Sunt unele lucruri pe care nu le poți tolera atunci când ai fost crescut de maici, chiar dacă sunt de felul maicii Agnes. Joshua se strădui să-l elibereze pe Henry de convingerea eronată că personajul impresionant în veșminte de culoarea șofranului pe care-l întâlnise în timpul vizitei sale în cer era chiar Dumnezeu atotputernicul.

Însă orgoliul și aerul de omniscienţă al lui Lobsang se dovediră argumente inexpugnabile.

Lobsang, pe de altă parte, ardea de nerăbdare să afle mai multe despre limbajul trolilor. Așa se explica faptul că pe puntea de observaţie se aflau deja două femele de-o parte și de alta a unităţii ambulante a lui Lobsang și vreo patru sau cinci pui de trol care se jucau încântaţi cu Shi-mi. Henry îi însoţise pentru a liniști trolii – la sugestia lui Sally –, dar, după câte se părea, trolii din Happy Landings nu erau așa ușor de șocat. Intraseră în lift în pas vioi și, odată ce păşiră la bord cu picioarele lor mari și plate, nu fură deloc șocaţi să dea ochii cu un om artificial și o pisică-robot.

– Trolii sunt, desigur, mamifere, spuse Lobsang. Iar mamiferele îşi iubesc și îşi îngrijesc odraslele, în majoritatea cazurilor. Mamele îşi învaţă copiii. Așa că învăţ și eu, ca un copil, cu paşi mărunţi. Fiindcă joc eu însumi rolul unui copil, cred că pot dobândi, cu atenţia cuvenită, un vocabular elementar: bun, rău, sus, jos. Iar astfel putem face progrese.

Joshua îşi dădea seama că Lobsang era foarte încântat de întregul proces.

– Eşti îmblânzitorul de troli, Lobsang.

Lobsang nu-l asculta însă. Se plimba printre trolii lui fericiţi.

– Te rog să observi: le ofer o minge frumoasă și lucioasă. Bun! Joshua, fii atent la sunetele prin care îşi arată aprecierea și interesul. Observă obiectul drăguţ și lucios! Iar acum, îl iau înapoi. Ah, gestul meu e întâmpinat cu sunete care comunică tristeţea și frustrarea, foarte bine. Dar observă, de asemenea, că femela adultă este vigilentă, scoţând sunete de incertitudine, comunicând subtil că dacă s-ar întâmpla să fac vreo mișcare greșită și să atentez cumva la bunăstarea ghemotocului ei de blană, mi-ar smulge cel mai probabil braţul și m-ar ciomăgi cu el până mi-aș da suflarea. Splendid! Joshua, uite, acum îi dau mingea înapoi puiului; mama este acum mai puţin temătoare și totul e iar lapte și miere.

Și chiar așa era, gândi Joshua. *Mark Twain*, ancorat deasupra la Happy Landings, se mișca ușor legănat de briză, în lumina dulce a soarelui, iar lemnul scârţâia doar atât cât să te adoarmă,

de parcă ai fi fost într-un hamac. Un loc plăcut cu troli cât se poate de fericiți.

Vraja se rupse în momentul în care Lobsang întrebă:

– Henry, crezi că ai putea să faci rost de un trol mort?

Henry nu părea să se simtă deloc în largul lui. Vorbea pe un ton săltăreț ciudat.

– Domnule, dacă unul din ei moare, ceilalți sapă o groapă foarte adâncă și îngroapă cadavrul, presărând mai întâi flori peste el pentru a-i asigura reînvierea, cred eu.

– Ah, deci nici nu se pune problema de o disecție în folosul științei? Mă temeam eu că așa stau lucrurile... Te rog să mă scuzi, adăugă el cu un tact care lui Joshua i se păru necaracteristic. Nu am vrut să fiu impertinent. Doar că ar fi de o mare valoare științifică. Mă confrunt cu o specie necunoscută până acum, care, în absența a ceea ce noi numim civilizație și a unei inteligențe similare cu a noastră, dispune totuși de o metodă de comunicare cu mult mai complexă și profundă decât cea omenească, cel puțin până la apariția Internetului. Datorită acestei capacități, cred că orice informație interesantă și folositoare dobândită de un trol oarecare ajunge să le fie cunoscută tuturor membrilor speciei. *Par* să aibă un lob frontal dezvoltat, folosit, presupun, pentru stocarea și procesarea memoriei, atât individuală, cât și a întregii specii... O, dacă aș avea un corp de disecat! Asta e, în lipsa unuia, voi face ceea ce pot în situația de față, ceea ce este de fapt, mai bine decât ar putea oricine altcineva.

Henry râse.

– Nu credeți în modestie, nu-i așa, domnule Lobsang?

– Deloc, Henry. Modestia nu este decât aroganță mascată.

Joshua îi aruncă o minge unui pui de trol.

– Oamenii de Neanderthal puneau și ei flori pe corpurile decedaților. Nu sunt expert, am văzut pe Discovery Channel. Asta înseamnă că trolii sunt aproape umani?

Avu inspirația să se lase în jos pentru a se feri din calea pasei entuziaste a puiului de trol, care-i vâjâi pe deasupra capului și crăpă peretele despărțitor.

– Copiii experimentează, e în natura lor, comentă Lobsang. „Aproape umani“ e bine spus, Joshua. Asemenea delfinilor, urangutanilor și, dacă sunt generos, asemenea maimuțelor superioare în general. Diferența între ei și noi este foarte mică. Și nimeni nu știe cum a devenit *Homo sapiens* sapient. Trolii folosesc unelte, Sally?

Se întrerupse din jocul cu puii.

– Da. Când nu se află în preajma oamenilor, i-am văzut folosind bețe și pietre ca scule improvizate. Și dacă aduci o ceată nouă în Happy Landings și văd un tip care repară un stăvilar la râu, o să se găsească vreun trol care să ia un fierăstrău și să-l ajute, dacă i se arată ce are de făcut. Până seara, toți trolii din ceata respectivă vor ști cum să procedeze.

Lobsang mângâie unul din troli.

– Deci învață ca maimuțele, imitând ceea ce văd.

– Nu, răspunse Sally. Învață ca trolii: observă, se așază, cugetă, iar apoi, dacă li se pare potrivit, confecționează un mâner acceptabil sau ce-o fi, iar până la căderea serii, le împărtășesc și celorlalți troli utilitatea chestiei respective. Cântarea lor lungă e un soi de Wikipedia a trolilor, o caracteristică unică a lor. Dacă vrei să afli răspunsuri la întrebări de genul: „O să vomit dacă mănânc elefantul ăsta mov?“, atunci un alt trol te va lumina.

– Stai puțin, o întrerupse Joshua. Vrei să zici că tu ai văzut elefanți mov?

– Nu chiar, spuse Sally. Dar într-una din Africi există un elefant care stăpânește la perfecție arta camuflajului, pe cuvântul meu. Pe Pământul Lung la un moment dat găsești sigur aproape orice îți trece prin cap.

– „Orice îți trece prin cap“, murmură Lobsang. O exprimare interesantă. Între noi doi, Sally, nu-mi pot stăpâni impresia că Pământul Lung ca întreg are ceva ce aduce – în lipsa unor cuvinte mai potrivite – cu o componentă meta-organică. Sau poate meta-animistă.

– Hmm! Poate, spuse Sally scărpinând scalpul unui trol. Dar întreaga situație mă irită. Pământul Lung este prea generos cu noi. Și prea a venit la țanc! Tocmai ce distruseserăm Pământul

Datum, tocmai ce nimiciserăm majoritatea formelor de viaţă cu care împărţiserăm planeta şi eram pe punctul de a ne măcelări între noi în războaiele pentru resurse şi – abracadabra! – apare ca prin farmec o infinitate de Pământuri. Ce fel de Dumnezeu se pretează la o scamatorie ca asta?

– Ai obiecţii împotriva acestei salvări? întrebă Lobsang. Chiar suferi de mizantropie, nu-i aşa, Sally?

– Am motive întemeiate ca să fiu mizantropă.

Lobsang mângâie trolii de lângă el.

– Dar poate că toate acestea nu au nimic de-a face cu niciun dumnezeu. Sally, noi – vreau să spun, omenirea – suntem abia la început cu explorarea Pământului Lung. Newton se compara pe el însuşi cu un băieţel care se juca pe o plajă, unde-i atrăgea atenţia câte o pietricică mai netedă sau o cochilie mai frumoasă, în timp ce oceanul adevărului zăcea nedescoperit în faţa lui. Newton! Noi înţelegem atât de puţin. Şi în fond de ce s-ar aşeza universul cuminte în faţa noastră ca să-l studiem îndeaproape? Şi de ce ar fi atât de generos, de fecund, de prielnic vieţii sau chiar inteligenţei? Poate că Pământul Lung este, într-un fel, o expresie a acestui caracter ocrotitor.

– Dacă aşa stau lucrurile, nu o meritäm.

– Asta rămâne o dezbatere pentru o altă zi... Ştii, cercetările mele *chiar* vor avea de suferit dacă nu fac rost de un cadavru de trol.

– Nici să nu te gândeşti! spuse Sally.

Lobsang ripostă muşcător:

– *Te rog* să nu-mi spui tu ce să gândesc. Gândesc, deci exist; asta este raţiunea mea de a fi. Vă sugerez ca voi doi să vă duceţi şi să vă bucuraţi din plin de plăcerile pe care le oferă Happy Landings şi să mă lăsaţi să dialoghez în linişte cu prietenii mei. Pe care promit să nu-i omor şi să-i disec.

Mai jos, pe puntea de acces, se deschise cu zgomot trapa liftului – o aluzie cât se poate de clară că ar trebui să plece.

Odată aflaţi la sol, Sally chicoti.

– Uneori o cam ia razna, nu ţi se pare?

– Poate.

Joshua era puțin îngrijorat. Nu-l auzise niciodată pe Lobsang vorbind astfel, ca o persoană nu foarte echilibrată.

– Este *într-adevăr* și o ființă umană pe acolo pe undeva?

– Da, spuse Joshua sec. Și știi și tu asta, din moment ce ai zis că *o ia razna*, nu că *se defectează*.

– Foarte isteț din partea ta, ce să spun. Hai să mai vizităm câteva gospodării fericite.

În seara aceea, Sally se simțea ca și cum ar fi revăzut o sumedenie de prieteni pe care nu-i mai întâlnise de mult. Joshua era bucuros s-o urmeze, încercând să-și analizeze în același timp reacțiile pe care i le trezea Happy Landings.

Îi *plăcea* locul. De ce? Fiindcă totul părea cumva să se potrivească. Poate pentru că îți crea senzația că aici ar fi locul întregii umanități. Poate pentru că avea și el o oarecare intuiție a locurilor moi, a căilor moi care convergeau toate aici, în puțul de stabilitate al lui Lobsang. Toate aceste incertitudini din mintea lui îl enervau. În special senzația că Happy Landings îi plăcea și îi displăcea simultan, în egală măsură. Ca și cum nu avea încredere în locul acesta.

Ascultase discuțiile dintre Sally și Lobsang – ea era mai lovace când venea vorba de astfel de subiecte, chiar dacă nu neapărat mai bine informată – iar acum încerca să desprindă un sens din ceea ce aflase până acum. Oare *unde* era locul omului? Pe Datum era un fapt cert susținut de fosile ancestrale până în străfundurile istoriei. Însă acum rasa umană se extindea rapid pe cuprinsul Pământului Lung, indiferent de poziția guvernelor, indiferent de legi; nimeni nu putea opri acest fenomen și cu siguranță nimeni nu îl putea controla, indiferent câți conțopiști agasanți de pe Datum își agitau limbile înveninate. Existau mai multe Pământuri decât oameni. Dar ce rost avea totul? Maica Agnes îi spunea pe vremuri că sensul vieții era să fii tot ceea ce puteai fi, încercând desigur în același timp să-i ajuți și pe ceilalți să devină cea mai bună versiune a lor. Poate că Pământul Lung era un spațiu în care – cum ar fi zis Lobsang – potențialul uman putea fi atins în forma sa maximă... Oare aceasta era *menirea*

Pământului Lung? Să-i permită omenirii să-și atingă potențialul maxim? Și în centrul acestei enigme cosmice se afla Happy Landings, locul în care rătăciții umanității se adunau și se cerneau. Care mai era sensul *aici*?

Bineînțeles că nu existau răspunsuri.

În lumina slabă a crepusculului, Joshua era atent să nu se ciocnească de troli. Trolii se ciocneau arareori de oameni. De fapt, normele sociale din Happy Landings prevedeau ca toată lumea să evite să se ciocnească de *oricine altcineva*. Însă acum Joshua se ciocni brusc de un elefant.

Din fericire, nu era nici mov și nici camuflat. Era mititel, cam de dimensiunile unui bou, era acoperit cu păr castaniu sârmos și purta în spinare un călăreț: un bărbat cărunt și îndesat, care i se adresă pe un ton voios:

– Încă un nou-venit! Tu de pe ce meleaguri ai nimerit pe aici, amice? Pe mine mă cheamă Wally, stau aici de unșpe ani. Încurcată treabă fără doar și poate, așa-i? M-a cam luat pe sus, ce să mai, noroc că nu eram însurat! Nu că n-aș fi avut ocazia, mă-nțelegi, înainte sau după.

Sus-numitul Wally alunecă de pe spatele elefantului său miniatural și-i întinse o mână tăbăcită.

– Bate palma!

Își strânseră mâinile, iar Joshua se prezentă.

– Eu am venit abia acum câteva zile. Am zburat. Într-o mașină zburătoare, adăugă el repede.

– Chiar? Ce mișto! Și când zbori iar? Ai un loc liber?

Joshua se mirase cât de puțini locuitori din Happy Landings îi puseseră întrebarea aceasta; atât de puțini voiau să plece.

– Încă nu s-a luat nicio decizie în direcția asta, Wally. Avem un fel de misiune de îndeplinit.

– Nu face nimic, spuse Wally netulburat. Când mergeam pe râu în jos l-am găsit pe Dumbo, mititelul ăsta. Simpatic, nu ți se pare? Tocmai bun la drum lung și destul de isteț. Vin de la câmpie, spuse el oftând. Mie îmi place la șes, unde locul e larg, nu-mi plac pădurile, îmi dau fiori. Îmi place să simt vântul în față.

Mergând ei astfel spre Primărie cu Dumbo urmându-i credincios, adăugă:

– Lucrăm la noul drum spre sud, curățăm terenul. Nu mă deranjează copacii dacă pot să-i tai! Dar după socotelile mele, mi-am câștigat pâinea aici deja, așa că a venit vremea să-mi construiesc o barcă și să mă duc să descopăr Australia. O să fie cel mai lung drum, ce să mai.

– E la celălalt capăt al lumii, Wally. Și n-o să fie Australia pe care ți-o amintești tu.

– Nu contează. Mie îmi convine *oricare* Australie. Normal, nu pot să ajung acolo dintr-un foc. Dar o cale simplă ar fi să navighez pe lângă coastă, ținându-mă aproape de țărm, că așa o să găsesc mâncare bună pe drum. Și apoi s-o iau direct spre Hawaii. Și pun rămășag că ăla o să fie unul din primele locuri pe care o să vrea să le colonizeze stepperii. Iar după aia, mă rog, mai vedem... dar pe unde-s oameni trebuie să fie și câte o cârciumă, și unde-i o cârciumă, mai devreme sau mai târziu o să fie și Wally!

Joshua îi strânse din nou mâna lui Wally, urându-i drum bun.

O găsi pe Sally la Primărie, înconjurată de chipuri prietenoase, ca întotdeauna. Se desprinse din mijlocul oamenilor când dădu cu ochii de Joshua.

– Oamenii au început să observe. Chiar și aici.

– Ce anume?

– Chestia cu trolii. Faptul că din ce în ce mai mulți *pășesc* spre est. Cete sălbatice trec pe aici pe drum, ba chiar și trolii de aici, pe care i-ai putea numi oarecum domesticiți, ar vrea să plece, bănuiesc, doar că sunt prea politicoși ca s-o facă. Localnicii încep să devină neliniștiți.

– Hmm. Deci au început să se tulbure apele liniștite din Happy Landings?

– Lobsang a terminat de făcut pe Dr Dolittle? E timpul să decolăm și să o luăm din nou spre vest.

– Hai să vedem.

Puntea de observație părea să fie goală, cu excepția unui grup de troli care stăteau cuibăriți unul lângă altul ca niște cățeluși. Apoi ghemul uriaș de blană se mișcă – Lobsang își iți capul la suprafață radiind de bucurie.

– Blana e atât de plăcută la atingere, nu vi se pare? Mă simt binecuvântat. Și vorbesc! Au un vocabular restrâns și folosesc tonuri foarte înalte... Mai multe moduri de comunicare; comunicarea, se pare, este chintesența a ceea ce înseamnă să fii trol. Dar presupun că schimbul important de informație are loc prin intermediul cântecelor. Până acum cred că am învățat termenii pentru bun/rău, aprobare/refuz, plăcere/durere, noapte/zi, cald/rece, corect/incorect și „doresc să fiu alăptat acum", deși îmi închipui că acesta din urmă nu-mi va fi de prea mult ajutor. Voi învăța mai mult pe măsură ce ne continuăm călătoria. Apropo, plecăm plini de zel mâine de cum se crapă zorile. Intenționez să iau cu noi și trolii aceștia. Sper că noii mei prieteni n-au nimic împotriva zborului. Cred că *mă plac*!

Sally purta parcă o mască ale cărei expresii le controla cu grijă.

– Asta este extraordinar, Lobsang. Dar chiar lucrezi la ceva concret?

– Sunt aproape de niște concluzii provizorii. Acestea sunt în mod clar niște omnivore foarte flexibile. Nici nu-i de mirare că sunt atât de răspândite pe Pământul Lung. Sunt nomazii ideali. Și probabil rezultatul a câteva milioane de ani de evoluție, începând cu primul *homo habilis* care a învățat să *pășească*.

– *Homo habilis?* întrebă Joshua nelămurit.

– Da, *homo habilis*, adică Omul Dibaci. Primii oameni din istoria evoluției speciei care au confecționat unelte. Vedeți voi, ipoteza mea este că abilitatea de a *păși* a evoluat poate simultan cu aceea de a crea unelte. Pentru ambele e în fond nevoie de tipuri similare de imaginație: capacitatea de a-ți închipui cum un fragment de piatră ar putea deveni o toporișcă; și, pe de altă parte, capacitatea de a-ți închipui cum o lume ar putea fi diferită față de o alta, iar apoi de a *păși* în ea. Sau este posibil să fie o abilitate legată de aceea de a-ți imagina viitoruri alternative care depind de

propriile alegeri: fie mergi la vânătoare azi, fie te întorci la pâlcul acela de aluni cu rod îmbelșugat... În orice caz, odată dezvoltată o astfel de abilitate, specia avea să se separe între stepperi din ce în ce mai pricepuți, care aveau să plece, și cei mai puțin capabili sau complet incapabili de *a păși*, care aveau să rămână acasă și care aveau poate chiar să le devină potrivnici stepperilor, ce dețineau un avantaj în lupta pentru supraviețuire.

– O ramură a umanității rămase la vatră din care provine populația de pe Pământul Datum, se aventură Joshua.

– Posibil. Cercetările arheologice ale colegului meu Nelson ar susține această teză. Dar aceasta este doar presupunerea mea. S-ar putea ca abilitatea de a *păși* să fi apărut chiar mai devreme, încă din timpul erei maimuțelor preumane. Aceste creaturi trebuie descrise mai degrabă ca umanoide, decât ca hominide, până la efectuarea unui studiu amănunțit și până la stabilirea unor relații evolutive clare.

– Ți-au spus de ce migrează? vru să știe Sally.

– Am o idee cât de cât clară... Concluzia mea trebuie considerată provizorie, cu toate că femela alfa se pricepe extrem de bine la pantomimă. Imaginați-vă o presiune în cap. Furtuni în minte.

Joshua trăia el însuși în permanență cu senzația aceea de furtună și de presiune în minte, care se întețea pe măsură ce înaintau spre vest, ca și cum înaintea lui s-ar fi aflat chiar Pământul Datum cu miliardele lui de suflete. Într-adevăr, gândi el, vreme rea pentru minte, furtuni care se îndreaptă spre noi. Dar ce anume le provoacă?

Lobsang tăcu. Se scufundase din nou în ghemul lui de blană mișcătoare, printre miorlăielile puilor de trol.

– Ah, suprafețe tactile...

Lobsang dispăruse parcă fără urmă. Unitatea ambulantă era încă prezentă fizic, însă un aspect subtil al navei se disipase.

Joshua se uită la Sally.

– Simți și tu? întrebă ea. E ceva ce nu mai auzim sau nu mai vedem? Unde a dispărut? E imposibil să moară, nu? Sau să se... defecteze?

Joshua nu știa ce să-i răspundă. Nava continuă să funcționeze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat; nenumăratele ei mecanisme țiuiau și păcăneau la fel ca întotdeauna. Însă în interiorul acestei structuri complexe, Joshua nu mai putea detecta elementul de control, nu-l mai detecta pe Lobsang. Lipsea ceva esențial. La fel se simțise și când bătrâna maică Regina murise. Stătuse la pat ani întregi, dar îi plăcea să vadă copiii și încă le știa numele tuturor, în ciuda stării ei precare. Intraseră unul câte unul să o vadă, anticipând neliniștiți mirosul neplăcut și pielea ei ca pergamentul. Iar apoi avură senzația că acum ceva de a cărui prezență nici nu fuseseră conștienți până atunci dispăruse brusc.

– M-am tot gândit că poate e bolnav, spuse el șovăitor. Nu mai e el însuși de când s-a îngropat sub pui de trol.

– Nu vă îngrijorați fără motiv, țâșni vocea lui Lobsang din difuzoare.

Sally se sperie surprinsă și râse nervos.

– Atunci să ne îngrijorăm *cu* motiv?

– Sally, te rog, ai răbdare cu noi. Nu s-a înregistrat nicio defecțiune. Acum ți se adresează un subsistem de urgență. La ora actuală Lobsang se recompilează, adică integrează volume considerabile de informație nouă. O să dureze câteva ore. Cu toate acestea, noi, subsistemele sale, suntem perfect capabile să îndeplinim toate funcțiile necesare cât durează acest proces. Lobsang are nevoie de timp pentru a se deconecta; mai devreme sau mai târziu fiecare ființă conștientă are nevoie de timp pentru a face bilanțul, după cum suntem sigure că vei înțelege. Ești complet în siguranță. Plăcerea va fi de partea lui Lobsang să se afle din nou în compania ta în zori.

Sally pufni ironică.

– Într-un fel, mă așteptam să adauge „Vă doresc o zi bună“, dar presupun că nu poți să le ai pe toate. Cât adevăr crezi că e în treaba asta?

Joshua ridică din umeri.

– Presupun că învață foarte repede multe lucruri noi de la troli.

– Și acum le absoarbe coșmarurile. Așa că noi avem o seară liberă. Ce zici de-o ieșire până la cârciumă?

– *Care* cârciumă?

După ce li se făcuse cinste cu mai multe ture la bar, trebui s-o care în brațe înapoi pe navă. O așeză cu grijă în patul din cabina ei. Arăta mai tânără când dormea. Simți un puternic instinct protector față de ea și se bucură că nu era trează ca să observe.

Nici urmă de Lobsang.

Iar trolii șterseseră putina. Joshua se gândi că văzuseră butonul pentru lift, se gândiseră la buton, apăsaseră butonul... și adio troli. Lobsang voia să obțină mai multe informații din contactul cu ei. Dar se pare că trolii obținuseră tot ceea ce doriseră *de la el.*

Singur, Joshua stătea întins pe canapeaua de pe puntea de observație și privea stelele.

În zori, cu toți pasagerii adormiți, nava se ridică lin, câștigând altitudine și ajungând deasupra vârfurilor giganților pădurii, iar apoi *păși*, dispărând cu o mică lovitură de tunet.

În dimineața următoare Lobsang revenise la normal. Joshua simți cum nava reveni la urmărirea scopului inițial, chiar înainte ca unitatea ambulantă să-și facă apariția pe puntea de observație, în timp ce-și bea prima cafea din zi. Evident, Sally încă dormea.

Pășeau lin, iar lumile curgeau pe sub ei. Ca de obicei, Pământul Lung părea să fie făcut din copaci și apă, tăcere și monotonie. Joshua era bucuros că lăsaseră în urmă atmosfera ciudată, greu de definit, emanată de Happy Landings, însă pe măsură ce se îndreptau spre vest, simți din nou acea presiune în minte. Încercă s-o ignore, însă fără sorți de izbândă.

Amândoi tăceau. Nu aduse nimeni vorba de prietenii dispăruți ai lui Lobsang sau de episodul lui offline. Joshua nu-i putea ghici starea de spirit. Se întrebă în treacăt dacă se simțea *singur* fără troli, dezamăgit că aleseseră să plece, frustrat că nu-și putea finaliza cercetările. Era oarecum îngrijorător faptul că Lobsang părea să fi devenit mai instabil și mai imprevizibil. Copleșit de experiențe noi, poate.

După o oră, Lobsang rupse tăcerea, întrebând din senin:

– Tu te gândești vreodată la viitor, Joshua? Mă refer la viitorul îndepărtat.

– Nu. Dar pariez că tu te gândești.

– Răspândirea omenirii pe cuprinsul Pământului Lung va cauza cu siguranță și alte probleme decât cele de natură politică. Prevăd o vreme în care umanitatea va fi atât de dispersată în lumi atât de diverse, încât vor apărea diferențe genetice semnificative la fiecare din extremitățile spectrului. Poate va trebui să se impună un soi de migrație încrucișată pentru a asigura omogenitatea umanității, astfel încât să rămână unită...

O pădure în flăcări pe care tocmai o survolau făcu nava să danseze puțin în curenții de aer cald.

– Nu cred că e cazul să ne facem încă griji în privința asta, Lobsang.

– Ba da, Joshua, eu îmi fac griji. Și cu cât văd mai mult din Pământul Lung, cu atât mai mult mă impresionează proporțiile sale și cu atât mai mult mă neliniștește. Omenirea va încerca, în fond, să conducă un imperiu galactic aflat pe o planetă repetată la nesfârșit...

Aerostatul zbârnâi și se opri. Lumea aceasta era acoperită de nori joși.

Sally veni și ea pe punte, îmbrăcată într-un halat de baie și cu părul înfășurat într-un prosop.

– Crezi? Oare chiar suntem obligați să repetăm greșelile trecutului? Oare trebuie să avem legiuni romane care să mărșăluiască într-o infinitate de noi lumi?

– Bună dimineața, Sally, spuse Lobsang. Sper că te-ai odihnit...

– Partea cea mai bună la berea din Happy Landings e puritatea ei, ca a celor mai bune beri germane. Nici urmă de mahmureală.

– Deși te-ai străduit să testezi până la limită teoria asta, spuse Joshua.

Ea îl ignoră și aruncă o privire în jur.

– De ce am călătorit atât de încet? Și, de fapt, de ce ne-am oprit?

– Am călătorit încet pentru ca să poți dormi până mai târziu, Sally, răspunse Lobsang. Dar am luat, de asemenea, în considerare criticile tale. Examinarea detaliilor aparent neînsemnate are anumite avantaje, așa că am redus viteza penisului nostru zburător,

cum l-ai descris tu cu atâta umor. Detalii aparent neînsemnate, cum ar fi rămăşiţele unei civilizaţii avansate, care se află chiar sub noi. De accea ne-am oprit.

Joshua şi Sally schimbară o privire plină de entuziasm.

Pe măsură ce nava cobora, se chinuiau să vadă ceva dincolo de zidul de ceaţă.

– Scannerul-radar a obţinut imagini de dincolo de nori, spuse Lobsang, privind aparent în gol. Văd valea unui râu, desigur secat de mult. O luncă inundabilă cultivată. Nicio tehnologie electromagnetică sau alte tipuri de tehnologii dezvoltate cunoscute. Semne de construcţii utilitare pe malul râului, inclusiv un pod dărâmat de mult. Şi dreptunghiuri pe pământ, dragii mei, *dreptunghiuri* de cărămidă sau piatră! Dar niciun semn de forme de viaţă complexe care să fi supravieţuit. Nu am idee cine au fost constructorii. Aceasta s-ar putea să constituie o abatere de la ţelul nostru principal, însă sunt sigur că mă aflu în asentimentul tuturor când spun că ar trebui să realizăm o expertiză preliminară a acestui fenomen. Am dreptate?

Joshua şi Sally schimbară din nou o privire.

– Ce fel de arme avem la bord? întrebă Sally.

– Arme?

– Paza bună trece primejdia rea.

– Dacă te referi la arme portabile, spuse Lobsang, avem mai multe tipuri de cuţite, arme de foc uşoare, dar foarte utile, arbalete cu diverse săgeţi, speciale pentru tipurile de metabolism pe care le-am putea întâlni, cu o putere pornind de la „puţin ameţit“ şi ajungând până la „mort pe loc“, codate pe culori, sau opţional cu Braille şi pictograme – sunt chiar mândru de echipamentul acesta. La bordul navei sunt mai multe arme cu proiectile aflate sub comanda mea. În caz de necesitate, pot fabrica un tanc mic, dar foarte şmecher.

Sally pufni indignată.

– N-o să avem nevoie de niciun tanc. Avem de-a face cu o civilizaţie dispărută. Deşi e drept că civilizaţiile dispărute pot lăsa în urmă surprize neplăcute.

Lobsang nu răspunse imediat.

– Bineînțeles. Ai dreptate. Trebuie să facem pregătirile necesare. Vă rog să așteptați.

Se ridică în picioare și dispăru în spatele ușii lui albastre. Joshua și Sally schimbară din nou o privire plină de înțeles.

Ușa se redeschise după câteva minute și unitatea ambulantă reveni pe punte cu o pălărie de fetru pe cap, un revolver în toc și, desigur, un bici în mână.

Sally se holbă la el uluită.

– Ce să zic, Lobsang, tocmai ai trecut propriul meu test Turing!

– Mulțumesc, Sally, apreciez.

Joshua rămăsese cu gura căscată.

– Ai confecționat un bici în câteva minute? Durează ceva să împletești pielea. Cum ai reușit?

– Deși mi-aș dori să-ți dau impresia că sunt omnipotent, trebuie să mărturisesc că aveam deja un bici în inventar. Un instrument simplu și versatil, care nu are nevoie de prea multă întreținere. Așadar, sunteți gata de aventură?

Jos era un teren aproape deșertic. Joshua se trezi într-o vale largă, cu câțiva copaci jalnici care se luptau pentru o fărâmă de viață. De-o parte și de cealaltă a văii se aflau stânci în care erau săpate peșteri ca într-un fagure. Observă că nu era nici urmă de faună, nici măcar vreun șoarece de deșert. Identifică ruinele acelui pod dărâmat și formele dreptunghiulare de pe pământ.

Dar uită aproape instantaneu de toate acestea, căci atenția îi fu absorbită de o clădire pe care o văzu mai jos în vale: un dreptunghi *gigantic* ca un mamut, care deși nu părea impresionant din aer, de la sol arăta ca sediul central al unei multinaționale cu o aversiune pentru ferestre.

O luară în direcția aceea, cu Lobsang în frunte, cu pălăria lui de fetru.

– În general, declară Lobsang sentențios, realitatea nu are un simț narativ prea dezvoltat, din păcate, așa că siturile străvechi *nu* sunt înțesate la fiecare pas cu lame care decapitează sau pereți

glisanți din piatră din care țâșnesc săgeți. Cu toate acestea, am detectat o colecție clasică de simboluri enigmatice. Stâncile din vale par să fie din calcar gri-deschis și au fost exploatate intensiv de creaturi neidentificate. Simbolurile nu par să aibă nicio legătură cu vreun sistem de scriere uman cunoscut. În schimb, clădirea masivă din fața noastră este construită din blocuri negre, poate de bazalt, nu prea bine lucrate din punct de vedere al zidăriei. Din unghiul acesta nu se vede nicio intrare, însă cred că am zărit din aer, pe partea cealaltă a clădirii, o umbră neagră, poate un punct de acces. Nu-i așa că-i distractiv? întrebă el cu o expresie neutră. Comentarii?

– Doar că suntem la mai bine de un kilometru depărtare de chestia aia, iar noi nu avem vederea ta de uliu, Lobsang. Suntem niște bieți muritori! De ce ai aterizat așa departe?

– Îmi cer scuze amândurora. M-am gândit că e mai bine să ne apropiem cu precauție.

– E tactica lui standard, Sally, explică Joshua.

Merseră mai departe, lăsând în urmă nava care plutea în spatele lor. La baza pereților canionului se strânsese grohotiș, iar printre copacii rari mai vedeai din loc în loc câte un petic de licheni, mușchi și smocuri de iarbă pipernicită. Dar nici aici nu era urmă de animale; nici măcar vreun uliu prin văzduh. Acesta era un loc neprimitor, un loc unde nu se întâmplase nimic de foarte multă vreme, același nimic care continua să nu se întâmple nici acum. Era arșiță; razele soarelui despicate de pătura de nori erau reflectate de pereții de stâncă, iar canionul arid părea un furnal solar. Condițiile acestea vitrege nu-l afectau defel pe Lobsang, care continua să mărșăluiască de parcă s-ar fi antrenat pentru Jocurile Olimpice. Lui Joshua îi era însă cald, era acoperit de praf și nu se simțea deloc în largul lui.

Ajunseră în sfârșit lângă clădirea impunătoare.

– Sfinte Sisoe, uitați-vă la chestia asta! Nici nu-ți dai seama cât de mare e până nu te apropii!

Joshua se uită în sus, și tot mai sus, la fațada netedă a clădirii. Nu era tocmai o capodoperă arhitecturală – de fapt, nu era câtuși de puțin impresionantă, cu excepția dimensiunilor colosale.

Blocurile dintr-un material asemănător cu bazaltul din care a fost clădită fuseseră fasonate rudimentar ca să se îmbine, dar nu aveau o mărime uniformă. Chiar și de la distanța aceasta se vedeau fante și imperfecțiuni, dintre care unele fuseseră pe alocuri acoperite în mod natural cu ceea ce părea a fi guano și cuiburi de păsări, dar chiar și asta se întâmplase cu multă vreme în urmă.

– Ce arhitectură minunată, spuse Sally. Cineva a dat comandă pentru ceva „masiv și greoi care să dureze o veșnicie“ și a primit exact ce și-a dorit. Hai să găsim intrarea... Să avem grijă la bolovanul care o să se rostogolească spre noi gata să ne strivească...

– Nu, spuse Lobsang tăios, oprindu-se brusc. Schimbare de plan. Am detectat un pericol mai perfid. *Întreaga structură este radioactivă.* Doar pe rază scurtă, nedetectabil de la distanță – îmi cer scuze. Sugerez să o pornim repejor înapoi de unde am venit. Fără alte comentarii. Vă rog, nu vă irosiți suflarea până nu suntem în siguranță...

Nu se poate spune că o luară propriu-zis la goană, dar își iuțiră considerabil pasul.

– Deci ce e locul ăsta? întrebă Joshua. Vreo groapă de gunoi?

– Ați observat cumva un cumul de semne care ar indica faptul că accesul în această clădire nepregătiți v-ar putea periclita viața? Nu, nici eu n-am observat. Nivelul tehnologic pare mult prea scăzut pentru a putea fi un tip de reactor nuclear sau altceva asemănănător. Presupun că nu știau cu ce au de-a face. Supoziția mea este că această cultură a dat întâmplător peste un minereu util cu proprietăți interesante, poate un fel de reactor nuclear natural...

– Ca Oklo, spuse Joshua.

– În Gabon, da. O concentrare naturală de uraniu. Poate au găsit ceva ce făcea sticla sacră să strălucească... Asta le-ar fi arătat cum lucrează spiritele, nu-i așa?

– Spirite care în cele din urmă le-au ucis acoliții, spuse Sally.

– Am putea cel puțin să aruncăm o privire în peșterile mai îndepărtate înainte să plecăm. Ar trebui să fie suficient de departe de templu, sau ce-o fi ăsta, ca să fim în siguranță.

Prima peșteră pe care s-au decis să o exploreze era vastă, largă, răcoroasă... și plină de morți.

Cei trei se opriră pentru o clipă la gura acestui cavou de oase. Joshua fu înspăimântat de priveliște, însă într-un fel i se păru un apogeu potrivit pentru locul acesta letal și dezamăgitor.

Intrară prudenți, încercând să păsească doar acolo unde simțeau pământ sigur sub picioare. Scheletele erau fragile, chiar casabile. Trupurile fuseseră probabil aruncate aici în grabă, gândi Joshua, în zilele de pe urmă ale comunității, când nu mai era nimeni care să le conducă pe ultimul drum așa cum se cuvenea, orice ar fi însemnat asta în cazul lor. Dar ce anume erau aceste creaturi – sau, mai bine zis, ce anume fuseseră? La prima vedere, păreau niște forme oarecum umane. Pentru ochiul nepriceput al lui Joshua, păreau să fie bipede, cum sugerau oasele picioarelor și șoldurile înguste. Dar craniile lor sculptate ca niște coifuri nu aveau nimic umanoid în ele.

Membrii echipajului de pe *Mark Twain* rămaseră pironiți în inima peșterii, oarecum dezorientați. Capul lui Lobsang se roti cu un zbârnâit și o mișcare mecanică, ce pentru prima dată nu încerca să imite mișcările omenești, ci doar scana și înregistra simbolurile mâzgălite pe pereți.

– Ați observat? întrebă Sally. Cadavrele nu au fost deloc deranjate de animale. Nu au fost atinse de nimic de când au fost aruncate aici.

În timp ce procesa informația, Lobsang murmură:

– Apropo, am lansat și drona, ca de obicei. Nu există nici urmă de tehnologie sau de vreo inteligență avansată nicăieri pe această versiune a Pământului. Cu excepția acestui loc. Misterul se adâncește.

Sally reacționă cu un mormăit.

– Poate că substanța otrăvitoare care i-a atras aici i-a adus la un apogeu cultural, după care i-a ucis. Ce ironic. Sigur, mai există totuși o explicație posibilă.

– Care? întrebă Joshua.

– Zăcământul nuclear de sub templu nu era natural deloc, ci doar foarte, foarte vechi...

Joshua și Lobsang nu răspunseră în niciun fel.

– Totuși, adăugă Sally, o civilizație a dinozaurilor? Este o descoperire extraordinară.

– Dinozauri? întrebă Joshua.

– Uitați-vă și voi la craniile alea cu creastă.

– Poate o civilizație creată de niște descendenți ai dinozaurilor, spuse Lobsang sceptic. Trebuie să utilizăm termeni exacți.

Joshua privi atent un fragment de os, probabil un deget, împodobit cu un inel masiv de aur bătut cu safire. Se aplecă și îl ridică.

– Uitați-vă la asta. Nu poate fi decât o podoabă. Dinozauri sau nu, ne erau atât de *asemănători.* Erau ființe conștiente. Foloseau unelte. Au construit clădiri, cel puțin un oraș... Și aveau o formă de artă – creau bijuterii...

– Da, spuse Lobsang. Ne semănau într-un aspect esențial și se diferențiau de troli, de pildă. Aceste ființe, ca și noi, au creat un mediu de cultură în jurul lor. Artefactele și orașele noastre sunt forme exterioare ale înțelepciunii acumulate pe parcursul istoriei. Trolii nu par să aibă așa ceva, deși poate cântecele lor sunt un pas în această direcție. Creaturile de aici aveau, în mod evident, această facultate.

– Arată chiar ca niște bipezi cu poziție verticală, ca noi, nu-i așa? spuse Joshua.

– Poate că ne confruntăm cu niște constante universale în cazul acesta: poziția bipedă verticală este o formă care înlesnește mânuirea uneltelor, dacă se pornește de la un tip morfologic de bază cu patru membre; și poate viețuitoarele inteligente care manevrează unelte au o tendință naturală de a se aduna în forme de organizare precum orașele. Poate chiar și atracția pentru podoabe strălucitoare este un element comun. Dar, din păcate, totul a fost distrus. S-au otrăvit pe ei înșiși, iar acum ne otrăvesc și pe noi.

Sally spuse, uitându-se la Joshua:

– Mă simt ca și cum tocmai aș fi aflat că am avut un frate geamăn care a murit la naștere.

– Nu are rost să mai rămânem aici, spuse Lobsang. Aici este necesară o expediție arheologică pregătită adecvat cu costume de protecție împotriva radiațiilor. În orice caz, nu o să se deterioreze;

suntem departe de Datum și mă îndoiesc că o să vină turiști pe aici prea curând. Haideți, copii. Haideți să mergem acasă. Nu mai avem ce face aici.

Pe drumul de întoarcere spre lift, Joshua spuse cu amărăciune în glas:

– Totul pare așa o pierdere, nu? Toate aceste lumi. Ce sens au toate în lipsa conștiinței?

– Este în firea lucrurilor, spuse Lobsang. Privești problema dintr-un unghi greșit. Care este probabilitatea de a găsi viață inteligentă pe alte planete? Astronomii au identificat câteva mii de planete aparținând altor stele, dar nimic nu ne oferă deocamdată vreun motiv să credem că ar exista viață în restul universului. Poate că fabricarea inteligențelor capabile să mânuiască unelte nu este tocmai floare la ureche. Și poate că ar trebui să fim recunoscători că am ajuns atât de *aproape* de a întâlni aceste creaturi, din punct de vedere al spațiului probabilității.

– Dar dacă aceste creaturi erau inteligente, spuse Sally, de ce le-am găsit doar într-o singură lume? Ar fi trebuit să descoperim urme ale prezenței lor și în lumile învecinate, nu? Cel puțin la coordonatele acestea. Oare nu puteau păși, în ciuda faptului că erau conștiente?

– Poate că nu, spuse Lobsang. Sau poate stepperii înnăscuți au fost alungați de cei ce nu puteau *păși* deloc. După cum pare să fie cazul și pe Datum la ora actuală. Poate că tocmai ne-am întrezărit viitorul în acest loc.

Sally și Joshua, stepperi înnăscuți amândoi, schimbară o privire plină de tâlc.

– *Stepperi înnăscuți.* Ce expresie frumoasă, nu? În fond, cu toții *păşim.* Cu toții învățăm să facem primii pași după ce ne înțarcă mămica. „Ooo, uite, copilașul face primii pași.“

Brian Cowley, cabotin prin excelență, se deplasa cu pași mărunți de bebeluș de la un capăt la altul al scenei, cu microfonul în mână, urmărit de lumina reflectoarelor din sala de conferințe, care în rest era cufundată în beznă. Trucul acesta simplu îi aduse câteva strigăte încurajatoare.

Monica Jansson, îmbrăcată civil, aruncă o privire prin mulțimea strânsă în încăperea subterană ca să vadă de unde veneau strigătele aprobatoare.

– E ceva natural. *Mersul* este într-adevăr. Dar ceea ce *ei* numesc păşit? întrebă el, scuturând din cap. Nu e nimic natural în asta. Ai nevoie de un dispozitiv ca să faci asta, nu? Dar ca să mergi n-ai nevoie de nicio drăcie de dispozitiv. *Păşit.* Eu nu-i zic aşa. Bunicul meu nu i-ar fi zis aşa. Noi, oamenii simpli, care n-avem cine ştie ce educație, folosim alte vorbe pentru astfel de practici. Vorbe ca *nefiresc.* Vorbe ca *îngrozitor.* Vorbe ca *păgân.*

Cu fiecare cuvânt, strigătele se intensificau. Jansson știa că la un moment dat va trebui să se alăture acestui cor de răcnete de aprobare pentru a-și menține acoperirea.

Încăperea era ticsită, slab iluminată, cu excepţia scenei, iar aerul era încins, sufocant. Cowley insista tot timpul să apară în public doar sub pământ, în subsoluri, pivniţe, în subterane ca această sală de conferinţe din subsolul acestui hotel. Locuri în care oamenii capabili să *păşească* nu puteau ajunge la el cu una, cu două, sau cel puţin nu înainte de a săpa mai întâi o gaură în pământ. Jansson se afla aici sub acoperire, împreună cu colegi de la Poliţia din Madison, Departamentele de Siguranţă Naţională (forma de plural fusese adoptată la zece ani după Ziua Marelui Pas), FBI şi de la o sumedenie de alte agenţii, care se autosesizaseră din cauza ecourilor sălbatice care răzbăteau de la marginea mişcării lui Cowley, Humanity First.

Jansson zărise deja câteva chipuri familiare în mulţime. Unul se afla chiar pe scenă, în rândul susţinătorilor bine căptuşiţi ai lui Cowley: Jim Russo, a cărui întreprindere cu nume pompos, Compania Comercială a Pământului Lung, mai exista şi azi, încă mai făcea comerţ, dar pierduse o avere după alta pe măsură ce lumea se schimbase dincolo de puterea lui de închipuire. De când îl interogase pe Russo cu câţiva ani în urmă în legătură cu nişte plângeri referitoare la exploatarea forţei de muncă, Jansson îşi propusese să-l ţină sub observaţie şi să-i urmărească reacţiile când roata avea să se întoarcă iarăşi, iar el avea să rămână în mod inevitabil falit. Se pare că nu reacţionase prea bine. Iată-l ajuns la vârsta de cincizeci de ani, înăcrit după încă o dezamăgire percepută ca o trădare, dându-i pe mână acestui Brian Cowley – vocea autoproclamată a antistepperilor – o parte din averea care-i mai rămăsese. Iar Russo nu era singurul ale cărui buzunare avuseseră de suferit de pe urma deschiderii Pământului Lung; Cowley nu ducea lipsă de sponsori.

Cowley trecuse acum la argumentele economice pentru care presa îi acordase atâta atenţie.

– Eu îmi plătesc impozitele. Voi vă plătiţi impozitele. Face parte din contractul nostru cu propriul guvern – şi este într-adevăr guvernul nostru, indiferent ce v-ar zice ei odată ce se instalează comod pe undeva prin Centură. Dar mai există o altă parte

a contractului, care prevede folosirea banilor *voştri* din impozite tot în beneficiul *vostru.* Pentru voi şi apropiaţii voştri, pentru copiii voştri şi bătrânii voştri, să vă garanteze siguranţa în căminele voastre. Aşa era înţelegerea, după cum am priceput-o eu. Dar, pe de altă parte, eu nu mă aflu în Centură, eu sunt doar un om de rând, ca voi, spuse el, arătând spre mulţime. Şi vreţi să ştiţi ce-a aflat omul ăsta de rând că fac ei cu impozitele voastre? O să vă zic eu! Plătesc pentru *colonişti.* Plătesc pentru indivizii ăia care se joacă de-a exploratorii prin lumile acelea nefireşti, unde nici măcar nu există cai normali şi ulii şi vite aşa cum le-a lăsat Dumnezeu. Le oferă *servicii poştale.* Trimit funcţionari care să le facă *recensământul.* Le trimit *medicamente scumpe.* Trimit *poliţişti,* pentru cazurile în care nătărăilor acelora dereglaţi le vine pe chelie să-şi omoare mamele sau să-şi lase fiicele gravide...

Jansson ştia că asta, cel puţin, era o minciună gogonată. În lumile spaţioase ale Pământului Lung, scutite de tensiunile provocate de suprapopulare şi sărăcie, crimele de felul acesta erau mult mai rare.

– Şi tot cu impozitele voastre au pus la punct un întreg sistem prin care să se asigure că banii pe care acei *bravi pionieri* îi lasă aici, în lumea reală, singura lume adevărată, sunt administraţi în folosul lor, pentru a-i ţine aprovizionaţi cu toate jucărelele de care au nevoie – mă refer la Fondul Pionierilor. Unii au chiar *case* care stau goale. Ştiţi câţi oameni nu au un acoperiş deasupra capului în America la ora actuală? Şi toate astea pentru ce? Cu ce vă alegeţi *voi* din toată şmecheria asta? Ce aveţi *voi* de câştigat din treaba asta? Nu se face niciun fel de *comerţ* cu lumile astea – cel puţin nu mai departe de Pământurile 1, 2 şi 3, de unde puteţi să aduceţi lemn şi alte materii prime. Nu se poate trage o conductă de petrol de la Pământul *n*-şpe mii până în Houston, Texas. Nici măcar o turmă de vite nu poţi să mâni de acolo până aici. Guvernul federal vă tot zice de ani buni că expansiunea pe Pământul Lung este un soi de analogie a zilelor de pionierat din vechime, din Vestul Sălbatic. N-oi şti eu prea multe despre cum merge treaba în Centură, dar cunosc moştenirea propriei mele

patrii, știu care este valoarea unui dolar și pot să vă spun cu mâna pe inimă că asta este *o minciună*. E *munca în zadar*. E clar că cineva se îmbogățește de pe urma schemei ăsteia, dar nu sunteți voi ăia și nu sunt eu ăla. Păi, dacă așa stau lucrurile, mai bine ne-am duce iar pe lună! Măcar e luna lui Dumnezeu! Măcar poți să aduci cu tine pietre de pe lună! Și vă mai zic ceva: la întrevederea pe care o am programată cu Președintele în câteva zile, principala mea revendicare va fi să se taie toate fondurile de susținere pentru coloniile de pe Pământul Lung. Dacă stepperii și-au lăsat bunurile aici, să le confiște. Dacă produc ceva pe acolo, prin lumile acelea păcătoase, să-i impoziteze până le ies ochii din cap. Dacă stimabilii aceia au poftă să fie pionieri, foarte bine, n-au decât. Dar nu pe bănuțul meu și al vostru...

Răgete aprobatoare, îngrijorător de stridente.

Jansson îl zări pe Rob Green, care avea doar optsprezece ani; coama lui roșcată îl făcea ușor de depistat. Rod făcea parte dintr-o categorie pe care polițiștii o numiseră „copiii singuri acasă“, adică cei care nu puteau *păși* și care fuseseră mai mult sau mai puțin abandonați de familiile lor, seduse de romantismul ideii de a-și crea o viață nouă în depărtările Pământului Lung. O clasă întreagă de oameni prejudiciată de simpla existență a Pământului Lung în moduri mult mai profunde decât aspectul financiar. Și iată-l aici, sorbindu-i cuvintele îmbibate de venin de pe buzele lui Cowley.

Cowley se apropia acum de punctul culminant al peroraței: ideile virulente, ideile pe care veniseră de fapt să le audă acești oameni dezavantajați; motivul pentru care interzisese să-i fie înregistrate discursurile.

– Ia uitați peste ce am dat eu, spuse el, scoțând o bucată de hârtie decupată. O declarație a unuia din *pro-fe-so-rii* aceia de prin universități. Și omul ăsta spune așa. Citez: „Capacitatea de a *păși* constituie un nou început pentru umanitate, apariția unei noi abilități cognitive comparabile cu dezvoltarea limbajului și a creării uneltelor cu mai multe componente“ și o ține tot așa. Înțelegeți, doamnelor și domnilor, ce încearcă să ne transmită individul acesta? Despre ce anume vorbește, de fapt? Vorbește despre

evoluţie. Daţi-mi voie să vă spun o poveste. Odată ca niciodată exista un alt tip de fiinţă umană pe planeta asta, pe care noi l-am numit omul de Neanderthal. Vedeţi voi, aceşti oameni erau ca noi, purtau haine făcute din piei de animale, construiau unelte, făceau focul, îşi îngrijeau chiar bolnavii şi îşi îngropau morţii în semn de respect. Dar nu erau *chiar* atât de deştepţi ca noi. Au trăit sute şi mii de ani, dar în tot acel timp, nici măcar unul nu a avut ideea să construiască ceva atât de complicat ca un arc cu săgeţi, pe care orice băiat american de şapte ani ar putea să-l construiască. Dar iată că-şi duceau mai departe traiul, cu uneltele lor, cu vânatul şi pescuitul lor. Până într-o bună zi, când apăru un nou tip de oameni. Unii cu feţe plate, corpuri zvelte, mâini dibace şi creiere mari şi umflate. Iar tipii ăştia noi *ştiau* să facă arcuri cu săgeţi. Pariez că s-o fi găsit şi vreun *pro-fe-sor* neanderthalian care a zis: „Abilitatea de a construi un arc cu săgeţi constituie un nou început pentru umanitate“ şi bla, bla, bla. Poate profu' ăla neanderthalian i-a convins pe Ug şi Mug să-i dea o bucăţică de carne de mamut ca să susţină construirea de mai multe arcuri cu săgeţi în beneficiul indivizilor noi. Şi totul a fost minunat şi toată lumea s-a înţeles de minune. Dar unde sunt Ug şi Mug acuma? Unde sunt oamenii de Neanderthal? Vă zic eu! Au murit acum treizeci de mii de ani. *Dispăruţi* de pe faţa pământului. Un cuvânt înspăimântător. Un cuvânt mai rău decât moartea, pentru că dispariţia înseamnă că şi copiii tăi sunt morţi, iar nepoţii tăi şi copiii lor *nici nu se vor naşte niciodată.* Ştiţi ce le-aş zice eu neanderthalienilor ălora? Ştiţi ce-ar fi trebuit să facă atunci când s-au trezit pe cap cu indivizii ăia cu arcuri şi săgeţi? spuse el bătând cu palma în masă. Ar fi trebuit să-şi ridice pumnii lor mari şi uneltele lor urâte din piatră şi ar fi trebuit să le zdrobească ţestele indivizilor ălora, până la ultimul. Pentru că dacă ar fi făcut asta, nepoţii lor ar mai trăi şi-acum.

Continuă să lovească cu palma în masă, punctând fiecare propoziţie.

– Iar acuma mă trezesc cu politicieni federali şi *pro-fe-sori* universitari care-mi zic că există un nou tip de fiinţă umană printre noi, că are loc o nouă evoluţie, că există un fel de superman

printre noi, oamenii de rând. Un superman a cărui unică putere este abilitatea de a se strecura în dormitorul copiilor voștri noaptea, fără măcar să vă dați seama de asta? Ce fel de superman e ăsta? Credeți că eu sunt un om de Neanderthal? Credeți că eu o să fac greșeala pe care au făcut-o ei? Aveți de gând să-i lăsați pe acești mutanți să stăpânească Pământul creat de Dumnezeu? *Aveți de gând să vă împăcați cu ideea dispariției?* Chiar aveți de gând să faceți asta?

Toată lumea țâșnise în picioare, inclusiv cei de pe scenă, chiuind și aplaudând. În jurul ei observă agenți FBI care fotografiau mulțimea în mod discret.

Lumea avea să se schimbe din nou. Acestea erau semnele. Corporația Black începuse să construiască, oarecum în secret, aerostate care aveau să crească dramatic volumul de produse transportabile între lumile Pământului Lung. Așadar, era de așteptat o creștere economică imensă. Dar nu avea să se producă suficient de curând pentru cei ca Russo sau Cowley. În timp ce toată lumea aștepta următorul miracol, puteau surveni o mulțime de pericole, iar asta era ceea ce o neliniștea pe Jansson.

Mark Twain era o oază zburătoare. Odată ce te ridicai în văzduh și *păşeai* spre lumea următoare, îţi lăsai toate grijile în urmă. Joshua se simţea uşurat să se îndepărteze cât mai mult de Dreptunghiuri, cufundându-se în necunoscut. Era o evadare bine-venită, în ciuda presiunii de rău augur pe care o simţea crescându-i în cap.

Lobsang *păşea* încă încet, cercetând cu atenţie Pământurile pe care le traversau, în timp ce Joshua şi Sally îşi omorau timpul pe puntea de observaţie. *Păşeau* la nivelul norilor, dar, chiar şi aşa, lui Joshua i se păru o dată, într-o lume de un verde intens, că aude foşnetul frunzelor pe carenă, atinsă probabil de vârfurile unor arbori titanici de pe o planetă Joker.

– Lobsang e îngrijorat, nu-i aşa? întrebă Sally. Şi îl frământă ceea ce am descoperit în lumea cu Dreptunghiurile.

– El *este*, în fond, budist. Venerează tot ce e viu şi chestii de genul ăsta. Dar oasele nu creează niciodată prea multă atmosferă. Şi elefanţii sunt la fel, nu? Conştienţi de semnificaţia oaselor ca pericol iminent sau ca moartea unui semen de-ai lor... spuse Joshua, observând că ea nu îl asculta de fapt. Sally, s-a întâmplat ceva?

– Ce-ar fi putut să se întâmple? ripostă ea pe un ton acuzator.

Joshua bătu în retragere; nu avea chef de harţă. Se duse la bucătărie şi începu să cureţe cartofi – un dar al locuitorilor din Happy Landings ambalat într-un sac de pânză. Îşi concentră toată

atenția asupra mișcării cuțitului pe suprafața cartofului. Știa că era o simplă activitate de distragere, dar îl liniștea oricum.

Sally îl urmă, postându-se în pragul ușii de la salon.

– Îți place să mă observi, să-nțeleg?

Nu era tocmai o întrebare, așa că Joshua îi oferi ceea ce nu era tocmai un răspuns.

– Îmi place să observ pe toată lumea. E bine să știi ce gândesc oamenii.

– Și eu la ce mă gândesc acum?

– Ți-e teamă. Probabil Dreptunghiurile te-au speriat la fel ca și pe mine și pe Lobsang, iar înainte de asta te-a speriat serios și treaba cu migrația – pe tine chiar mai mult decât pe noi, pentru că tu-i știi pe troli mai bine decât noi.

După ce termină de tăiat cartoful, se aplecă și scoase încă unul din sacul de pânză. Va trebui să-l păstreze; cineva din Happy Landings probabil petrecuse ore întregi ca să-l coasă.

– O să fac supă de scoici. Trebuie să le mâncăm până nu se strică. Tot un cadou din Happy Landings...

– Încetează, Joshua! Termină naibii cu cartofii ăia odată și vorbește cu mine!

Joshua spălă cuțitul și-l puse jos cu atenție. Întotdeauna trebuie să ai grijă de instrumentele tale.

Sally îl privi cu severitate.

– Ce te face să crezi că mă cunoști? De fapt, tu *cunoști* cu adevărat pe cineva?

– Cunosc câțiva oameni. O polițistă. Prietenii mei de la Cămin. Chiar și unii din copiii pe care i-am ajutat în Ziua Marelui Pas, cu care am păstrat legătura. Plus maicile. E o idee bună să le cunoști pe maici atunci când trăiești pe lângă ele; pot fi foarte schimbătoare...

– M-am săturat să aud de maicile tale! se răsti ea.

El își păstră calmul și-și ignoră instictul de a se refugia din nou în gătit. Avea senzația că acesta era un moment important.

– Uite ce e, știu că nu sunt o persoană prea sociabilă. Iar maica Agnes mi-ar trage vreo două dacă m-ar auzi folosind expresia *asta*.

Dar nimic nu poate înlocui oamenii, știu asta. Ia cazul trolilor. Da, trolii sunt prietenoși și săritori și nu le-aș face rău vreodată. Sunt *fericiți*, iar asta e ceva de invidiat. Dar ei nu construiesc, nu creează, ci iau lumea așa cum este. Oamenii *încep* cu lumea așa cum este și încearcă să o schimbe. Iar asta e ceea ce îi face interesanți. În oricare din lumile pe care le traversăm grăbiți, cel mai de preț lucru pe care îl putem întâlni este o altă ființă umană. Asta e părerea mea. Și dacă *într-adevăr* noi suntem singurele minți de felul acesta de pe tot Pământul Lung și din întregul univers – ei bine, gândul ăsta mă întristează și mă sperie. Acum am în fața ochilor o altă ființă umană, iar ființa asta ești tu. Iar tu nu ești fericită și aș vrea să te ajut dacă pot. Nu trebuie să spui nimic. Nu te grăbi! Oricum supa o să mai dureze câteva ore, adăugă el zâmbind. Ah, și filmul serii va fi *Balada lui Cable Hogue*. O poveste dulce-amăruie din zilele din urmă ale Vestului Sălbatic, cu Jason Robards în rolul principal, după spusele lui Lobsang.

Dintre toate bazaconiile lor excentrice, Sally ridiculiza cel mai mult obiceiul acesta pe care și-l creaseră Lobsang și Joshua de a viziona filme vechi în pântecele lui *Mark Twain*. (Joshua se bucura că ea nu se afla la bord atunci când se costumaseră special pentru *The Blues Brothers*.) De data aceasta nu reacționă în niciun fel. Tăcerea era întreruptă doar de păcănelile și huruiturile metronomice ale mecanismelor ascunse ale bucătăriei. Erau doi oameni cu defecte, forțați de împrejurări să-și petreacă timpul împreună, își zise Joshua.

Joshua se întoarse în sfârșit la lucru și termină supa, adăugând șunca și condimentele. Îi plăcea să gătească. Gătitul depindea de atenția pe care i-o acordai; dacă făceai lucrurile cum trebuie, totul mergea strună. Era previzibil, te puteai baza pe rezultate, iar lui îi plăceau lucrurile previzibile. Dar și-ar fi dorit să fi făcut rost de niște țelină.

După ce termină, o găsi pe Sally în salon șezând pe canapea cu genunchii strânși la piept, ca și cum ar fi încercat să se micșoreze.

– Vrei o cafea? întrebă el.

Ea ridică din umeri. El îi turnă o ceașcă de cafea.

Peste lumile de dedesubt începuse să se lase seara. Se aprinseră luminile de pe punte. Salonul era învăluit într-o lumină difuză – o îmbunătățire considerabilă.

– Mi se pare cel mai bine să-ți faci griji doar pentru lucrurile mărunte, spuse Joshua șovăitor. Lucruri pe care chiar le poți schimba. Cum ar fi să faci supă de scoici sau să-i oferi cuiva o cafea. Chestiile mai mari... cu alea trebuie să te confrunți pe măsură ce te izbești de ele.

Sally zâmbi abia perceptibil.

– Știi, Joshua, pentru un ciudat antisocial, uneori ești chiar isteț. Uite... ce mă irită cel mai mult e că a trebuit să apelez la voi doi pentru ajutor. Sau, în fine, la *oricine*. Supraviețuiesc prin forțele proprii de ani întregi. Presupun că nu pot rezolva singură problema asta, dar detest s-o recunosc. Și mai e ceva, Joshua, spuse ea examinându-l cu privirea. Tu ești diferit. Nu are rost s-o negi. Stepperul cu superputeri. Regele sălbaticului Pământ Lung. Am cumva senzația că tu ești un personaj esențial pentru toată tărășenia. Ăsta e motivul secret pentru care am apelat la *tine* în mod special.

Spusele ei îl făcură să se simtă profund incomod, aproape trădat.

– Nu vreau să fiu esențial pentru nimic.

– Asta e, obișnuiește-te cu ideea. Deci asta e problema mea, înțelegi? Pe vremea când eram copil, tot Pământul Lung era terenul meu de joacă, al meu și numai al meu. Sunt *geloasă*. Pentru că s-ar putea să fie mai mult al tău decât al meu.

Încercă să înțeleagă ce-i spunea ea.

– Sally, poate că tu și cu mine...

Și chiar în momentul acela, cel mai *nepotrivit* moment cu putință, Lobsang intră în pas vioi, cu zâmbetul pe buze.

– Ah! Supă de scoici! Cu șuncă! Nemaipomenit!

Sally și Joshua schimbară o privire, întrerupându-și conversația cu gândul s-o reia cu altă ocazie.

Sally își redirecționă atenția către Lobsang.

– Așadar, iată-te, androidul care mănâncă. Ai de gând să înfuleci iar supă de scoici?

Lobsang se așeză și, cu o mișcare oarecum artificială, puse picior peste picior.

– Desigur, de ce nu? Substratul de gel pe care este grefată inteligența mea are nevoie de componente organice, așa că de ce n-ar putea să provină acele elemente organice din cea mai rafinată bucătărie?

Sally îi aruncă o privire lui Joshua.

– Dar dacă mănâncă, atunci la un moment dat sigur trebuie să și...

Lobsang zâmbi.

– Resturile neglijabile pe care le produc eu sunt ambalate într-un material biodegradabil și expulzate pentru a servi drept compost. Ce-i așa amuzant? În fond, tu ai fost cea care a întrebat, Sally. Cel puțin faptul că râzi de mine mai schimbă puțin atitudinea ta obișnuită de dispreț pe care o adopți față de mine. Iar acum avem treabă. Vă rog să identificați aceste creaturi.

Panoul de pe peretele din spatele lui se ridică, lăsând locul unui ecran pe care apăru imediat o imagine. Joshua se uită atent la un biped familiar, slăbănog, murdar, cu pielea gălbuie. Ținea în mână un soi de bâtă și se holba la spectatorii lui invizibili cu o maliție premeditată în privire. Joshua cunoștea prea bine creatura.

– Noi le zicem elfi, îl lămuri Sally.

– Știu că așa le ziceți, spuse Lobsang.

– Cred că în unele colonii îi numesc Cenușiii, după vechea mitologie OZN. Sunt peste tot prin Meggarele Superioare și uneori și prin lumile inferioare. În general se feresc de oameni, dar își încearcă norocul dacă ești singur sau rănit. Sunt niște vânători extrem de rapizi, puternici și inteligenți și folosesc *păsitul* ca tactică de atac.

– Știu, spuse Joshua. I-am întâlnit deja.

– Elfi. Un nume destul de nimerit, dacă stai să te gândești. Elfii n-au fost dintotdeauna niște creaturi dulci și gingașe, nu? Legendele nord-europene îi descriu ca pe niște creaturi înalte, puternice și crude. Un nume urât. Mi se pare corect. Trebuie să-i defăimăm cât putem. Și în mitologie, nu-i așa că elfii se tem

adesea de fier? Nici nu-i de mirare, presupun; fierul putea fi folosit ca să-i prindă în capcană, să-i împiedice să mai *pășească*.

Joshua se întoarse la supa din bucătărie. Între timp, Lobsang îi relată pe scurt lui Sally despre încăierarea lui Joshua cu asasinii călare pe mistreți.

Când Joshua reveni, primi o privire plină de respect din partea lui Sally.

– Te-ai descurcat excelent dacă ai supraviețuit.

– Da. Și aia se presupunea că era ziua mea liberă. E o poveste lungă.

– Băieții ăia sunt o companie plăcută, am dreptate?

– Iată o altă variantă, spuse Lobsang.

Pe ecran apăru imaginea elfei gravide, cu creierul mare, pe care Joshua încercase să o salveze.

– Pe ăștia eu îi numesc acadele, spuse Sally. Au creierul mare, e clar, dar nu sunt de fapt prea isteți, din câte am observat.

Lobsang încuviință din cap.

– Se explică. Metoda nașterii prin *pășit* a permis o dezvoltare bruscă a dimensiunii fizice a creierului, dar poate că deocamdată nu a avut loc și creșterea capacității funcționale. La hardware stau bine; la software mai au de lucru.

– Între timp, sunt vânați de celelalte tipuri de elfi. Pentru creiere. Le mănâncă creierele alea mari. I-am văzut cu ochii mei.

Afirmația ei fu întâmpinată cu tăcere.

Lobsang oftă.

– Deci nu e tocmai Rivendell, cu toți trolii și elfii ăștia? Spune-mi, Sally, există și inorogi pe Pământul Lung?

– Supa e gata, spuse Joshua. Poftiți la masă!

Când se așezară la masă, Sally spuse:

– Să știți că chiar există inorogi. La doar câțiva *pași* depărtare de Happy Landings. Pot să vă duc acolo, dacă vreți. Niște bestii hidoase, *nu* genul care-și fac veacul cu Barbie. Un fel de berbeci uriași, proști ca noaptea, atât de fraieri încât rămân blocați cu cornul înfipt în câte un trunchi de copac. Se întâmplă des în sezonul de împerechere...

Acum apăruseră pe ecran imagini cu elfi devorând un cadavru de animal şi ciorovăindu-se cu gurile pline de sânge.

– De ce ne arăţi chestiile astea, Lobsang? întrebă Sally.

– Pentru că aceasta este o transmisiune în direct cu ceea ce se află sub noi, pe ultimul Pământ. N-aţi observat că ne-am oprit din *păşit?* Puteţi să vă mâncaţi liniştiţi supa; elfii nu pleacă nicăieri până mâine-dimineaţă.

A doua zi se lumină târziu, spre uimirea lui Joshua. Scăldat în razele dimineții se vedea un peisaj deșertic, o lume prăfuită și aridă în care apa era o raritate, ceea ce făcea ca și viața să fie o raritate.

Lobsang i se alătură lui Joshua pe puntea de observație.

– Nu e un loc prea atrăgător, nu? Dar își are și părțile lui interesante.

– Cum ar fi faptul că soarele răsare târziu.

– Exact. În plus, atât trolii, cât și elfii traversează pe aici, îndreptându-se aproape cu toții spre est. Camerele de pe carenă înregistrează imagini clare cu ambele specii.

Puntea se înclină ușor.

– Coborâm? întrebă Joshua.

– Da, și aș vrea ca Sally să ne însoțească. Aș vrea să capturez un elf, dacă este posibil. Vreau să încerc să comunic cu unul din ei.

Joshua pufni sceptic.

– Nu am așteptări prea înalte de la întâlnirea aceasta, dar nu se știe niciodată. Pentru orice eventualitate, am fabricat căști și armură de protecție pentru gât pentru amândoi; dacă încearcă să vă strangulеze cineva de la spate o s-o regrete, fie că *pășește*, fie că nu. Ne vedem la lift în jumătate de oră.

Sally era complet echipată când Joshua îi bătu la ușă.

– Căşti, auzi tu! scrâşni ea.

– Ideea lui Lobsang, îmi pare rău.

– Am supravieţuit ani la rând pe Pământul Lung fără să fiu dădăcită de alde Lobsang. Bine, bine, eu sunt pasagerul aici, ştiu. Ai idee ce pune la cale?

– Să prindă un elf, cred.

Ea scuipă un sâmbure de zmeură.

Lobsang opri aerostatul deasupra unui promontoriu stâncos foarte erodat. În faţa lor se întindea un peisaj deşertic de pământ roşu-ruginiu. Acesta era un Pământ ciudat, chiar şi după standardele celor mai mulţi Jokeri. Joshua se simţea greu, ca şi cum ar fi avut oasele de plumb, iar rucsacul i se părea acum o povară. Aerul era dens, însă insuficient, în mod surprinzător, iar plămânii lui se chinuiau să compenseze. Bătea un vânt constant, care urla a gol. Câmpul era sterp, nu creştea niciun firicel de iarbă sau vreun alt tip de vegetaţie, nimic altceva decât un fel de puf verde-movuliu, ca şi cum pământul ar fi uitat să se bărbierească în dimineaţa aceea.

La răstimpuri, Joshua vedea sau, mai bine-zis, simţea câte un tremur, câte un licăr. Ceva care *păşeşte*, se gândi el, atât de iute încât parcă nici nu ar fi fost aici...

– Ce-i cu locul ăsta, Lobsang? întrebă Sally. Parcă ar fi un cimitir!

– Chiar asta şi este, spuse Lobsang. Deşi este un cimitir gol până şi de oase.

Rămase pironit ca o statuie în jurul căreia se învârteau rotocoale de praf.

– Priviţi în sus, chiar deasupra voastră, puţin mai la stânga. Ce vedeţi?

Joshua făcu ochii mici, străduindu-se să vadă ceva, însă renunţă.

– Nu ştiu după ce să mă uit.

– Ceva notabil pentru absenţa sa, spuse Lobsang. Dacă stăteai chiar în punctul acesta pe Datum, exact în momentul acesta, ai fi văzut o lună palidă scăldată în lumina zilei. *Acest* Pământ nu are

o lună. Ci doar câteva roci care orbitează în jurul lui, dar nu se văd cu ochiul liber.

Lobsang spuse că era o situaţie pe care o anticipase. Era limpede că impactul cataclismic care crease luna Pământului Datum şi a majorităţii planetelor-surori din lumile paralele nu avusese loc şi aici. Acest Pământ fără lună care a rezultat era mai volumi-
nos decât Datum, ceea ce făcea ca şi gravitaţia să fie mai puternică. Înclinarea axei era şi ea diferită, instabilă, iar globul se rotea mai repede, creând un ciclu zi-noapte diferit şi cauzând nişte vânturi care măturau neîncetat continentele stâncoase şi aride. Nu era un loc propice vieţii: absenţa mareelor făcea ca apele oceanelor să rămână inerte, drept care nu existau acele zone bogate de flux şi reflux care jucaseră un rol atât de important pe Datum în evolu-
ţia formelor de viaţă complexe.

– Aceasta este teoria generală, spuse Lobsang. Mai mult, bănuiesc că lumea aceasta nu şi-a primit partea cuvenită de apă spre finalul formării sistemului solar, în era în care cometele vâjâiau în toate părţile ca grindina. Poate că toate acestea au o legătură cu impactul în urma căruia a fost creată luna sau tocmai cu absenţa acestui im-
pact. Din păcate, planeta aceasta a tras cartea necâştigătoare; proba-
bil chiar şi planeta Marte a avut parte de o soartă mai prielnică.

Dar existau şi elemente compensatoare. Când Joshua îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se proteja de razele soarelui, ob-
servă o panglică de lumină, foarte limpede, care străbătea întregul orizont. Acest Pământ era încins cu un sistem de inele, precum Saturn. Din spaţiu ai fi avut probabil parte de o privelişte care îţi tăia respiraţia.

– Acum sunt în aşteptarea unui trol, spuse Lobsang. De cinci-
sprezece minute tot strig după ajutor în unde ultrasonice în limba trolilor, emanând totodată şi feromoni specifici trolilor, care sunt, de altfel, foarte uşor de reprodus.

– Aşa se explică durerea mea de dinţi, spuse Sally. Şi de ce am presupus că cineva nu s-a spălat astăzi. E nevoie să mai stăm aici? Aerul e mizerabil şi pute.

Avea dreptate în legătură cu duhoarea, se gândi Joshua. Lumea aceasta puțea ca vechea casă de la capătul murdar al străzii, de care nu trebuia să te apropii, casă care fusese ferecată după ce murise și ultimul locatar. Era un miros supărător, chiar mai rău decât cel din lumea cvasi-dinozauriană. În regulă, constructorii Dreptunghiurilor muriseră cu toții, dar cel puțin apucaseră să și *trăiască*, avuseseră o șansă.

Dar poate, se gândi el, oamenii ar putea aduce la viață această lume pustie. De ce nu? Îi plăcea să repare lucruri; iar locul acesta părea să aibă nevoie de o sumedenie de reparații. Uite *asta* ar fi într-adevăr ceva de povestit nepoților. Mai erau o grămadă de bulgări de zăpadă în norul lui Oort, iar o navetă spațială relativ mică aflată pe traiectoria corectă s-ar putea poziționa în așa fel încât să-i dea un ghiont unuia din ei, aducând astfel apă și aici. Odată ce obțineai apa, erai ca și aranjat... Dar era doar un vis frumos. Omenirea începuse deja să întoarcă spatele oricărui proiect mai ambițios decât explorarea spațiului pe cale electronică chiar înainte ca Pământul Lung să fie descoperit, ceea ce-i oferise nenumărate lumi locuibile la distanță de un *pas*.

Reveria îi fu întreruptă de glasul lui Lobsang:

– Trolii se apropie. Nu le-a luat mult. Desigur, *pășesc* în cete, așa că trebuie să vă așteptați la un număr mare. Mă simt dator să vă avertizez: intenționez să le cânt. Mă puteți acompania dacă doriți, spuse el dregându-și glasul teatral.

Nu doar unitatea ambulantă începu să cânte. Glasul lui Lobsang erupse ca un tunet din toate difuzoarele navei.

Mergi până la capătul drumului,
Mergi până la capăt.
De e calea lungă, fie-ți inima straşnică,
Mergi până la capăt...

Ecourile răsunau pretutindeni. Era probabil prima oară când răsunase o voce omenească în acest loc dezolant... sau aproape omenească, se gândi Joshua.

De ești ostenit și vlăguit,
mergi totuși mai departe,
Pân-ajungi la sălașu-ți fericit,
Acolo te-așteaptă, la capătul drumului...

Sally se holba uluită.

– Joshua, zi-mi, te rog, că nu i s-au ars circuitele. Ce naiba cântă?

Joshua îi spuse repede și cu glas scăzut povestea soldatului Percy Blakeney și a amicilor lui ruși dintr-o Franță stranie, iar ea păru și mai uluită.

Sosiră în sfârșit trolii. Până la finalul cântecului, Lobsang era înconjurat de troli care îl acompaniau armonios.

– Se pricep, nu-i așa? Asta da memorie colectivă! Acum aveți puțintică răbdare, vă rog, în timp ce încerc să-mi dau seama ce anume îi supără.

În timp ce trolii se strânseră în jurul lui Lobsang ca niște copii mari și păroși în jurul unui Moș Crăciun dintr-un centru comercial, Joshua și Sally se dădură înapoi, ceea ce fu o mișcare înțeleaptă. Deși trolii ar face orice altceva decât să calce un om pe picioare, izul lor specific, deși nu neapărat supărător, îți poate copleși sinusurile multă vreme.

Însă pe de altă parte, aceasta nu era o lume potrivită unde să faci o plimbărică. Pur și simplu, *nu se afla nimic aici.* Joshua îngenunche și ridică la întâmplare un petic de puf verde. Dedesubt erau câțiva gândaci mici; nici măcar nu aveau culori irizate interesante, ci erau maronii ca noroiul. Dădu drumul peticului de puf să se așeze la loc.

– Știi ceva, spuse Sally, dacă te-ai ușura acolo le-ai face o favoare gândacilor ălora. Pe bune! Hai că nu mă uit. Bucata aia de pământ o să aibă mai multe substanțe nutritive decât a văzut de-o veșnicie. Scuze, a sunat grosolan?

Joshua scutură din cap absent.

– Nu. Doar un pic nepotrivit.

Sally râse.

– Nepotrivit! Lobsang cântă *Harry Lauder* pe o planetă pustie înconjurat de troli. „Nepotrivit" e puțin spus, nu ți se pare? Nu-mi mai tremură plombele așa rău. Au început să plece trolii, vezi?

Joshua vedea. Parcă o mână invizibilă ridica piesele de pe o tablă de șah, luând mai întâi reginele și pionii, apoi nebunii și turele, iar abia la urmă caii și regii.

– Mamele pleacă primele, spuse Sally, pentru că ar sfâșia în bucăți orice le-ar amenința puii. Bătrânii la mijloc, iar masculii ultimii, în ariergardă... Elfii atacă din spate, înțelegi, așa că aceea e partea expusă care trebuie păzită.

În sfârșit dispărură cu toți, nelăsând altceva în urmă decât o ușoară ameliorare a calității aerului.

Lobsang se deplasă în direcția lor.

– Cum *face* asta? întrebă Sally. Acuma merge ca John Travolta!

– N-ai auzit zgomotele care vin zi și noapte din atelierul de producție? Își adaugă întruna îmbunătățiri, se reconstruiește permanent. Cum ai merge tu la sala de fitness...

– N-am fost în viața mea la sală, drăguță. Când hălăduiești de unul singur pe Pământul Lung, fie ești în formă, fie o sfeclești, spuse ea rânjind. Dar aș vrea eu să am așa picioare.

– Nu e nimic în neregulă cu picioarele tale, spuse el și regretă propoziția imediat ce o rostise.

Ea râse.

– Joshua, ai umor, ești un tip de treabă, ești un tovarăș de încredere și așa mai departe, chiar dacă ești puțin ciudățel. Într-o zi poate o să fim prieteni, spuse ea pe un ton mai cald. Dar te rog să nu faci comentarii în legătură cu picioarele mele. Nici nu prea mi-ai văzut picioarele, din moment ce în majoritatea timpului sunt înfipte într-o uniformă de luptă de cea mai bună calitate. Și e cam indecent să-ți imaginezi, nu crezi?

Spre ușurarea lui Joshua, Lobsang se apropie de ei zâmbind.

– Trebuie să recunosc că sunt destul de mândru de mine.

– Asta nu-i o noutate, spuse Sally.

– Nu am prins niciun elf, observă Joshua.

– Ah, nu mai e nevoie. Mi-am atins scopul. În Happy Landings mi-am însușit elementele de bază ale comunicării trolilor. Dar populația aceea sedentară nu a știut să-mi spună prea multe despre forțele din spatele migrației. Trolii aceștia sălbatici mi-au spus acum mai mult, mult mai mult. Nicio vorbă, Sally! O să vă răspund la toate întrebările. Haideți să ne întoarcem la bord. Avem cale lungă de parcurs, poate chiar până la capătul Pământului Lung. Ce-o să ne mai distrăm!

Pe puntea de observație domnea liniștea. Joshua era singur. Odată reveniți la bord, Lobsang se retrase în spatele ușii albastre, iar Sally se duse la ea în cabină.

Dintr-odată *Mark Twain* începu să *pășească* asemenea unui dansator de step, în tempo rapid. Joshua se uită afară. Cerurile clipeau vertiginos, peisajele se transformau cu repeziciune, râurile fremătau ca niște șerpi, iar lumile-Jokeri se aprindeau și se stingeau ca niște becuri. Pe navă, tot ce putea scârțâi scârțâia din toate încheieturile ca o corabie care înconjura Capul Horn. Joshua simțea o trepidație interioară, ca o furtună cu grindină. După estimările lui, traversau mai multe lumi pe secundă.

Sally veni pe punte scuipând fulgi.

– Ce naiba crede că face?

Joshua nu răspunse. Dar comportamentul bizar de inconstant și impulsiv al lui Lobsang îl îngrijoră din nou.

Unitatea ambulantă se strecură din spatele ușii albastre.

– Dragii mei, îmi cer scuze dacă v-am tulburat. Sunt nerăbdător să ne continuăm misiunea. V-am spus că am aflat multe de la troli.

– Știi ce îi perturbă, spuse Sally.

– Știu ceva mai multe decât înainte. Pe scurt, trolii – și probabil și elfii și celelalte specii umanoide – fug într-adevăr de ceva, însă nu este o amenințare fizică, ci una care le-a intrat în cap, ca

să mă exprim așa. Iar asta confirmă ceea ce am aflat de la trolii din Happy Landings. Avem de-a face cu un soi de epidemie de durere – atacuri de migrenă – care bântuie lumile de la vest la est. S-au înregistrat sinucideri: creaturi care s-au aruncat de pe stânci ca să nu mai sufere chinul.

Joshua și Sally schimbară o privire.

– Monstrul migrenelor? spuse Sally. Ce-i asta, *Star Trek*?

Lobsang păru nedumerit.

– Te referi la serialul original sau...

– Asta e nebunie curată, Joshua. Nava asta are și comenzi manuale?

– Asta nu știu. Dar știu sigur că Lobsang are un auz foarte ascuțit.

– Joshua nu se înșală în această privință, Sally...

– Trolii înțeleg care este de fapt amenințarea? A *văzut* vreunul din ei ceva anume?

– Nu, din câte am înțeles eu. Dar își imaginează ceva de dimensiuni colosale. Pentru ei este vorba despre un amestec între concret și abstract. Poate asemenea unui incendiu forestier care înaintează rapid. Un zid de durere.

Pe Joshua începuseră să-l îngrijoreze zgomotole pe care le scotea *Mark Twain*. Habar n-avea care era viteza maximă cu care putea *păși* nava în condiții de siguranță. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu i se părea o mișcare deloc înțeleaptă să se avânte cu capul înainte, într-un asemenea ritm alarmant, în niște lumi cu totul necunoscute, către un pericol necunoscut. Terrametrele se învârteau nebunește, apropiindu-se vertiginos de două milioane.

Dar Lobsang trăncănea întruna, fără să-și facă astfel de griji.

– Acum nu este momentul să-mi împărtășesc întreg raționament cu voi. E de-ajuns să vă spun că ne confruntăm în mod cert cu un adevărat fenomen parapsihologic. Ipoteza este următoarea: oamenii își propagă cumva umanitatea. Simțim prezența celorlalți. Însă am evoluat de atâta vreme pe o planetă inundată de gândurile oamenilor, încât nici nu le mai băgăm de seamă.

– Până nu dispar, interveni Joshua.

Sally îl privi curioasă.

– Teoria mea este că, odată ca niciodată, unele din creaturile acestea, elfii și trolii și poate și alte specii, mai *pășeau* din când în când pe Datum și poate, din când în când, mai și rămâneau pe acolo o vreme, dând astfel naștere unor volume întregi de mituri. Dar toate acestea se petreceau într-o epocă în care populația umană nu era atât de numeroasă. Acum planeta este împânzită de oameni, iar aceste creaturi care își petrec majoritatea timpului în liniștea a pădurilor și stepelor se simt probabil ca și cum toate chiolhanurile adolescentine din lume s-ar petrece în același timp. Așa că la ora actuală se țin departe de Datum. Cu toate acestea, speciile migratoare care *pășesc* dinspre vest fug de ceva ce le împinge în mod decisiv *înapoi* către Datum. Sunt prinse între ciocan și nicovală. Și uneori se panichează. Eu și Joshua am văzut ce se întâmplă când se panichează – chiar și trolii pot să facă rău atunci când sunt provocați. Și îți mai amintești de Biserica Păcălelii Cosmice, Joshua?

Joshua aruncă o privire spre Sally. S-ar fi așteptat la o reacție plină de scepticism din partea ei. Dar, în mod uimitor, părea să fi rămas pe gânduri.

– La ce te gândești, Sally? o iscodi el.

– Toate astea sună neverosimil. Și totuși... vreau să spun, și eu sunt ca tine, mă duc într-un oraș dacă am treabă acolo, dar sunt tot timpul agitată și stau ca pe ace. Abia aștept să plec de acolo, ceva mă *împinge* afară, înapoi în lumile goale, unde mă simt mai confortabil.

– Dar nu simți nevoia să fugi, nu? Și nu-ți dai seama de asta în restul timpului. Așa cum peștii nu observă apa.

În mod surprinzător, Sally zâmbi.

– Foarte zen din partea ta. Parcă ai fi Lobsang. Și tu? întrebă ea, privindu-l atent.

Știe, gândi el, știe totul despre mine. Și totuși șovăi înainte să răspundă.

Apoi le vorbi amândurora, la bordul acestei nave care se avânta nebunește în necunoscut, mai deschis decât vorbise vreodată

cu cineva, chiar și cu maica Agnes sau cu agenta Jansson, descriindu-și propriile senzații interioare.

Le spuse despre presiunea bizară pe care o simțea în cap de fiecare dată când se întorcea pe Datum. O împotrivire care în cele din urmă se transforma într-o repulsie fizică.

– E ceva în capul meu. Cum să vă explic... ca atunci când ești copil și *trebuie* să te duci la o petrecere unde știi că toată lumea o să se simtă bine, iar tu o să te simți pe dinafară. Și nu mai poți înainta niciun pas, la propriu, ca și cum ai fi respins de un câmp magnetic.

– Eu nu prea mă duceam la petreceri, spuse Sally ridicând din umeri.

– Da, Joshua, ești nesociabil, spuse Lobsang. Știm deja asta. Unde vrei să ajungi?

– Uitați cum stă treaba. Orice ar însemna, oricare ar fi cauza, am simțit și încă simt așa ceva *aici*. Pe navă. O presiune care mă face să-mi fie greu să înaintez.

Închise ochii.

– Se agravează pe măsură ce înaintăm spre vest. O simt și acum. Ca o repulsie, în adâncul meu. E suportabilă atunci când ne oprim, dar e mai greu de îndurat atunci când ne mișcăm. Și se înrăutățește.

– Ceva din vest, din depărtare, care te respinge? întrebă Lobsang.

– Da.

– De ce nu mi-ai spus asta înainte? întrebă Sally furioasă. M-ai lăsat să-ți turui despre locurile moi, despre secretele familiei mele. M-am deschis în fața ta, spuse ea aproape mârâind. Și în tot timpul ăsta tu ai ținut chestia asta pentru tine?

O privi fără să răspundă imediat. Nu-i spusese pentru că la Cămin îți țineai slăbiciunile pentru tine, ca în mai toate locurile unde trebuise să supraviețuiască de atunci.

– Îți spun acum.

– În regulă, zise ea, încercând să se calmeze. Te cred. Deci chestia asta e reală. Acum trebuie să recunosc oficial că mi-e frică.

– Acum înțelegeți de ce sunt atât de nerăbdător să prilejuiesc întâlnirea aceasta? întrebă Lobsang vădit entuziasmat. Joshua, Sally, suntem pe urmele unui mister! Un mister aflat la capătul Pământului Lung!

Joshua îl ignoră și-și orientă întreaga atenție spre Sally.

– Și mie mi-e frică. Dar o să dăm piept cu chestia asta, nu-i așa? N-o să fugi. Animalele fug. Trolii sunt nevoiți să fugă. *Noi* mergem mai departe, încercăm să aflăm ce anume ne sperie și ne confruntăm teama. Așa procedează oamenii.

– Mda. Până ne ucide chestia respectivă.

– Da, există și acest mic impediment, spuse el ridicându-se. Vrea cineva o cafea?

Mai târziu, Joshua realiză că ar fi trebuit să acorde mai multă atenție celor discutate în ultimele câteva minute. La ultimele câteva sute de lumi, unde pătura verde, inofensivă de dedesubt era întreruptă de niște cratere implântate în pământ ca niște urme uriașe. Ar fi trebuit să rămână vigilent, în ciuda presiunii crescânde din cap. Ar fi trebuit să dea semnalul de alarmă.

Ar fi trebuit să întrerupă expediția cu mult înainte ca aerostatul să se prăvălească în Spărtură.

Joshua se pomeni dintr-odată în picaj. Plutea în aer, dezlipindu-se de podea. Puntea de observaţie se afla încă în jurul lui, întreaga osatură, ferestrele mari, însă panourile de control care clipeau în pereţi începuseră să se stingă unul câte unul. Prin ferestre vedea corpul aerostatului, balonul rupt, fragmente sfâşiate de pânză fluturând atârnate de scheletul navei.

Dincolo de imaginea aceasta nu se afla decât soarele, orbitor, contrastând cu bezna. Soarele se afla în aceeaşi poziţie ca înainte, însă acum era unicul punct care mai rămăsese din lumea exterioară, ca şi cum restul elementelor, cerul albastru, pământul verde, nu reprezentaseră decât un decor care fusese înlăturat brusc pentru a face loc întunericului. Dar acum şi soarele aluneca încet spre dreapta. Poate gondola se rostogolea.

Lobsang nu scotea niciun sunet. Unitatea ambulantă, rămasă încremenită, fixată de punte, nemişcată ca o statuie, părea să nu mai funcţioneze. Pisica plutea în aer, agitându-şi neputincioasă membrele, cu o expresie de spaimă întipărită pe mica ei mutră sintetică. Joshua simţi o mână pe umăr: Sally, plutind prin aer, cu părul despletit încadrându-i capul ca şi cum ar fi fost un astronaut pe o staţie spaţială.

Puntea scârțâi. Lui Joshua i se păru că aude un șuierat, ca un balon care se dezumflă. Nu reușea să gândească. Încercă să inspire, însă pieptul îi fu săgetat de durere.

Apoi gravitația reveni la normal, iar cerul albastru se întinse din nou în jurul lor.

Se prăbușiră cu toții pe podea, care pentru moment era de fapt peretele. Un ceainic plin cu apă zbură ca un proiectil de-a curmezișul punții, spre oroarea pisicii Shi-mi, care se repezi într-un compartiment. Pretutindeni deasupra, dedesubtul și de jur împrejurul lor asistau la simfonia tehnologiei avansate în dezagregare.

– Am găsit mama Jokerilor, nu-i așa? spuse Joshua.

În clipa imediat următoare i se strânse stomacul și vărsă. Se ridică, jenat.

– *Niciodată* nu mi s-a mai întâmplat să mi se facă greață după ce am *pășit*.

– Nu cred că *pășitul* a fost de vină, spuse Sally frecându-se pe burtă. E din cauza imponderabilității. Și a revenirii bruște a gravitației. A fost ca și cum am fi căzut în gol.

– Da. Chiar s-a întâmplat, nu?

– Cred că da, spuse Sally. Am găsit o spărtură. O Spărtură în Pământul Lung.

Nacela reveni treptat la poziția normală. Luminile de pe punte se stinseră, rămânând doar lumina naturală. Joshua auzi cum componentele metalice care ar fi trebuit să se rotească își încetau, în mod îngrijorător, activitatea.

Lobsang reveni brusc la viață, sau cel puțin capul și fața, în timp ce corpul rămăsese în continuare imobil.

– *Chak pa!*

Sally îi aruncă o privire întrebătoare lui Joshua.

– Ce-a fost asta?

– O înjurătură tibetană, cred. Sau poate klingoniană.

Lobsang continuă pe un ton neobișnuit de vesel.

– *Mamma mia*, ce m-am înroșit! Vorba vine. Asta e, a greși e omenește. E cineva rănit?

– Lobsang, în ce am intrat? întrebă Sally.

– Am intrat în *nimic*, Sally, în gol. Vid. Am *păşit* înapoi în grabă, dar se pare că *Mark Twain* a suferit daune considerabile. Unele din sisteme nu mai sunt funcţionale. Din fericire, sacii cu gaz au rămas intacţi, însă unele din sistemele mele personale sunt avariate. Verific acum, dar nu arată prea bine.

– Cum ai reuşit performanţa să intri în vid *pe Pământ*? întrebă Sally furioasă.

Lobsang oftă.

– Sally, am *păşit* într-un loc în care Pământul nu există. Este pur şi simplu vid, spaţiu interplanetar. La un moment dat bănuiesc că *a fost* un Pământ acolo, dar a fost pesemne distrus în urma unui cataclism. Un impact, probabil. Unul foarte puternic, pe lângă care cel care a ucis dinozaurii ar părea o boabă de mazăre lovind un elefant. Chiar şi Marele Ghiont, impactul în urma căruia ar fi apărut luna, păleşte în comparaţie.

– Vrei să zici că ai anticipat asta?

– Ca o posibilitate teoretică.

– Şi cu toate astea te-ai avântat în beznă cu capul înainte? Eşti ţicnit?

Lobsang îşi drese glasul, o activitate la care se perfecţionase prin exerciţiu, observă Joshua.

– Da, am anticipat posibilitatea. Am realizat un studiu al împrejurărilor posibile pe baza perturbaţiilor din istoria Pământului şi am luat măsurile necesare de siguranţă. Inclusiv modulul de *pas*-înapoi, care pare să fi funcţionat aproape perfect. Din păcate însă, ne confruntăm cu o puzderie de alte probleme.

– Suntem blocaţi aici?

– „Blocaţi" în condiţii de siguranţă, Sally. Respiri un aer perfect normal. Lumea aceasta, deşi se află chiar în pragul Spărturii, se pare că dispune de condiţii cât se poate de favorabile. Din nefericire însă, unitatea mea ambulantă a suferit daune majore şi este inactivă; nu-i pot accesa funcţia de autodepanare. Dar vă asigur că nu este totul pierdut. Programul Corporaţiei de dezvoltare a aerostatului a continuat în acest timp pe Pământurile

Inferioare. *Mark Trine* ar trebui să fie terminat până acum și ne-ar putea prinde din urmă în câteva zile dacă *păşeşte* la viteză maximă.

Aproape toate luminile reveniseră acum la normal. Joshua începu să curețe resturile. La suprafață, cu excepția mobilierului și a veselei, totul părea în cea mai bună formă, însă îi era teamă de daunele care surveniseră dincolo de ușile albastre ale lui Lobsang.

– Desigur, spuse el, mecanicii de pe *Trine*, presupunând că este gata de zbor, nu sunt la curent cu situația în care ne aflăm. Am dreptate, Lobsang?

– Deci *suntem* blocați aici? întrebă Sally pe un ton relativ calm.

– Ești îngrijorată, Sally? întrebă Lobsang cu un glas dulceag. Cum rămâne cu toate locurile alea moi cu care te lăudai? Tu la ce te gândești, Joshua?

Joshua șovăi o clipă.

– Mie mi se pare că imaginea de ansamblu nu s-a schimbat. Trebuie să investigăm în continuare monstrul migrenelor. Ziceai că balonul cu gaz e intact, nu? Deci poți *păși?*

– Da. Dar nu pot cârmi, din punct de vedere geografic. Și dispun de energie limitată. Panourile solare par să fie în condiție optimă, dar majoritatea infrastructurii... Dincolo de perforarea sacilor cu gaz și a conductelor, problema a fost evaporarea lubrifianților...

Joshua dădu din cap.

– În regulă. Atunci *păşeşte înainte.* Hai să mergem mai departe.

– Să sărim peste Spărtură? întrebă Sally.

– De ce nu? Știm că elfii și trolii s-au retras din direcția asta. Cel puțin unii dintre ei au supraviețuit. Sigur au o modalitate de a sări peste Spărtură, un fel de *pas-dublu*, spuse el rânjind. O să ne aflăm din nou în atmosferă cu mult înainte să ne explodeze ochii și să ni se scurgă pe față.

– Ai o imaginație foarte plastică, băiete.

Însă Lobsang zâmbi satisfăcut.

– Mă bucur că ai fost atent când ne-am uitat la *Odiseea spațială*, Joshua.

– Am ajuns atât de departe, spuse Joshua. Eu votez să continuăm călătoria, chiar dacă ar însemna să ajungem să mergem pe jos în cele din urmă. Ești gata? spuse el, luând-o de mână pe Sally.

– Glumești? *Acum?*

– Înainte să ne răzgândim. Lobsang, *pas-dublu*, te rog.

Joshua nu a reușit niciodată să deslușească amintirea a ceea ce a urmat. A simțit oare cu adevărat gerul mușcător din spațiu? A auzit oare cu adevărat freamătul vântului uitării, care bântuie printre galaxii? Nimic nu păruse real, până în clipa în care se trezi privind cerul înnorat și auzi picăturile de ploaie lovind ferestrele nacelei.

Luară o zi pauză ca să-și revină și să repare nava cum se pricepeau mai bine.

Apoi *Mark Twain păși* în continuare, îndreptându-se tot spre vest, dar cu precauție de data aceasta, câte o lume la câteva secunde, la jumate din viteza pe care o avuseseră înainte, și doar pe lumină.

După douăzeci sau treizeci de lumi nu mai văzură craterele care împânzeau lumile din jurul Spărturii – formațiuni ce stăteau poate mărturie unor ciocniri mai puțin violente din realitățile vecine cu obiectul care crease Spărtura însăși. Se aflau undeva dincolo de Pământul două milioane. Lumile erau anoste, uniforme. În aceste versiuni îndepărtate ale Americii, se aflau încă pe coasta Pacificului. Se țineau aproape de țărm pentru a evita pericolele care pândeau în adâncul codrilor și în imensitatea oceanului. Lui Joshua i se părea o secțiune plictisitoare de lumi, din care lipseau florile viu-colorate, insectele și păsările, iar vegetația era dominată de ferigi uriașe, de mărimea unor copaci în toată regula. Dar la marginea apei se zăreau uneori creaturi spectaculoase care pescuiau după hrană, niște animale bipede agile cu constituție de alergători și cu niște gheare în formă de seceră, pe care le scufundau în apă pentru a captura unul după altul pești mari, pe care îi azvârleau apoi departe, pe plajă.

Mai trecură câteva zile. Caracterul lumilor începu din nou să se schimbe. Pădurea se retrase mai departe de ocean, lăsând loc

unor fâșii mai late de țărm populate cu tufe și copaci ici-colo. Lui Joshua i se păru că și oceanul se schimbase, devenise *mai verde.* Și mai calm, ca și cum apa însăși ar fi devenit mai vâscoasă, mai densă. Nu prea vorbeau. Nu funcționa niciun filtru de cafea, în ciuda tehnologiei lor avansate, așa că Sally era mai tot timpul prost-dispusă.

Iar lui Joshua îi era din ce în ce mai greu să facă față *pășitului.*

Sally îl bătu ușor pe mână.

– Ne apropiem de petrecerea aia adolescentină, nu-i așa, Joshua?

Nu suportase niciodată să-i observe cineva slăbiciunile.

– Ceva de genul ăsta. Tu nu simți nimic?

– Nu. Dar mi-aș dori să simt. Ți-am spus, Joshua, sunt invidioasă. Ai un talent special.

În seara aceea, relaxându-se atât cât era posibil în timp ce nava *pășea* prudent în continuare, Joshua fu uimit și puțin speriat de faptul că Lobsang abordă subiectul călătoriei în spațiu.

– M-am tot gândit. Ce șansă extraordinară reprezintă Spărtura!

Cum bucătăria nu mai funcționa aproape deloc, Joshua își făcea de lucru cu un ciocan, încercând să construiască un grătar dintr-o bucată de instalație care-și dăduse duhul.

– Ce fel de șansă?

– Pentru călătoria în spațiu! Ai putea pur și simplu să-ți pui un costum de astronaut și să *pășești* în spațiul cosmic. Fără să mai fie nevoie să te complici cu rachete ca să te desprinzi de gravitația terestră. Te-ai afla cel mai probabil pe orbita solară, ca și Pământul. Odată pusă la punct infrastructura necesară în interiorul Spărturii, ai putea pur și simplu să ridici pânzele și să pornești la drum. Ar fi mult mai eficient din punct de vedere energetic să ajungi pe Marte, de pildă... Am fost întotdeauna pasionat de spațiu, chiar și când trăiam în Tibet. Personal, am investit niște bani în Centrul Spațial Kennedy, unde nici măcar nu mai au grijă de rachetele care sunt piese de muzeu. Bietele noastre fabrici orbitale microgravitaționale, pe care le numeri pe degete, mențin iluzia că suntem încă o specie care explorează spațiul, dar de fapt visul a murit, chiar înainte de descoperirea Pământului

Lung. Din câte știm, nu există niciun alt loc în univers unde o ființă umană să poată supraviețui fără echipament de protecție. Iar acum că avem la dispoziție milioane de Pământuri, cine mai vrea să fie proiectat în vidul înghețat într-un costum spațial cu iz de urină? Acum am fi putut fi *acolo*, în imensitatea cosmosului, solicitând aderarea la federația galactică, nu aici, traversând fulgerător cópii nesfârșite ale aceleiași bătrâne planete.

– Dar tu ești ăla care promovezi traversarea fulgerătoare, Lobsang, comentă Sally.

– Oricum, nu văd de ce n-aș putea să le fac pe amândouă. Nu vă dați seama? Dacă reușim să dezvoltăm Spărtura, poate că o să găsim o cale să le facem pe toate până la urmă. Din interiorul Spărturii, sistemul solar ți-e servit pe tavă. Nu uita conversația asta, Joshua. Când te întorci pe Datum, revendică Pământurile aflate de o parte și de cealaltă a Spărturii, până nu e prea târziu, până nu se prinde omenirea de potențialul pe care îl au. Gândiți-vă ce-ar putea fi în întinderile vaste ale cosmosului! Nu doar în celelalte lumi din sistemul nostru solar – deși, cine știe, dacă universul a creat Pământul Lung, poate a creat și un Marte Lung... Gândiți-vă la *asta*.

Joshua se strădui, însă îl luă amețeala. Se concentră să termine grătarul. Cuptoarele din bucătărie erau stricate, dar planul lui era să frigă la grătar cea mai mare parte din animalul vânat cu iuțime de Sally, un animal care s-ar fi putut numi căprioară dacă ar fi fost pe Pământ.

Fără niciun avertisment, aerostatul se opri din *pășit*.

Iar Joshua *auzi*...

Nu era o voce. Ceva i se infiltră în creier, o senzație limpede și ascuțită, care nu-i comunica nimic altceva decât propria existență.

Mai mult, îl chema la ea.

Reuși să îngaime:

– Lobsang, tu auzi ceva? Prin frecvențele radio?

– Sigur că da. De ce crezi că ne-am oprit? Primim semnale coerente pe diferite frecvențe. Pare să fie o încercare de comunicare în limba trolilor. Scuză-mă acum, o să mă concentrez la decodare.

Sally se uită de la unul la altul.

– Ce se petrece? Sunt singura care nu aude nimic? Vine de la chestia aia de sub noi?

– Ce chestie? întrebă Joshua, privind pe fereastra bucătăriei la oceanul de dedesubt.

– *Aia.*

– Lobsang, întrebă Joshua, îţi funcţionează camera de la babord?

Joshua și Sally coborâră în rapel pe coarda de siguranță, care rămăsese singura modalitate de a ajunge la sol, acum că troliurile erau blocate.

Odată ajunși jos, Joshua se cățără pe o stâncă pentru a arunca o privire în jur. Sub un cer fără soare, acoperit de nori, un ocean verde, vâscos, își arunca valurile alene pe o plajă noroioasă. În depărtare se întindea un șir de dealuri line. Însă la sud se căsca un crater colosal care aducea cu Craterul Meteoritului din Arizona. Pe neașteptate, o creatură pterozaurianăuriașă țâșni din crater în perfectă liniște, trecând pe deasupra capului lui Joshua și avântându-se înspre această versiune a Pacificului. Silueta uriașă pe fundalul cerului posomorât părea un bombardier nuclear îndreptându-se spre Moscova.

Apoi ceva fremătă în această versiune îndepărtată a Pacificului. Ceva enorm, ca o insulă care a prins viață. Lui Joshua îi dispăruse cu desăvârșire durerea de cap. Însă senzația pe care o numise dintotdeauna Liniște nu fusese nicicând mai profundă.

Dintr-o boxă mică aflată în rucsacul lui Joshua se auzea vocea limpede a lui Lobsang, care turuia neîntrerupt:

– Ne-am întors pe coasta corespunzătoare Statului Washington de pe această planetă... Dronele mele aeriene nu mai funcționează, ceea ce îmi limitează raza vizuală. Obiectul pare să aibă treizeci

și șapte de kilometri lungime și aproximativ opt kilometri lățime. Este o creatură, Joshua. Fără un corespondent clar pe Datum. Am observat câteva apendice de-a lungul flancurilor care își schimbă dimensiunea și forma – ai crede că e un parc tehnologic; văd formațiuni ce par să fie antene, telescoape, însă instrumentele se metamorfozează unele în altele, extraordinar! Detectez și o anumită mișcare generală pe toată suprafața. Nu pot estima pericolul. Nu-mi imaginez că o astfel de creatură ar putea face o mișcare bruscă, dar, din datele pe care le am la ora actuală, nu m-ar mira nici dacă i-ar crește aripi și și-ar lua zborul...

Pe partea superioară a creaturii se formau unde regulate. Era albicioasă, sau mai degrabă transparentă. Mișcările ei îl afectau cumva pe Joshua, în mod visceral – o senzație care îi răsărea în conștiință pe o cale imperceptibilă.

– Sally, ai mai văzut așa ceva în viața ta?

– Tu ce crezi? pufni ea.

– Tocmai am dat mâna cu ea, spuse Lobsang.

– Ce tot îndrugi acolo? se răți oi Sally.

– Protocoale de comunicare, Sally. Am stabilit o legătură... În mod clar, este un intelect remarcabil; am dedus asta instantaneu din natura complexă pur teoretic-informațională a transmisiunilor ei. Până acum am aflat un lucru: numele...

– Are un *nume*?

– Numele ei este Persoana Întâi Singular și, înainte să te răstești din nou la mine, Sally, știu asta pentru că mi-a comunicat-o până acum în douăzeci și șase de limbi diferite ale Pământului, inclusiv în tibetană, spre mândria mea. I-am transmis tot felul de informații și învață repede. A descărcat deja o mare parte din datele stocate pe navă. Cred că este inofensivă.

– Poftim? mârâi Sally. Ceva viu, de dimensiunile unei cisterne nu poate fi de facto inofensiv. La ce servește? Și mai important, ce mănâncă?

Joshua își dădu jos rucsacul de pe umeri și îl lăsă pe plajă. Realiză că nu era niciun fel de zgomot aici. Nici țipete de animale, nici măcar gâgâitul îndepărtat al pterozaurienilor. Doar clipocitul

moale și uleios al micilor valuri care lipăiau țărmul. *Nimic altceva decât Liniștea.* Ceea ce auzise întreaga lui viață în spațiile dintre oameni. Gânduri imense, ca ecourile unui gong uriaș de alamă. Acum se afla aici, chiar în fața lui.

La mai bine de două milioane de lumi depărtare de Pământ, se simțea în mod bizar ca și cum ar fi ajuns în sfârșit acasă.

Se duse înspre ocean.

– Joshua, strigă Sally. Ia-o ușurel. Nu știi cu ce ai de-a face...

Își descălță cizmele cu o smucitură și își scoase șosetele. Desculț, înaintă în apă până la glezne. Simțea miros de sare amestecat cu izul dulceag de putregai al algelor. Apa era caldă și cleioasă, densă, aproape ca siropul, și în ea forfoteau o sumedenie de vietăți minuscule, albe, albastre, verzi. Unele arătau ca niște mici meduze cu căpățâni pulsânde, de care atârnau tentacule. Dar erau și organisme care arătau ca niște pești cu ochi mari, ciudați și vietăți ca niște crabi cu clești eficienți.

Și puțin mai încolo, lucrul acela. Joshua înaintă cu pași greoi în apă, spre marginea ei impunătoare. Glasul lui Lobsang îi turuia în continuare în ureche, dar îl ignoră. Muchiile Persoanei Întâi Singular erau străvezii, ca sticla de calitate inferioară, și dacă strângea din ochi și se străduia putea deslușI ce se afla înăuntru. Iar înăuntru se afla... totul. Pești. Animale. Un *trol?* Era acoperit de o peliculă gelatinoasă și înfășurat într-o rețea de ierburi încâlcite, ca niște alge, cu ochii închiși. Părea mai degrabă să fie adormit, decât mort. Împăcat.

Se îndreptă hotărât direct spre carcasa aceea tulbure și o atinse cu vârful unui deget. O senzație ușoară, nimic dureros.

– Salut, Joshua, spuse o voce în capul lui.

Mintea îi fu inundată de informații, ca o revelație neașteptată.

Odată, demult, într-o lume apropiată ca o umbră:

O versiune foarte diferită a Americii de Nord adăpostea o uriașă mare interioară sărată, care colcăia de microorganisme. Toate aceste forme de viață microscopice deserveau un singur organism colosal.

Și aici, sub un cer înnorat, în tot cuprinsul acestei mări tulburi rumega un singur gând.

Eu...

Acest gând fu urmat de un altul.

În ce scop?

– Asistăm la un moment istoric, sporovăia Lobsang mai departe. Primul contact! Visul împlinit, după un milion de ani. Iar eu știu ce anume este acest lucru. Shalmirane... N-ați citit *Orașul și stelele*? Este un soi de organism-colonie.

Sally replică pe un ton sarcastic:

– Iată extraterestrul! Și acum ce facem? Ai de gând să-i dai să rezolve probleme matematice, cum a făcut Carl Sagan și tipii ăia de la SETI?

Joshua îi ignora pe amândoi. Vorbea cu Persoana Întâi Singular.

– Nu ți-am spus cum mă cheamă.

– Nu era nevoie. Tu ești Joshua. Eu sunt Persoana Întâi Singular.

Vocea din mintea lui suna exact ca propria lui voce.

Dincolo de pielea străvezie forfoteau tot felul de vietăți. Recunoscu pești, păsări și – după cum realiză după o vreme – chiar un *elefant*, mișcându-se cu ochii închiși prin fluidul acela, pe jumătate mergând, pe jumătate înotând. Văzu și troli, elfi și alți umanoizi.

Nivelul apei începu să se ridice. Foarte ușor, pentru a nu jigni și pentru a nu provoca panică, Joshua se dădu înapoi.

– Care este... scopul Persoanei Întâi Singular?

– Persoana Întâi Singular este observatorul lumilor.

– Vorbeşti bine engleza.

Era o replică prostească, dar *ce anume* ai fi putut să-i spui unui limax lat de câţiva kilometri? Maica Agnes ar fi ştiut, se gândi el.

Răspunsul sosi neîntârziat.

– Persoana Întâi Singular nu ştie ce este „maica Agnes". Încă învăţ. Poţi să-mi defineşti o călugăriţă?

Pe ţărmul acesta posomorât, Joshua rămase cu gura căscată.

Persoana Întâi Singular spuse:

– Trimitere la alte referinţe, da – o călugăriţă este o femelă bipedă care se abţine de la procreare pentru a veni în întâmpinarea nevoilor celorlalţi membri ai speciei. Comparaţie cu insecte eusociale, poate? Furnici şi albine... Mai mult. De asemenea, foloseşte vehicule masive alimentate cu rămăşiţele copacilor străvechi. Mai mult. Se dedică contemplării transcendentalului. Aceasta este clasificată ca o descriere provizorie, care urmează să fie dezvoltată în urma cercetării aprofundate a detaliilor relevante... S-ar părea că şi eu sunt o călugăriţă, după anumite definiţii. Percep lumea lumilor în integralitatea ei. Consider că înţeleg sensul sintagmei *în adoraţie cufundată*... Ar trebui să te întorci pe ţărm.

Apa se umflase, ajungându-i până la genunchi lui Joshua. Se întoarse pe nisip.

Sally privea scena uluită.

– *Vorbeşti* cu el?

– Este o ea, nu un el. Aşa cred. Îmi aud propria voce punându-mi întrebări. Pare să ştie ce gândesc, sau mai bine zis, ştie ce ştiu şi eu. Nu am idee ce este, dar se pare că vrea să înveţe. Sunt copleşit de uimire, Sally, spuse el oftând.

Vocea lui Lobsang se auzi din rucsac:

– Veniţi înapoi pe navă. Cred că e vremea să punem toate datele cap la cap.

În timp ce se îndreptau înapoi spre *Mark Twain*, mai mulţi pterozaurieni le zburară pe deasupra capetelor, întunecând cerul cu siluetele lor zvelte.

Fără troliuri, cățăratul înapoi pe funie până la gondolă fu istovitor, dar cel puțin acum îi așteptau lumini funcționale pe toate punțile, boilerul fusese reparat și aveau cafea instant.

Bineînțeles că Sally voia să discute imediat despre ceea ce se întâmplase. Dar era în minoritate față de Joshua și Lobsang, care voiau să aștepte cel puțin până era gata cafeaua.

Apoi Joshua încercă să împărtășească ceea ce simțise din povestea Persoanei Întâi Singular.

– Era singură în lumea ei.

– O supraviețuitoare, spuse Sally.

– Nu. A *apărut* singură. Așa a evoluat. A fost dintotdeauna singură...

Lobsang îl interogă la rândul lui, și treptat puseră cap la cap dacă nu adevărul, măcar o poveste.

Pe Pământul Persoanei Întâi Singular, sugeră Lobsang, ca pe multe alte Pământuri, stadiile timpurii ale vieții reprezentau eoni nesfârșiți de luptă pentru supraviețuire a unor creaturi pe jumătate formate care încă nu descoperiseră cum să folosească ADN-ul pentru a stoca informația genetică și care dețineau un control insuficient asupra proteinelor din care era constituită întreaga materie vie. Existau miliarde și miliarde de celule care se agitau prin apele oceanelor, însă nu erau încă suficient de sofisticate pentru a-și *permite* să rivalizeze unele cu altele. În schimb, au cooperat. Orice inovație utilă era transmisă de la o celulă la alta, ca un impuls nervos. Toate formele de viață din acest ocean global operau ca un singur mega-organism.

– În timp, spuse Lobsang, în majoritatea lumilor, cum s-a întâmplat neîndoielnic și pe Pământul Datum, complexitatea și organizarea ating un stadiu în care celulele individuale sunt capabile să supraviețuiască pe cont propriu. Iar atunci, în majoritatea lumilor, se dă startul concurenței. Marile regnuri încep să se separe, oxigenul se propagă în aer ca produs secundar al creaturilor care învață cum să valorifice energia solară și astfel începe urcușul lung și lent către organismele pluricelulare. Era cooperării globale

se stinge fără urmă, cu excepția unor indicii enigmatice în materialul genetic.

– În majoritatea lumilor, spuse Sally, dar nu și în lumea Persoanei Întâi Singular.

– Nu. Lumea aceea a fost un Joker remarcabil. Acolo, creșterea complexității a schițat o poveste evoluționară familiară, însă unitatea acelui unic organism global *nu a fost pierdută.* Am călătorit într-adevăr spre o ramură extrem de îndepărtată a arborelui probabilităților. Chestia aia...

– Ea, Lobsang, îl corectă Joshua.

– *Ea*: ce-i drept, forma feminină este potrivită în contextul de față. *Ea* pare să fie gravidă cu forme de viață sănătoase. Părea să fie mai degrabă o biosferă în curs de maturizare, decât o creatură propriu-zisă, asemenea unui om. Probabil că, pe măsură ce a sporit complexitatea, s-au format noduri de control. Pentru a continua să crească ar fi fost necesar ca structura informațională să construiască și să conțină o copie a propriei identități, ar fi însemnat ca întregul organism să devină capabil de autoreflecție. Adică să dezvolte conștiență.

Sally se încruntă, încercând să asimileze informația.

– Dar ce ar putea să vrea o astfel de creatură?

– Un lucru pot să vi-l zic sigur, spuse Joshua. Companie. Se simțea singură. Deși nu știa asta până să întâlnească trolii.

– Aha!

Joshua își dădu seama că nu aveau să afle niciodată cum a ajuns un grup de troli în lumea aceea îndepărtată. Probabil au trecut prin Spărtură; poate erau traumatizați, unii din ei răniți în urma expunerii la vid.

– Dar era fascinată, spuse el cu ochii închiși, concentrându-se, încercând să-și *amintească.* De simplul fapt că erau mai mulți de unul. Felul în care se uitau unii la alții, modul în care cooperau – fiecare îl recunoștea pe celălalt. Nu erau singuri, ca ea. Se aveau unii pe alții. Își dorea și ea ce aveau ei. Singurul lucru din lume care îi lipsea... Un trol s-a apropiat de apă.

Avu o viziune, ca o reverie: trolul lăsându-se pe vine, nebănuitor, inofensiv, încercând să prindă crabi în apa mică, apa ridicându-se ca o movilă deasupra lui și înghițindu-l.

– Ucigându-l, spuse Sally, auzind descrierea lui Joshua.

– Da. Nu asta a fost intenția ei, dar asta a fost consecința. Trolii au fugit. Poate a mai prins unul, un pui... l-a studiat...

– Și a învățat să *pășească*, sugeră Lobsang.

– Da. I-a luat multă vreme. Organismul pe care l-am întâlnit nu este ea în totalitatea ei; odinioară ocupa un ocean întreg. Organismul din marea aceasta este... o expresie a ei. Esența. O formă suficient de compactă pentru a *păși*.

– Așadar, i-a urmărit pe troli, spuse Sally. S-a îndreptat spre est de-a lungul lanțului de lumi.

– Da, spuse Lobsang. Îndreptându-se, încet dar sigur, către Datum. Fără îndoială ea este motivul migrației în masă a trolilor și poate și a altor forme de viață. Sunt foarte părtinitor ipotezei că are același efect asupra speciilor pre-sapiente ca și o adunare numeroasă de ființe umane. Imaginați-vă tunetul gândirii ei...

– Așadar, doamnelor și domnilor, vă prezentăm monstrul migrenelor, spuse Sally. Nici nu-i de mirare că trolii au luat-o la goană.

– Nu are intenții rele, spuse Joshua. Vrea doar să-i *cunoască*. Să-i cuprindă.

– Știi ceva, Joshua, vorbești despre chestia asta de parcă ar fi umană.

– Așa am simțit-o.

– Însă aceasta este doar o percepție parțială, spuse Lobsang. Mai sunt și alte aspecte. Entitatea pe care ai întâlnit-o este numai... o sămânță. Un emisar al biosferei globale din care provine. Absorbția formelor de viață locale, chiar și a mamiferelor avansate precum trolii, nu este decât o etapă intermediară. Scopul ei este, *trebuie cu necesitate să fie*, acela de a transforma biosfera fiecărui Pământ într-o copie a sa. Să o subjuge în întregime. Și absolut toate resursele să fie dedicate unui singur scop, și anume conștiința sa. Acesta nu este nici pe departe un fenomen răuvoitor

sau *dușmănos*. Nu există niciun personaj negativ în toată povestea asta. Persoana Întâi Singular este pur și simplu expresia unui alt tip de conștiință. Un alt model, ca să mă exprim așa. Dar...

Sally era livid㠄.

– Dar pentru specii ca noi ea reprezintă sfârșitul. Pe fiecare Pământ pe care îl atinge pune capăt individualității.

– Reprezintă și sfârșitul evoluției, spuse Lobsang grav. Sfârșitul lumii, într-un anume sens. Sfârșitul unei lumi după alta, pe măsură ce-și croiește drum prin Pământul Lung.

– Este o distrugătoare de lumi, spuse Sally. O devoratoare de suflete. Dacă trolii au simțit lucrurile astea, nici nu-i de mirare că au fost îngroziți.

– Desigur, rămâne deschisă întrebarea de ce nu a ajuns *deja* în lumile locuite, spuse Lobsang. De ce nu a înghițit încă Pământul. De ce nu l-a nimicit, din curiozitate și dragoste.

Joshua se încruntă.

– Spărtura. Nu poate fi o coincidență faptul că am găsit-o atât de aproape de Spărtură.

– Într-adevăr, spuse Lobsang. Nu poate traversa Spărtura. Cel puțin, nu încă. În lipsa Spărturii, ar fi ajuns deja în lumile locuite.

– Noi putem traversa Spărtura, spuse Sally. La fel și trolii. Sigur va învăța și ea. Și mai sunt și locurile moi. Dacă e capabilă să le folosească – o, Doamne! E ca o epidemie care devorează Pământul Lung lume după lume.

– Nu, ripostă Lobsang ferm. Nu este o epidemie, un virus sau o bacterie malignă, ci o entitate conștientă. Și tocmai în asta, cred eu, constă speranța noastră. Joshua, în primul rând, cum ți s-a adresat? Ți-ai auzit propria voce în minte, așa e? Asta nu sună a telepatie – o formă de comunicare pentru care nu am descoperit încă nicio dovadă consistentă. Pare o metodă nouă. Te-a întrebat ce este o călugăriță! Dacă-mi permiteți o bănuială, cred că a accesat informația aflată la suprafața imediată a gândurilor tale în momentul respectiv. Te gândeai la maica Agnes, nu-i așa? În calitate de inginer, îmi vine greu să accept ce s-a întâmplat. Însă în

calitate de budist, admit că există mai multe moduri de a concepe universul decât ne putem închipui.

– Sincer acum, sper că n-avem de gând să dezbatem teme religioase, i-o tăie Sally scurt.

– Fii mai deschisă, Sally! Religia este doar un cadru pentru înțelegerea universului, o simplă unealtă.

– Atunci cine e Joshua? replică ea. Cel ales?

Se uitară amândoi la Joshua.

– Într-un fel, spuse el cu reticență. Sau cel puțin, a părut să mă recunoască. Poate chiar mă aștepta.

– De ce tocmai pe tine? întrebă Sally cu o grimasă, evident invidioasă.

– Poate din pricina condițiilor miraculoase ale nașterii eroului nostru, Sally, spuse Lobsang împăciuitor. Primele tale clipe de viață, Joshua, când ai fost complet singur într-o altă lume. Momentul tău de criză a avut, în mod cert, un ecou pe Pământul Lung. Sau poate singurătatea ta. Tu și Persoana Întâi Singular, fiecare cu singurătatea lui, creați un soi de dipol.

Joshua rămase uluit. Nu era prima oară când își dorea ca maica Agnes să fi fost acolo, ca să poată discuta cu ea.

– De asta m-ai adus aici, Lobsang? Descopăr întruna că ai anticipat toate situațiile cu care ne-am confruntat până acum... Știai că urma să se întâmple *asta*?

– Știam că ești special, Joshua. Unic. Da, m-am gândit că această fațetă a personalității tale ar putea fi... utilă. Dar nu știam în ce mod, trebuie să recunosc asta.

Sally se uită la Joshua înmărmurită.

– Cum te simți când știi că ai fost manipulat în halul ăsta, Joshua?

Joshua își feri privirea, clocotind de mânie împotriva lui Lobsang, împotriva universului pentru că l-a făcut diferit.

Lobsang reînnodă firul conversației:

– Evident, trebuie să aflăm mai multe despre Persoana Întâi Singular.

– Asta aşa e, spuse Sally. Şi trebuie să găsim o cale de a o împiedica să mai bage trolii în sperieţi. Ca să nu mai vorbim de devorarea Pământului Datum.

– Mâine o să-i facem din nou o vizită. Vă propun să ne odihnim bine în noaptea asta şi de dimineaţă să ne pregătim de o altă întâlnire cu inefabilul. Dar de data aceasta, după ce Joshua a stabilit contactul iniţial, voi conduce eu operaţiunea.

– Ha! Inefabilul întâlneşte insuportabilul! Eu mă duc la culcare, spuse Sally, făcându-şi ieşirea teatrală de pe punte.

– E cam iute la mânie, spuse Joshua.

– Dar înţelegi de ce e furioasă, Joshua, spuse Lobsang blând. Tu ai fost alesul. Nu ea. Probabil nu te va ierta niciodată.

Joshua avu o noapte stranie. Se trezea întruna, convins că l-a strigat cineva pe nume. Cineva disperat şi singur, dar habar n-avea de unde ştia asta. Apoi adormea la loc şi ciclul se relua. O ţinu tot aşa până dimineaţa.

Se adunară toţi trei, în tăcere, pe puntea de observaţie. Sally avea şi ea ochii împăienjeniţi de somn, iar Lobsang, în unitatea lui ambulantă îmbrăcată sobru şi reparată în grabă, era neobişnuit de tăcut. Joshua se întrebă cum or fi petrecut *ei* noaptea.

Prima surpriză a zilei fu absenţa Persoanei Întâi Singular din locul în care o lăsaseră. O zăriră cam la un kilometru depărtare în ocean, înaintând atât de lent, încât aproape nici nu făcea valuri. Persoanei Întâi Singular în mod clar nu-i plăcea să se grăbească, însă dacă puneai lucrurile în perspectivă, era imposibil să nu observi că entitatea aceea deloc grăbită era de două ori mai mare decât Insula Manhattan.

Nici nu încăpea discuţie dacă ar trebui s-o urmărească sau nu. Pentru toţi era de la sine înţeleasă prima variantă. Totuşi, *Mark Twain*, deşi capabil încă să *păşească* între lumi, nu mai avea posibilitatea să navigheze în lumea aceasta.

– Lobsang, nu mai ai încă o unitate acvatică? întrebă Joshua. Te cunosc când vine vorba de planuri de rezervă. Nu bate aproape deloc vântul şi avem mai multe funii decât un cort de circ. Nu se

poate spune că prietena noastră corpolentă de acolo e prea iute de picior. Poate unitatea ta acvatică ar putea să ne *remorcheze*?

Ideea funcţionă, dar la mustaţă. *Mark Twain*, suspendat în văzduh, se lupta cu rezistenţa aerului. Sally observă că era ca şi cum *Titanicul* ar fi fost remorcat de o barcă cu motor; dar în cazul acesta era un motor conceput de Lobsang şi construit de Corporaţia Black, care era şi motivul pentru care soluţia funcţionă de fapt.

De regulă timoneria era domeniul exclusiv al lui Lobsang. Astăzi însă era ziua porţilor deschise, aşa că toţi trei urmăriră dârele aproape invizibile lăsate în urma ei în apă de Persoana Întâi Singular. Cea mai mare parte a călătoarei era acum scufundată.

– Dumnezeu ştie ce sistem de propulsie o avea, spuse Lobsang. Şi că tot l-am adus în discuţie, poate ar vrea să ne şi explice de ce mişună dintr-odată atâţia peşti în apa din jurul ei.

Într-adevăr, chiar aşa era, după cum observă şi Joshua. Apa strălucea de la aripioarele peştilor; îşi făcuseră apariţia chiar delfini care făceau piruete prin aer. Persoana Întâi Singular călătorea însoţită de garda de onoare. Joshua era obişnuit cu priveliştea râurilor fremătând de viaţă din lumile prin care trecuse; în absenţa omenirii, mările de pretutindeni erau la fel de aglomerate ca Marile Bancuri din Terranova de odinioară, unde se zicea că ai fi putut să mergi pe apă, atât era de ticsită de cod. Cei care nu părăsiseră Pământul Datum nici nu ştiau ce pierd. Dar nici chiar Marile Bancuri la apogeul lor nu ar fi putut fi atât de înţesate de peşte ca apele din urma călătoarei pe care o urmau.

– E clar că are o modalitate prin care atrage creaturile mărunte, spuse Sally. Poate aşa reuşeşte să le adăpostească suficient de aproape ca să le absoarbă.

Lobsang era într-o dispoziţie locvace.

– Splendid, nu-i aşa? Vedeţi delfinii aceia? Execută un număr demn Busby Berkeley!

– Cine naiba e Busby Berkeley? întrebă Sally.

De data asta chiar şi Joshua ştia răspunsul.

– Dacă o să începeţi să vorbiţi iar despre filme vechi..., spuse Sally.

Lobsang îşi drese glasul.

– A avut vreunul din voi vreo experienţă *ieşită din comun* azi-noapte?

Joshua şi Sally schimbară o privire.

– Tu ai deschis subiectul, Lobsang, spuse Sally. La ce te referi?

– În ceea ce mă priveşte, a existat o tentativă de hacking, ceea ce trebuie să spun că este o provocare serioasă. Pentru băieţii din Corporaţia Black încercările de hacking erau un soi de sport, plus că mă menţineau în formă. Cu toate acestea, *ceva* a avut o tentativă îndrăzneaţă azi-noapte. Cred totuşi că a fost o tentativă inofensivă. Nu a fost şters şi nu a fost modificat nimic, ci doar au fost accesate şi copiate nişte fişiere de memorie.

– Ca de exemplu? vru Sally să ştie.

– Informaţii despre troli. Despre *păşit.* încearcă să verifice povestea pe care i-ai spus-o, Joshua. Însă aceasta este o ipoteză foarte unilaterală. Pentru mine este o senzaţie asemănătoare cu încercarea de a recupera o amintire.

– *Să fi fost o viziune, reverie să fi fost?* cită Sally.

Se holbară amândoi la ea, iar ea roşi, întorcându-le-o tăios:

– Care-i problema? Am auzit de Keats, ei şi? Mulţi oameni au auzit de Keats, bunicul recita adesea din Keats. Deşi strica tot farmecul după aceea glumind că era înnebunit după Keats, dar nu văzuse niciodată un keat.

– Şi eu ştiu versuri din Keats, spuse Joshua încurajator. La fel şi maica Georgina. Trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu ea. Şi eu am avut o reverie. M-a cuprins din nou un sentiment de singurătate.

– Şi eu, recunoscu Sally. Dar în cazul meu a fost ceva minunat. Un fel de întâmpinare.

– O întâmpinare suficient de primitoare, încât să-ţi doreşti să sari în apă şi să-ţi pierzi identitatea? întrebă Lobsang. Apropo, ne apropiem. Cred că ne aşteaptă ca s-o putem ajunge din urmă, iar eu abia aştept să ajung la *ea.*

– Te rog să mă scuzi, spuse Sally, dar eu nu am nici cea mai mică intenţie să pun piciorul pe chestia aia plutitoare ca să ajung un exponat în plus în grădina aia zoologică interioară.

– Am înţeles, Sally. Intenţionez să fiu singurul care se apropie de Persoana Întâi Singular, sau mai bine zis unitatea aceasta ambulantă va juca acest rol. Vreau să comunic cu ea neîngrădit, înainte să-şi continue călătoria şi să *păşească* mai departe, şi s-o conving să se oprească.

Joshua se gândi puţin şi spuse:

– Şi dacă nu vrea să se întoarcă... Poate fi oprită?

– Ce propui, Joshua? se răsti Lobsang. Cum ai vrea s-o ataci? Ai distruge una câte una toate lumile în care ar putea locui, cu bombe nucleare...? întrebă el dispreţuitor. Gândiţi atât de meschin amândoi. Nu vedeţi decât ameninţare peste tot. Poate e din cauza propriei voastre fragilităţi biologice. Ascultaţi-mă. Ea vrea să înveţe de la noi. Dar noi avem atâtea de învăţat *de la ea.* Ce ştie ea, care sigur dispune de o percepţie spaţială şi temporală la o scală superioară celei umane? enunţă el cu o voce care, deşi artificială, lăsa în mod bizar să transpară foarte multă emoţie. Ai auzit de universul participativ?

– O porcărie participativă.

– Ascultă-mă. Conştiinţa modifică realitatea. Acesta este mesajul fundamental al fizicii cuantice. *Noi* am participat la crearea Pământului Datum, peticul nostru solitar de univers, propria noastră lume-Joker. Acum am întâlnit alte minţi: elfii, trolii şi Persoana Întâi Singular. Iar *ei* au participat în felul lor la ţeserea Pământului Lung, această reţea subtilă şi încântătoare, un multivers clădit de o comunitate de minţi, căreia noi abia acum începem să i ne alăturăm. Aceasta este lecţia cu care trebuie să te întorci pe Datum, Joshua. Uită de toate variaţiile geologice şi geografice şi de mulţimea de animale exotice. *Acesta* este aspectul fundamental pentru înţelegerea realităţii – fundamental pentru ceea ce suntem noi. Şi dacă voi putea comunica cu Persoana Întâi Singular, care posedă cu siguranţă o pătrundere a universului dincolo de orice am fi noi capabili să pricepem...

Ei bine, asta am de gând să discut cu prietena noastră durdulie. Și, de asemenea, să o fac să realizeze amenințarea pe care o constituie în mod inconștient.

– Stai puțin, spuse Joshua, cântărind spusele lui Lobsang. Deci o să cobori acolo? O să *intri* la propriu în interiorul chestiei ăleia?

– Creaturile conținute de structura ei par să fie absolut sănătoase și mobile. Nu percep niciun risc. Trebuie să ținem cont de faptul că eu sunt singurul membru dispensabil al echipajului, dintre noi trei, cel puțin în forma unității mele ambulante. Însă *eu* voi fi descărcat în întregime. Eu, Lobsang, voi participa integral la aglutinare.

– N-ai de gând să te mai întorci, nu-i așa?

– Nu, Joshua. Comuniunea mea cu ființa aceasta trebuie să fie un proces pe termen lung, dacă nu chiar irevocabil. Totuși, trebuie să fac asta.

Joshua se zburli.

– Știu că ai avut tot felul de motive secrete pentru care m-ai ales pentru călătoria asta. Accept asta. Dar unicul *meu* obiectiv a fost să te aduc înapoi acasă întreg și nevătămat. Ai spus că sunt ultima ta speranță.

– Îți respect integritatea, Joshua. Te eliberez de contract. Voi anexa o clauză în fișierele navei.

– Nu e suficient...

– Gata.

– Ei, hai! Ajunge cu manifestările de macho! spuse Sally cinică. Ai copii de siguranță peste tot, Lobsang. Deci nu ești deloc în pericol, nu-i așa?

– Nu am de gând să vă dezvălui toate micile mele taine. Dar dacă se întâmplă să fiu într-o situație fără ieșire sau să fiu pierdut, o să găsiți copii ale memoriei mele în diferite locuri, actualizate în fiecare milisecundă. Cea mai importantă „cutie neagră“, ca s-o numesc așa, se află în fuzelajul navei, blindată într-un aliaj care face adamantiumul să pară plastilină, și sunt convins că va rămâne complet neatinsă chiar și în eventualitatea coliziunii cu un meteorit de proporții fenomenale care va eradica viața de pe Terra.

Sally râse.

– Ce rost ar avea să supraviețuiești unei catastrofe care ar extermina toate formele de viață de pe planetă? N-ar mai fi nimeni acolo ca să te bage în priză...

– Există toate șansele, ca la momentul potrivit, planeta să fie populată din nou de forme de viață inteligente, care să evolueze până în punctul în care să fie capabile să mă recondiționeze. Pot să aștept. Am destul material de citit.

Lui Joshua i se părea că Sally devenea și mai fermecătoare – dacă putea folosi un astfel de termen pentru a o descrie pe Sally – atunci când îi sărea mustarul. Și, pentru prima dată, Joshua suspecta că Lobsang o tachina intenționat. Încă un test Turing trecut cu brio, conchise el.

– Așadar, spuse el, presupunând că reușești să o convingi să nu mai înfulece lumi, ce se va întâmpla apoi, Lobsang?

– Apoi vom continua să căutăm împreună adevărul ultim al universului.

– Sună așa de inuman, spuse Sally.

– Dimpotrivă, Sally, este extrem de uman.

Persoana Întâi Singular se contura deslușit acum în raza lor vizuală. De-a lungul trupului ei se ițiră niște excrescențe ca niște antene. Era înconjurată de crabi, care urcaseră la bord ca să-și facă voiajul mai plăcut, ca și o sumedenie de păsări de mare, care urmăreau pesemne crabii.

– Așadar, spuse Lobsang, restul depinde de voi. Evident, am nevoie de ajutorul vostru ca să duceți nava înapoi pe Datum. Luați legătura cu Selena Jones de la TransTerra. Știe ea ce să facă cu băncile de date de la bord, ca să le sincronizeze cu copia mea de pe Datum. Înțelegi, Joshua, într-un fel chiar o să mă duci înapoi acasă. Transmite-i salutări Selenei din partea mea. Întotdeauna am avut senzația că mă privește ca pe un soi de tată. Cu toate că, din punct de vedere legal, ea este tutorele meu. Asta e, nu am împlinit încă douăzeci și unu de ani.

– Stai așa, spuse Sally, fără tine *Mark Twain* nu mai are conștiință. Cum o să mai funcționeze?

– Fleacuri, Sally! Vă las vouă exerciţiul ăsta de rezolvat. Şi acum, dacă-mi permiteţi, am o întâlnire cu un organism colectiv enigmatic. Ah! Şi încă ceva: aveţi grijă de Shi-mi, vă rog...

Şi, acestea fiind zise, se retrase pentru ultima dată în spatele uşii lui albastre.

Cu Lobsang plecat să-și vadă de întâlnirea lui de gradul trei, restul echipajului de pe *Mark Twain* privi în urma călătoarei până când aceasta dispăru, cu mult înainte de a atinge linia orizontului. Garda de onoare formată din puzderia aceea de vietăți, păsări și pești își luă zborul, se scufundă și pluti mai departe.

Spectacolul se încheiase. Circul plecase din oraș. Vraja fusese ruptă. Iar Joshua avea sentimentul că lumea era acum mai goală.

Se uită lung la Sally și-și dădu seama că se confrunta cu aceeași nedumerire pe care o vedea zugrăvită pe chipul ei.

– Persoana Întâi Singular mă speria, spuse el. Și erau momente în care și Lobsang mă speria, deși din cu totul alte motive. Ideea că acum sunt amândoi împreună... Cine știe ce ar putea deveni...

– Noi ne-am dat străduința să salvăm trolii, spuse Sally ridicând din umeri.

– Și omenirea, adăugă el încet.

– Deci ce facem acum?

– Eu propun să mâncăm de prânz, spuse Joshua îndreptându-se spre bucătărie.

Câteva minute mai târziu Sally se agăța de o cană de cafea plină-ochi, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

– Ai observat? Călătoarea *pășește* sub apă. Asta e ceva nou.

Joshua încuviinţă din cap. Într-adevăr, se gândi el, ar trebui să începem cu întrebările mărunte, să rezolvăm problemele mici mai întâi, să nu ne lăsăm copleşiţi de misterele cosmice. Mai era şi întrebarea cum aveau să ajungă acasă, deşi îi venise deja o idee pentru o posibilă soluţie.

– Ştii ceva, unele din creaturile înglobate în corpul ei, care probabil provin din lumi extrem de îndepărtate, mi se păreau cunoscute. De pildă, una din vietăţile alea suspendate în aspic arăta ca un cangur uriaş! Camerele erau în funcţiune. Putem să verificăm împreună înregistrările. Biologii o să se distreze pe cinste...

Se auzi un zgomot uşor în pragul uşii. Joshua îşi întoarse privirea şi dădu cu ochii de Shi-mi. Era, ce-i drept, o pisică nespus de elegantă, în ciuda naturii ei robotice.

O pisică vorbitoare.

– Numărul şoarecilor şi rozătoarelor tip şoareci plasate în vivariu urmând să fie repuse în libertate când aterizăm: nouăzeci şi trei. Numărul rozătoarelor vătămate: zero. Se spune că un şoarece cu o inimă dârză poate ridica un elefant, dar am plăcerea să vă anunţ că nu pe nava aceasta.

Pisica îi privi pe amândoi aşteptând o reacţie. Avea o voce moale, feminină, umană, dar care te ducea totuşi cu gândul la o pisică.

– Sfinte Sisoe!

– Poartă-te frumos, Sally! şopti Joshua. Mulţumim, Shi-mi.

Pisică aşteptă mai departe un răspuns mai elaborat.

– Nu ştiam că poţi să vorbeşti, se hazardă Joshua.

– Înainte nu era necesar. Îi raportam lui Lobsang printr-o interfaţă directă. Fleacurile grăite sunt ca spuma mării; faptele sunt pepite de aur.

Sally îşi întoarse uşor privirea într-o parte, ceea ce din experienţa lui Joshua nu era semn bun.

– De unde este proverbul?

– Din Tibet, spuse Shi-mi.

– Nu cumva eşti un avatar al lui Lobsang? Sperasem că am scăpat de el.

Pisica îşi lingea lăbuţa. Se opri şi privi în sus.

– Nu. Cu toate că și eu am o personalitate grefată pe un substrat de gel. Adaptată pentru conversații lejere, proverbe, capturarea rozătoarelor, taifas ușor cu înclinație de treizeci și unu la sută spre cinism. Sunt, desigur, un prototip, însă voi fi în curând disponibilă în noua gamă de animale de casă produse de Corporația Black. Anunțați-vă prietenii. Iar acum vă rog să mă scuzați, mai am încă de lucru, spuse pisica, ieșind din încăpere.

După ce felina se retrase, Joshua spuse:

– Trebuie să recunoști că e mai bună decât o capcană de șoareci.

Sally era agasată.

– Tocmai când sunt sigură că *Titanicul* ăsta al vostru nu poate deveni mai ridicol... Ne aflăm încă deasupra oceanului?

– Da, spunse Joshua aruncând o privire prin cel mai apropiat hublou.

– Ar trebui să întoarcem. Să ne îndreptăm spre țărm.

– Am întors deja, spuse Joshua. Am stabilit cursul după ce a coborât Lobsang. Am inițiat manevra de întoarcere acum treizeci de minute.

– Ești sigur că roboțelul ăla înotător are suficientă energie ca să ne tragă înapoi până la țărm? întrebă Sally, evident neliniștită.

– Sally, *Mark Twain* a fost conceput de Lobsang. Unitatea aceea are destulă energie ca să înconjoare tot globul. Lobsang face cópii de rezervă la cópiile de rezervă. Știi doar. Ce te frământă?

– Dacă vrei să știi, nu mă împac prea bine cu apa. Mai ales când nu-i văd fundul. Ca regulă generală, hai să zburăm pe unde avem niște copaci sub noi, ce zici?

– Când te-am cunoscut îți făceai veacul pe coastă.

– Eram la mal. Apă mică! Plus că suntem pe Pământul Lung: nu știi niciodată ce-o să sară din apă sub tine.

– Atunci îmi închipui că nu ai zăbovit prea mult în lumea acvatică prin care am trecut eu și Lobsang. În oceanul ăla era un monstru care...

– Când am ajuns în lumea aia, *păsisem* de pe un deal – am aterizat la doi metri sub apă, am înotat până într-un loc din care știam că pot să mă întorc și am *păsit* mai departe, cu o fracțiune

de secundă înainte să fiu înghițită de niște fălci uriașe. Nici n-am văzut creatura căreia îi aparținneau. Dacă mă întrebi pe mine, strămoșii mei s-au chinuit să iasă din afurisitul de ocean și nu cred că ar trebui să-mi bat joc de efortul lor.

Joshua zâmbi în timp ce pregătea mâncarea.

– Uite ce e, Joshua, eu zic că ar trebui să ne întoarcem în Happy Landings. Tu ce părere ai? Brusc simt nevoia să văd și alți oameni... Dar trebuie să-l luăm și pe *Mark Twain* cu noi, nu? Cu tot ce-a mai rămas din Lobsang. Plus pisica. Poate găsim o modalitate să mișcăm nava lateral, dacă trebuie s-o tragem după noi cu mâna. Dar cum o să *păștească* fără Lobsang?

– Am eu o idee, spuse Joshua, dar mai poate să aștepte. Mai vrei cafea?

Își petrecură restul zilei ca și cum ar fi fost duminică, adică în felul în care te aștepți să decurgă o zi de duminică. Conceptele noi și complicate au nevoie de timp ca să ți se sedimenteze ușurel în minte, fără să deterioreze ce se află deja acolo. În fond, regula aceasta i se aplica și lui Lobsang, realiză Joshua.

În după-amiaza următoare, Sally îi ghidă către ceea ce simțea ea că ar fi un loc moale, o scurtătură care i-ar fi condus înapoi în Happy Landings, nu prea departe de țărm. Coborâră la sol. *Mark Twain* plutea deasupra plajei, unde îl parcase unitatea acvatică. Dirijabilul era legat de Joshua și Sally prin niște funii lungi pe care le țineau în mână.

Apa avea un luciu deosebit pe care îl putea vedea și Joshua: locul moale găsit de Sally.

– Mă simt ca un copil cu un balon, spuse Sally ținându-și capătul ei de funie.

– Sunt convins că o să meargă, spuse Joshua.

– Ce să meargă?

– Fii atentă: când *păștești* poți să iei cu tine orice ai asupra ta. Corect? Într-un fel, când se afla la bord, Lobsang *era* nava, așa că putea *păși*. În cazul ăsta, noi suntem legați de *Mark Twain*, care

deși are un volum mare, de fapt nu cântărește nimic. Așa e? Deci dacă *pășim* acum, putem să-l transportăm cu noi, nu?

– *Asta* e teoria ta? spuse ea, privindu-l fix.

– La atâta m-am priceput.

– Dacă universul nu are același simț al umorului ca tine, am putea să ne trezim cu brațele smulse din țâțâni.

– N-avem decât o cale să aflăm. Ești pregătită?

Sally șovăi.

– Te deranjează dacă ne ținem de mână? Am putea intra în bucluc dacă ne despărțim în timpul cascadoriei ăsteia.

– Bine zis, aprobă el, luând-o de mână. Haide, Sally, mă bazez pe tine.

Ea păru să-și piardă concentrarea, ca și cum nu ar mai fi fost conștientă de prezența lui. Adulmecă aerul, privi direct în lumină și făcu niște mișcări ciudate ca de *tai chi*, grațioase, circumspecte, ca și cum ar fi palpat apa.

Apoi *păși*ră. Joshua avu o senzație mai acută decât de obicei, însoțită de o scurtă cădere în gol, ca și cum ar fi alunecat pe un tobogan cu apă, după care se simți *rece*, de parcă procesul i-ar fi supt cumva energia. Ajunseră pe o altă plajă, într-o altă lume, glaciară, mohorâtă. Așadar, locurile moi nu te duceau direct unde voiai să ajungi. Și, din punct de vedere geografic, *nu mai erau în același loc*. Joshua își dădu imediat seama de asta. Din ce în ce mai bizar. Sally își repetă micul ritual, cercetând împrejurimile.

Le luă patru *pași* în total. Dar în cele din urmă poposiră în Happy Landings, cu tot cu *Mark Twain* suspendat deasupra lor.

Fură întâmpinați cu bucurie și cu surprindere de localnici. Toată lumea era prietenoasă. În mod sincer. Pentru că aici era Happy Landings, nu? Evident că lumea era prietenoasă. Drumurile erau la fel de curate, măturate ireproșabil. Somonul era agățat la uscat în șiruri aliniate, ca înainte. Bărbații, femeile, copiii și trolii trăiau în bună pace și armonie.

Iar Joshua se simțea din nou nelalocul lui. Avea senzația că toate sunt atât de *bine așezate*, încât ar putea să dea ocol

universului și să se întoarcă metamorfozat în ceva cu totul și cu totul *imperfect*. De la ultima vizită, uitase cât de stăruitor poate fi sentimentul acesta. Și uitase și de putoarea omniprezentă de trol.

Cum era de așteptat, li se oferi cazare într-una din căsuțele din centrul orașului. Dar după ce se înțeleseră din priviri, deciseră să rămână pe *Mark Twain*. Fură în mod inevitabil urmați la bord de câțiva pui de trol. Joshua pregăti cina, cu ingrediente proaspete și gustoase; ca și înainte, oamenii fuseseră extrem de generoși, oferindu-le alimente și băutură.

După cină, otrăvindu-se din nou cu cafea instant – singura care mai rămăsese pe *Mark Twain* după răfuiala cu Spărtura – și înconjurată de trolii care leneveau pe puntea de observație, Sally rosti:

– Haide, Joshua, vorbește. Și eu observ oamenii. Mă uit la tine și văd că te macină ceva. Spune, ce e?

– Același lucru care te macină și pe tine, presupun. Că e ceva putred aici.

– Nu, spuse Sally. Nu e nimic putred. Dar într-adevăr ceva e *nelalocul lui*... Am fost aici de multe ori, dar acum sunt mai conștientă de fenomen, fiindcă te am și pe tine îmbufnat prin preajmă. Sigur, ceea ce percepem noi drept *putred* ar putea fi pur și simplu o expresie a semnificației locului acestuia. Dar...

– Continuă. Ce anume vrei să zici?

– Joshua, ai văzut vreun om orb aici?

– Orb?

– Sunt oameni cu ochelari, bătrâni cu ochelari de citit. Dar nimeni nu e *orb*. O dată m-am uitat în evidențele de la Primărie. Sunt oameni care și-au pierdut câte un deget de la picior sau de la mână, într-un accident cu toporul, în timp ce tăiau lemne. Dar se pare că niciun om cu vreun handicap serios nu ajunge vreodată în Happy Landings.

– Nu sunt perfecți nici aici. I-am văzut cum se îmbată la bar, de exemplu, răspunse Joshua după un scurt răgaz.

– A, da, știu să petreacă, fără îndoială. Dar partea interesantă e că absolut toți știu când să se oprească din petrecut. Și crede-mă, e un talent rar. Ai observat că nu există poliție aici sau ceva

similar? Conform arhivelor de la Primărie, nu a existat niciodată un atac cu motivație sexuală asupra vreunei femei, vreunui bărbat sau vreunui copil. *Niciodată.* Nicio dispută pentru pământ care să nu fie rezolvată pe cale amiabilă. Te-ai uitat la copii? Toți adulții se poartă de parcă toți ar fi copiii lor, iar copiii se poartă de parcă toți adulții ar fi părinții lor. Întregul loc este atât de decent, echilibrat și *plăcut*, încât îți vine să urli, iar apoi te simți vinovat.

Sally mângâie un pui de trol, al cărui tors ar fi făcut de rușine orice pisică: pură plăcere lichidă.

Cuvintele lui Sally îl făcură pe Joshua să izbucnească:

– E din cauza trolilor, sunt sigur. Am mai discutat despre asta. Din cauza coabitării oamenilor cu trolii. Doar aici se întâmplă asta. Nu seamănă cu nicio altă comunitate omenească.

Sally îl țintui cu privirea.

– Acum știm că mințile au o influență directă asupra altor minți, nu? Cel puțin atât am aflat. Dacă se strâng prea mulți oameni, trolii dispar. Dar dacă numărul oamenilor rămâne constant și suportabil, trolii rămân prin preajmă. Poate că pentru oameni nu există o cantitate maximă suportabilă de troli. Happy Landings e ca o baie caldă de sentimente tihnite și plăcute.

– Dar nu e nimeni invalid. Nimeni suficient de dereglat ca să comită o crimă violentă. Nimeni care să nu se potrivească în peisaj.

– Poate că sunt ținuți la distanță, poate nici măcar în mod conștient, spuse ea privindu-l. Sunt *cernuți.* E un gând sinistru, nu?

Joshua era de acord.

– Dar cum? Nu stă nimeni cu bâta la poartă ca să-i gonească pe cei nevrednici.

– Nu.

Sally se lăsă pe spate și închise ochii, gândindu-se.

– Nu cred că se pune problema ca oamenii să fie excluși în mod conștient, cel puțin nu de localnici. Deci cum se întâmplă? N-am văzut pe nimeni suspect *dincolo de* Happy Landings. Nimeni care să cenzureze sau să controleze. Oare Happy Landings – locul *însuși* – își alege cumva vizitatorii? Dar cum ar fi posibil așa ceva?

– Și cu ce scop?

– Nu poţi să ai un *scop* decât dacă ai o *minte*, Joshua.

– Nu e nicio minte implicată în evoluţie, spuse Joshua amintindu-şi lecţiile-fulger ale maicii Georgina de la Cămin. Niciun scop, nicio intenţie, nicio destinaţie finală. Şi totuşi, e un proces care modelează fiinţele vii.

– Deci Happy Landings e un soi de analogie a unui proces evolutiv?

– Tu să-mi zici asta, spuse el studiind-o. Vii aici de multă vreme...

– De când eram mică, cu ai mei. Doar că de când v-am cunoscut pe voi doi, mi s-au accentuat întrebările pe care mi le-am pus dintotdeauna. Ar trebui să port o brăţară: „Ce-ar gândi Lobsang?“

Joshua izbucni în râs.

– Ştii, tot timpul mi s-a părut că locul ăsta e un fel de Eden, dar din care lipseşte şarpele. Şi m-am tot întrebat unde e şarpele. Familia mea s-a înţeles bine cu oamenii de aici. Dar eu nu mi-am dorit niciodată să rămân. N-am avut niciodată impresia că m-aş potrivi aici. Nu mă simt ca acasă. Poate m-am temut că *eu* sunt şarpele.

Joshua încercă să descifreze expresia de pe chipul lui Sally.

– Îmi pare rău.

Nu păru să fie cea mai nimerită reacţie. Sally îşi feri privirea.

– Oricum ar fi, cred că locul acesta e important, Joshua. Pentru noi toţi. Pentru întreaga umanitate, vreau să zic. E unic, în fond. Dar ce-o să se întâmple când o să înceapă să ajungă coloniştii aici? Mă refer la coloniştii obişnuiţi, ăia cu cazmale şi târnăcoape şi arme din bronz, ăia care-şi bat nevestele şi se ţin de găinării... Cum poate supravieţui locul ăsta? Câţi troli o să fie împuşcaţi, măcelăriţi şi înrobiţi?

– Poate că cine sau ce coordonează experimentul o să înceapă să riposteze.

Ea se cutremură.

– Chiar începem să gândim ca Lobsang. Joshua, hai să ne cărăm de aici şi să mergem într-un loc *normal*. Am nevoie de o vacanţă..

În ziua următoare, într-o lume îndepărtată, Helen Green culegea ciuperci. Urcase pe un deal aflat la câțiva kilometri depărtare de proaspăta așezare Reboot.

Și auzi un fel de oftat, ca și cum ar fi expirat cineva. Helen simți o briză ca o șoaptă pe piele. Se întoarse.

În fața ei, în iarbă, răsărise ca din senin un bărbat subțire, brunet. Lângă el se afla o femeie, care arăta de parcă ar fi fost de-a locului. Nu era ceva nemaiîntâlnit să treacă pe acolo vizitatori care *pășeau*. Dar rar se întâmpla să arate atât de dezorientați ca aceștia doi. Și atât de neîngrijiți. Și cu hainele acoperite de *chiciură*.

Și mai rar se întâmpla să apară cu un dirijabil uriaș plutindu-le deasupra capetelor. Helen se întrebă dacă ar trebui să fugă să cheme pe cineva.

Bărbatul își protejă ochii de soare.

– Tu cine ești?

– Mă numesc Helen Green.

– A, fata cu blogul, din Madison? Chiar speram să te întâlnim.

Fata îi aruncă o căutătură aspră.

– *Tu* cine ești? Nu încă unul care umblă după impozite, sper... Pe ultimul l-am alungat din oraș.

– Nu, nu. Numele meu e Joshua Valienté.

– *Acel* Joshua Valienté...

Își dădu seama că roșise și se simți penibil.
Femeia care era în compania lui Joshua șuieră cu dispreț:
– Ține-mă, Doamne!

Joshua aprecie că Helen Green avea vreo șaptesprezece-optsprezece ani. Avea părul blond-arămiu, strâns la spate într-o coadă practică și ținea un coș cu ciuperci pe braț. Purta o bluză, niște pantaloni lejeri dintr-o piele moale ca de căprioară și mocasini. Nu s-ar fi potrivit peisajului de pe Datum, dar pe de altă parte nici ruptă dintr-un muzeu din perioada colonială nu era. Joshua realiză că nu nu avea în fața ochilor o reconstituire retro a zilelor apuse ale pionieratului. Helen Green era un fenomen nou în lume, sau mai bine zis în lumi. Și părea simpatică.

Nu era greu să găsești cazare în Reboot, odată ce se convingeau că nu ești cine știe ce criminal sau bandit, ori mai rău, un reprezentant al guvernului federal de pe Datum, care devenise brusc foarte ostil împotriva coloniștilor. În timpul petrecut acolo, Joshua văzu că localnicii erau primitori chiar și cu hoinarii, cum îi numeau ei, o speță de oameni fără căpătâi și cam ponosiți, care cutreierau Pământul Lung fără cea mai vagă intenție de a se așeza undeva *vreodată* și care nu prea aveau deci cu ce să contribuie la bunăstarea orășelului Reboot. Dar aici, atât de departe de casă, era bine-venită orice figură nouă, cu o nouă poveste, oricât de scurtă le-ar fi fost șederea, atâta vreme cât arau un ogor sau tăiau niște lemne în schimbul găzduirii.

Seara, Joshua și Sally ședeau împreună lângă foc, sub silueta întunecată a lui *Mark Twain.*

– Îmi plac oamenii ăștia, spuse Joshua. Sunt cumsecade. Cu capul pe umeri. Știu ce fac și își văd de treabă.

Simțea asta din pricina felului lui de-a fi, era conștient de asta; admira oamenii care făceau ce trebuie, cum ar fi să dezvolte comunitatea aceasta cu simț de răspundere, în mod organizat. Aș putea trăi aici, se surprinse el gândind.

Dar Sally pufni dezaprobatoare.

– Nu prea cred. Ăsta e modul vechi de viață sau o imitație a lui. Nu mai avem *nevoie* să lucrăm pământul ca să hrănim populații numeroase. Nu mai avem un singur Pământ, acum avem Pământuri infinite, care pot hrăni populații infinite. Hoinarii ăia s-au prins cum merge treaba. Ei sunt viitorul, nu alde Helen Green, admiratoarea ta înfocată. Eu propun să rămânem aici o săptămână, le dăm o mână de ajutor cu recolta și ne luăm plata în provizii. Ce zici? După care o luăm spre casă.

Joshua își înfrânse stinghereala și zise:

– Și după aia? Îl livrăm pe Lobsang, sau ce-a mai rămas din el în *Mark Twain*, înapoi la TransTerra. Plus pisica. Apoi eu o să vreau să plec iar, Sally. Cu sau fără Lobsang. Mai sunt atâtea de descoperit. În toții anii ăștia care au trecut de la Ziua Marelui Pas abia dacă am explorat o parte infinitezimală din Pământul Lung. Eu, care credeam că le știu pe toate, nu văzusem niciun trol înainte de expediția asta, nu auzisem de Happy Landings... Cine știe câte lucruri mai sunt de descoperit?

Îl privi dintr-o parte, cum obișnuia uneori.

– Tinere, sugerezi cumva ca noi doi să fim din nou tovarăși de călătorie în viitor?

Niciodată în viața lui nu mai sugerase așa ceva vreunei ființe umane. Cu excepția situațiilor în care încerca să salveze pe cineva. Ocoli întrebarea.

– Avem Spărtura. Poate și un Marte Lung! Cine știe? M-am tot gândit la asta. Dacă *pășim* suficient de departe *acolo*, poate găsim chiar un Marte locuibil.

– Începi să aiurezi.

– Păi, da, citeam mult science-fiction într-o vreme. Dar mai întâi hai să mergem acasă. Simt că a venit vremea. Să revedem Madisonul. Să vedem ce mai fac unii și alții. Sally, chiar aș vrea să-ți fac cunoștință cu maica Agnes.

– Și cu maica Georgina, spuse ea zâmbind. Putem să vorbim despre Keats...

– Iar apoi, când Lobsang 2.0 lansează *Mark Trine*, intenționez să mă aflu la bord. Chiar dacă trebuie să dorm pe prici cu pisica.

Sally căzu pe gânduri.

– Știi, mama avea o vorbă când noi, copiii, ne fugăream ca niște sălbatici: „Toate bune și frumoase până vă scoateți un ochi." Mi-e teamă că dacă forțăm nota cu jucăria asta nouă și fascinantă care este multiversul, mai devreme sau mai târziu un bocanc uriaș o să vină și o să ne strivească. Deși presupun că am putea să ne uităm în sus ca să vedem al cui e bocancul.

– Chiar și asta ar fi interesant, spuse Joshua.

După ce se pregătiră de plecare, se duseră să-și ia rămas-bun de la Helen Green, având în vedere că fusese prima persoană care îi întâmpinase mai mult sau mai puțin politicos în sânul comunității.

Helen era în toiul zilei de lucru, cu un teanc de cărți roase de atâta citit sub braț. Avea un aer calm, competent, binedispus – își vedea de viața ei la o sută de mii de Pământuri depărtare de locul unde se născuse. Părea puțin emoționată, ca de fiecare dată când se afla în preajma lui Joshua. Dar își înlătură o șuviță de păr de pe frunte și zâmbi.

– Păcat că plecați atât de curând. Încotro acum – înapoi pe Datum?

– Madison, spuse Joshua. De acolo ești și tu, nu? Îmi amintesc din blogul tău. Mai avem prieteni, rude acolo...

Însă Helen se încruntase.

– Madison? N-ați auzit ce s-a întâmplat?

Pentru Monica Jansson, ziua fatidică pentru Madison începuse cu un telefon de la Clichy, în urma căruia fusese nevoită să plece de la seminarul despre impactul demografic al Pământului Lung, de la Universitatea Wisconsin. Colegii îi aruncară priviri usturătoare, în afară de cei care știau că este polițistă.

– Jack? Ce e? Sper să fie ceva important...

– Taci și ascultă, Baubau. Cineva a pus o bombă.

– O bombă?

– Nucleară. În centrul Madisonului. Se presupune că e ascunsă undeva în Piața Capitoliului.

Sala de conferințe era departe de centru, la nord-est. Începuse deja să alerge, ieși din clădire și ajunse la mașină. Deja gâfâia. Uneori chiar simțea că are peste patruzeci de ani.

Începu să urle o alarmă de protecție civilă.

– O bombă nucleară? Cum dracu'...

– Cică un fel de valiză. A început să plouă cu avertizări. Ascultă-mă bine! Uite ce ai de făcut. *Bagă oamenii înăuntru!* Ai înțeles? Sub pământ dacă poți. Spune-le că vine o tornadă, dacă nu se lasă convinși. Dacă explodează drăcia, cu excepția zonei zero, putem măcar să ne asigurăm că reducem numărul de victime expuse radiațiilor dacă... La naiba, Jansson, aia a fost portiera ta trântindu-se?

– M-ați prins, șefu'.

– Spune-mi măcar că ieși din oraș.

– Nu pot să vă spun asta, domnule.

Unii oameni începuseră deja să iasă din birouri, din magazine, din case, în lumina zilei însorite de toamnă, arătând debusolați. În schimb, alții intrau în clădiri din reflex. Wisconsin fusese ce-i drept, lovit de suficiente tornade ca oamenii să asculte avertizările. În câteva minute șoselele aveau să fie blocate de cei care încearcă să părăsească orașul, indiferent de recomandările oficiale.

Apăsă frâna la podea, profitând că drumurile erau încă relativ libere, porni sirena și demară în trombă spre sud-vest, în direcția Capitoliului.

– La naiba, locotenent!

– Uitați cum stă treaba, domnule: știți la fel de bine ca mine că sigur e responsabilă de asta o grupare extremistă ca Umanitatea Prioritară. Iar ăsta e domeniul meu. Dacă sunt la fața locului, poate reușesc să văd ceva. Să ochesc vreunul din suspecții obișnuiți. Să tai răul de la rădăcină.

– Sau să-ți prăjești fundul de lesbiană fraieră!

– Nu, domnule. Am Stepperul la mine..., spuse ea atingându-și talia ca să verifice.

Auzi mai multe alarme de dezastru urlând peste sirena mașinii. În jurul ei începură să răsară de peste tot mesaje de urgență, pe toate căile: un apel de la 911 redirecționat pe telefonul ei de civil, e-mailuri pe tabletă, mesaje sumbre de la Sistemul de Avertizare de Urgență la radio. Nimic din toate astea nu era de ajuns, realiză ea.

– Ascultați-mă, șefu'. Trebuie să modificați cursul situației.

– Ce vrei să zici?

– Din câte se pare, toată lumea e îndemnată să urmeze procedura standard. *Trebuie să-i facem pe oameni să păsească, domnule.* Oriunde, la est, la vest, nu contează. Departe de Madison Zero.

– Știi la fel de bine ca mine că nu toată lumea poate să *păsească.* În afară de fobici, mai sunt bătrânii, copiii, bolnavii la pat, pacienții din spitale...

– Trebuie să se ajute între ei. Dacă poți *păși*, bine, dar *ia și pe altcineva cu tine*, cineva care nu poate *păși*. Du-l în brațe sau în spate. Apoi întoarce-te și *pășește* încă o dată. Și încă o dată și încă o dată...

– Te-ai gândit ceva la asta, nu-i așa, Baubau? spuse el, după un moment de tăcere.

– De-asta mi-ați dat postul acesta acum atâția ani.

– Ești dementă.

Pauză.

– Fac ce zici dacă întorci naibii mașina.

– Nici gând, domnule.

– Ești concediată, Baubau.

– Am înțeles, domnule. O să rămân totuși pe fir.

Ajunse pe East Washington și dădu cu ochii de Capitoliu strălucind alb în soare. Oamenii forfoteau încoace și-n colo, ieșind sau intrând în birouri și magazine. Unii îi făcură semn să oprească; păreau enervați – voiau probabil să se plângă de zgomotul sirenelor, care continuau să urle aparent fără motiv. Mașina din fața ei avea o plăcuță de înmatriculare verde, prețioasă, cu Green Bay Packers. Pe ziduri zări postere cu Brian Cowley, solemn, arătând cu degetul, ca un virus care se răspândea.

Îi era imposibil să conceapă că, în doar câteva minute, toate astea aveau să fie un nor de pulbere radioactivă. Dar acum auzi la radio instrucțiuni precipitate care îndemnau populația să *păsească*, intercalate cu anunțurile standard. *Pășiți și ajutați. Pășiți și ajutați...*

Zâmbi. Un slogan ad hoc.

Clichy reveni cu mai multe informații. Singurul avertisment primit de poliție fusese din partea unui puști care intrase agitat într-o secție de poliție din Milwaukee. Cincisprezece ani. Se alăturase unor partizani de la Umanitatea Prioritară, pentru viața socială, ca să cunoască fete. Dar îi mințise. Era de fapt un stepper înnăscut. Iar când Prioritarii aflaseră, îl duseseră la un doctor, aflat deja pe lista neagră a poliției, care îi deschisese țeasta, îi băgase un electrod în creier și îi arsese centrii nervoși care se

presupunea că sunt responsabili pentru capacitatea de a *păși*. Indiferent dacă mai putea *păși* sau nu după aceea, cert era că băiatul orbise. Așa că se dusese la poliție și-și turnase tovarășii, divulgând ce puneau la cale în Madison.

– Tot ce știe puștiul e că Prioritarii au pus mâna pe o chestie căreia ei îi zic „valiză nucleară". Citesc acum un raport în care scrie că singurul astfel de dispozitiv fabricat în mod oficial de SUA este un W54, din gama MSDA, adică Muniție Specială de Distrugere Atomică, cu o capacitate de circa șase kilotone, care ar provoca aproximativ o treime din pagubele de la Hiroshima. Sau mai există posibilitatea să fi făcut rost de un dispozitiv rusesc, de pildă un RA-115. Fii atentă, cică se presupune că fosta Uniune Sovietică a plasat strategic niște bombe din astea pe teritoriul SUA. Așa, pentru orice eventualitate.

Ajunsese în Piața Capitoliului. De obicei era înțesată cu tarabele vreunui târg de artă sau ale pieței de zarzavaturi, extinsă acum cu produsele exotice din nenumărate lumi, sau servea drept scenă pentru vreun protest sau manifestație. Astăzi, în schimb, piața era plină de polițiști, de agenți de la Siguranța Națională și de la FBI, unii îmbrăcați în costume de protecție chimico-biologico-nucleară, de parcă *asta* i-ar fi ajutat la ceva, și de vehiculele lor, inclusiv elicoptere care zbârnâiau deasupra. Cei mai curajoși dintre toți, se gândi ea, cei care alergau *înspre* bombă. Croindu-și drum prin piață, Jansson aruncă o privire spre State Street, care făcea legătura între campusul Universității Wisconsin cu Piața în linie dreaptă, de la vest la est. Strada era încă plină de restaurante, cafenele și magazine aglomerate: rămăsese inima palpitândă a orașului, în pofida recesiunii Pământului Lung și a depopulării. În după-amiaza aceasta forfotea de studenți și oameni veniți la cumpărături. Unii se grăbeau în mod clar să se adăpostească, dar alții își sorbeau netulburați cafeaua, cu privirea ațintită în telefon sau în laptop. Unii râdeau chiar, în ciuda vocii clare a unui polițist care îndemna lumea prin megafon să se adăpostească înăuntru sau să se îndepărteze de piață și a sirenelor care acopereau toate zgomotele.

– Oamenilor nu le vine să creadă.

– Mie-mi spui!

Abandonă maşina şi, băgând în ochi insigna oricui îi stătea în cale, tăie mulţimea până ajunse pe colina Capitoliului. Larma asurzitoare a sirenelor reverberând în asfalt te scotea din minţi. Pe cele patru şiruri de trepte din jurul clădirii Capitoliului se scurgeau şuvoaie de oameni care ieşeau din clădire, membri ai corpului legislativ, lobbyişti, avocaţi, toţi la costum, îmbrăcaţi la patru ace. La baza unui şir de trepte şedea un grup de civili mai zdrenţuroşi, păziţi de un cerc larg de poliţişti înarmaţi şi agenţi de la Siguranţa Naţională. Oamenii aceştia, după câte se părea, se aflau în piaţă când fusese difuzată avertizarea, drept care fuseseră prompt arestaţi, li se confiscaseră Stepperele, telefoanele şi orice arme purtau asupra lor. Jansson, aflată în apropiere, încercă să identifice chipuri familiare în mulţimea de turişti, cumpărători şi afacerişti nemulţumiţi şi speriaţi. Unii din ei îşi fluturau brăţările cu inscripţia „mândru că sunt stepper“ în faţa poliţiştilor care îi păzeau, protestând. *Nu sunt de la Umanitatea Prioritară! Uitaţi-vă şi voi!*

Apoi dădu cu ochii de Rod Green, stând puţin mai departe de ceilalţi.

Se aşează lângă Rod. Avea optsprezece ani, ştia asta, dar arăta mai tânăr. Era îmbrăcat în blugi şi într-o geacă închisă la culoare. Avea părul roşcat-arămiu tuns scurt. Arăta ca orice alt student. Dar era încruntat; în cutele din jurul gurii şi al ochilor i se citea dispreţul şi ura.

– Tu ai făcut asta. Nu-i aşa, Rod?

Trebuia să strige ca să acopere zgomotul sirenelor şi să se facă auzită.

– Haide, puştiule, doar mă cunoşti. Stau cu ochii pe tine de câţiva ani.

– Ţie ţi se zice Baubau, spuse el, aruncându-i totodată o căutătură piezişă.

– Eu sunt aia. Tu ai făcut asta?

– Am ajutat.

– Pe cine ai ajutat? Cum ai ajutat?

El ridică din umeri.

– Am adus-o în piaţă într-un rucsac mare. Am livrat-o, dar nu ştiu unde e ascunsă. Nu ştiu nici cum a fost activată şi nici cum poate fi dezamorsată.

La naiba. La naiba.

– Rod, chiar e necesar? Trebuie să moară toţi oamenii ăştia doar ca să te răzbuni tu pe mămica?

– Numai că vaca *aia* e în siguranţă, şuieră el duşmănos.

Jansson fu şocată. Poate nici nu aflase că mama lui, Tilda Lang Green, stabilită într-o colonie de pe un Pământ îndepărtat, murise de cancer. Nu era acum momentul să-i spună.

– Crezi că o să schimbe ceva? Ştiu că vouă v-a intrat în cap că Madison e un soi de sediu central pentru *păşit.* Dar nu aveţi cum să faceţi să dispară Pământul Lung. Chiar dacă aruncaţi în aer întregul Wisconsin, oamenii o să *păşească* în continuare din alte locuri...

– Ştiu un singur lucru despre bombă.

Îl apucă de umeri.

– Ce anume? Spune-mi, Rod.

– Ştiu *când.*

Se uită la ceas.

– Două minute şi patruzeci şi cinci de secunde. Patruzeci şi patru. Patruzeci şi trei...

Jansson se ridică în picioare şi le strigă poliţiştilor:

– Aţi auzit ce-a zis? Comunicaţi informaţia. Şi daţi-le drumul oamenilor ăstora. Stepperele – pentru Dumnezeu, daţi-le înapoi Stepperele!

Poliţiştii reacţionară instantaneu. Iar prizonierii lor se ridicară în picioare furioşi şi panicaţi de ce auziseră. Dar Jansson nu-l scăpă din ochi pe Rod.

– S-a zis cu mine, spuse Rod. Eu nu pot *păşi.* De-aia am şi venit aici. Mi s-a părut corect.

– Bun, acu-i acu!

Fără niciun avertisment, îl apucă de sub genunchi şi de umeri, ca pe un copil şi, opintindu-se, îl ridică în braţe. Era prea greu

pentru ea, așa că se prăvăli imediat sub greutatea lui, dar reuși să apese butonul Stepperului înainte să se lovească amândoi de pământ.

Ateriză pe spate, pe iarba verde. Cer senin deasupra, ca și pe Datum. Sirenele amuțiseră. Schelele construite aici, în Vest 1, ca punct de corespondență cu Capitoliul, se ridicau deasupra ei.

Rod, prăbușit peste ea, fu cuprins de spasme, vărsă și începu să facă spume la gură. Un paramedic într-o salopetă portocalie îl trase pe Rod la o parte.

– E fobic, spuse Jansson. Are nevoie de...

– Știm, doamnă.

Doctorița scoase o seringă din trusă și îi injectă ceva în gât.

Convulsiile se potoliră. Rod o privi drept în ochi pe Jansson. Articulă clar:

– Două minute.

Apoi își dădu ochii peste cap și își pierdu cunoștința.

Două minute. Informația se răspândi fulgerător în Madison Zero, în gemenii aflați în formare, la Est și la Vest, și făcu ocolul unui glob întreg care aștepta cu răsuflarea tăiată.

Iar lumea începu să *pășească.*

Părinții își luară în brațe copiii, apoi se întoarseră după rudele și vecinii în vârstă. În aziluri, niște bătrâni derutați se pomeniră cu câte un Stepper în brațe, ajungând pentru prima oară în viață în Est sau în Vest. În școli, profesorii își luară în brațe elevii, iar copiii mai mari îi luară în spate pe cei mai mici. În spitale, personalul și pacienții mai sănătoși găsiră modalități de a-i ridica și de a *păși* cu cei mai grei și mai imobilizați pacienți, chiar și cu victimele aflate în comă și cu bebelușii din incubatoare, după care se întoarseră să repete mișcarea; așteptară ca medicii să încheie operațiile întrerupte și luară apoi cu ei și pacienții respectivi. Pretutindeni în Madison, majoritatea umanității, capabilă să *pășească* ajută minoritatea incapabilă. Chiar și fobicii extremi, Rob Green, care nu puteau face nici măcar un singur *pas,* fură asistați de doctori care își dădură silința să le stabilizeze starea, până puteau fi înlăturați din zona de pericol și transportați înapoi pe Datum.

În Madison Vest 1, Monica Jansson urmărea derularea evenimentelor. Erau instalate camere de televiziune în tot perimetrul, precum și drone aeriene conectate la aparatele de zbor. Pentru Jansson era un sentiment foarte ciudat să se afle *în siguranță* în toiul unei asemenea crize, însă medicii îi confiscaseră Stepperul și nu mai avea ce să facă. Așa că privea. Cineva îi aduse chiar o ceașcă de cafea.

Aici, în Vest 1, se deslușeau clar din văzduh lacurile, istmul, geografia specifică a zonei, desfășurată ca o hartă, o regiune geamănă a celei de pe Datum, care fusese complet pustie cu douăzeci de ani în urmă. Madison Vest 1 începuse să capete o fizionomie individuală, se defrișaseră petice de pădure, se asanaseră mlaștinile, unele poteci fuseră lărgite și consolidate până în punctul în care puteau fi numite drumuri în toată regula, răsăriseră ciorchini de clădiri ici-colo, și se ridica deja fum de la fabricile de cherestea și de la fierării. Dar astăzi, locuitorii din Vest 1 se înghesuiau să-i ajute și să-i găzduiască pe refugiații de pe Datum.

Începuseră să sosească. Jansson îi văzu apărând, unul câte unul sau în mici grupuri. Erau unii care aterizau chiar și în lacuri, din bărci sau de pe plăcile de surf. Bărcile cu vâsle brăzdau apele albastre imediat ce răsărea câte un punct în larg.

Iar pe uscat Jansson observă cum se forma un soi de hartă a orașului de pe Datum pe covorul verde de iarbă din Vest 1. Studenții de la universitate – o pată multicoloră care corespundea coordonatelor campusului, întinzându-se spre sud până la malul lacului Mendota. Spitalele, St Mary's și Meriter, spitalele și clinicile universității, marcate de mici grupuri dreptunghiulare de medici, asistente și pacienți. Școlile, delimitate de profesorii și elevii lor în locurile în care ar fi fost sălile de clasă. Pe malul lacului Monona apărură cete de oameni de afaceri din centrul de conferințe, ca niște pinguini, în costumele lor la patru ace. Apoi începu să se umple și zona din apropierea Pieței Capitoliului, forma de diamant a pieței, cu clienții magazinelor și restaurantelor de pe State Street și King Street aliniați de-a lungul străzilor, spre vest și spre est, funcționarii din birouri, cei care locuiau pe

East și West Washington... Era într-adevăr o hartă a orașului Madison, o hartă vie, formată din oameni, din care dispăruseră clădirile. Căută Allied Drive, unde un grup de călugărițe *pășiră* între realități, împreună cu copiii vulnerabili pe care îi aveau în grijă la Cămin.

Iar în ultima clipă văzu apărând suspendați în aer oameni care se aflaseră în clădirile înalte din centru, mulți dintre ei la costum. *Pășiseră* pur și simplu direct de la etajele superioare pentru că nu mai avuseseră timp să ajungă la lifturi sau la scări, sau să găsească altă soluție. Fantasme tridimensionale ale edificiilor sortite pieirii păreau că ia ființă din trupurile celor care rămâneau agățați în aer o fracțiune de secundă înainte să se prăbușească la pământ.

Jansson auzi păcănitul unui contor Geiger în apropiere.

Joshua și Sally trecură rapid de ultimele câteva versiuni ale Madisonului, Vest 10, 9, 8... Lumile acestea aglomerate nu-l interesau absolut deloc pe Joshua; tot ce-și dorea acum era să ajungă mai repede acasă. 6, 5, 4... Pe unul din Pământurile Inferioare deciseră să traverseze geografic, din Humptulips în Madison, punând în mișcare dirijabilul cu ajutorul unuia din motoare, pe care izbutise să-l repare Franklin Tallyman, băiatul-minune din Reboot. 3, 2, 1... În ultimele câteva lumi erau instalate niște bariere, un soi de sistem de avertizare; se grăbiră mai departe...

Zero.

Madison nu mai exista.

Joshua era șocat. I se tăie respirația. Sally îl strânse de braț. Se aflau în mijlocul unui câmp de dărâmături. Forme dezolante, bucăți de zid spart. Siluete contorsionate – rămășițele scheletice ale structurilor de beton armat. Se înecă imediat de la praf. Dirijabilul hârbuit atârna inutil deasupra ruinelor.

Cineva apăru în fața lor. Un bărbat în costum de protecție, nu, o femeie, realiză Joshua, zărindu-i chipul prin viziera prăfuită.

– Suntem aici ca să întâmpinăm stepperii, pronunță ea cu o voce mecanică. Plecați imediat de aici. Duceți-vă înapoi.

Alarmați, în stare de șoc, Joshua și Sally *păși*ră ținându-se de mână înapoi în Vest 1, luând și aerostatul cu ei. Aici, în lumina puternică

a soarelui, îi întâmpină o altă tânără în uniformă, de la Agenția Federală pentru Situații de Urgență, cu un carnețel și un mic dispozitiv de întregistrare a datelor în mână. Aruncă o privire în sus la dirijabil, scutură capul neîncrezătoare și spuse pe un ton mustrător:

– Va trebui să treceți pe la decontaminare. Am distribuit avertizări în lumile învecinate. Ce să-i faci, nu poți să-i prinzi pe toți. Nicio grijă, nu ați încălcat nicio lege. O să am nevoie de nume și de numărul de asigurare socială...

Începu să migălească ceva în ecranul dispozitivului de date.

Joshua deveni ușor-ușor conștient de ce se petrecea în jurul lui. Acest Madison paralel era mult mai aglomerat decât la ultima lui vizită. Campamente, spitale improvizate, cantine. O tabără de refugiați.

Sally spuse cu amărăciune:

– Iată-ne ajunși pe tărâmul făgăduinței, având la dispoziție tot ce și-ar putea dori cineva vreodată, și de un milion de ori pe atât. Totuși, cineva vrea să declanșeze un război. Mare minunăție mai e și omul!

– Nu poți să pornești un război dacă nu ai cu cine, spuse Joshua. Auzi, trebuie să ajung la Cămin. Sau în locul în care ar trebui să fie Căminul în mod normal...

Femeii de la Agenție îi sună telefonul agățat în talie. Se uită la ecran și păru derutată.

– Sunteți Joshua Valienté?

– Da.

– Vă caută cineva, spuse ea întinzându-i telefonul. Domnul Lobsang.

Mulţumiri

Am ales Madison, Wisconsin ca loc de desfăşurare în acest roman în parte şi pentru că, în timp ce scriam cartea, ne-am dat seama că, în iulie 2011 urma să se ţină acolo a doua convenţie Discworld din America de Nord, aşa că puteam să ne documentăm simultan pentru carte şi să împuşcăm astfel doi iepuri dintr-o lovitură. Convenţia cu pricina s-a dovedit a fi un adevărat atelier de creaţie pentru Pământul Lung. Recunoştinţa noastră se îndreaptă către toţi cei care au participat la discuţie, mult prea numeroşi pentru a fi amintiţi aici, şi în special către Dr. Christopher Pagel, directorul Spitalului Animalelor de Companie din Madison, şi soţia sa, Juliet Pagel, care şi-au sacrificat o parte importantă din timpul lor liber pentru a le servi drept ghizi autorilor în Madison, atât în aspectele sale străvechi, cât şi în cele moderne, de la Arboretum până la Willy Street, şi care şi-au oferit asistenţa nepreţuită citind una din primele ciorne ale cărţii. Vă mulţumim, dragi locuitori din Madison, şi ne cerem scuze pentru modul în care v-am tratat minunatul oraş. Ne asumăm, desigur, răspunderea integrală pentru toate erorile şi inexactităţile. De asemenea, îi mulţumim lui Charles Manson, bibliotecarul responsabil cu Secţiunea Tibetană a Bibliotecii Bodleian din Oxford, pentru ajutorul oferit la construirea lumii lui Lobsang.

T.P.

S.B.

Decembrie 2011, Pământul Datum

JOHN SCALZI

RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR

traducere din limba engleză de Marian Truță

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
PREMIUL JOHN W. CAMPBELL 2006

Primul volum din seria RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR

În ziua în care a împlinit 75 de ani, John Perry a făcut două lucruri. Mai întâi a vizitat mormântul soției, apoi s-a înrolat în armată. Vestea bună este că oamenii au cucerit în sfârșit stelele. Vestea proastă este că planetele potrivite pentru a fi locuite sunt puține și rasele de extratereștri cu care ne luptăm pentru ele sunt numeroase. Așa că luptăm. Pentru a apăra Pamântul și pentru a cuceri noi teritorii în spațiu. Departe de casă, războiul continuă de zeci de ani și Forțele Coloniale de Apărare caută întotdeauna noi recruți.

Toată lumea știe că atunci când ajungi la vârsta pensionării te poți înrola în FCA. Ei nu caută tineri, ci vor oameni cu toată experiența și cu toate cunoștințele acumulate într-o viață. Odată înrolat, ești luat de pe Pământ și nu te mai poți întoarce niciodată. Vei lupta doi ani pe front. Și, dacă supraviețuiești, ești recompensat cu o casă a ta, pe una din planetele colonii greu câștigate.

John Perry profită de ofertă și pleacă la război, fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce îl așteaptă acolo. Pentru că adevărata luptă, la ani-lumină de casă, cât și transformarea prin care va trece sunt mult mai grele și mai ciudate decât orice și-ar fi imaginat.

JOHN SCALZI

BRIGĂZILE FANTOMĂ

traducere din limba engleză de Cristina și Ștefan Ghidoveanu

Al doilea volum din seria RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR

Brigăzile fantomă sunt Forțele Speciale, parte din Forțele Coloniale de Apărare, un regiment de elită, creat cu ajutorul ADN-ului morților care capătă astfel o nouă viață. Ei sunt transformați în soldații perfecți, trimiși în cele mai dificile misiuni. Sunt tineri, rapizi și puternici și nu au niciun fel de sentimente sau regrete omenești.

Universul este un loc amenințător pentru umanitate și e pe cale să devină și mai periculos. Trei rase de extratereștri cu care umanii au avut de-a face în trecut s-au unit pentru a opri avansul omenirii în spațiu. Charles Boutin, fost cercetător militar în FCA, îi trădează și devine aliatul extratereștrilor.

Jared Dirac este singurul om care poate găsi soluția – un hibrid super-uman, creat din ADN-ul lui Boutin. Creierul lui Jared ar trebui să acceseze memoria trădătorului Boutin. Atunci când experimentul eșuează, Jared este trimis să lupte în Brigăzile fantomă. Iar când amintirile încep să iasă la suprafață, Jared trebuie să ia o decizie care poate schimba viitorul întregii omeniri.

„Voce nouă și deosebită în literatura science fiction, seria RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR este un clasic al genului."

ROBERT CHARLES WILSON

IAIN M. BANKS

SPECTRUL LUI PHLEBAS

traducere din limba engleză de Roxana Brînceanu

Războiul bântuia întreaga galaxie. Miliarde de ființe au murit, miliarde îi vor cădea victimă. Planetele, lunile, chiar și stelele sunt amenințate de distrugere în orice clipă. Idiranii luptă pentru Credința lor. Cultura luptă pentru dreptul ei moral de a dăinui. Nu poate exista pace între cele două.

Adânc în labirintul neștiut al „planetei morților". Lumea lui Shar, se ascunde Mintea unei nave, una dintre inteligențele artificiale care conduc Cultura. Ambele tabere doresc să o găsească. Bora Horza Gobuchul, un Schimbător dotat cu abilitatea de a-și transforma corpul pentru a semăna cu alți indivizi, este angajat ca mercenar și spion în slujba idiranilor pentru a o recupera. Așa pornește o aventură incredibilă și una dintre cele mai inovative serii *space opera* ale timpului nostru.

„Există ideea că un singur individ ar putea determina direcția unei civilizații. Este foarte, foarte greu pentru cineva care acționează izolat să facă asta. Și te întrebi: ar fi fost vreo diferență dacă Charles Darwin, Karl Marx sau Iisus Hristos n-ar fi existat niciodată? Pur și simplu, nu putem ști!"

IAIN M. BANKS

VERNOR VINGE

COPIII CERULUI

traducere din limba engleză de Maria Drăguț

Mult așteptata continuare la *Foc în Adânc*

Zece ani au trecut de când câțiva dintre Copii și Ravna Bergnsdot au ajuns pe Planeta Stiletelor după dezastrul care aproape a distrus omenirea. Ravna și haitele de Stilete care au dat numele planetei au supraviețuit războiului și mai mult de o sută dintre Copiii care erau pe navă au scăpat. Deși acum domnește pacea, întotdeauna există aceia care vor căuta puterea, fără să-i intereseze costul ei. Iar ei sunt hotărâți să răstoarne civilizația plăpândă care a prins rădăcini de la sosirea oamenilor pe planetă.

Într-o lume plină de minuni fascinante și pericole, Vernor Vinge a scris un roman de mare forță cu care îi va captiva din nou pe cititori.

„Vinge a schimbat registrul într-un mod incredibil, oferindu-ne un roman post-singularitate în care singularitatea a fost distrusă și în care oamenii trebuie să se adapteze la viața într-o societate lipsită de orice tehnologie avansată... Rezultatul este o carte în care tehnologia nu este atât de importantă, cât povestea minunat construită."

Publishers Weekly

„Poveștile lui Vernor Vinge m-au surprins și m-au fascinat întotdeauna, iar *Copiii cerului* continuă această tradiție minunată."

GREG BEAR

Nemira Online
Urmăreşte-ne ca să fii la curent cu ultimele:

NEMIRA

Promoţii pe site:
nemira.ro

Concursuri pe Facebook:
facebook.com/ed.nemira

NEMIRA BLOG

Articole pe blog:
blog.nemira.ro

Cele mai noi ştiri:
twitter.com/Nemira